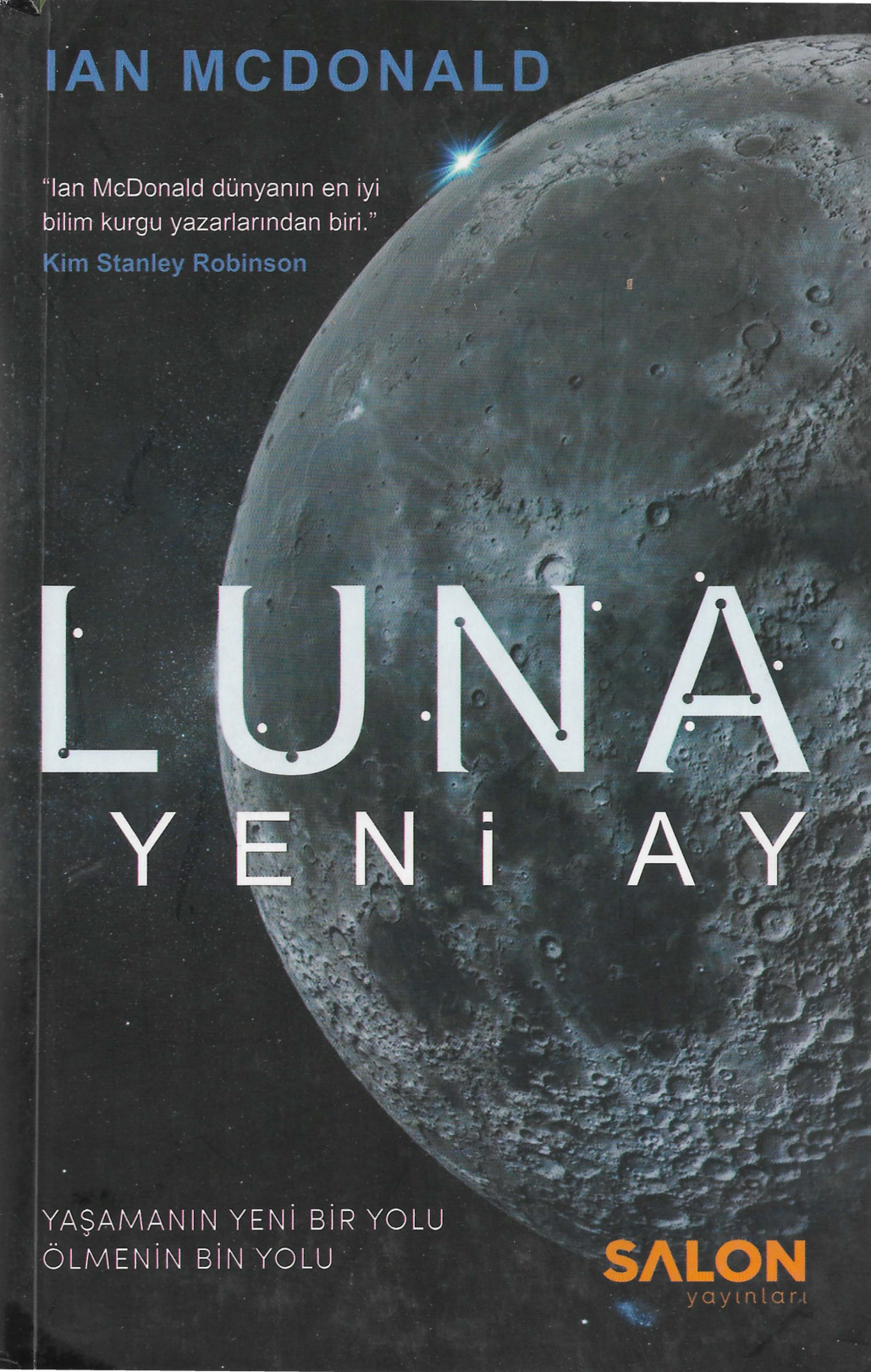

IAN MCDONALD
"Ian McDonald dünyanın en iyi bilim kurgu yazarlarından biri."
Kim Stanley Robinson
LUNA
YENİ AY
YAŞAMANIN YENİ BİR YOLU
ÖLMENİN BİN YOLU
SALON
yayınları

LUNA

YENİ AY

IAN McDONALD

Çeviren: Zeynep Eski

SALON yayınları

LUNA
© 2023, Salon Yayınları

Özgün Adı: Luna
© 2021, Ian Mcdonald

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolia Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Yayıncı/Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan
Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz
Sayfa Tasarımı: Kübra Konca Nam
Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi
Son Okuma: Cahit Tutal
Çeviren: Zeynep Eski

Baskı Cilt: Olgun-Çelik Matbaa Ambalaj Yayın Reklam İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Büsan Organize San. 10670 Sk. No:26/D, Karatay/Konya
Matbaa Sertifika No: 51986

ISBN: 978-625-7336-18-5
1. Baskı, Haziran 2023

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No: 47830

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL
Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85
E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com
www.salonyayinlari.com

BİR

Sinus Medii'nin[1] kenarındaki beyaz odada altı çıplak genç oturuyor. Üç kız, üç erkek. Siyah, sarı, kahverengi, beyaz tenliler. Hiç durmadan, titizlikle ciltlerini kaşıyorlar. Basınç azaltma işlemi deriyi kurutuyor, kaşıntıya sebep oluyor.

Oda daracık, içinde ancak ayakta durulacak kadar yer olan bir varil. Çocuklar karşılıklı sıralara sıkışmışlar, bacakları yanındakinin bacağına değiyor, dizleri karşıdakinin dizine dokunuyor. Birbirlerinden başka bakacak ya da görecek hiçbir şey yok fakat göz teması kurmaya da utanıyorlar. Çok yakın, çok korunmasız. Her biri şeffaf bir maskeden nefes alıp veriyor. Fitillerin hatalı olduğu yerlerde oksijen tıslıyor. Kilitli dış kapıdaki pencerenin hemen altında bir basınçölçer var. On beş kilopaskalda duruyor. Basıncı bu seviyeye indirmek bir saat aldı.

Ama dışarısı uzay boşluğu.

Lucasinho öne doğru eğiliyor ve küçük pencereden bir kez daha dışarıya bakıyor. Geçit rahatlıkla görülebiliyor; Lucasinho'dan oraya doğru giden hat düz ve açık. Güneş alçak, gölgeler uzun ve derinlikli, ona doğru düşüyorlar. Siyah regolitlerin üstünde daha da karanlıklar, her türlü hainliği gizleyebilirler. *Yüzey sıcaklığı yüz yirmi derece Celsius*, diye uyarmıştı koruyucusu. *Ateş yürüyüşü olacak.*

Ateş yürüyüşü, buz yürüyüşü.

Yedi kilopaskal. Lucasinho kendini şişmiş hissediyor, derisi gergin ve pis. Ölçüm cihazı beşi gösterdiğinde kilit açılacak. Lucasinho koruyucusunun da yanında olmasını isterdi. Jinji

1 Sinus Medii: Ay'ın ekvatoru ile başlangıç meridyeninin kesiştiği, Dünya'ya en yakın yeri, Orta Körfez.

onun hızla çarpan kalbini yavaşlatabilir, sağ kalçasında seğiren kasını durdurabilirdi. Gözleri karşısındaki kıza takılıyor. Kız bir Asamoah; kızın ağabeyi yanında oturuyor. Parmaklarıyla boynundaki *adinkra* madalyonunu çeviriyor. Kızın koruyucusu onu bu konuda uyarmalıydı. Metal oradaki deriyi dağlayabilir. *Gye Nyame* izini, yara izi olarak sonuna dek taşımak zorunda kalabilir. Kız ona hafifçe gülümsüyor. Kalçaları birbirine yaslanan, eli yüzü düzgün altı çıplak genç var ama oda cinsellik bakımından tam bir uzay boşluğu. Düşüncelerin tümü kapının ardındakine çevrili. İki Asamoah; bir Sun kızı; bir Mackenzie kızı; ürkek bir Vorontsov oğlanı, nefes nefese kalmış ve Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho, Mackenzie kızı dışında bunların hepsiyle takılmıştı. Cortalar ve Mackenzieler birlikte takılmazlar. Ve Abena Maanu Asamoah, kızın mükemmeliyeti Lucasinho Corta'nın gözünü korkutuyor. Ama onun ağabeyi; en iyi oral seksi o yapıyor.

Yirmi metre. On beş saniye. Jinji bu sayıları onun aklına kazımıştı. İkinci kilide olan uzaklık. Şiddetli uzay boşluğunda çıplak bir insan vücudunun hayatta kalabileceği süre. Bilinç kaybından önce on beş saniye. Geri dönülemez hasardan önce otuz saniye. Yirmi metre. On büyük adım.

Lucasinho güzel Abena Asamoah'a gülümsüyor. O sırada ışıklar kırmızı renkte yanıp sönüyor. Kilit açılırken Lucasinho ayağa kalkıyor. Basınçlandırmanın son esintisi onu dışarıya Sinus Medii'ye fırlatıyor.

Birinci büyük adım. Sağ ayağı regolite değiyor ve kafasının içindeki tüm düşünceleri sürüklüyor. Gözler yanıyor. Akciğerler tutuşuyor. Lucasinho patlamak üzere.

İkinci büyük adım. Nefes ver. *Dışarı. Akciğerlerinde sıfır basınç*, demişti Jinji. Hayır, hayır, bu yanlış, bu ölüm. Nefes ver yoksa akciğerlerin patlar. Ayakları yere basıyor.

Üçüncü büyük adım. Nefes veriyor. Soluğu yüzünde donuyor. Dilinin üzerindeki su, gözlerinin ucundaki yaşlar kaynıyor.

Dört. Abena Asamoah onun önünde yıldırım gibi ilerliyor. Teni buz yüzünden grileşmiş.

Beş. Gözleri donuyor. Gözünü kırpmaya cesaret edemiyor. Göz

kapakları kapalıyken donakalır. Göz kırpmak körlüktür, körlük ölümdür. Gözlerini mavi navigasyon ışıklarıyla çevrili kilide dikiyor. Sıska Vorontsov oğlanı onu geçiyor. Deli gibi koşuyor.

Altı. Kalbi panikliyor, savaşıyor, yanıyor. Abena Asamoah kendini kilide atıyor, maskeye ulaşır ulaşmaz çevresine bakınıyor. Gözleri kocaman açılıyor, Lucasinho'nun arkasında bir şey görüyor. Ağzı sessiz bir çığlık halinde açılıyor.

Yedi. Kafasını çevirip arkasına bakıyor. Kojo Asamoah yerde. Yuvarlanıyor, dönüyor. Kojo Asamoah ay okyanusunda boğuluyor.

Sekiz. Kendini mavi kilit ışıklarına doğru fırlatan Lucasinho kollarını açıyor ve bodoslama uçuşunu sona erdiriyor.

Dokuz. Kojo Asamoah ayağa kalkmak için çabalıyor ama kör olmuş, gözyuvarlarındaki tozlar donmuş. Ellerini sallıyor, yalpalıyor, ileriye doğru sendeliyor. Lucasinho bir kolunu tutuyor. Yukarı, yukarı!

On. Kırmızı, gözlerinde zonkluyor: Bir ışık halkası ve bilinci giriş kapısındaki bu halkaya odaklanıyor. Kırmızının her zonklayışında, parçalara ayrılan beyninde giderek daralan bir halka. Nefes al! Akciğerleri çığlık atıyor. Nefes al! Yukarı, yukarı! Kilit kollar ve yüzlerle dolu. Lucasinho kendini uzanan kolların oluşturduğu çembere doğru atıyor. Kanı kaynıyor. Damarlarında gaz fokurduyor. Gücü azalıyor. Zihni ölüyor fakat Kojo'nun kolunu bırakmıyor. O kolu sürüklüyor, o oğlanı sürüklüyor; acı çekerek, yanarak. Bir sarsıntı hissediyor, patlama basıncının feryadını duyuyor.

Geri kalan görüşünün ufak halkasının içinde uzuv, deri, kıç ve göbek karmaşası görüyor. Güçlükle alınan nefeslerin kahkahalara, hıçkırıkların çılgın kıkırtılara dönüştüğünü duyuyor. Vücutlar delice kahkahalarla titriyor. Ay koşusu yaptık. Lady Luna'yı yendik.

Başka bir anlık görüntü: Kilitli kapının merkez hattında kırmızı bir serpinti, beyazın üstünde tuhaf bir kırmızı. Gözlerini ona dikiyor, bütün farkındalığını kendi ve onun arasındaki hatta çeken kırmızı bir odak noktası. Bilinci karanlığın içine düşerken kırmızı noktanın ne olduğunu anlıyor. Kan... Kilitli kapı Kojo Asamoah'ın sol ayak başparmağının üstüne kapanmış, ezerek et parçası haline getirmiş.

Şimdi karanlık.

Kanatlı kadın termalin üstünde yükseklerde uçuyor. İlk ışıklar onu altına çeviriyor. Dünyanın çatısının en tepesine sürtünüyor, sonra sırtını yay gibi geriyor, kollarını topluyor, ayaklarını hafifçe çırpıyor ve kırlangıç dalışı ile alçalıyor. Yüz, iki yüz metre dimdik iniyor, sahte şafaktan hızla düşen siyah bir nokta, fabrikaları ve apartmanları, pencereleri ve balkonları, teleferikleri ve asansörleri, sokakları ve köprüleri geçiyor. Son anda parmaklarını esnetiyor, birincil nanofiber tüylerini yayıyor ve dalıştan çıkıyor. Ve yukarıya, yükseklere süzülüyor, kanatları parlak ışıkta ışıldıyor. Üç kanat çırpışıyla bir kilometre uzakta, Orion Mıntıkasının muazzam kanyon manzarasının üstünde altın bir leke.

"Kaltak," diye fısıldıyor Marina Calzaghe. Uçan kadının özgürlüğünden, atletikliğinden, mükemmel cildinden ve sıkı, esnek vücudundan nefret ediyor. Hepsinden de çok, kadının eğlence için harcamaya nefesi olmasından nefret ediyor. Oysa Marina her bir yudum nefes için savaşmak zorunda. Hatta kendi nefes reflekslerini azaltmıştı. Gözyuvarındaki *chib*, Marina'nın artan oksijen borcunu gösteriyor. Her ciğer dolusu nefesin bedeli var. Nefes bankasındaki limitini aşmış. Gözündeki *chibi* çıkartmaya ilk çalıştığı zaman hissettiği paniği hatırlıyor. *Chib* gitmiyordu. Parmağıyla dürtüklemişti. *Chib* gözüne bağlı kalmıştı.

"Herkes bir tane takıyor," demişti LDC Başlatma ve Alıştırma temsilcisi. "İster döngüleyiciden henüz çıkmış *Joe Moonbeam* ol, ister Kartal'ın kendisi."

Marina'nın Dört Element için durum çubuğu çalışmaya başlamıştı: su, karbon, veri, hava hesap durumu. O andan itibaren her bir yudumu ve uykuyu, her bir düşünceyi ve nefesi ölçüyorlar.

Merdivenlerin başına ulaştığında başı dönüyor. Alçak tırabzana yaslanıyor ve nefes almak için çabalıyor. Önünde korkunç, kalabalık boşluk var, binlerce ışıkla parıldıyor.

Meridyen Mıntıkası bir kilometre derine eşilmiştir ve burada alt üst edilmiş bir toplum düzenine uyulur: Zenginler aşağıda yaşar, yoksullar yukarıda. Ultraviyole, kozmik ışınlar, güneş patlamasından gelen yüklü parçacıklar ayın çıplak yüzünü bombalar. Radyasyon rahatlıkla ay regolitinin birkaç metresi tarafından soğurulur ama

yüksek enerjili kozmik ışınlar toprakta insan DNA'sına zarar verebilen ikincil parçacıklardan havai fişek şelalesine yol açar. Bu nedenle insan yerleşimleri derinlere kazılır ve halk mümkün olduğunca yüzeyden uzakta yaşar. Yalnızca endüstriyel seviyeler Maria Calzaghe'den daha yukarıdalar ve onlar da neredeyse tamamen otomatikleştirilmiş haldeler.

Yukarıdaki sahte gökyüzünün tepesinde gümüş rengi bir çocuk balonu kapana kısılmış halde sallanıyor.

Marina Calzaghe mesanesinin içindekileri satacak. İdrar alıcısı kabinin içine gelmesi için ona başını sallıyor. Marina'nın idrarı yetersiz, koyu sarı ve kumlu. Hafif kan izi mi görüyor? İdrar alıcısı onun minerallerini, besin değerini tahlil ediyor ve onu kredilendiriyor. Marina ödeneği kendi çevrim ağı hesabına aktarıyor. Nefesini azaltabilirsin, suyu kaçak kullanabilirsin, başkalarının yemeğinden otlanabilirsin ancak bant aralığı için dilenemezsin. Koruyucusu Hetty, sol omzunun üstündeki bir piksel serpintisiyle birleşiyor. Basit, bağımsız bir ten ama Marina Calzaghe çevrim ağına geri kavuşuyor.

Bir dahaki sefere, diye fısıldıyor sis tuzağına doğru yeniden tırmanırken, *bir dahaki sefere ilaç alacağım, Blake.*

Marina son birkaç basamağı elleri ve ayaklarının üstünde çıkıyor. Plastik ağ, bir çöpçülük tercihi; *Zabbaleen* çöpçü robotları geri dönüştüremeden önce plastikler kapılıp saklanır. Bu prensip eski ve güvenilirdir. Plastik ağ destek kirişlerinin arasına asılır. Ilık nemli hava yükselir ve suni gecenin serinliğinde ufak sirüs bulutları oluşturur. Sis, ince ağın üzerinde yoğunlaşır ve ağı oluşturan tellerden aşağıya damlayarak, biriktirme kavanozlarının içinde içilebilir su olarak birikir. Bir yudum kendisine, bir yudum Blake'e.

Marina'nın tuzağında biri var. Uzun boylu, ay inceliğinde bir adam onun biriktirme kavanozunun içindekileri içiyor.

"Onu bana ver!"

Adam ona bakıyor ve sonra kavanozu tamamen boşaltıyor.

"O senin değil!"

Marina hâlâ dünya kaslarına sahip. Akciğerlerinde hava olmamasına karşın adamı alt edebilir; büyük, solgun, narin ay çiçeği.

"Defol git. Bu benim."

"Artık değil." Adamın elinde bir bıçak var. Marina bir bıçağı yenemez. "Seni yine burada görürüm, bir şeyin kaybolduğunu fark ederim, seni keserim ve satarım."

Marina'nın yapabileceği bir şey yok. Hiçbir eylem, hiçbir kelime, hiçbir tehdit veya zekice bir fikir bir şey değiştiremez. Bu bıçaklı adam onu ezip geçti. Yapabileceği tek şey gizlice uzaklaşmak. Her bir adım, her bir basamak yıkıcı bir utanç. Uçan kadını gördüğü küçük galeride dizlerinin üstüne düşüyor ve vücudunu sımsıkı saran öfkeyle kusuyor. Öğürerek, kuru ve verimsiz. İçinde hiç nem, yiyecek kalmamış.

Yukarıya ve ayın dışına.

Lucasinho uyanıyor. Temiz bir kabuk yüzüne o kadar yakın duruyor ki nefesi kabuğu buğulandırıyor. Panikliyor, bu klostrofobik şeyi kendinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırıyor. Koyu bir sıcaklık kafatasından, kafasının arkasına, kollarından aşağıya, göğsüne yayılıyor. Panik yok. Uyu. Gördüğü son şey yatağın ayakucundaki belirti. Onun bir hayalet olmadığını biliyor çünkü ayda hayalet yok. Ay taşları hayaletleri geri çevirir, ayın radyasyonu ve boşluğu onları dağıtır. Hayaletler narin şeyler; buhar, renk tonu, iç çekişi. Ama belirti orada bir hayalet gibi duruyor, gri, elleri kavuşturulmuş.

"*Madrinha* Flavia?"

Hayalet bakıyor ve gülümsüyor.

Tanrı, çaresizlikten hırsızlık yapan kadını cezalandırmayacaktır. Marina her gün idrar alıcıdan dönerken cadde mabedinin önünden geçiyor: Kazan Hanımefendi Hazretlerinin yanıp sönen biyo-ışıklardan oluşan takımyıldızlardan yapılmış bir ikonası. Bu küçük jölemsi kütlelerin her biri ağız dolusu su içeriyor. Çabucak, günahkârca bunları sırt çantasına atıyor. Dört tanesini Blake'e verecek. Blake hep susuz.

Sadece iki hafta olmasına rağmen Marina Blake'i hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyor. Yoksulluk zamanı uzatır. Ve yoksulluk bir çığdır. Minicik bir kayma diğerini tetikler, o da zaten gevşek olan diğerlerini tetikler ve her şey kayar, akıp gider. İptal edilen bir

sözleşme. Ajansın aramadığı bir gün. Ve gözünün kenarındaki o küçük rakamlar tıklayarak uzaklaşmaya devam etmişler. Kayarak, hızla akıp gitmişlerdi. Ve sonra Marina merdivenleri, basamakları tırmanmıştı, Orion Mıntıkasının duvarlarına çıkmıştı. Köprü ve galeri atkılarının üstünden, apartmanlı caddelerin tepesinden, en dik merdivenlerin üstünden (asansörler pahalı ve en yüksek seviyelere giden asansör hiç yok), Bairro Alto'nun çıkma çatılarının ve bloklarının tepesine doğru tırmanmıştı. Havada fişek kokusu vardı: inşaat robotlarından çıkan ham taşlar, sinterlenmiş camlar. Yürüyüş yolları, taş hücrelerin kapı perdelerinin önünden tehlikeli bir şekilde geçiyorlardı. Yalnızca kapılardan ve sırsız pencerelerden sızan ışıkla aydınlanıyordu. Yanlış bir adım, aşağıda Gagarin Prospekt'in neonlarına doğru yavaş bir çığlık olurdu.

Bairro Alto her ay dönümünde değişirdi bu yüzden Marina Blake'in odasını bulana dek çok fazla dolanmıştı. *Paylaşmak iyidir; gündelikler birikir*, diyordu Meridyen yönetmeliğindeki reklamda.

"Çok kalmayacağım," demişti Marina tek göz odadaki iki sünger yatağa, boş plastik su şişelerine ve kenara atılmış yiyecek tepsilerine bakarken.

"Hiçbir zaman kalmazlar," demişti Blake. Sonra gözleri pörtlemiş ve bütün kemiklerini sarsan, yıkıcı, mikropsuz bir öksürükle iki büklüm olmuştu. Kuru öksürük Marina'yı bütün gece uyutmamıştı; üç kuru, hırçın küçük öksürük. Sonra üç tane daha. Üç tane daha. Üç tane daha. Bunu takip eden gecelerde de öksürük onu uyutmamıştı. Bu, Bairro Alto'nun şarkısıydı: öksürük, Silikozis. Ay tozu, akciğerleri taşa çevirir. Felcin ardından tüberküloz gelir. Bakteriyofaj bunu kolayca tedavi eder. Ancak Bairro Alto'da yaşayan halk parasını havaya, suya ve yere harcar. Ucuz bakteriyofaj bile onlar için uzak bir umuttur.

Marina. Koruyucusu onunla konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki şaşkınlıktan merdivenlerden düşüyor. *Sana bir iş teklifi var*. Düşüş ancak birkaç metre; bu çılgın yer çekiminde bir hiç. Marina'nın hâlâ uçma hayalleri var: Hayallerinde, güneş sistemi düzeneğinde dönüp duran kurmalı bir kuş oluyor. Taş bir kafesin içinde dönen güneş sistemi.

"İşi alacağım."

Yemek servisi.

"Yaparım." Her şeyi yapar. Sözleşmeyi gözden geçiriyor. Fiyatını zaten düşük tutuyordu ama bu teklif de zar zor yeterli. Hava, su, karbon ağını ve biraz da fazlasını karşılıyor. Bir avans veriyorlar. Baskı makinesinden çıkmış bir üniformaya ihtiyacı olacak. Bir de *banyada* bir banyoya. Saçlarının koktuğunu hissedebiliyor. Ve bir de tren bileti ücreti.

Merkez İstasyona gitmek için bir saati var. Marina gözlerini kırparak bir imza atıyor. Kontak lensler onun retina modelini okuyor ve ajansa iletiyor. Koruyucular el sıkışıyorlar ve para hesabında. Aldığı keyif öyle keskin ki canını acıtıyor. Paranın kudreti ve büyüsü, sizin sahip olmanızı sağlamasında değildir; sizin olmanızı sağladığı şeydedir. Para özgürlüktür.

"Al," diyor Hetty'ye. "Borçları öde."

Akciğerlerindeki sıkışıklık anında gevşiyor. Nefes vermek harika bir şey. Nefes almak büyük sevinç. Marina Meridyen parfümünün tadını çıkartıyor: elektrik, barut, lağım ve küf. Ve nefes, bitmesi gereken yere ulaştığında bitmiyor. Derin bir nefes çekiyor.

Ama zaman kısıtlı. Trene gitmek için Batı 83. Asansörüne binmesi gerekecek fakat bu, Blake'in mekânının tam ters istikametinde. Asansör mü, Blake mi? Verilecek bir karar yok.

Lucasinho yeniden uyanıyor. Doğrulmaya çalışıyor ancak acı onu yeniden yatağa indiriyor. Sanki vücudundaki tüm kaslar kemiklerinden ve eklemlerinden çekip alınmış ve yerlerine cam tozu doldurulmuş gibi canı acıyor. Bir yatakta yatıyor, basınç tulumu giymiş, yüzeyde aklı başında, güvenli, sıradan bir yürüyüş için giyeceği türden. Ellerini, kollarını hareket ettirebiliyor. Parmakları yürütüyor ve vücudundan aşağıya doğru hasar sayımı yapıyor. Karın kasları, göbeğinin çevresindeki kastan zırh, kalçaları sıkı ve belirgin. Kıçı fevkalade. Derisine dokunabilmeyi isterdi. Teninin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Lucasinho teniyle meşhurdur.

"Kendimi bok gibi hissediyorum. Gözlerim bile acıyor. İlaç alıyor muyum?"

Periakuaduktal gri bölgendeki mu-opioid kümelenmeler doğrudan uyarı altındalar, diyor kafasının içinde bir ses. *Girdiyi ayarlayabilirim.*

"Hey, Jinji geri dönmüşsün." Koruyucusunun müşkülpesent, kahya gibi konuşmasını tanımamasının imkanı yok. Koruyucuların muğlaklık sorunları var. Görüş alanının sağ alt köşesindeki *chibin* farkında. Cortalar'ın bu sayılara dikkat etmesine gerek yok ama yine de gördüğü için memnun. *Chib* ona hayatta olduğunu, bilincinin yerinde olduğunu ve tükettiğini söylüyor. "Neredeyim?"

Sanafil Meridyen tıbbi tesisindesin, diyor Jinji. *Basınç odasından alınıp basınç tulumuna alındın. Bir dizi suni komaya sokuldun*.

"Ne kadar zamandır?" Doğrulmaya çalışıyor. Acı bütün kemikleri ve eklemleri boyunca yayılıyor. "Partim!"

Yeniden programlandı. Şimdi başka bir komaya girmen gerekiyor. Baban seni görmeye geliyor.

Duvarlardan beyaz, eklemli, medikal kollar çıkıyor.

"Bekle, hayır. Flavia'yı gördüm."

Evet. Seni ziyarete geldi.

"Ona söyleme."

Lucasinho on altıncı yaş gününde babasının *madrinhayı*, manevi annesini Boa Vista'dan neden sürgün ettiğini asla anlamamıştı. Lucasinho, *Madrinha* Flavia'nın burada olduğunu öğrenirse, Lucas Corta'nın kadını kindarlıkla inciteceğini biliyor.

Söylemem, diyor Jinji.

Lucasinho üçüncü kez uyanıyor. Babası yatağın ayakucunda duruyor. Kısa boylu, çelimsiz bir adam; ağabeyi yapılı ve sarışınken o kara kuru. Dengeli ve parlatılmış kalem bıyık ve sakal, daha fazlası yok; mükemmel ancak bu mükemmeliyeti korumak için hep ince eleyip sık dokur: kıyafetleri, saçı, tırnakları tertemiz. Soğuk, yargılayıcı bir adam. Sol omuzunun üstünde Toquinho havada süzülüyor. Babasının koruyucusu, müzik notaları ve arada sırada yarı işitilebilen, fısıltılı bir bossa nova ritmine ayrılan çapraşık tonlardan oluşan karmakarışık bir düğüm.

Lucas Corta alkışlıyor. Beş belirgin el çırpışı.

"Tebrikler. Artık bir Koşucusun." Ailenin içinde de dışında da Lucas Corta'nın ay koşusunu asla yapmadığı bilinir. Bunun nedeni Lucas'ın sırrıdır: Lucasinho başkalarının hayatına burnunu sokan

insanların feci şekilde cezalandırıldıklarını biliyor. "Acil odası ekibi; oftalmikler, pnömotoraks uzmanları; basınç odası kiralama, basınç tulumu kiralama, O_2 bedeli…" diyor babası. Lucasinho yataktan aşağıya sallanıyor. Tıbbi robotlar basınç tulumunu çıkartmışlar. Çevresindeki beyaz duvarlar açılıyor; robot kollar yeni basılmış giysiler sunarak açılıyorlar. "Meridyenden João de Deus'a transfer…"

"João de Deus'ta mıyım?"

"Seni bekleyen bir parti var. Bir kahraman için eve hoş geldin partisi. Biraz çaba göster. Beş dakikalığına kimseye bulaşmamaya çalış. Herkes burada. Ariel bile Clavius Mahkemesinden çıkabilmeyi başardı."

Her şeyden önce zorunluluklar. Metal çiviler ve çubuklar vücudundaki özenli deliklere giriyorlar; her biri bir kalp kırıklığının kaydını tutuyor. Jinji, alnındaki saçları düşük yer çekimi mükemmeliyetinde tarayabilmesi için Lucasinho'ya kendini gösteriyor: parlak gür saçlardan açık deniz dalgası. Öldürücü elmacık kemikleri. Karnında taş bile kırabilirsiniz. Lucasinho babasından uzun. Onun neslindeki herkes, ikinci nesilden daha uzun. Feci seksi.

"Yaşayacak," diyor Lucas.

"Kim?" Lucasinho kumlu açık kahverengi gömleği seçmeden önce kısa bir an tereddüt ediyor.

"Kojo Asamoah. İkinci dereceden yüzde yirmi yanığı, yırtık alveolleri, patlamış damarları ve beyin lezyonları var. Bir de başparmak. İyi olacak. Boa Vista'da sana teşekkür etmek için bekleyen bir Asamoah heyeti var."

Abena Asamoah orada olabilir. Belki o kadar müteşekkir olmuştur ki Lucasinho'nun onu becermesine izin verir. Altı plili ve iki santimetre paça kıvrımlı ten rengi pantolon. Kemerini şaklatarak bağlıyor. Örümcek ipeği çoraplar ve iki renkli mokasen ayakkabılar. Bu bir parti olduğuna göre spor bir ceket iyi gider. Tüvit olanı seçiyor, parmaklarının arasında ipliklerin batışını hissediyor. Bu hayvan yününden, baskı değil. Çılgınca pahalı hayvan yünü.

"Ölebilirdin."

Lucasinho ceketi giyerken yakasındaki iğneyi fark ediyor: Dona Luna, ay koşucularının amblemi. Ayın koruyucu azizi: Hayat ve

Ölüm, Aydınlık ve Karanlık Leydimiz, yüzünün yarısı siyah melek, diğer yarısı çıplak beyaz kafa. İki Yüzlü Leydi. Lady Luna.

"O zaman aile ne yapardı?"

Babası onun yakası iğneli ceketi seçeceğini nereden bilmişti? O sırada kollar giysilerin geri kalanlarını duvarın içine alıyorlar ve Lucasinho her ceketin yakasında Dona Luna iğnesi olduğunu fark ediyor.

"Ben olsaydım onu bırakırdım."

"Ama sen değildin," diyor Lucasinho. Jinji Lucasinho'ya seçimlerinin toplam etkisini gösteriyor. Şık ama resmi değil, rahat ancak zarif ve sezon trendi ki bu da 1950'lerin Avrupası'na denk geliyor. Lucasinho Corta giysilere ve süslere bayılıyor. "Şimdi partim için hazırım."

"Seninle dövüşeceğim."

Ariel Corta'nın sözcükleri mahkemenin her yerine net bir şekilde dağılıyor. Ve salon bir yanardağ gibi patlıyor. Davalı feryat ediyor: Bunu yapamazsın. Savunma avukatı görevi kötüye kullanma tehditleri savuruyor. Ariel'in hukuk ekibi (dövüşlü yargılanmanın kabulüne saniyeler var) savunma yapıyor, ikna ediyor, bunun delilik olduğunu haykırıyor, Alyaoum'un *zashitnik'i* onu parçalara ayıracak. İzleyici salonu hengâme içinde. Canlı yayın akışı yapan mahkeme gazetecileri bant aralığını doldurarak tıkıyorlar.

Sıradan bir boşanma sonrası velayet anlaşması, dramaların en fecisine dönüşmüştü. Ariel Corta Meridyenin ve dolayısıyla ayın en önde gelen evlilik avukatıydı, hem evlilik oluşturma hem de evlilik bozma konusunda. Onun nikâh kontratları Beş Ejderha'yı, ayın en büyük hanedanlarını etkiler. Evlilikler ayarlar, sonlanmaları için pazarlıklar yapar, titanyumla bağlı nikâhlarda boşluklar bulur, yasal hakların satın alınması için pazarlıklar yapar ve muazzam nafaka anlaşmaları düzenler. Mahkeme, izleyici salonu, basın, sosyal yorumcular ve mahkeme hayranları Alyaoum – Filmus karşılaşması için büyük umutlar besliyorlar.

Ariel Corta hayal kırıklığına uğratmıyor. Eldivenlerini çıkartıyor. Ayakkabılarını atıyor. Dior elbisesini sıyırıyor. Şeffaf kapri taytı ve sporcu sutyeniyle, Ariel Corta Clavius Mahkemesinin karşında

dikiliyor. Ariel *zashitnik* Ishola'nın sırtına vuruyor. Ishola iri yapılı, inatçı bir Yoruba. Babacan bir adam ve acımasız bir savaşçı. Yeni mülteciler, *Joe Moonbeamler*, Dünya kas kütleleriyle en iyi mahkeme salonu dövüşçüsü oluyorlar.

"Ben bunu seçiyorum, Ishola."

"Hayır, sinyora."

"O benim kılıma zarar veremeyecek."

Ariel üç yargıcın yanına yaklaşıyor.

"Benim meydan okumama itiraz yok mu?"

Yargıç Kuffuor ve Ariel Corta'nın geçmişe dayanan bir tanışıklıkları var; öğretmen ve öğrencisi. Hukuk fakültesinin ilk gününde Yargıç, Ariel'e Ay kanununun üçayağı olduğunu öğretmişti. Birinci ayak; ceza hukuku yoktur, yalnızca kontrat hukuku vardır: her şey pazarlığa tabidir. İkincisi, fazladan yasa, kötü yasadır. Üçüncü ayak; uçuş hareketi, zekice bir dönüş, atılgan bir hamle, gerekçeli bir sav ve çapraz sorgu kadar güçlüdür.

"Dava vekili Corta, siz de en az bizim kadar biliyorsunuz ki burası Clavius Mahkemesi. Her şey test edilebilir, buna Clavius Mahkemesi de dâhil," diyor Yargıç Kuffuor.

Ariel sağ elinin parmaklarını büküyor ve kafasını yargıçlara doğru eğiyor. Yüzünü davalının çukurun içindeki *zashitnik'ine* çeviriyor. Kaslardan ve yara izlerinden ibaret, dövüşe giden davaları kazanmakla ünlü eski kurt. Ariel'i gelmesi, aşağı inmesi, dövüş çukuruna gelmesi için çağırıyor.

"Öyleyse çarpışalım."

Mahkeme salonu memnuniyetle uğulduyor.

"İlk kan," diye bağırıyor Heraldo Munoz, Alyaoum'un vekili.

"Ah hayır," diye kükrüyor Ariel Corta. "Ölüm ya da hiç."

Ariel'in ekibi, *zashitnik'i* ayaktalar. Yargıç Nagai Rieko ses fırtınasının içinde kendini duyurmaya çalışıyor. "Dava vekili Corta, sizi uyarmak zorundayım…" Ariel Corta kargaşanın içinde özgüvenli bir şekilde duruyor, ses fırtınasının tam kalbinde güçlü ve sakin. Davalı vekilleri müzakere yapıyor, başlar öne eğilmiş, gözler bir Ariel'e bir kendi hızlı ve alçak sesli konuşmalarına çevriliyor.

"Eğer mahkeme müsaade ederse," Munoz ayağa kalkıyor. "Davalı geri çekiliyor."

Üç numaralı mahkeme salonunda nefes bile alınmıyor.

"Öyleyse davacıyı haklı buluyoruz," diyor Yargıç Zhang. "Masraflar davalıya."

Mahkeme salonu üçüncü kez yanardağ gibi patlıyor ve bu kez hepsinden daha gürültülü. Ariel övgüleri içine çekiyor. Kameraların her açıdan çektiklerinden emin oluyor. Çantasından uzun, ince, titanyum elektronik sigarasını çıkartıyor, açıyor, kilitliyor, yakıyor ve beyaz ince bir duman üflüyor. Ceketini omzuna atıyor, ayakkabılarını bir parmağına takıyor ve dövüş kıyafetleriyle salondan çıkıyor. Alkış, yüzler, havada süzülen koruyucular bulutu: Hepsini yalayıp yutuyor. Bütün davalar birer tiyatro oyunu.

Dışarı manzarası pahalı, eğlence daha da pahalı. Bu nedenle Marina en alttaki güvertede, orta bölmedeki koltuğunda oturuyor ve koltuk başlıklarının arasından onu dikizleyen çocuğa komik suratlar yapıyor. Meridyenden João de Deus'a hızlı trenle gitmek yalnızca bir saat sürüyor. Bir çocuğu neşelendirmek de yeterince eğlenceli sayılır. Bu, Marina'nın Meridyenden ilk çıkışı. Marina ayda. Ayın yüzeyinde manyetik raylarda saatte bin kilometre hızla ilerliyor ve metal tüpün içinde hiçbir şey görmüyor. Düzlükler ve krater ağızları, aşınımlar ve sarp kayalıklar. Ulu dağlar ve geniş kraterler. Hepsi orada, dışarıda. Bu sıcak, yasemin kokulu, pastel renkli, gıcırtılı iç kısmın ötesinde. Her şey gri ve tozlu. Her şey birbirinin aynı, ihtişamdan uzak. Marina hiçbir şey kaçırmıyor.

Hetty'nin çevrimiçi ağa tam erişimi var. Bu sayede çocuğa arka sıradaki hanımı rahatsız etmemesi söylendiğinde, Marina müzik ve resimlerle zaman geçiriyor. Kız kardeşi yeni aile fotoğrafları yüklemiş. Fotoğraflarda yeni doğan kız yeğeni ile büyük erkek yeğeni var. Eniştesi Arun var. Annesi sandalyede oturuyor, ellerinin üstünde hortumlar var. Annesi gülümsüyor. Marina havasız dağları, acımasızca boş denizleri göremediği için memnun. Altın yaprakların, yumuşak ılık gökyüzünün, neredeyse derinliğini hissedebildiği yemyeşil ve taşkın denizin karşısında ay beyaz bir kurukafa gibi görünürdü. Marina bu trenin içinde Dünya'daki

evindeymiş gibi yapabilir ve Cascadia'nın ağaçları ile volkanlarının arasında yürüyebilir.

Annem Salı günü yeni bir tedaviye başlıyor. Kessie asla açıkça para dilenmezdi ama istek belliydi. Annenin hastane faturaları aya, Marina'ya gönderilirdi. Ayda Büyük Patlama! Herkes ellerini çekmiş halde. Herkes, her gün, her saniye. Marina öfkesini bastırıyor. Bu aya uygun bir davranış değil. Eğer herkes hissettiği şekilde davransaydı, gece karanlığında şehirler morga dönerdi.

Tren João de Deus'ta yavaşlıyor. Yolcular eşyalarını topluyorlar. Hetty, Marina'yı sahaya götürecek özel tramvayın kalkacağı 6. Platform'daki güvenlik görevlilerine neler söylemesi gerektiğini anlatıyor. Marina bir heyecan dalgası hissediyor. O özel hattın sonunda onu ne beklediğini ilk kez düşünüyor: Boa Vista, Cortalar'ın efsanevi bahçeli sarayları.

Üç numaralı mahkeme salonundan aşağıya bir kortej iniyor. Ariel Corta, hayranları, üstüne yapışanları, potansiyel müşterileri, her cinsiyetten potansiyel talipleri olmadan asla tek başına kalmaz. İnsanların Ariel hakkında ilk söyledikleri şey çekici olur. Cortalar hiçbir zaman aşırı güzel olmamışlardır ama hiçbir Brezilyalı da çirkin değildir ve Adriana'nın bütün çocukları insanların gözlerine zarafetle hitap eder. Ariel'in çekiciliği, duruşundadır: özgüven ve kendinden eminlik, küstah bir inanç. Dikkatler ona doğru akar. Meslektaşı İdris Irmak öpücüklerin ve tebriklerin arasından sıyrılarak geliyor.

"Orada ölebilirdin."

Ariel'in başının etrafında böcek boyutunda kameralar dolanıyor.

"Hayır, ölmezdim."

"Senin içini dışına çıkartabilirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ariel'in elleri hareket ediyor ve İdris'in kolunu tutuyor. Parmaklarını adamın dirseğine kenetliyor. Uygulayacağı en hafif baskı bile eklemi bir şişe kapağı gibi patlatabilir. Kortej nefesini tutuyor. Kameralar daha yakından bir açı için alçalıyor. Bu, sansasyonel bir durum. Dedikodu ağları günlerce konuşacak. Ve serbest bırakıyor. İdris acı içindeki elini sallıyor. Corta çocuklarının

hepsine jiu jitsu öğretilmiştir. Adriana Corta her çocuğun bir dövüş sanatı bilmesi, bir enstrüman çalması, üç dil konuşması, yıllık rapor okuyabilmesi ve tango dansı edebilmesi gerektiğine inanır.

"Beni parçalara ayırabilirdi. Sence ben Munoz'un teslim olacağını bilmesem riske girer miydim?"

İdris ellerini iki yana açıyor. "Hileyi anlat."

"Betake Alyaoum Tansy Mackenzie ile evlenmeyerek Duncan Mackenzie'yi küçük düşürene dek Alyaoumlar, Mackenzieler'in müşterisiydiler," diyor Ariel. Kortej pür dikkat onu dinliyor. "Mackenzieler desteklerini çektiler. Arkalarında Mackenzie Ailesinin desteği olmadan Alyaoumlar beni kaşısalar bile Cortalar ile kan davası başlar. Bu riski göze alamazlardı. Teslim olmak zorunda kalacaklarını bilerek dövüşlü yargılanma için ısrar ettim." Korteje hitap etmek için Vekil Odası'nın kapısının önünde duruyor. "Şimdi, izin verirseniz yeğenimin ay koşusu partisine katılacağım ve bu şekilde gidemem."

Ariel'i Vekil Odası'nda Yargıç Nagai ve bir şişe on bitkili cin bekliyor.

"Bir daha benim mahkememde böyle bir oyun düzenlersen, *zashitniklere* senin bağırsaklarını deşmelerini emrederim," diyor yargıç, lavabonun kenarına ilişmiş halde. Vekil odaları küçük ve bunaltıcıdır.

"Ama bu, görevin açıkça ihmali anlamına gelir," diyor Ariel. Kucağını dolduran iş kıyafetlerini siliciye atıyor. Hazne kıyafetleri yutuyor ve kumaşı organik hammaddeye çeviriyor. Beijaflor, Ariel'in koruyucusu, onun parti elbisesini çoktan seçmiş: 1958 Balenciaga, askılı omuzlar, asimetrik kesim, koyu gri üzerine siyah çiçek desenleri. "Mahkeme, kontratlı bir tarafın çıkarlarını korumakta zorlanıyor mu?"

"Neden sen de kardeşlerin gibi helyum madenciliği yapmıyorsun?"

"Onlar çok sıkıcı adamlar." Ariel yargıcı yanaklarından öpüyor. "Lucas'ın olumsuz bir mizah anlayışı var." Ariel cini inceliyor: müşterisinden bir hediye. "Özel yapım. Ne hoş bir davranış." Şişeyi Yargıç Nagai'ye uzatıyor. İki yana sallanan bir kafa. Ariel kendine bir martini hazırlıyor, kabarcıklı ve sek.

Rieko sol işaret parmağını gözlerinin arasına dokunduruyor: koruyucular olmadan konuşmak için yapılan bir işaret. Ariel Beijaflor'a gitmesi için göz kırpıyor: Yarı görünen bir sinekkuşu, Ariel'in giysilerine göre sürekli ton değiştiren bir yanardöner pırıltı yağmuru. Rieko'nun koruyucusu, sürekli kendini katlayarak yeni bir origami modeline dönüşen boş bir sayfa, gözden kayboluyor.

"Seni tutmayacağım," diyor Yargıç Nagai. "Kısaca, benim Beyaz Tavşan Köşkünün bir üyesi olduğumu bilmiyor olabilirsin."

"Ne derler bilirsin. Her kim Beyaz Tavşan'a üye olduğunu söylüyorsa…"

aslında üyesi değildir." Yargıç Nagai aforizmayı tamamlıyor. "Her genellemenin bir istisnası vardır."

Ariel Corta martinisinden neşeli bir yudum alıyor ancak her anlamda tetikte ve enerjik. Beyaz Tavşan Köşkü, Ay Kartalları danışmanlarının konseyi, efsane ve gerçek arasında bir yerde. Hem vardır hem de aslında var olamaz. Göz önünde saklanır. Üyeleri, üye olduklarını doğrularlar ve inkâr ederler. Ariel Corta'nın nabız atışının arttığını, nefesinin hızlandığını söylemesi için Beijaflor'a ihtiyacı yok. Heyecanının martinisinin yüzeyinde dalgalanmasını engellemek için bütün dikkatini vermesi gerekiyor.

"Ben, Beyaz Tavşan'ın üyelerinden biriyim," diyor Yargıç Nagai. "Beş yıldır üyeyim. Beyaz Tavşan her sene iki üyenin üyeliğini düşürür. Bu seneki devirde ben de varım. Seni de koltuğuma aday olarak göstermek isterim." Ariel'in karnı kasılıyor. Yuvarlak masada bir koltuk ve o burada iç çamaşırlarıyla duruyor.

"Onur duyarım. Ama bir şey sormam gerek…"

"Çünkü sen olağanüstü yetenekli genç bir kadınsın. Çünkü Beyaz Tavşan Beş Ejderhanın bazı elemanlarının LDC üzerinde artan etkisinin farkında ve bu etkiyi dengelemeyi arzuluyor."

"Mackenzieler." Siyasi güce açıkça istek duyan başka hiçbir aile yok. Adrian Mackenzie, CEO Duncan'ın en küçük oğlu, Ay Kartalı, LDC (Ay Gelişim Kurumu) Başkanı Jonathon Ayode'nin *okosu*. Robert Mackenzie, aile reisi, uzun zamandır LDC'nin feshi, ayın tam bağımsızlığı, Dünya'nın vesayetinden kurtulma propagandası yapıyor. *Ay bizimdir*. Ariel siyasi tartışmaları ve oyuncuları biliyor ancak her zaman ilgisiz davranıyor. Diğer kanunların hepsinden

farklı bir şekilde ay evlilik kanunları şiddetli bağlılıkların, tıslayan dargınlıkların ve bitmeyen garezlerin kaotik arazisidir. LDC politikalarıyla değişken bir ilişkisi vardır. Ama Kartal'ın yuvasında bir koltuk... Teninde ay tozunu asla hissetmemiş olabilir ancak Ariel bir Corta ve güç, Cortalar'ın ruhudur.

"Cortalar'ın kendilerini soyutlamaktan vazgeçmelerinin ve ay yönetiminin katılımcı üyeleri olmalarının vaktinin geldiğine inanan, iktidara yakın bazı kişiler var."

Bütün ailesinin içinde siyasi erke en yakın kişi Ariel. Corta Hélio'nun *bu-hwaejang'ı* Rafa'nın ekonomik gücü var: Corta Hélio Dünya'nın gecesini aydınlatıyor; Corta Hélio'nun annesi, kurucu Adriana'nın manevi gücü var. Ama Cortalar, diğer köklü ailelerin arasında evrensel olarak sevilmiyorlar. Beşinci Ejderha; onlar sonradan görmeler, işini bilen düzenbazlar, sırıtkan caniler, sambacı kovboylar olarak görülürlerdi. Cortalar sizi keserlerken gülümserler. Sambacı kovboylar, helyum afacanları, hepsi bu. Bu, onların iktidar masası davetiyeleri. Bu, Cortalar'ın asiller ailesine kabulü. *Mamãe* küçümseyecek, bu soysuzların, bu yumuşak asalakların onayına kimin ihtiyacı var ki? Fakat Ariel için memnun olur. Ariel hiçbir zaman en sevilen olmadığını, altın çocuk olmadığını biliyor ancak Adriana Corta kızına sert davranıyorsa, bunun nedeni oğullarına kıyasla ondan daha fazla şey beklediği içindir.

"Yani kabul ediyor musun?" diyor Yargıç Nagai. "Yalnız ben bu lavaboyu çok beğendim."

"Elbette kabul ediyorum," diyor Ariel. "Ne cevap vereceğimi düşünmüştün?"

"Durum tespiti yaptıktan sonra cevap verebilirdin," diye öneriyor Yargıç Nagai.

"Neden?" Ariel'in gözlerinin kocaman açılmasına neden olan şaşkınlığı çok belli ve samimi. "Kabul etmemek için aptal olmam gerekir."

"Ailenin de bir fikri olabilir..."

"Ailemin fikrine göre ben João de Deus'a dönmeli ve bir *sasuit* içinde tozlanıp terlemeliyim. Hayır." Martini kadehini havaya kaldırıyor. "Benim şerefime. Ariel Corta. Beyaz Tavşan."

Yargıç Nagai sağ işaret parmağıyla alnına dokunuyor. *Kaydedilen dünyaya dönebiliriz.* Ariel gözlerini kırparak Beijaflor'u geri getiriyor. Yargıcın koruyucusu Oko yeniden beliriyor. Yargıç Nagai gidiyor. Baskı makinası ötüyor. Balenciaga parti elbisesi hazır. Beijaflor elbiseye uyum sağlamak için renk değiştirmeye başladı bile.

Küçük Luna Corta çiçek desenli kabarık bir elbise içinde. Elbise beyaz, etekte koyu kırmızı baskılı çiçeklerle büzülüyor. Pierre Cardin. Ama Luna sekiz yaşında olduğu ve şık elbiselerden bunaldığı için ayakkabılarını fırlatıp atıyor ve bambuların içine çıplak ayaklarla atılıyor. Koruyucusunun ismi de Luna: kanatlarında büyük mavi gözler olan limon yeşili bir ay güvesi. *Ay güveleri Kuzey Amerikalılardır, Güney Amerikalı değil,* demişti Büyükanne Adriana ona. *Ayrıca sen de koruyucuna kendi ismini veremezsin. İnsanlar kiminle konuştuklarını anlamayabilirler.*

Kelebekler kaplarından kurtuluyorlar ve Luna'nın başının üstünde fırıl fırıl dönüyorlar. Mavi, sahte gökyüzü kadar mavi ve eli kadar büyük. Asamoah çocukları parti kutusu getirmişler ve onları serbest bırakmışlardı. Luna keyifle ellerini çırpıyor. Luna Boa Vista'da hiç hayvan görmüyor. Büyükannesi onlardan korkuyor. Kürklü ya da pullu ya da kanatlı hiçbir şeyin Boa Vista'ya girmesine izin verilmez. Luna yavaşça kanat çırpan kelebek şeridini kovalıyor. Onları yakalamak için değil ama onlar gibi özgür olmak ve havada süzülmek için koşuyor. Hava girdap gibi dönüyor, bambular fısıldıyor, insan ve müzik sesleri geliyor, bir de yemek kokusu. Et! Luna kendini kucaklıyor. Bu çok özel. Izgara etin kokusundan dikkati dağılarak dalgalanan uzun bambu kamışlarının arasına dalıyor. Arkasında *orixaların* devasa taş yüzlerinin arasında şelaleler yavaşça çağlıyor.

Üç buçuk milyar yıl önce ayın yaşayan kalbinden magma patlayarak Fecunditatis havzasını bastı; küçük derelerde, su setlerinde ve lav tünellerinde fokurdadı. Sonra ayın kalbi öldü, taşkınlar soğudu, içi boş lav tünelleri soğuk, karanlık ve gizli kemikleşmiş arterler olarak kaldılar. 2050'de, Adriana Corta ay uzmanlarının Fecundity Denizine açtıkları tünel girişinden kayarak aşağıya indi. Işıkları gizli bir dünyayı aydınlattı; yüz metre genişliğinde, yüksek ve iki

kilometre uzunluğunda el değmemiş bir lav tüneli. Boş, bakir bir evren, bir jeot kadar değerli. İşte doğru yer burası, diye duyurdu Adriana Corta. *Bir hanedan yaratacağım yer burası.* Beş yıl içinde makineler içeriyi düzenlediler, Umbanda tanrılarının yüzlerinin gökdelen boyutunda heykelini yaptılar, su döngü sistemi kurdular ve alanı balkonlar, daireler, çardaklar ve galerilerle doldurdular. Burası Boa Vista, Corta ailesinin malikânesi. Bu kutlama gününde bile taşlar, duvarların derinliklerinde çalışan, Luna ve onun nesilleri için yeni odalar ve mekânlar yaratan kazıcıların ve ezicilerin titreşimleriyle sarsılıyor.

Bugün Lucasinho'nun ay koşusu partisi var ve Boa Vista yeşil bahçelerini halka açıyor. Luna Corta *amorlar* ve *madrinhalar*, aile ve emektarlar, Asamoahlar ve Sunlar, Vorontsovlar ve Mackenzieler ve büyük ailelerden olmayan insanlar arasında mekik dokuyor. Uzun boylu üçüncü nesiller ve kısa, bodur ilk nesiller. Tuvaletler ve takım elbiseler, pantolon paçaları ve iç etekler, parti eldivenleri ve renkli ayakkabılar. Onlarca ten ve göz rengi. Zenginlik ve güzellik. Dostlar ve düşmanlar. Luna Corta bunun içine doğdu, akan suyun sesine, bambu ve dalların arasından esen suni rüzgârın fısıltısına. Başka bir dünyayı tanımıyor. Bu özel günde, et var.

Yemek hizmeti verenler elektrikli barbeküleri kurmuş ve Oxum'un[2] alt dudağının altındaki çıkıntıya yerleştirmişlerdi. Şefler şişleri dürtüp çeviriyorlar. Ufuk çizgisine doğru yağlı dumanlar yükseliyor. Bugüne özel, az bulutlu açık mavi bir öğleden sonra göğü düzenlenmiş. Parlak bir Dünya öğleden sonrası. Garsonlar büyük tabaklarda konuklara şiş et servis ediyorlar. Luna bir kadın garsonun önünü kesiyor.

"Hey, bu tam bir parti elbisesi," diyor garson çok kötü bir Portekizceyle. Kısa boylu, Luna'dan çok da uzun değil ve dörtgen. Yer çekimine göre çok fazla hareket ediyor. Bir Jo Moonbeam, döngüleyiciden yeni çıkmış. Koruyucusu, açık piramit şeklinde ucuz bir vücut.

"Teşekkür ederim," diyor Luna, İngilizcenin basitleştirilmişi olan ortak dil *Globo'ya* geçerek. "Öyle."

Garson kadın Luna'ya tepsiyi uzatıyor.

2 Oxum: Brezilya nehir tanrısı

"Tavuk mu dana mı?"

Luna yağlı, sulu bir dana şiş alıyor.

"Dikkat et güzel elbisene bulaşmasın." Kadının *norte* aksanı var. "Bunu asla yapmam," diyor Luna büyük bir ciddiyetle. Sonra derenin yanındaki, Boa Vista'nın derinliklerine giden taş patikaya dalıyor. Küçük beyaz dişleriyle kanlı et parçalarını çekiştiriyor. Parti kıyafetleri, Dona Luna iğnesi ve elinde Mavi Ay martinisi ile Lucasinho orada. Ay Koşusu arkadaşları çevresini sarmış. Luna Asamoah kızını tanıyor ve Sun'u. Sunlar ve Asamoahlar her zaman ailenin bir parçası olmuşlardır. Tuhaf ve soluk tenli Vorontsov oğlanını fark etmek çok kolay. Tıpkı bir vampire benziyor, diye düşünüyor Luna. Ve şu da Mackenzie kızı olmalı. Baştan sona altın. "Çok güzel çillerin var," diyor Luna, Lucasinho'nun grubuna burnunu sokarak. Mackenzie kızının yüzüne dimdik bakarak. Hepsi birlikte Luna'nın cüretkârlığına gülüyorlar, en çok da Mackenzie kızı.

"Luna," diyor Lucasinho. "Git ve o şeyi başka bir yerde ye." Bunu bir şaka yapıyormuş gibi söylüyor ancak Luna söylenenden fazlasını anlıyor. Lucasinho ona kızmış. Luna onun ve Abena Asamoah'ın arasına giriyor. Büyük ihtimalle kızla sevişmek istiyor. Kötü bir çıkarcı. Ayaklarının dibinde ters dönmüş kokteyl bardakları var. Bir çıkarcı, bir sarhoş.

"Öylesine söyledim." Cortalar düşündüklerini söylerler. Luna ağzını elinin tersiyle siliyor. Et ve şimdi de müziği duyuyor. "Benim de çillerim var!" Parmağını Corta-Asamoah yanaklarına dokunduruyor ve sonra yeniden koşuyor. Nehirdeki basamak taşlarının üzerinden sıçrayarak müziği arıyor. Nehrin sularını sıçratıyor, yavaşça düşen suları tekmeliyor. Partideki konuklar cıvıldıyor, ciyaklıyor ve uçuşan sulardan kaçıyorlar ancak yüzleri gülümsüyor. Luna karşı konulamaz olduğunu biliyor.

"*Tio* Lucas!"

Luna ona doğru koşuyor ve kollarını adamın bacaklarına sarıyor. Elbette Lucas müziğe yakın olacaktı. Luna'ya et servis eden mülteci kadınla konuşuyor. Kadın mavi kokteyllerle dolu tepsiyi nasıl taşıyacağını biliyor. Luna amcasının konuşmasını kesiyor. Lucas Luna'nın siyah kıvırcık saçlarını karıştırıyor.

"Luna, *coracão*, şimdi koşmaya devam et. Tamam mı?" Omzuna hafifçe dokunarak Luna'yı döndürüyor. Luna uzaklaşırken amcasının garsona söylediklerini duyuyor. "Oğluma daha fazla alkol servis edilmeyecek. Anlaşıldı mı? Onu herkesin önünde sarhoş ve komik duruma düşürmeyeceğim. Özel hayatında istediğini yapabilir ancak onun aileyi rezil etmesine izin vermeyeceğim. Eğer günün geri kalanında onun yakınlarına bir damla daha gidecek olursa, siz Bairro Alto'dakilerin ikinci el oksijen için yalvarmanızı ve birbirinizin idrarını içmenizi sağlarım. Kişisel bir şey değil. Lütfen bunu yönetiminize iletin."

Luna, Lucas Amcayı, onun kendi seviyesine inmesini, küçük oyunlarını, sadece ikisinin arasında olan şakalaşmaları sever fakat bazen amcası yüksekte ve uzakta olur, sert, soğuk ve kaba bir dünyada. Luna mülteci kadının yüzündeki solgun korku dolu bakışları görüyor ve onun için kendini korkunç hissediyor.

Kollar Luna'yı yakalıyor, yükseklere kaldırıyor, havaya atıyor.

"Hey, hey *anzinho*!"

Sonra bir tüy gibi yumuşak şekilde düşerken yakalıyor. Luna'nın elbisesi yüzüne çıkıyor. Rafa. Luna babasına yaslanıyor.

"Hey, hey, bil bakalım kim geldi. *Tia* Ariel. Gidip onu bulalım mı?" Rafa Luna'nın elini sıkıyor ve Luna hararetli bir şekilde başını sallıyor.

Ariel Corta öldürücü elbisesinin içinde istasyondan Boa Vista'nın muhteşem bahçelerine adım atıyor. 1958 Balenciaga'sının katları ay yer çekiminde çiçek yaprakları gibi süzülüyor. Konuk kalabalığından bir mırıltı yükseliyor. Ariel Corta. Alayoum-Filmus'u herkes duydu. Luna *tia'sına* sarılıyor. Ariel yarı yolda yeğenini yakalıyor ve Luna keyifle çığlık atarken onu döndürüyor. Şimdi de *madrinhası*, Monica geliyor. Sıcak kucaklaşmalar, öpücükler. Amanda Sun, Lucas'ın karısı. Lousika Asamoah, Luna'nın annesi. Rafa kız kardeşini havada o kadar yükseğe kaldırıyor ki Ariel ona elbisesini hatırlatmak zorunda kalıyor. Onun diğer *oko'su*, Rachel Mackenzie oğulları Robson ile birlikte Queen of the South'ta. Rachel Boa Vista'ya adım atmaz. Ariel, Rachel burada olmadığı için memnun. Aralarında anlaşmazlık var ve ayrıca Mackenzieler kin tutarlar. Bir sonraki: Ay koşucusu oğlan. Tuhaf biri, *tia'sına* karşı arkadaşlarına

olmadığı şekilde utangaç. Ariel'in parmakları bir an Dona Luna'nın simgesinin üstünde duruyor. Lucasinho'nun gözlerini kendi yakasındaki çiçeğin üstündeki simgeye çekiyor, *beni çıplak, buzlarla kaplı, bomboş ayın üzerinde koşarken hayal et.*

Daha sonra ailenin emektarları: Helen de Braga, finans müdürü, Ariel'in Boa Vista'ya son gelişinden bu yana yaşlanmış ve Heitor Pereira, ihtiyar ancak dimdik güvenlik müdürü. Sıra en son Lucas'a geliyor. Lucas kız kardeşini samimi bir şekilde öpüyor. Ariel, Lucas'ın kendine denk gördüğü tek kardeşi. Bir fısıltı: Lucas özel konuşmak istiyor. Ariel'in eldivenli eli yanından geçen bir tepsiden çabucak bir Blue Moon kapıyor.

"Bu dönemde Meridyen nasıl?" diyor Lucas. "Oraya gitmek için vakit bulamıyorum."

Ariel, Corta Hélio yerine hukuku seçtiği için ağabeyinin onun vefasız olduğunu düşündüğünü biliyor.

"Görünüşe bakılırsa ünlüyüm. Özetle."

"Ben de buna benzer bir şey duydum. Dedikodular ve söylentiler."

"Oksijenden çok söylenti, sudan çok dedikodu."

"Ayrıca Çin Enerji Yatırım Kuruluşundan bir delegasyonun *Saint Peter and Paul'e* geleceğini duydum. Mackenzie Metal ile beş yıllık üretim anlaşması söylentisi var."

"Buna benzer bir şey ben de duydum."

"Ayrıca Ay Kartalı'nın onlar için bir hoş geldin partisi düzenlediğini duydum."

"Evet düzenliyor. Ve evet, davetliyim." Ariel ağabeyinin bilgi ağının onun Yargıç Nagai ile vekil odasında sohbet ettiğini öğrenecek kadar güçlü olduğunu biliyor.

"Sosyal politikalara daima bir yeteneğin vardı. Bunu kıskanıyorum."

"Söylemek istediğin her ne ise Lucas, hayır."

Lucas suçunu kabul ederek ellerini iki yana açıyor.

"Ben sadece birkaç söylentiyi tekrarladım."

Ariel'in gülümsemesi gümüş gibi ama Lucas ısrarcı, Lucas çelik, Lucas onu tuzağa düşürüyor. Sonra iğne gibi batan ay tozu fırtınasının içinden bir kurtarıcı geliyor.

Belki biraz daha et. Belki meyve suyu. Lucas, *Tia* Ariel'i köşeye sıkıştırmış. Lucas Amca yüzünü bir başkasına çok yaklaştırarak konuştuğu zaman çok sıkıcı oluyor. Sonra Luna'nın gözleri, ağzı büyüyor. Heyecanla çığlık atıyor.

Geçitten aşağıya *sasuit* kıyafetlerinin içinde bir siluet iniyor. Kaskı sağ kolunun altında, sol elinde LS paketi, ayaklarında botlar var. Deriyi saran *sasuit*, logolardan, yüksek görünürlüklü kayışlardan, navigasyon ışıklarından ve yarış rozetlerinden oluşan parlak bir yama işi. Siluet Boa Vista'ya girerken, koruyucusu piksel piksel ortaya çıkıyor. Toz döküyor; yavaşça yere inen gümüşümsü siyah bir iz.

"Carlinhos!"

Carlinhos Corta yeğeninin onu kucaklamak için koşarak geldiğini görüyor ve geri çekiliyor ama yine de Luna ona çarpıyor, bacaklarını yakalıyor, güzel elbisesinin is lekesi gibi toz bulutuyla kaplanmasına yol açıyor.

Luna'nın iki adım arkasından Rafa geliyor. Küçük kardeşiyle şakadan yumruklaşıyor, yumruklarını tokuşturuyor.

"Yüzeyden mi geldin?"

Carlinhos kanıt olarak kaskını uzatıyor. Yama işli *sasuit'inin* içinde ve ay tozunun baharatlı barut kokusuyla kokteyl partisinde bir korsana benziyor. LS paketini yere bırakıyor ve bir Mavi Ay kaparak bir dikişte bitiriyor.

"Sana bir şey söyleyeyim, kendi idrarını içerek motor üzerinde iki saatten sonra…"

Rafa ay deliliğini anlayarak kafasını iki yana sallıyor.

"Şu aptal motor seni öldürecek. Belki bugün değil, belki yarın değil ama günün birinde güneş patlayacak ve sen de toz motorunun üstünde, hiçliğin beş saat uzağına doğru yüzeyden uçacaksın. Ve senin. *Carioca*. Kıçın. Kızaracak." Her vurgu omzu dürtülerek yapılıyor.

"Peki, sen en son ne zaman yüzeye çıktın?" Carlinhos ağabeyinin midesine şaka yumrukları atıyor. "Bu elimin altındaki ne? Göbek. Formunu kaybetmişsin, *irmão*. Yüzey formuna erişmelisin. Çok fazla toplantıya katılıyorsun. Bizler helyum madencisiyiz, muhasebeci değil." Corta oğullarının en büyüğü ve en küçüğü spor sevdalısıdır.

Carlinhos'un tutkusu toz bisikletidir. Carlinhos, ekstrem sporların öncüsü. Motorları ve onlara uygun giysileri o geliştirdi. İmbrium Apennin'de motor yolları yapmış, Serenitatis dayanıklılık yarışlarını düzenlemişti. Rafa'nın sporu ise daha güvenli ve daha kapalı ortamlarda yapılıyor. Rafa, bir LHL hentbol takımının sahibi. Birinci Lig'de liderliğe oynuyorlar. Rafa bu çılgınlığını, Güneş Kaplanları'nın sahibi kayınbiraderi Jaden Wen Sun ile paylaşıyor. Birbirleriyle mizah ve gaddarlıkla rekabet ediyorlar.

"Partiden sonra da buralarda kalacak mısın?" diye soruyor Rafa.

"Kendimi ev izniyle ödüllendirdim." Carlinhos üç aydır Tranquilitatis'teydi, helyum çıkarıyordu.

"Maça gel. Bizim neler yaptığımızı görmelisin."

"Kaybediyorsunuz, öyle duydum," diyor Carlinhos. "Ay Koşucusu nerede? Asamoah çocuğunu duydum. İyi iş çıkartmış. Eğer dışarıda bir iş isterse onu kullanabilirim."

"Lucas'ın yaptığı yaşam planında bu yok."

Carlinhos'un iki adım gerisinde, sasuit kıyafetlerinin içinde, Carlinhos'tan daha esmer, güzel elmacık kemikleri ve küçük, avcı gözleri olan ikinci bir genç adam var.

"Wagner, *irmão*. İkinci kez yumruk tokuşturma. Wagner, en küçük kardeş, mahcup bir şekilde gülümsüyor.

Luna Carlinhos Amca'nın bacaklarına yapışıyor, ay tozuyla islenmiş ve kararmış.

"Bakayım size!" Ariel maiyetiyle birlikte geldiğini bildiriyor. "Güzel çocuklar!" Öpmek için eğiliyor ancak değmiyor. Elbisesine is bulaşmıyor.

Lucas da taktiksel olarak geç geliyor. Carlinhos'u kibar ama sıradan bir şekilde selamlıyor. Dikkatini Wagner'e çeviriyor. "Partileri severim. Hiç görmediğimiz o uzak akrabalar falan."

"Wagner burada benim misafirim olarak bulunuyor," diyor Carlinhos.

"Elbette," diyor Lucas. "Benim evim, sizin eviniz."

Wagner ve Lucas arasında çıplak nefret dolu bir akım oluyor ve sonra Carlinhos Wagner'i dirseğinden tutarak partiye götürüyor.

"Luna, sen *Madrinha* Elis ile git," diyor Rafa.

"Şu pisliği üstünden temizleyelim," diyor Madrinha Elis. Güçlü yüzlü, güçlü yapılı bir Paulistanalı. Ay doğumlu nesillerden bir kafa boyu daha kısa. Dünya vücutları güçlü oluyor. Cortalar çocuklarını yalnızca Brezilyalıların yetiştirmesine izin veriyorlar. Elis, islenmiş küçük Luna'yı elinden tutuyor ve yetişkinlerin sohbetinden uzaklaştırıp müzisyenlere bakmaya götürüyor.

"Lucas, burada olmaz," diyor Rafa yumuşak bir sesle.

"O bir Corta değil," diyor Lucas basitçe.

Lucas'ın eline bir el dokunuyor. Amanda Sun yanında beliriyor.

"Senin için bile kabaca bir davranış," diye çıkışıyor. Amanda Sun üçüncü nesil; ay uzun boyuna sahip, kocasından da uzun. Koruyucusu bir zen: 'Shake', koyu kırmızı. Sunlar geleneksel olarak koruyucularını *Değişimler Kitabındaki* altıgenlerle vücuda getirirler.

"Neden? Doğru olan bu," diyor Lucas. Amanda Sun, Sonsuz Işık Sarayından henüz bomboş olan Boa Vista'ya taşındığında, cemiyet şaşırmıştı. Nikâhta bu açıkça belirtmemişti. Evlilik, güçlü bir hanedanlık evliliğiydi. Çekler, denklikler, iptal koşulları söz konusuydu. Yine de Amanda Sun Boa Vista'ya gelmiş ve burada on yedi sene yaşamıştı. Amanda, huzur verici *orixalar* ya da akan sular kadar oranın bir parçası gibi görünüyor. Cemiyet onun uzun bir oyun oynadığını düşünüyor. Sunlar ilk yerleşimcilerdenler; Mackenzieler gibi onlar da kendilerini demirbaş olarak, gerçek ay aristokratları olarak görüyorlar. Yarım asırdan fazla bir süre boyunca Sun Ailesini aya hükmetmek için köprübaşı olarak kullanmak isteyen Halkların Cumhuriyeti'nin hegemonyası ile savaşmışlardı. Sunlar'ın hesap kitap yapmadan asla evlenmeyecekleri konusunda herkes hemfikir.

Son beş senedir, Lucas Corta João de Deus'taki dairesinde yaşıyor.

Müzik (yumuşak bir bossa nova) duruyor. Kadehler, dudaklara giderken yarı yolda duruyorlar. Sohbetler kesiliyor; kelimeler buharlaşıyor; öpücükler yarıda kalıyor. Herkes *orixaların* devasa, durgun yüzlerinin arasındaki kapıdan çıkan küçük kadına bakakalıyor.

Adriana Corta geliyor.

"Seni aramazlar mı?"

Lucasinho, Abena Maanu Asamoah'ı elinden tutarak ve diğer odaların ışıklarıyla (inşaat robotlarının da ışığa ihtiyacı vardır) aydınlanan koridorlardan, yeni açılan salonlardan ve kazı makinelerinin titreşimleriyle uğuldayan odalardan geçirerek tenha yolların da daha uzağına getirmişti.

"Uzunca bir süre birbirlerinin ellerini öpecekler ve konuşmalar yapacaklar. Çok vaktimiz var." Lucasinho Abena'yı kendine çekiyor. Isı lambaları, yüzey altının daimi eksi yirmi derecelik soğuğunu ısıtsa da hava hâlâ aldıkları nefes bulut gibi asılı kalacak kadar serin. Abena parti elbisesinin içinde titriyor. Ayın soğuk bir kalbi var. "Peki bana vermek istediğin şu özel şey nedir?" Lucasinho bir elini Abena'nın yan tarafından indirerek kalçasının üstüne koyuyor. Abena kahkaha atarak onu geri itiyor.

"Kojo haklı, sen kötü bir çocuksun."

"Kötü iyidir. Hayır, gerçekten. Hadi ama... Bizler Ay Koşucularıyız." Diğer eliyle de Abena'nın Lady Luna'sını okşuyor. Sonra da bir örümcek gibi göğsünün çıplak olan üst kısmına tırmanıyor. "Yaşıyoruz. Şu anda bu kayanın üstündeki herkesten daha çok yaşıyoruz."

"Lucasinho, hayır."

"Kardeşinin hayatını kurtardım. Ölebilirdim. Neredeyse ölüyordum. Basınç odasında kaldım. Beni komaya soktular. Geri döndüm ve Kojo'yu kurtardım. Bunu yapmak zorunda değildim. Riskleri hepimiz biliyorduk."

"Lucasinho, eğer böyle devam edersen, onu öldüreceksin."

Lucasinho ellerini kaldırıyor: teslimiyet. "Peki neymiş o şey?"

Abena sağ elini açıyor. Gümüş; ışıldayan bir metal diş. Sonra Abena elini Lucasinho'nun sol kulağına vuruyor. Lucasinho bağırıyor, beklenmedik şekilde acıyan kulağını tutuyor. Parmaklarında kan var.

"Ne yaptın? Jinji, bana ne yaptı?"

Boa Vista kamera kapsamının dışındayız, diyor Jinji. *Göremiyorum*. "Sana Kojo'yu hatırlatacak bir şey verdim." Isı lambalarının kırmızı ışıltısı olma ihtimali de var ancak Lucasinho

Abena'nın gözlerinin içinde şimdiye dek hiç görmediği bir ışık görüyor. Lucasinho onun kim olduğunu bilemiyor. "Senin hakkında ne söylüyorlar, biliyor musun? Her bir kalp kırıklığı için küçük bir piercing takarmışsın. Şey, benimki biraz daha farklı. Ben, senin kulağına kalp onarmak için piercing takıyorum. Bu bir vaat. Ne zaman Asamoahlar'ın yardımına ihtiyacın olursa, gerçekten ihtiyacın olursa; başka bir çaren olmadığında, tıpkı kardeşim gibi yalnız, çıplak ve ortada kaldığında; piercingi gönder. Hatırlarım."

"Acıttı!" diye sızlanıyor Lucasinho.

"Öyleyse sen de hatırlarsın," diyor Abena. İşaret parmağına Lucasinho'nun kanından bir parça bulaşmış. Çok yavaşça, çok zarif bir şekilde kanı emiyor.

Adriana Corta, uzun boylu çocuklarının ve daha da uzun boylu torunlarının arasında bir kuş gibi hafif ve zarif. Ay yer çekiminin altında yaş çok hafif belli oluyor; cildi pürüzsüz ve çizgisiz. Yetmiş dokuz yıl, vücudunun kamburunu çıkartmamış. Sosyeteye yeni tanıtılan bir genç kızın tavırlarıyla yürüyor. Hâlâ Corta Hélio'nun başkanı anacak aylardır Boa Vista'nın dışında görülmedi. Boa Vista sakinlerini çoğuna da nadiren görünüyor. Ama hâlâ aile için bir gösteri düzenleyebiliyor. Adriana çocuklarını selamlıyor. Rafael ve Ariel için üç öpücük. Lucas ve Carlinhos için iki, Wagner için bir. Luna *Madrinha* Elis'in elinden kurtuluyor ve *Vovo* Adriana'ya koşuyor. Adriana'nın Ceil Chapman elbisesinin is olması yüzünden nefesler kesiliyor. Adriana Lady Luna iğnesi takmıyor. Ama madencilik yıllarında, Boa Vista'daki Ay Koşucularının hepsinden daha fazla uzay boşluğu içmiştir.

Annesi torunlar, *madrinhalar*, *okolar* ve misafirler sırası ile ilgilenirken, Lucas onun hemen arkasında duruyor. Adriana'nın herkes için söyleyecek bir sözü var. Amanda Sun ve Rafa'nın *keji-oko'su* Lousika Asamoah ile özel zaman geçiriyor.

"Şimdi, Lucasinho nerede?" diyor Adriana Corta. "Kahramanımız olmazsa olmaz."

Lucas oğlunun olmadığını fark ediyor. Öfkesini yutuyor.

"Onu hemen bulurum, anne." Toquinho aramaya çalışıyor fakat oğlan çevrim dışı. Adriana Corta hoşnutsuzlukla cık cıklıyor.

Adriana parti çocuğunu tebrik etmeden protokol tamamlanamaz. Lucas müzik grubunun yanına gidiyor; gitar, piyano, kontrbas ve davullardan oluşan küçük bir topluluk. "*Aguas de Marco*'yu biliyor musunuz?"

"Elbette." O bir standart, bir klasik.

"Güzel çalın. Annemin en sevdiği şarkı."

Gitarist ve piyanist birbirlerine başlarını sallıyorlar, göze çarpmayan bir şekilde sayıyorlar. *Mart Suları*: Adriana Corta'nın *madrinhalar* çocukları getirip beşiklerini dizlerinin önüne bıraktığında söylediği eski ve güzel bir şarkı. Aynı zamanda hem neşeli hem de *saudade* etkileri taşıyan, el büyüklüğünde bir evrendeki yağmurlar, ağaçlar ve minik canlılar hakkında empresyonist bir sonbahar şarkısı. Erkek ve dişi sesler birbirlerinin sıralarını kaparak dizeleri değiş tokuş ediyorlar; neşeli ve oyuncu. Lucas dikkatle ve tutkuyla dinliyor. Nefesi sığlaşıyor, vücudu geriliyor. Yaşlar, gözlerinin kırışıklıklarına doluyor. Müzik onu her zaman kuvvetli bir şekilde etkiliyor, özellikle de eski Brezilya müzikleri. Bossa-nova, MBP. Asansör müziği; MOR şahsiyetsiz müzik. Düz caz. Kulakları olmadığını söyleyenler; dinlemeyin. *Saudadeyi* duymuyorlar; sevinçleri sivrilten şey, canlıların faniliğinin tatlı kederidir. Fısıldanan ümitsizliği, güzellik ve durgunluğun arkasındaki anlamı duymuyorlar. Bazı şeyler çok ama çok yanlış.

Lucas göz ucuyla annesine bakıyor. Annesi gözleri kapalı, ritimle birlikte başını sallıyor. Lucas onun dikkatini hovarda Lucasinho'dan uzaklaştırabildi. Oğluyla sonra ilgilenecek.

Şarkının özelliği, tek kelimeler üzerinde birbirini keserek capoeira söyleyen, dönen ve atlayan iki ses olması. Gitardaki adam ve piyanodaki kadın çok iyiler. Lucas bu komboyu daha önce hiç duymamıştı ama onları dinleyebildiği için çok mutlu. Şarkı bitiyor. Lucas yaşadığı duyguları içine sindiriyor. Güçlü bir şekilde alkışlıyor.

"Bravo!" diye bağırıyor. Adriana da ona katılıyor. Sonra da Rafa, Ariel, Carlinhos, Wagner. Alkış parti içinde dalgalanıyor. "Bravo!" İçkiler yeniden dolaşmaya başlıyor, utanç anı unutuluyor, parti devam ediyor. Lucas piyanist ile konuşmak için yanına gidiyor. "Teşekkür ederim. Çok yeteneklisiniz, efendim. *Mamãe* çok sevdi. João de Deus'taki daireme de gelip benim için çalarsanız sevinirim."

"Şeref duyarız, Bay Corta."

"Biz değil. Yalnızca sen. Yakında. Senin adın ne?"

"Jorge. Jorge Nardeş."

Koruyucular iletişim bilgilerini değiş tokuş ediyorlar. O sırada garson, kokteyl tepsisini taşıyan *norte,* Joe Moonbeam aniden Rafael Corta'nın üstüne atılıyor.

Lucasinho'nun kulağındaki yara kabuğunun kaba dokusundan hoşlanıyor. Onu çekiştirmekten, yarayı yeniden açmaktan, yeniden kan akıtmaktan zevk alıyor. Bu, Helena Barber balo elbisesinin içindeki Abena'nın ıslanmasına neden oluyor. Boa Vista'nın iletişim ağına girdiklerinde Jinji Lucasinho'ya Abena'nın hediyesini göstermişti; sağ kulağının üst kıvrımını saran krom bir sivri diş. Güzel görünüyor. Seksi görünüyor. Ama yine de Abena Lucasinho'nun elini göğsüne kaydırmasına izin vermeyecek.

Henüz pencereye ulaşmadan bir şeylerin ters gittiğini anlıyorlar. Müzik yok, sohbet sesleri yok, şelale havuzundaki vücutların şıpırtıları yok. Bağrış sesleri, Portekizce ve *Globo* dilinde verilen emirler. Xangô'nun taş gözünün gözbebekleri Boa Vista'nın bahçelerini tarıyor. Lucasinho, Corta güvenlik *escoltalarının* misafirleri koruma altına aldıklarını görüyor. Müzik grubu ve garsonlar ellerini başlarına götürmüş. Güvenlik dronları yontulmuş duvarları tarıyorlar; lazerleri kısa bir süre Lucasinho ve Abena'nın üstünde duruyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Lucasinho. Jinji, Abena'nın yüzünün şoka girmesiyle aynı anda cevap veriyor.

Rafael Corta'nın hayatına kast edilmiş.

Bıçağın kenarı Marina Calzaghe'nin boğazına dayanıyor. Eğer hareket ederse, eğer konuşursa, eğer derin bir nefes alırsa, etini kesecek. Bıçak akıl almaz derecede keskin, neredeyse anestezik; soluk borusunu deşse hissetmez. Ama yaşamak istiyorsa hareket etmeli, konuşmalı.

Parmaklarını tepsiye ters bir şekilde sıkışan kokteyl kadehinin sapına hafifçe vuruyor.

"Sinek," diye tıslıyor.

Sinekler bu şekilde hareket etmezler. Marina Calzaghe sinekleri bilir. Sinek yakalayıcı olarak çalıştı. Ayda böcekler, polen taşıyıcılar, Asamoah çocuklarının Boa Vista'da uçurdukları gibi süs kelebekleri lisanslıdır. Sinekler, yaban arıları, vahşi böcekler ay şehirlerinin karmaşık sistemlerini tehdit ederler ve bu yüzden yok edilirler. Marina Calzaghe bir milyon sinek öldürdü. Sineklerin o şekilde uçmadıklarını bilir. Rafael Corta'nın çenesinin altındaki çıplak, yumuşak tenin köşesine dümdüz saldırarak uçmazlar. Marina kadehle birlikte saldırmış, sineği hedefine milimetreler kala yakalamış ve boş martini kadehini ters çevirerek tepsiye sıkıştırmıştı. Kokteyl hapishanesi. Ve aynı anda bir bıçak manyetik kınından vızlayarak çıkıp boğazına dayanmıştı. Bıçağın diğer ucunda, göğüs cebinde mükemmelce katlanmış bir mendil olan, özel dikilmiş takım elbiseli bir Corta *escoltası* var ve hâlâ ona bir haydut gibi bakıyor. Hâlâ ölüm gibi bakıyor.

Heitor Pereira bardağın içindeki şeyi incelemek için dimdik çömeliyor. İlk nesilden birine göre büyük, iri yapılı bir adam. Ters dönmüş bir kokteyl kadehinin içini inceleyen iri yarı bir eski denizci, bıçak söz konusu olmasaydı komik olurdu.

"Suikastçı böcek," diyor Heitor Pereira. "AKA."

Bir saniye içinde Lousika Asamoah'ı bıçaklar çevreliyor. Uçları teninin milimetreler uzağında. Luna inleyip hıçkırıyor, annesine yapışmış. Rafael güvenlik görevlilerine doğru atılıyor. Takım elbiseli adamlar onun üstüne çullanıyor, elini kolunu tutuyorlar.

"Sizin güvenliğiniz için, senyör," diyor Heitor Pereira. "Biyolojik unsurlar taşıyor olabilir."

"Bu bir dron," diye fısıldıyor Marina Calzaghe. "Küçültülmüş."

Heitor Pereira daha yakından bakıyor. Sinek kendini cama çarpıyor ancak durduğu kısacık anlarda, kanatlarının ve kabuğunun üstünde altın rengi kalemle çizilmiş desenler açıkça görünüyor.

"Bırakın onu." Adriana Corta'nın sesi sakin fakat verdiği emrin tonu bütün güvenlik görevlilerini irkiltiyor. Heitor Pereira başını sallıyor. Bıçaklar kınına giriyor. Lousika feryat eden Luna'yı kucağına alıyor.

"Onu da," diye emrediyor Adriana Corta. Boynundaki bıçak kalkan Marina güçlükle nefes alıyor ve güvenlik görevlisi onu

yakaladığından beri soluk almadığını fark ediyor. Titremeye başlıyor.

Lucas bağırıyor. "Lucasinho? Lucasinho nerede?"

"Bunu şimdi hallediyorum." Heitor Pereira elini bardağın üstüne yerleştiriyor. Küçük bir kılıfın içinden titreşim tabancasını çıkartıyor. Aygıt, başparmağı büyüklüğünde. Kocaman avcunun içinde aptalca kalıyor. "Koruyucularınızı kapatın." Boa Vista koruyucularının hepsi yok oluyor.

Marina göz kırparak kendi Hetty'sini yolluyor. O küçük silahın, Boa Vista'nın çevrimiçi ağının hepsini çökertecek gücü var. Hiçbir şey görülmüyor ve duyulmuyor ancak o küçük telli sinek hareketlilikten, sessizliğe ve ölüme göçüyor.

Lucas Corta kendi Güvenlik Müdürüne yaklaşıyor ve kulağına fısıldıyor.

"Kardeşimi öldürmeye kalkıştılar. Boa Vista'ya girdiler; evimizin içine ve kardeşimi öldürmeye çalıştılar."

"Durum kontrol altında, Sinyor Corta."

"Durum tam olarak şu; bir suikastçının Rafa'yı öldürmesine bir kokteyl kadehinin kalınlığı kalmıştı. Beş Ejderhanın her birinden gelen misafirlerin önünde. Annemizin önünde. Bu, bana kontrol altında bir durummuş gibi gelmiyor, öyle değil mi?"

"Silahı inceleyeceğiz. Arkasında kimin olduğunu bulacağız."

"Ama bu yeterli değil. Her an başka bir saldırı olabilir. Ben buranın emniyet altında olmasını istiyorum. Parti bitmiştir."

"Sinyorlar, Sinyoralar, bir güvenlik kazası gerçekleşti," diye duyuru yapıyor Heitor Pereira. "Boa Vista'yı emniyet altına almalıyız. Sizlerden gitmenizi rica etmek zorundayım. Lütfen tramvay istasyonuna gidin. Artık koruyucularınızı geri yükleyebilirsiniz."

"Oğlumu bulun!" diye emrediyor Lucas, Heitor Pereira'ya. Lucasinho'nun arkadaşları dolanıyorlar, kaybolmuş ve gölgede kalmışlar. Ay Koşucuları, Lucasinho'nun Kojo Asamoah'ı kurtarışı arka planda kaldı. Boa Vista güvenliği misafirleri bahçeden çıkartıp istasyona doğru yönlendiriyorlar. Bir güvenlik görevlisi, Corta asilzadeleri içeriye girerken onlara eşlik ediyor. Lucas Corta, Marina

Calzaghe'yi buz ve demir gibi bakışlarla inceliyor. Marina şoktan titriyor.

"İsmin ne?"

"Marina Calzaghe."

"Yiyecek ve içecek servisi için mi çalışıyorsun?"

"Ne bulursam o işte çalışıyorum. Ben… Önceden Süreç Kontrol Mühendisiydim."

"Artık Corta Hélio için çalışıyorsun."

Lucas elini uzatıyor. Marina tutuyor.

"Kardeşim Carlinhos ile konuş. Cortalar sana borçlu."

Ve gidiyor. Yaşadığı şok nedeniyle hâlâ uyuşuk olan Marina olanları anlamaya çalışıyor. Cortalar onun boğazını kesmeye çalışmışlardı, şimdi onlar için çalışıyor. Ama: Cortalar. Blake, her şey yoluna girecek. Sana ilaç alabileceğim. Bir daha asla susuz kalmayacağız. Rahatça nefes alabileceğiz.

İKİ

Luna Corta: küçük casus. Canı sıkılan bir kız için Boa Vista saklanma yerleri bakımından zengin. Luna, uzun bir Boa Vista sabahında, bir temizlik robotunu takip ederek servis tünelini keşfetmişti. Bütün ay çocukları gibi Luna da tünellere ve dehlizlere meraklı. Buralara hiçbir yetişkin sığamaz ve bu iyi bir şey çünkü gizli delikler ve inler sır olarak kalmalı. Luna'nın sürünerek ilk girişinden ve annesinin özel odasını görebildiğini ve eğer nefesini tutarsa duyabildiğini keşfedişinden bu yana havalandırma bacası daralmış. Oxossi'nin[3] gözlerinin arkasında sıkışan Luna kıvranıyor, avcı ve koruyucunun kafasındaki sinüslerde bir daralma.

"Boğazıma bıçak dayadılar."

Babası, Luna'nın işitemediği bir şeyler söylüyor. Luna bükülerek havalandırma mazgalına biraz daha yaklaşıyor. Tozlu ışık ışınları yüzüne vuruyor.

"Boğazıma bıçak dayadılar, Rafa!"

Luna annesinin parmaklarını boynunda gezdirdiğini, bıçağın ucunun hatırasına dokunduğunu görüyor.

"Bu sadece güvenlikti."

"Beni öldürebilirler miydi?"

Luna hem annesini hem de babasını dar görüş deliklerine sığdırabilmek için bir kez daha hareket ediyor. Babası yatağa oturuyor. Küçük ve eksilmiş görünüyor. Sanki hava ve ışık onu terk etmişti.

"Bizi koruyorlardı. Corta olmayan herkes bir şüpheliydi."

3 Oxossi: Afrika dinlerinde bilgi ve ormanları temsil eden bir ilahiyat

"Amanda Sun bir Corta değil. Ben onun boğazında bir bıçak görmedim."

"Sinek. Herkes senin halkının biyolojik silah kullandığını bilir."

"Senin halkın."

"Asamoahlar."

"Partide başka Asamoahlar da vardı. Biri de Abena Maanu. Ben onun boğazında da bir bıçak görmedim. Benim halkım mı yoksa benim halkımdan bazıları mı?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü senin halkın, Rafa, benim boğazıma bir bıçak dayadı. Ve ben, beni kesmeyeceklerine dair senin bir şey söylediğini duymuyorum."

"Bunu yapmalarına azla izin vermezdim."

"Eğer emri annen verseydi, onları durdurur muydun?"

"Ben, Corta Hélio'nun *bu-hwaejang'ıyım*."

"Beni aptal yerine koyma, Rafa."

"Senin boğazına bıçak dayadıkları için güvenliğe öfkeliyim. Seni bir şüpheli olarak gördükleri için öfkeliyim. Kuduruyorum ama burada nasıl yaşadığımızı biliyorsun."

"Evet. Belki de burada yaşamak istemiyorumdur."

Luna, Rafa'nın yukarıya doğru baktığını görüyor.

"Twé'de nasıl yaşandığını biliyorum. Twé güzel bir yer. Güvenli bir yer. Benim halkımla birlikte, Rafa. Luna'yı oraya götürmek istiyorum."

Luna'nın nefesi kesiliyor. Havalandırma bacası o kadar dar ki çıkan sesi bastırmak için ellerini ağzına götüremiyor. Duymuş olabilirler. Ama sonra Luna, Boa Vista'nın iç çekişler ve fısıltılarla dolu olduğunu hatırlıyor.

Rafa ayağa kalkıyor. Kızgın olduğunda yaklaşır, nefesini hissettirecek kadar yaklaşır. Yüzüme söyle yakınlığı. Lousika geri çekilmiyor.

"Luna'yı götürmüyorsun."

"O, burada güvende değil."

"Benim çocuklarım benimle kalır."

"Senin çocukların mı?"

"Nikâhı okumadın mı? Yoksa Corta Hélio'nun bariz varisi ile yatağa girmek için çok mu hevesliydin?"

"Rafa. Hayır. Böyle söyleme. Bu senin yapacağın bir şey değil. Bu sen değilsin."

Rafa'nın öfkesi coşuyor. Öfke, Rafa'nın günahı. Nezaketinin diğer yüzü: kolay gülen, oynayan, sevişen. Kolay öfkelenen.

"Biliyor musun? Belki de senin halkın planladı…"

"Rafa. Sus." Lousika parmaklarını Rafa'nın dudaklarına bastırıyor. Rafa'nın öfkesinin kabardığı kadar çabuk alçaldığını biliyor. "Ben Luna'yı almak için sana asla ve asla komplo kurmam, ben yapmam, benim halkım yapmaz."

"Luna benimle kalıyor."

"Evet. Ama ben kalmayacağım."

"Senin gitmeni istemiyorum. Burası senin evin. Benimle. Luna'yla."

"Ben burada emniyette değilim. Luna emniyette değil. Fakat nikâh benim onu almama izin vermiyor. *Escoltaların* benim boğazıma bıçak dayadıkları için üzgün olduğunu bir kez söyleseydin, her şey farklı olabilirdi. Sen, öfkeliydin. Üzgün değildin." Şimdi babası konuşuyor ancak Luna onun söylediklerini duyamıyor. Kafasının içinde koşuşturan sesler dışında hiçbir şey duyamıyor; bu sesler, dünyadaki en kötü şeylerin gelişlerinin sesleri. *Mamãe* gidiyor. Göğsü sıkışıyor. Kafasının etrafında korkunç tıslamalar dönüyor. Sanki hava ve hayat akıp gidiyor. Luna kıvrılıyor, gerekenden fazlasını duyduğu saklanma deliğinden uzaklaşmak için kendini havalandırma bacasından aşağı itiyor. Ayakkabıları pürüzlü taşlara sürtünüyor, Pierre Cardin elbisesi yırtılıyor.

Yağmur, ölü kelebekleri suda yüzen buz kütlelerine ve çöpe çevirmiş. Kelebeklerin kanatları havuz kenarında gök mavisi köpükler oluşturuyor. Luna Corta cesetlerin yanında oturuyor.

"Hey, hey, hey, hey, ne oldu?" Lousika Asamoah kızını yanına çömeliyor.

"Kelebekler öldü."

"Kelebekler uzun yaşamazlar. Yalnızca bir gün."

"Onları bir günden fazla yaşatabilirdiniz," diyor Luna.

"Yapabilirdik ama o zaman ne yerlerdi? Nereye giderlerdi? Onlar birer süs eşyası, Tatlı Patates Festivalindeki bayraklar gibi."

"Ama öyle değiller," diyor Luna. "Onlar canlı."

"Luna, senin ayakkabılarına ne oldu?" diyor Lousika. "Ve elbisene?"

Luna yüzen kelebek dağlarının akıntıda sürüklenişini izliyor.

"Gidiyorsun."

"Sana bunu düşündüren şey nedir?"

"Söylediğini duydum."

Lousika'nın sorabileceği sorularının hiçbirinin bir anlamı yok.

"Evet. Twé'ye, ailemin yanına dönüyorum. Ama yalnızca bir süreliğine. Hep değil."

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum, canım. Kalmak zorunda olduğumdan fazlası değil."

"Ama ben seninle gelmiyorum."

"Hayır. Senin de gelmeni isterdim, her şeyden çok isterdim, kendimden de çok isterdim ama yapamam."

"Ben emniyette miyim, anne?"

Lousika Luna'yı kucaklıyor, başının üstünü öpüyor.

"Emniyettesin. Baban seni güvene tutar. Sana zarar vermeye çalışan herkesin kafasını kopartır. Ancak ben her şey belli olana dek buradan gitmek zorundayım. Gitmek istemiyorum ve seni çok özleyeceğim. Baban sana bakacaktır. *Madrinha* Elis de. Elis kimsenin sana zarar vermesine izin vermez."

Sözcükler, Lousika Asamoah'ın genzini yakıyor. *Madrinhalar*, taşıyıcı anneler. Sonradan dadı olan, gayrı resmi teyze olan, aile olan kiralık rahimler. Lousika, Cortalar gibi geliştirecek bir işleri olan, hamilelik, doğum, bebekliğin ilk ayları için vakti olmayan küçük kuruluşlar için bu ayarlamanın gereğini anlayabiliyor. Ancak gelecek nesillerde, şimdiki *madrinhalar,* ağırbaşlı cadılar topluluğu bir gelenek haline gelmemeli. Lousika, uzun boylu,

Brezilya elmacık kemiklerine sahip *Madrinha* Elis'in kendi bebeğini taşımasına, onu doğurmasına içerlemişti. Rafa taşıyıcı anneliği olması gereken şey olarak sunduğunda şok geçirmişti: Corta tarzı. Benim içime koy, benim içime aşıla, benim onu büyütüp taşımama ve dünyaya çıkarmama izin ver. Senin spermlerini benim yumurtamla karıştırıp, *yaşam oluşmasına izin ver* demek için Madonna Gebeliğine ihtiyacım yok. Jinekolog robotlarınızın embriyoyu gösterişli, gülümseyen Elis'in içine kaydırışını izlememe ve onun her geçen gün büyüyüp genişlemesini izlememe gerek yok. Raporları, onun rahim taramalarını, hamileliğinin nasıl ilerlediğini gösteren günlük bildirimleri görmeme gerek yok. Ayrıca Elis bıçak altına giderken benim kendimi odama kilitleyip inlemeye ve eşyaları kırıp dökmeme hiç gerek yoktu. O ben olmalıydım, Luna. Seni benden çıkartmalılardı. İlk gördüğün şey benim gülüşüm, yorgun, terli yüzüm olmalıydı. Bir Asamoah. Bütün sıvılarımızda ve özsularımızda hayat akıyor, coşuyor ve fışkırıyor. Zindeyim, doğurganım, her şey doğal bir şekilde, maharetli bir şekilde, bereketli bir şekilde işliyor. Ama bu Corta tarzı değil.

Seni seviyorum, Luna. Ama Corta tarzını sevemem.

Lousika Luna'yı kollarıyla sarmalıyor, Luna'yı olduğu kadar kendini de rahatlatmak için sallıyor. Suikastçı bir sinek, dünyasını çökertmişti. Burası bir tanrı bahçesi değil, bir su sarayı değil. Kayalığın içinde bir tünel. Ailesindeki herkes ışık dolu bir tarımcı, her şehir, her fabrika ve yerleşke bir kazıntı, uzay boşluğundan gökyüzünün ve öldürücü güneşin altında kayalara oyulmuş kırılgan bir ordugâh. Herkes, her zaman tehlikede. Kaçabileceğin hatta saklanabileceğin hiçbir yer yok.

"Baban, sözleşme ve herkes senin bir Corta olduğunu söyleyebilir ama sen bir Asamoah'sın. Sen bir Asamoah'sın çünkü ben bir Asamoah'ım çünkü benim annem bir Asamoah. Bu bizim tarzımız."

Lucas Corta ellerini yönetim kurulu masasının üstünde itiyor ve sanal belgeleri dağıtıyor.

"Bunun için vaktim yok. Bu nereden çıktı? Kim yaptı?" Heitor Pereira başını öne eğiyor. Heitor Pereira, Adriana Corta ve onun Finans Yöneticisi, Corta Hélio'nun kara gücü Helen de Braga haricinde, kuruldaki herkesten bir kafa boyu daha kısa ve saçları daha beyaz.

"Hâlâ araştırıyoruz…"

"Aydaki en iyi AR-GE birimine sahibiz ve siz bana, bunu kimin yaptığını söyleyemiyor musunuz?"

"Dronu tanımlayabilecek her şeyi gizlemek için önemli gelişmeler kaydetmişler. Çipler kendilerine özgü, baskı modellerimiz arasında buna benzer bir şey yok."

"Yani bilmiyorsunuz."

"Henüz bilmiyoruz." Masanın etrafındaki herkes Heitor Pereira'nın sesindeki titremeyi duyuyor.

"Kimin yaptığını bilmiyorsunuz, kimin gönderdiğini bilmiyorsunuz, güvenlikten nasıl geçtiğini bilmiyorsunuz. Bu şeylerden birinin şu anda kardeşim ya da benim ya da Tanrı korusun annem için gelip gelmediğini bilmiyorsunuz. Güvenlik müdürüsün ve bunu bilmiyor musun?"

Lucas gözlerini dikiyor. Heitor Pereira'nın yüzü seğiriyor.

"Tam güvenlik haline geçtik. Deri döküntüsünden büyük her şeyi izliyoruz."

"Ya zaten buradalarsa? O dron aylar önce yerleştirilmiş olabilir. Bunu düşündünüz mü? Şu anda harekete geçen onlarcası olabilir. Yüzlercesi. Şans yüzlerine bir kere gülse yeter. Modern zehirlerin neler yaptıklarını biliyorum. Seni bekletirler. Seni saatlerce her bir nefesin bir öncekinden daha kısa olduğunu bilerek, bir panzehir olmadığını bilerek, öleceğini bilerek acı içinde bekletirler. Ölüme bakarak uzun saatler geçirirsin. Ancak o zaman senin ölmene izin verirler. Ve ben, birinin bu zehirlerden birini ağabeyimin üstünde denemeye kalkıştığını biliyorum. Benim bildiğim bu. Şimdi sen bana söyle, sen ne biliyorsun?"

"Lucas, yeter." Adriana Corta yönetim kurulu masasının başında oturuyor. Koltuğu aylarca boş kalmıştı. Yalnızca *sasuiti* içindeki Helyum Leydisinin masaya uzunlamasına bakan büyük, hantal bir portresi ile var olmuştu. Ani ve ölümcül bir tehdit üzerine çocukları onu bütün otoritesiyle yönetim kurulu salonuna getirmişlerdi. Rafa sağında oturuyor, Ariel solunda. Lucas ağabeyinin sağında.

"*Mamãe*, güvenlik müdürü bizi koruyamayacaksa, kim koruyacak?"

"Heitor, sizin hayatta olduğunuz süreden çok daha uzun bir süredir bizim ailemizin sadık bir üyesi olmuştur." Kimse otoritenin iğnesini görmezlikten gelemez.

"Evet, *Mãe*." Lucas başını annesine doğru eğiyor.

"Bu belli değil mi?" Rafa rahatsız edici sessizliği bozuyor.

"Belli mi?" diyor Ariel."

"Başka kim olur?" Rafa masanın üstüne eğiliyor. Öfkesi köpürüyor. "Bob Mackenzie *Mamãeyi* hiç affetmedi. O tam bir sinsi zehir. Bugün değil, yarın değil, bu sene değil veya önümüzdeki on yıl değil ama bir zaman, bir gün. Mackenzieler üç kez intikam alırlar. Birbiri ardına vururlar. İnşa ettiğin her şeyin parçalandığını görmeni istiyorlar, *Mamãe*."

"Rafa..." diye başlıyor Ariel.

"Kyra Mackenzie," diyerek onun sözünü kesiyor Rafa. "Partideydi. Kimse onun üstünü aradı mı yoksa sırf Lucasinho'nun arkadaşı olduğu için onun öylece geçmesine izin mi verdik?"

"Rafa, sence Mackenzieler tüm gücüyle bir savaşı göze alırlar mı?" diyor Ariel. Elektronik sigarasından uzunca bir nefes çekiyor. "Gerçekten mi?"

"Eğer bizim tekelimizi yıkabileceklerini düşündülerse, olabilir," diyor Lucas.

"Yeniden başlıyor, bunu göremiyor musun?" diyor Rafa.

Sekiz sene önce, Corta Hélio ve Mackenzie Metalleri küçük bir arazi savaşı yapmışlardı. Ekstraktörler metal düğümü haline gelmişler, trenler durmuş, gemiler kaçırılmış, robotlar ve yapay zekâlar, korsan yazılımların bombardımanı altında çökmüşlerdi. Tozcular, Maskelyne ve Jansen tünellerinde ve dışarıda, Tranquillity ve Serenity taş denizlerinde yüz yüze, bıçak bıçağa çarpışmışlardı. Yüz yirmi ölü, milyonlarca bitsilik[4] zarar. Nihayetinde Cortalar ve Mackenzieler hakem yoluyla uzlaşma konusunda anlaşmışlardı. Clavius Mahkemesi Corta Hélio lehine karar vermişti. İki ay sonra Adrian Mackenzie, Ay Kartalı, Ay Gelişim Kurumu CEO'su, ayın sahibi Jonathon Kayode ile evlenmişti.

"Rafa, yeter," diyor Adriana Corta. Sesi zayıf, otoritesi tartışılmaz.

4 Bitsi: Ay parası

"Mackenzielerle iş konularında savaşırız, onları iş konularında yeneriz. Para kazanıyoruz." Adriana masadan kalkıyor, kaskatı, yüzü ve bacakları yorgun. Çocukları ve emektarlar eğilerek selam veriyorlar ve onun ardından kurul odasından çıkıyorlar.

Carlinhos ayağa kalkıyor, sağ elinin parmaklarını büküyor ve annesine selam veriyor. Yönetim kurulu toplantısı sırasında tek kelime etmedi. Hiçbir zaman etmez. Onun yeri dışarıda, sahada. Ekstraktörlerle, arıtıcılarla, tozcularla. O da bir tozcu, bir savaşçı. Rafa onu cazibesiyle gölgede bırakabilir, Lucas savlarıyla onu alt edebilir, Ariel çenesiyle onu etkisiz hale getirebilir ancak hiçbiri tozun içinde onun gibi yürüyemez.

Lucas kısa bir süre Heitor Pereira'nın yolunu kesiyor.

"Bir hata yaptın," diye fısıldıyor Lucas. "Çok yaşlısın. Geçmişte kaldın ve işin bitti."

Yönetim kurulu odasının önündeki lobide Wagner Corta bekliyor. Adriana ve emektarları ona bakmadan yanından geçip gidiyorlar. Sonra Lucas ve Ariel. Ariel hafif bir tebessümle başını sallıyor. Carlinhos kardeşinin sırtına vuruyor.

"Merhaba, kardeşim."

Wagner yönetim kurulu masasında göze çarpan bir eksiklik.

"Rafa ile konuşmak istiyorum," diyor Wagner.

"Elbette. João'ya toz motoruyla dönmek ister misin?"

"Başka bir planım var."

"Sonra görüşürüz, Küçük Kurt."

"Ne hakkında konuşacaksın?" diyor Rafa. Oxala'nın sağ gözündeki küçük çıkıntıya ilişmiş. Arkasında, su ağır ağır akıyor.

"Sinek. Ona bakmak istiyorum."

Rafa Wagner'in Heitor Pereira'nın şemalarının hepsini almasını sağlamıştı. Rafa Wagner'in her yönetim kurulu toplantısının verilerini almasını sağlardı.

"Sende her şey var."

"Heitor'a ve sizin AR-GE'nize saygı duyuyorum fakat onların görmeyip benim görebileceğim şeyler var."

Rafa Wagner'in hayatının karmaşık olduğunu, ailenin kıyısında gölgelerin içinde yaşadığını Corta Hélio'ya olan katkılarının sağlam ancak miktarının ölçülemez olduğunu ve çapraşık ve küçük şeyler için seçkin bir mühendis olduğunu biliyor. Bazen Rafa onun iki huyunu kıskanır: aşırı kesinlik ve az yaratıcılık.

"Ne gibi?"

"Onu gördüğüm zaman anlarım. Fakat görmeliyim."

"Heitor'a söylerim." Socrates, Rafa'nın koruyucusu hemen bir bildirim yolluyor. "Ona Adriana'ya söylememesini söyledim."

"Teşekkür ederim."

Wagner o kadar uzun zamandır ailedeki gölge gibiydi ki kardeşleri onun için alternatif bir sosyal ilişki geliştirmişlerdi; bir kara delik gibi onun görünmezliğini devam ettirirken ona bilgi vermek, işin içinde tutmak.

"Seni bir daha ne zaman göreceğiz, *miudo*?" diyor Rafa. Adriana arkasına bakarak onu bekliyor.

"Söyleyecek bir şeyim olduğunda," diyor Wagner. "Beni bilirsin. Nefes almaya devam et, Rafa."

"Nefes almaya devam et, Küçük Kurt."

"Ariel." Lucas, Oxala merdivenlerinden inerken kız kardeşine sesleniyor. Ariel dönüyor. "Hemen gidiyor musun?"

"Meridyende işim var."

"Evet, Çin ticaret delegasyonu için resepsiyon. Senden bunu kaçırmanı isteyemem."

"Partideyken sana açıkça söyledim."

"Bu, aile."

"Ah, hadi ama Lucas."

Lucas şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. Ariel, Lucas'ın onun söylediklerini anlayamayacağını fark ediyor. Lucas her hareketinin aile için, yalnızca aile için olduğuna kesinlikle inanıyor.

"Senin pozisyonunda olsaydım, ben de yapardım. Hiç düşünmeden."

"İşler senin için daha basit, Lucas. İnsanlar benim kariyerime ilgi duyuyorlar. Derim hava geçirmez olmalı. Tamamen temiz olmalıyım."

"Ayda kimse temiz değildir. Rafa'yı öldürmeye çalıştılar."

"Hayır. Bunu asla yapma."

"Belki Mackenzieler değildir. Ama biri yaptı. Biz, Corta Hélio'yuz: Bizler iyiyiz fakat sadece bir şeyde iyiyiz. Helyum çıkartıyoruz. Aşağıda ışıkların yanmaya devam etmesini sağlıyoruz. Bu bizim gücümüz ama aynı zamanda bizim hassasiyetimiz. AKA, Taiyang; onlar her yerdeler, her şeyi yapıyorlar. Gidecek birden fazla yerleri var. Mackenzie Metalleri bile değişik alanlara yöneliyor, bizim asıl işimize. İş kaybediyoruz, gidecek başka bir yerimiz yok. Her şeyi kaybediyoruz. Ay, kaybedenlere tahammül etmez. Ve *Mamãe*. Eskisi gibi değil."

Ariel Lucas'tan başka bir yere bakıyor, onun güçlü göz temasından kaçınıyor. Lucas çocukken bile bütün bakışma oyunlarını kazanırdı. Ama şimdi üç kelime söylüyor ve Ariel başka tarafa bakamıyor.

"Bunu sen bile fark etmiş olmalısın," diyor Lucas. Ariel kancaya takılıyor. Corta Hélio yönetim kurulu toplantısına katılmayalı aylar olmuştu.

"Onun dış ilişkilerini Rafa'nın yürüttüğünü biliyorum."

"Rafa Corta. Altın Çocuk. Bu işi toza çevirecek. Bana yardım et, Ariel. Bana yardım et, *Mamãe'ye* yardım et."

"Sen bir pisliksin, Lucas."

"Değilim. Bütün buralardaki tek gerçek oğlum. Bu Çinliler hakkında bir şeye ihtiyacım var, Ariel. Çok fazla bir şey değil. Yalnızca küçük bir kırıntı. Bir şeyleri olmalı. Benim çekiştirebileceğim gevşek bir deri."

"Bana bırak."

Lucas başını öne eğiyor. Kız kardeşine arkasını döndüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Bir, ışık kapıların kilitlenmesi için; iki, ışık havuzdan çıkış için. Üç, kalkış için. İndüksiyon motorları aracı havaya kaldırırken kayalarda küçük bir sarsıntı. Ve tramvay gidiyor. Boa Vista'dan João de Deus istasyonu arasındaki mesafe yalnızca beş kilometre. Rafa'nın kucaklayışlarına, vedalarına ve evet gözyaşlarına bakılırsa mesafe dünyalar kadar.

Lucas ağabeyinin açık duygularını rahatsızlık duyarak gözlüyor. Ağzının kenarı seğiriyor. Rafa söz konusu olunca her şey büyük olur. Her zaman öyleydi. En büyük zorba, en sesli kahkaha, en karizmatik erkek, altın ışık; öfkesi de keyfi de aynı savurganlıkta. Lucas onun gölgesi olarak büyümüştü: bastırılmış ve titiz; şok tabancası gibi bilenmiş ve kılıflı. Lucas da ağabeyi kadar derin ve yoğun duygular besliyor. Duygu, duygusallık demek değildir. Biri senaryodur, diğeri performanstır. Lucas Corta'nın duygular için bir odası var ama özel bir oda, penceresiz, beyaz ve havadar. Gölgesiz, beyaz odalar.

Rafa kardeşini kucaklıyor. Bu, onursuz ve utanç verici. Lucas acıyla burnundan soluyor.

"Sana geri dönecek." Böyle durumlarda söylenmesi beklenen basmakalıp laflardan biri.

"Bana güvenmiyor."

Lucas ağabeyinin duygusal olarak kendini tutamamasını anlayamıyor. Evlilik kontratları bu yüzden var. Güven ve sevgi, bir hanedanlığın yapısında yoktur.

"Luna burada olduğu sürece geri gelecek," diyor Lucas. "O bunu anlıyor. Güvenlik durumu iyileşene dek Lucasinho'yu burada tutacağım. Bundan nefret edecek. Ama onun için iyi olacak. Ona çalışması için bir şeyler ver. Her şeye çok kolay sahip oldu." Lucas Rafa'nın sırtına vuruyor. Önemseme. Boş ver. Beni bırak.

"Robson'u geri getireceğim."

Lucas bıkkınlık iç çekişini bastırıyor. *Yine* bu. Rafa herhangi bir şeyde, işte veya sporda veya toplum içinde veya sekste hüsrana uğradığında, kendini oğlunun, ilk çocuğunun süregelen adaletsizliğine bırakır. Rachel Mackenzie Robson'u kendi ailesine götüreli üç yıl oluyordu. Kontratlar alçakça ve kasten bozulmuştu. Avukatlar hâlâ bunun bir çocuk kaçırma olup olmadığını hararetle tartışıyorlar. Ariel sert çerçeveli bir erişim anlaması için pazarlık yapmıştı ancak tramvay Robson'u Queen of the South'a veya Pota'ya her götürdüğünde, Rafa'nın yarasının kabuğu kalkıyor ve kanıyor. Bu gibi durumlarda Lucas bile ağabeyini sakinleştiremiyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Lucas her konuda annesine saygı duyuyor. Rafa'ya olan körlemesine hayranlığı hariç. Mükemmel Rafa, görünürdeki varis. Rafa şirketi yönetmek için çok duygusal, çok

açık, çok yumuşak. Dünya'nın ışıklarını yanık tutan hanedanların kaderine kalpler karar veremez.

Lucas Rafa'yı yeniden kucaklıyor. Misyonu belli. Corta Hélio'nun kontrolünü almak zorunda kalacak.

Queen of the South'tan João de Deus, iki sıçrayış. Rafa ve *escoltaları* BALTRAN istasyonunun özel geliş bölümünde bekliyorlar. Şimdiye kadar Rafa'nın korumaları elektronikti. Ama bugün yakın ve biyolojikler: iki adam, bir kadın. Silahlı ve tetikte.

Kapsül, asansör borusunun içinde, diye bildiriyor Socrates.

Yeşil ışık. Kapılar açılıyor. Bir oğlan dışarıya fırlıyor; kahverengi tenli, rasta örgülerden bir yele. Rafa'ya tosluyor. Rafa oğlanı kaldırıyor ve gülerek etrafında döndürüyor.

"Ah, sen, sen, sen, sen!"

Oğlanın ardından bir kadın geliyor: uzun boylu, kızıl saçlı, beyaz tenli. Oğlu gibi yeşil gözlü. Sonsuz zarafetiyle Rafa'ya doğru yürüyor ve sert bir şekilde yüzüne tokat atıyor. Koruma görevlilerinin elleri, üstlerine tam oturan takım elbiselerin altına gizlenmiş bıçakların kabzalarına gidiyor.

"Trenlerimiz var, biliyorsun."

Rafa büyük, altın bir kahkaha atıyor.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Rafa, karısına. Ve karısı gerçekten de ayın diğer ucuna işlenmiş maden yüklü bir kargo gibi postalanan bir kadın için muhteşem görünüyor. Kusursuz bir makyaj; her bir saç teli, her bir kıvrım ve kat: kusursuz. Ve çok haklı. Yüksek hızlı raylı sistem bağlantısı kurulduğundan bu yana BALTRAN kullanım dışı kalmıştı. Raylı sistem derme çatma ancak hızlı. BALTRAN, balistik ulaştırma sistemi. Havasız bir ayda, balistik yörüngeler hassas bir kesinlikle hesaplanabilir. Manyetik bir kütle sürücüsü, kapsülü hızlandırır. Kapsülü fırlatır. Yer çekimi onu aşağıya indirir. Hedef kütle sürücünün alıcı ucu kapsülü yakalar ve durması için yavaşlatır. Bu ikisinin arası, yirmi dakikalık serbest düşüş. Gerektiği kadar tekrar edilebilir. Kapsüller kargo veya insan taşıyabilir. Zorlu ancak dayanıklı; hızlı ve yalnızca çok fazla düşünürseniz sinir bozucu. Rafa bunu serbest düşüş seksi için çok severdi.

"Onun maça yetişmesini istedim. Trenle gelseydi kaçırırdı." Sonra oğluna dönüyor: "Maçı seyretmek ister misin? Mocos, Kaplanlar'a karşı. Jaden Sun bizi yeneceklerini düşünüyor ama ben Kaplanlar'ı stadyumda ezeceğimizi düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Robson Corta on bir yaşında. Görünüşü, varlığı, muhteşem saçları, yüzü, harika yeşil gözleri, heyecanla açılan dudakları Rafa'nın kalbini acı verecek kadar büyük bir sevinçle ve aynı zamanda midesini bulandıracak kadar derin bir kayıp duygusuyla dolduruyor. Çocuğun boyuna iniyor. "Maç günü. Ne düşünüyorsun, ha?"

"Ah, Tanrı aşkına, Raf." Rachel Mackenzie biliyor, Rafa biliyor; her birinin korumaları, hatta Robson bile biliyor. Konu hentbol maçı ile ilgili değil. Anlaşma koşulları, Rafa'ya oğluna istediği zaman erişme hakkı veriyor. Bu, onu bir top gibi ayın diğer ucuna fırlatmak anlamına gelse bile. At ve yakala. At ve yakala.

"İstersen bu konuşmayı onun önünde yapabiliriz," diyor Rafa. "Robbo, tatlım, kapsüle geri döner misin? Sadece birkaç dakika sürecek." Rachel başını sallayarak oğlunu yolluyor. Robson babasına dönüp bakıyor. Öldürücü yeşil gözler. Çok kalp kıracak. Şimdi de birini kırıyor.

"Robbo," diyor Rafa kibirle.

"Partide olan şeyle benim hiçbir ilgim yok."

'Partide olan şey.' Partide olan şey, birinin beni nörotoksin yüklü bir sinekle sokmaya çalışmasıydı. Nefessiz kalarak ölmeden önce saatlerce kasılabilir, altıma yapabilirdim."

"Klas, ancak bizim tarzımız değil. Mackenzieler seni öldürmeden önce senin bizim yüzlerimize bakmanı isterler. Dostların Asamoahlar'a bakmalısın. Zehirler, suikastçı böcekler; bunlar daha çok onların oyunları."

"Onu geri istiyorum."

"Anlaşmanın şartları…"

"Boş versene anlaşmayı."

"Bu işi avukatlara bırak, Raf. Gerçekten de neden söz ettiğini bilmiyorsun."

"Senin yanında güvende değil. Güvenlik koşulunu yürürlüğe sokacağım. Lütfen Robson'u bana gönder."

"Benimle güvende değil mi?" Rachel Mackenzie'nin kahkahası, taşa çarpan maden aletleri gibi. "Delirdin mi sen? Raf, Seni nasıl öldürdükleri ya da öldürüp öldürmedikleri umurumda değil fakat ayın nasıl bir yer olduğunu ve seni öldürmekle kalmayacaklarını biliyorum. Kök ve dal, Rafa. Sana Robson'u mu vereceğim? Hiçbir şekilde olmaz. Rob benimle kalıyor. Mackenzieler kendi başlarının çaresine bakarlar." Korumasına dönüyor. "Yeni bir BALTRAN sıçrayışı yerleştirin. Pota'ya gidiyoruz."

Rafa ifade edemediği hiddetiyle kükrüyor. Bıçaklar manyetik kınlarından şaklayarak çıkıyorlar: *escoltalar* ve bıçaklar.

"Kardeşin haklı, sen de biliyorsun," diyor Rachel Mackenzie. "Aşırı aptalsın. Bizimle savaşa mı girmek istiyorsun? Gidiyoruz, beyler." Mackenzie korumaları kapsülü açıyorlar. Kilitler kapanırken, Rachel Mackenzie konuşuyor. "Sana bir şey söyleyeyim; kız kardeşin beni senden daha çok korkutuyor. Ayrıca senden daha erkek."

Kapsül asansörde, diyor Socrates. *Kütle sürücüsü gücünü artırıyor.*

Rafa betona sert bir yumruk atıyor. Parmak eklemlerinden kan fışkırıyor.

"Sen olduğunu biliyorum!" diye feryat ediyor. "Sen olduğunu biliyorum! Onu Corta Hélio'nun yönetimine sokmak istiyorsun!"

Marina Calzaghe Meridyene dönerken üst güvertede pencere kenarı koltuk bileti alıyor. Dağlar ve kraterler, büyük ve tozlu. Harikalıktan uzak, diye düşünüyor. Eğlence kanalında bir kısa roman uyarlaması izliyor. Çok saçma ama çok anlamlı. Asiller arasında aşk, ihanet ve çekişme. Buradaki asiller az bulunur toprak madencileri. Aptalca, çok tekrarlı ve kötü oyunculuklu. İzliyor çünkü bunu yapabiliyor. Eve bir mesaj gönderiyor. *Anne, Kessie; haberler, haberler, haberler. BİR İŞ BULDUM! Düzgün bir iş. Corta Hélio'da. Füzyoncular. Beş Ejderha. Size o parayı bulabileceğim.* Hetty mesajı gönderiyor ve Marina koruyucusu için yeni bir vücut bulma amacıyla trenin alışveriş menüsüne giriyor. Şirin robot maymunlar, çok şirinler ama çok belirginler. Kılıçlı tanırlar. Öfkeli cadı. Sayborg orka. Evet. Gözlerini kırparak satın alıyor ve Hetty'nin var olan biçimi esnek, sıvı metal ve siyaha dönüşüyor. Marina sevinç dolu bir çığlık atıyor. Para seni özgürleştirir. Bir kez daha pencereden dışarıya, lastik

ve ayak izleriyle desenlenmiş açık gri dağlara ve dere yataklarına bakıyor. Kendi ayağının da Carlinhos Corta ve tozcuları ile birlikte orada olduğunu hayal etmeye çalışıyor. Cortalar, devasa kovalarla tozu kaldırıyorlar, eliyorlar, ayıklıyorlar, helyum-3 çıkartıyorlar ve geri kalanını atıyorlar. Pis iş.

Carlinhos'la konuş, demişti Lucas Corta. Marina hemen koşmuştu. Kriz sonrası verilen sözler hemen yerine getirilmezlerse unutulurlardı. Carlinhos ona çay getirmişti. Marina'nın kendini ona ve Wagner'e anlatabilmesi için Boa Vista'nın çardaklarından birinin kubbesinin altında oturmuşlardı.

"Peki senin mesleğin ne?"

"Lisansüstü diplomam, süreç kontrol mimarisinde bilgisayarlı evrim biyolojisi üzerine."

Carlinhos Corta bir şeyi anlamadığında yaptığı bir şey vardı. Alt dudağı sadece bir milimetre sarkardı ve kaşlarının arasında dikine, ufacık bir çizgi belirirdi. Marina bunun sevimli olduğunu düşünmüştü. Fakat Wagner de aynı şekilde kaşlarını çatınca, söylediklerinin çok derinlerine indiklerini anlamıştı.

"Bu, imalatı biyolojiye benzetmek gibi," demişti Wagner.

"Basitçe anlatayım. Ay gibi güneş enerjisi zengini bir çevrenin uzun otlu çayırlıklar gibi karasal fotozentezli bozkır ekosistemi ile nasıl kıyaslanabileceği ve bunun nasıl imalat fırsatları yaratıp, verimliliği artırabileceği hakkında eğitim aldım. Teknoloji her zaman biyoloji ile iç içe olacaktır."

"Çok ilginç," demişti Wagner kafasını yana eğerek. Sanki fikirlerin ağırlığı dengesini bozmuştu. *O senin sevimliliğin*, diye düşünmüştü Marina.

"Peki, hiç yüzey deneyimin var mı?" diye söze girmişti Carlinhos.

"Sekiz haftadır buradayım. Meridyenin içi haricinde bir yer görmedim."

Corta kardeşler hâlâ *sasuitlerini* giyiyorlardı. Kas sistemlerinin hatlarını takip eden, yüksek görünürlüklü bir boncuk dizilimi vardı. Marina onların barutlu ay tozu ve geri dönüştürülmüş vücut sıvısı parfümlerini içine çekmişti. Ayın teri. Oğlanlar, kirli basınç tulumlarının içinde rahat ve huzurluydular. Marina'nın içi,

snowboard malzemeleri ve gözlükleri ruhunu nasıl sıkıştırıyorsa, o şekilde acı ve gıpta ile dolmuştu. Arkadaşları, Snoqualmie ve Mission Ridge'de kayarlardı. Onlar kar çocuğuydu. Bir keresinde Marina'yı da götürüp kaymayı öğretmeyi teklif etmişlerdi ama yetiştirmesi gereken bir ödev vardı. Olanaksız olmasa da sorunlu bir ödevdi. Vakit alacaktı. Bu yüzden onlar arabaya doluştuklarında o evde kalmış ve onlar uzaklaştıklarında da yalnızlıktan ağlamıştı. Ödevi bitirmişti ancak hep Snowboardu Kaçıran Kız olarak kalacaktı. Bir daha davet gelmemişti. Marina ne zaman mağazalarda gözlükler, eldivenler ve kayak takımları görse, ne zaman hava durumu dağlarda ilk kar haberleri verse, içi arzu ve kayıp duygusuyla acırdı. Paralel evrende bir yerde snowboardcu bir Marina vardı; körpe ve mutlu. Çıkartmalarla süslü *sasuitler*, kasklar; onlar da Marina'ya kar habercisi gibi geliyordu. Fırsat geri gelmişti. Ayı Kaçıran Kadın olma.

"Yüzeyde çalışmak istiyorum. Yukarıda olmak istiyorum. Öğrenebilirim."

"Bütün fiziksel becerileri öğrenmen gerekir," demişti Wagner. "Sana öğretirim," demişti Carlinhos. "João de Deus'taki Corta Hélio Ekstraksyon Tesislerine git."

"Bunu yapabilirim." Ses altı bir fısıltıyla Hetty'ye adresi bulma görevini vermişti.

"Portekizce öğren," diye seslenmişti Carlinhos vedalaşırken. Güvenlik görevlileri, misafir topluluğunu ve yemek servisçilerini istasyona götürüyorlardı. "Ve teşekkür ederim."

Marina cam kenarındaki koltuğuna yaslanıyor. İş, ev, hayatındaki değişimin tamamı ufacık, belli belirsiz bir hareketin içinde yansıyor. Görüşünün sağ alt köşesindeki *chibe* bakıyor ve O_2 ölçüsünü altın renginde görüyor. Corta hesabından nefes alıyor. Tren Meridyene girip hava kilitleri kapılara yapıştığında, Marina ikinci mojitosunun sonuna geliyor. Yürüyen merdivenler onu Orion Meydanının uğultulu, kaotik katedraline çıkartıyor. Bütün su ve çay tezgâhları, bütün sokak yiyeceği satıcıları ve büfeler onun *satın alabileceği* şeylerle parıldıyor. Sonra Blake'i hatırlıyor, yukarıda, şehrin çatısında, ciğerlerini öksürerek parça parça çıkartıyor. Orka Hetty onu eczaneye yönlendiriyor, bir dizi faj terapisi için ödeme

yapıyor. Çoklu dirençli tüberküloz, son zamanlarda sıkı karantina önlemlerine rağmen Dünya'dan gelen bir istilacı ve fakirlerin yaşadığı mıntıkaların, nemli ve pis üst katmanlarına beyaz bir küf gibi yapışıyor. Tezgâh, yirmi beyaz tablet basıyor. Küçük beyaz tabletler.

Ekspres asansör için üç bitsi. Bir bitsi yürüyen merdiven için; 80'lerin ve 90'ların Batısının düz çatılarına, merdivenlerine ve sokaklarına çıkıyorlar. 110'un ötesine mekanik hiçbir şey gitmiyor. Bairro Alto'ya giden yolun kalanını koşuyor, yorulmak bilmez, büyük dünya sıçrayışları. Her seferine birçok basamak. Burası, idrar alıcısı. Burası Kazan Hanımefendi Hazretleri, hâlâ ışıksız ve sevgisiz. Burası, uçan kadına gıpta ettiği balkon.

Oda boş. Her şey gitmiş: şilteler, su şişeleri, Blake'in ıvır zıvırları. Plastik kaşıklar ve tabaklar. Son mukus parçasına, son toz zerresine kadar boşalmış. Deri döküntüleri de değerli organikler.

Kesinlikle yanlış eve gelmiş olmalı.

Kesinlikle Blake taşınmış.

Kesinlikle bu olamaz.

Marina kapının pervazına yaslanıyor. Nefes alamıyor. Nefes alamıyor. Hetty onun akciğer fonksiyonlarını düzenliyor. *Nefes al.* Marina nefes almıyor olmalı, almaması gerek. Blake gitmişken, hak edilmeyen havayı solumak.

"Ne oldu?" diye bağırıyor perdeli kapılara ve itilip çekilebilen küçük bölmelerin boş pencerelerine. Merdivenlerde ve koridorlarda Bairro Alto ona bakıyor. "Neredeydiniz?"

Kamera görüntüsü var, diyor Hetty ve Marina'nın lensi içinde cesetler olan boş odayı kaplıyor. *Zabbaleen,* robotlarıyla birlikte. Çöpçüler. Bir ayak görüyor, şiltenin ucunda bileğinden ters dönmüş. *Zabbaleen* yaklaşıyor ve onu görüntüden çıkartıyor. Video bir sokak kamerasından alındığı için açı geniş ve büyütülünce kumlanıyor. *Zabbaleen* ağırca bir metal kutuyla dışarı çıkıyor.

"Kapat şunu, kapat şunu!" diye bağırıyor. Marina makinelerin kapıyı ve pencereyi plastik vakumla kapladıklarını gördüğünde, Hetty görüntüyü kapatıyor. Tüm deri döküntülerinin hepsi. Tüm kan damlalarının hepsi. Ve yapılacak hiçbir şey yok. Yapılacak bir başvuru yok. Blake öldü fakat ayda, ölüm borçtan kurtarmaz.

Zabbaleen gırgırı, Blake'in vücudunun her parçasını faydalı organiklere geri dönüştürerek onun *chib* borçlarını tahsil ediyor.

Ölümüne öksürmek, kapının önündeki *Zabbaleen* robotlarının gıcırtısını, cızırtısını dinlemek, öksürüklerin dinmesini beklemek.

"Neden bir şey yapmadınız?" diye bağırıyor Marina kapı ve pencerelere. "Bir şeyler yapabilirdiniz. Çok şey gerekmezdi. Herkesten birkaç papel. Birkaç papel sizi öldürür müydü? Siz ne biçim insanlarsınız?" Cevabı boş kapılar, dönülen sırtlar, ondan uzaklaşan omuzlar oluyor. Ay insanları.

Tramvay onu geri çeviriyor. Reddediyor. Karşı geliyor.

Lucasinho Corta'ya daha önce hiçbir şey karşı gelmemişti. Bu aleni hakaret onu bir anlığına paralize ediyor. Jinji'ye bir kez daha kilidi açmasını emrediyor.

Sana giriş engellenmiş, diyor Jinji.

"Bana engellenmiş derken ne demek istiyorsun?"

Tramvaya giriş, aşağıda listelenen kişilere yasaklanmıştır: Luna Corta, Lucasinho Corta.

Babası Boa Vista'nın tecride alındığını söylediğinde, Lucasinho babasının şaka yaptığını sanmıştı. Çocukları koruyun.

"Engeli kaldır."

Bunu yapmaya yetkim yok. Güvenlik ihbarında bulunabilirim. Güvenlik ihbarında bulunmamı ister misin?

"Boş ver."

Lucasinho, bir süre Boa Vista ve João de Deus'ta takılma fikrinden hoşlanmıştı. Nasıl yaşaman gerekiyorsa öyle yaşa. Üniversiteye geri dönüş için aceleye gerek yok. Kolokyumda kaçırdıklarını tamamlayacaktır. Kolokyum bunun için var. Ama şimdi babası onu buraya kilitledi ve buradan çıkması gerekiyor. Bu, klostrofobik bir durum. Boa Vista taştan bir bağırsak. Lucasinho, yavaşça sindirilmesi için canavarın bağırsaklarına kilitlendi. Kapının ona meydan okuyan metaline vurmak için bir yumruğunu havaya kaldırıyor. Duruyor. Aniden aklına daha iyi ve parlak bir fikir geliyor.

Carlinhos ve Wagner yüzey kilidinden geçerek gelmişlerdi. Lucasinho da oradan geçerek dışarıya çıkabilir. O kilitten geçtikten

sonra da istediği yere gidebilir. Her yere. Uzağa. Tecritlerin canı cehenneme. Aile güvenliğinin canı cehenneme. Ailenin canı cehenneme. Büyükannesinin canı cehenneme olmayabilir. Büyükannesi yaşlı ve eskisi gibi değil fakat hâlâ hiddetle kavrulabiliyor ve Lucasinho onun nefes almak kadar doğal bir şekilde saygı görmesine hayranlık duyuyor. Carlinhos'un da canı cehenneme olmayabilir. Gerçi Lucasinho amcasına ne diyeceğini, onun iyi biri olduğunu nasıl söyleyeceğini pek bilmiyor. Lucasinho yıllarca Carlinhos'un onun bir sersem olduğunu düşünmesinden korkmuştu. Çocuklar ise üstünde durmaya bile değmezler. Geri kalanların canları cehenneme.

Özellikle de babasının canı cehenneme.

Acil durum kıyafet astarları üçüncü nesle uygun tasarlanmadığı için Lucasinho'nun giyinmek için beş dakika mücadele etmesi gerekiyor. Kıyafetin basınç tulumunun içinde kendi giysilerine yer yok. Önemli değil. João de Deus'a gittiğinde yeni giysiler bastırabilir. Leydi Luna'yı çıkartıyor ve tulumun içine yerleştiriyor. Acil durum kıyafeti, ışıldakları olan cart turuncu kabarık bir bilim kurgu robotu gibi. Lucasinho içinde rahatlıkla hareket edebiliyor. Jinji kıyafetin sisteminin içine giriyor ve onu çalıştırıyor. Yüzeye çıktığında ağın kapsama alanının dışında kalacak. Kelepçeler kütlüyor. Mühürler kilitleniyor. Basınçlandırma tıslıyor ve zayıflıyor.

"Hadi yürüyüşe çıkalım." Lucasinho nefes alıyor. Jinji Lucasinho'yu dış kilide götürüyor. Lucasinho sonuncu dış kilidini hatırlıyor. Çıplak vücutlar. Diz dize. Çıplak Abena Asamoah karşısında. Basınç azalırken mükemmel kıvrımlı göğüslerinde buharlaşan terler. O göğüslere sahip olacak. Orada bir yerlerde. Onları bulacak. Onlara borçlu. Abena onun kanını almıştı.

İç kilit hakkında düşünmüyor. Bilincini kaybedip kazanan vücut karmaşası. Acı, kırmızı, siyah, acı. Acil durum yeniden basınçlandırmasının çığlığı.

En dış kapı ardına dek açılıyor.

Jinji tulumun tertibatlarını kontrol ediyor ve giysiyi hızlı, uzun adımlı bir koşuya itiyor. Güvenlik, kapılardan birinin açıldığını, elbiselerden birinin alındığını öğrenecek. Elbiseyi kimin aldığını, nereye gittiğini, ne kadar hızlı olduğunu bilemeyecekler. Sonradan çözecekler ama o sırada Lucasinho yeniden basınçlandırılarak

tulumdan çıkacak ve João de Deus'un kalabalıklarına karışmış olacak.

O kadar da akıllı değilsin, *Pai*.

Lucasinho, João de Deus'un kilidinden geçiyor ve asansörle merkeze iniyor. Elbise dönüştürülecek ve kendi gücüyle Boa Vista'ya geri itilecek. Acil durum elbiseleri, Fecundity Denizi'ne öylece saçılamayacak kadar değerliler. Günün birinde, bir hayat ona bağlı olabilir. Ay koşusu rozetini basınç dokumasına iğnelemek, daracık elbise astarını çekmek kadar zor. Lucasinho astarın bütünlüğünü bozmuş. Günün birinde bir hayatın buna bağlı olmayacağını umuyor. Kendi hayatının buna bağlı olmamasını umuyor. Hayır: bu, Lucasinho Corta'nın son kez yüzeye çıkmak isteyişi.

João de Deus yarı kasaba sayılır; işlenmemiş kayalar, alçak lentolar, caddeleri ve mıntıkaları sıkışık ve kıraç. Emniyet kapıları kasılıyor ve sarsılıyor, güneş çizgisi yanıp sönüyor. Havada pislik, vücut salgısı ve performans sınırlarını zorlayan çevresel sistemlerin kokusu var. Suda pil tadı var. Çok fazla insan var, acelesi olan insanlar. Karşında, yolunda hep birisi var. Dirsekler ve soluklar, havada süzülen koruyucu vücutlarının arasından kayıp geçiyorlar. Levhalar ve isimler, el ilanları ve grafitiler, hepsi Portekizce. João de Deus bir Helyum şehri, bir sınır kasabası. Bir şehir kasabası ve Lucasinho bu yüzden burada kalmıyor. "Eğer benim babam olsaydın, ne yapardın?" diye soruyor Lucasinho, Jinji'ye. *Senin nakit hesaplarını dondururdum*.

Bunun üzerine Lucasinho moda baskı makinesi yerine istasyona yöneliyor. Kıyafet astarları, João de Deus'ta oldukça sıradan, hatta makbul. Meridyen Ana İstasyonunda ana merdivenlere ve Gagarin Prospektine gelinceye dek en az yirmi kafa dönüp ona bakıyor. Her ne kadar kıyafet ona yakışsa da bu kıyafetten kurtulması lazım. Herhangi birini, bunun yeni bir mikro trend olduğuna ikna edebilir mi? 1950'lerin son ay modası. Yüzey işçisi şıklığı. Mavi yakalı olayı: sahici ve şu ana dair. Çevrede yürümeye başlıyor. Salınarak yürü. Kendini iyi hissediyor. Bir şey yapmıştı. Çünkü Boa Vista onu tutamamıştı, ailesi ona sahip çıkamamıştı. Çünkü kendi zekâsı ve soğukkanlılığı sayesinde kaçmıştı. Çünkü özgür. Çünkü geri döndü. Bu sadece bir şey değil. Bu, *birçok şey*. Lucasinho Corta kendini iyiden de öte hissediyor; muhteşem hissediyor.

Lucasinho bir elektronik sigara ve nane çayı sipariş edip kafe sandalyesinde gerinirken garson ona bakışlarını saklayamıyor. Kıyafete mi yoksa onun içindeki kaslara mı? Lucasinho mide kaslarını sıkmak için sırtını kamburlaştırıyor ve kalçalarını göstermek için bacaklarını açıyor. Kendine bakılmasını seviyor. Elbise astarı giyen zengin bir çocuğum. Bu şeyi güzel gösteriyorum ama sizin bana gücünüz yetmez.

Lucasinho elektronik sigaranın ucunu şaklatıyor ve içine çekiyor. THC[5] boğazını serin bir şekilde sarıyor. İçindeki çözülmeyi, gülümsemeyi hissediyor. Çayından bir yudum alıyor ve Jinji'den lenslerine Boy de la Boy kataloğunu yansıtmasını istiyor. Kendine bir gardırop oluşturduğu sırada kafası iyice yükseliyor. Jinji siparişi bir baskı makinesine yüklüyor. Sipariş geri geliyor.

Ödeme reddedildi.

Lucasinho yüksekten düşüyor. Uzun bir düşüş ve dibe sert çarpış.

Hesabın dondurulmuş, diyor Jinji. Lucasinho'nun midesinde hastalıklı bir çukur açılıyor, dönen dişleri olan çarklarla dolu. Sarsıldığını, nefessiz kaldığını kimsenin fark edip etmediğini anlamak için çevresine bakıyor. *Motolar* vınlıyor, ağaçların arkasındaki Gagarin Prospektinde kalabalık itişerek ilerliyor. O anda kimse onun Ejderhadan dilenciye döndüğünü bilmiyor. Para yok, parası yok. Hiçbir zaman parasız kalmamıştı. Parası olmadan ne yapacağını bilmiyor.

Lucasinho'nun parmakları, Abena Asamoah'ın kulağına taktığı tıkacı buluyor. *Asamoah Ailesi'nin yardımına ihtiyaç duyduğunda; başka hiçbir umudun kalmadığında, Kojo gibi yalnız, çıplak ve ortada kaldığında…* Parmaklarının arasında döndürüyor, yara kabuğunu çekiştirmesinin verdiği ufak acının zevkini çıkartıyor. Hayır. Henüz o kadar çaresiz değil. O, Lucasinho Corta; cazibesi, güzelliği ve seksiliği var. Bunlardan yararlanabilir.

Chibindeki dört rakam, büyük ve parlak. O rakamlar onun bütün dünyası: hava, su, karbon, veri. Dört Elementi kesemezler. Hava ve veri için para ödemek, çalışmak zorunda olan insanların yaptıkları bir şey. Cortalar için bu şeyler ayarlanır. Lucasinho nefes alabilir, içebilir, ağa bağlı kalır, kendine ait karbon istihkakı vardır.

5 THC: Tetrahidrokannabinol, Hint keneviri bitkisinde doğal olarak bulunan analjezik madde.

Buradan yola çıkarak bir sonraki hamleni planla. Eve gidemez. Babasının *escoltaları* çoktan oradadırlar. Lucasinho'nun arkadaşları var, *amorları* var, gidebileceği yerler var. Kıyafetlere, kalacak bir yere ihtiyacı var.

Gizlenmesi gerek. Evet. Bu. Babası onun izini ağdan takip edebilir. Yani Jinji gitmek zorunda. Bu da Lucasinho'nun karnının ve testislerinin korkuyla kasılmasına neden oluyor. Ağ dışı, bağlantısız. Jinji'yi kapatacak kelimeleri fısıldamakta tereddüt ediyor. Bu, sosyal ölüm demek. Hayır, bu hayatta kalma. Babası, geri dönen ödeme sayesinde onun konumunu belirlemiş olabilir. Kontrat güvenliği çoktan yola koyulmuş olabilir.

Lucasinho elektronik sigara ve çayın parasını ödemeli.

Hayır, onları ödemek zorunda değil. Boa Vista'da yaptığı gibi yürüyüp gidebilir. Garson ne yapacak ki? Onu mu bıçaklayacak? Üstüne adamlarını mı salacak? O hâlâ bir Corta. Bir Corta'ya dokunursan bütün Cortalar seni parçalarlar. Ayda suç yoktur, hırsızlık, cinayet yoktur. Sadece kontratlar ve anlaşmalar vardır.

Lucasinho yavaşça sandalyeden kalkıyor ve Gagarin Prospektine dalıyor. Floresan pembesi kıyafet astarının içinde olmasına rağmen insan, araç ve robot kalabalığı arasında kayboluyor. Birkaç adım daha ve artık ağaçların altında. Arkana bakma. Asla arkana bakma. Yürürken bir yandan da Jinji'den komutları ve şablonları çekip alıyor. Bağlantıları kopartıyor ve programları kapatıyor. Jinji en sonunda sol omzunun üstünde havada süzülen boş bir ten olarak kalıyor. Eğer insanlar yükseltilmiş görüşlerinin içinde bir koruyucu görmezlerse, şüphelenirler.

Orion Mıntıkasının duvarları her iki yanında yükseliyor; kat kat üstüne, seviye seviye üstüne, ışıklar ve neonlar; Romen, Kiril ve Çince neonlar. Jinji'nin bağlantısını kesmek, dünyadan gelen yükseltilmiş bildirimlerinin bir katmanı yok ediyor ancak yine de ona doğru bakan fiziksel ekranlar ve şirin kawaii çizimleri var. Parmak izinde tek bir bitsi olmadan, Meridyende tek başına. Yoksul insanlar gibi. Ama onun orada arkadaşları var, dünya duvarlarının ışıklarının arasında. Yani aslında yoksul insanlar gibi değil. Lanet olasıca yoksullar. Lucasinho yoluna devam etmeli.

Ariel Çin ticaret delegasyonu için verilen resepsiyona geldiğinde bütün ay ona âşık oluyor. LDC, Aquarius Mıntıkasının beş caddesinin kesiştiği merkez eksende daire şeklindeki binanın on sekizinci katında, açık bir taraça kiralamış. Manzara kilometrelerce uzanıyor. Dikey bahçelerden açık kemerlerin üzerine sarmaşıklardan perdeler düşüyor. Onların arkasında, ışıklar boşlukta sürükleniyorlar.

Ariel, bir Ceil Chapman kokteyl elbisesi giyiyor. Bütün gözler ona çevriliyor. Bütün insanlar onun yörüngesinde dönmek istiyorlar. Ariel fısıltıları duyabiliyor, birlikte sallanan başları görüyor. İlgi, oksijendir. Uzun titanyum elektronik sigarasından bir nefes çekiyor ve partinin içine doğru ilerliyor.

Beş Ejderhadan misafirler: Altın Tabureden Yao Asamoah; gönülsüz, utangaç Alexei Vorontsov; güzel bir angora dağ gelinciği kucaklayan Verity Mackenzie, üstelik dağ gelinciği biyolojik. Hayranlıkları üzerine çekiyor. Çinlilere en uzak yörüngede dolaşan Wei-Lun Sun.

Hepsi erkek olan Çin kurulunun hareketleri hâlâ hantal ve abartılı. Vücutlarını ay yer çekiminin gerekliliklerine uydurmak için hiç çaba sarf etmiyorlar. Burada çok uzun süre kalmaya niyetleri yok. Eğilerek selam veriyorlar, gülümsüyorlar ve Ariel'in elini sıkıyorlar ancak çok ünlü olduğunu anlamak haricinde onun kim olduğuna dair bir fikirleri yok. Ariel karnının altındaki küçük, cinsel bir heyecan karıncalanmasının tadını çıkartıyor. O, Ceil Chapman elbisesinin içindeki casus.

LDC'nin ileri gelenleri. Şirket yöneticileri ve finans müdürleri. Avukatlar ve yargıçlar.

Yargıç Nagai Rieko odanın diğer tarafından başını sallıyor. Ay Kartalına başını sallıyor. *Kartala senden bahsettim*, diyor koruyucusunun aracılığıyla. *Onaylıyor*. Ariel cevaben kokteyl bardağını kaldırıyor. Beyaz Tavşan Köşkü'ne hoş geldin.

Ve işte Ay Kartalı. Jonathon Kayode, Ay Gelişim Kurumunun başkanı; Kral, Papa ve İmparator, gerçekte ise göstermelik yönetici, parlak tüylü kafes kuşu. Koruyucusu, ay kartalı. Yalnızca bu vücudu taşımasına izin veriliyor. Hemen yanında *okosu* Adrian Mackenzie, göz alıcı Kartaldan daima bir ton sönük. Adrian Mackenzie'nin koruyucusu kuzgun biçimini alıyor.

"Ünlü Ariel Corta," diyor Ay Kartalı. Bir Dünya doğumluya göre iri biri; Lagos'dan devasa bir İgbo. İkinci nesil ay çocukları ile bile omuz omuza duruyor. "Burada bir kavga çıkarmayacağına güvenebilir miyim?"

"Bu elbisenin içinde mi?" diyor Ariel cilveli bir şekilde ama boş kokteyl bardağını ters çeviriyor; bütün parti boyunca kavga edeceğinin işareti. Ay Kartalı bu işareti bilmiyor ancak bir Avustralyalı olan kocası şakayı anlıyor. Cılız bir şekilde gülümsüyor.

"Celebdaq'ta[6] sana oy verdim," diye fısıldıyor Kartal. Gözleri parlayarak *okosuna* bakıyor. "Böyle küçük müsabakalarımız var. Akıl sağlımızı koruyorlar. O, feci bir kaybeden."

"Bir kız ayda bile ancak üstündeki elbiseleri çıkartarak dikkat çekebiliyor."

Ay Kartalı kahkaha atıyor. Kahkahası kocaman. Oda donuyor, sonra şakanın artçı sarsıntıları partide dalgalanarak yayılıyor. İnsanlar, daha önemli insanlar güldüğü için gülüyorlar.

"Çok doğru. Heyhat, çok doğru, ne?" Şakacı bir şekilde Adrian Mackenzie'nin kaburgalarına vuruyor. Adrian içerleyerek irkiliyor. Söylentilere göre Adrian Mackenzie Ay Kartalını Mackenzie Metallerinin avcunun içine iyice alırken onu daha politik, daha güçlü ve başkanlığa daha ait hale getirmek için yönlendiriyordu. "Ailenin halkın gözünde oldukça iyi durumda olan bir tesisi var. Sen iç çamaşırından muhteşem bir *coup du tribunal*[7] gösterisi çıkartıyorsun. Yeğenin ay koşusunda Asamoah oğlanının hayatını kurtarıyor. Ve sonra kardeşin, şey; şok edici. Gerçekten şok edici."

"Görünüşe göre bir güvenlik gediğini bir diğeri ile kapatmışız." Ariel bir buhar sarmalını ışıklara gönderiyor.

Jonathon Kayode bir göz kapağını aşağıya çekiyor.

"Kartalın gözü," diyerek espri yapıyor. Hatmi çiçeklerinden oluşan perdenin arasından geçirerek Ariel'i dış balkonlardan birine çıkartıyor. Bir bakış, Adrian Mackenzie'ye içeride kalmasını söylüyor. Balkon yüksek. Alt kattan yukarıya dönerek gelen hava akımlarıyla çalkalanıyor. Gün batımında ışıklar hareket ediyor. Uzun altın rengi ışıklar, leylak rengi gölgeler, alt katlardan yükselen

6 Celebdaq: BBC'nin ünlü borsası oyunu ve TV şovu
7 Coup du tribunal: Fransızca, mahkeme darbesi

lacivert; bütün semtler tozun içinde göz kırpan ışıklarla hayat buluyor. Jonathon Kayode derin, samimi bir fısıltıyla konuşuyor, "Danışma heyetime seni aldığım için memnunum."

"Bu bir şereftir."

"Kendi adıma konuşursam, bunun Cortalar'ın botlarındaki tozu silkeleyip siyasi toplulukta düzgün bir yer edinmeleri için en uygun zaman olduğunu düşünüyorum. Siyaset, pis bir dünya değildir. Ancak suikast girişimi bizi rahatsız etti. Bu sanki altmışlı yılların berbat bir anımsatıcısı. Düellolar, kan davaları, suikastlar. Biz bunları arkada bıraktık. Elbette Kartalın müdahale etme yetkisi yoktur fakat tavsiyede bulunup uyarabiliriz. Kavgacı erkek kardeşlerin, davranışları yüzünden Cortalar'ın bu fırsatlarının önü kapatılırsa yazık olur."

Ay Kartalı başını öne eğiyor. Ariel Corta parmaklarını büküyor. Görüşme sona eriyor. Jonathon Kayode hatmi perdenin arasından geçiyor. Çiçeklerin gevşek yaprakları *agbadasının* omuzlarını toz yapıyor. Adrian Mackenzie kolunu tutuyor.

Ariel oyalanıyor, taş korkuluğa yaslanıyor. Dronların ve pedikopterlerin hareket eden ışıkları, hızlı trenlerin kıvılcımları, mücevher gibi dizili asansör kabinleri ve teleferikler. Ariel ışıklara dalıyor, balıkların suda nefes almaları gibi onları içine çekiyor. Dışarı salınan ışık baloncukları.

Uzun elektronik sigarasından bir nefes çekiyor ve kısa sohbeti gözden geçiriyor. İki mesele. LDC suikast girişimini ve Rafa'nın bunu kesinlikle eski Mackenzie-Corta düşmanlığını yeniden alevlendirme çabası olarak göreceğini biliyorlardı. Ayrıca Ay Kartalı sohbeti kayıt altında yapmıştı; koruyucular duymuşlardı. Ariel bu konuşmayı tüm vaatleri ve tehditleri ile birlikte Boa Vista'ya aktarmak zorundaydı. Helyum kralları olduğumuz gibi ayın da kralları olabiliriz ancak kral gibi davranmalıyız, çılgın *bandeiranteler*[8] gibi değil. Ay Kartalı ona atılgan kardeşlerini zapt etme görevi vermişti.

Parti onu çağırıyor. Ariel bu gece saldırganca flört edecek. Ama son bir iş var; Corta işi. *Bandeirante* işi. Bütün akşam boyunca görüş açısının kenarında süzülen adama doğru başını eğiyor. Adam balkona çıkıyor ve kısa bir an onun yanında duruyor.

8 Bandeirante: Brezilya'da Portekiz bayrağı taşıyıp yerleştirerek Portekiz'e toprak kazandıran kişiler, bayrak taşıyıcılar

"An Xiuying," diyor adam ona hiç bakmadan ve gidiyor. Ay Gelişim Kurumunun orta seviyede bir memuru. Takım elbisesi, maaşından pahalı. Bütün cömert ve zayıf kalbiyle sevdiği Sun genci ile evlenebilmesini sağlayacak, maaşından daha pahalı bir nikah avukatı var.

"Lucas," diye mırıldıyor Ariel, Beijaflor'a. Kardeşi hemen cevap veriyor. Bütün gece boyunca bu aramayı bekledi.

"An Xiuying," diyor Ariel.

"Teşekkür ederim."

"Ve benden başka iyilik isteme, Lucas," diyor Ariel ve bağlantıyı kesiyor. Sırtını dikleştiriyor, günün gerginliklerini ve sıkıntılarını atıyor. Güven, en çekici kolyedir. Ariel, gücün seksi mücevherlerini güzel taşıyor. Hepsini çok güzel taşıyor.

Hareketlenme, kapıda sesler. Robotların ve taş kalpli insan güvenlik görevlilerinin arkasında pembeli bir şahıs. Biraz istek, biraz hınç, biraz umut. Biraz rica. Çinliler de bakıyorlar.

"Sinyora Corta?" Ariel emir subayının yaklaştığını görmedi. Kulağında ani bir ses. Emir subayları böyle yaparlar, göze çarpmadan yaklaşırlar. Suzy Perette elbisesinin göğsünün üst kısmına iğnelenmiş kartal, onun emir subaylığına mensup olduğunu belirtiyor. "Lucas Corta Junior'ı tanıyor musunuz?"

"Yeğenim."

"Sizi görmek istiyor. Dışarıda, sizin için sakıncası yoksa. Kıyafeti uygun değil."

Pembeli şahıs Ariel'i tanıyor. Ne bu, kıyafet astarı mı? Ama yakışıklı büyük aptalı tanımamaya imkân yok. O güzelim elmacık kemiklerini, o kalpleri eriten büyük gülümsemeyi tanımamaya imkân yok.

"*Tia*," diyor Portekizce. "Boa Vista'dan kaçtım. Senin evinde kalabilir miyim?"

Ufak, kullanılmayan mutfağında Ariel'i kek ve nane çayı bekliyor. "Sana kek yaptım," diyor Lucasinho. "Teşekkür etmek için. Hamak için." Ariel'in dairesi çok küçük. Tek kişilik. Lucasinho'yu Çin resepsiyonunun kapısından buraya göndermişti. Baskı makinesinin haznesinde bir hamak onu bekliyordu. Ariel geri döndüğünde,

Lucasinho hamağın içinde sallanıyordu, derin bir bilinçsizlik içinde, ağzı açık, kolları ve bacakları gevşemiş, Richard Avedon'un tam yüz Dovima fotoğrafının duvar büyüklüğünde baskısının arkasında derin bir uykuya dalmıştı. Bu, Ariel'in tek dekorasyonuydu: beyazlatılmış yüz, yumuşak siyah gözler ve ağız, burun delikleri.

"Babama söyleyecek misin?" diyor Lucasinho.

"Lucas seni bulur," diyor Ariel. Bir dilim kek alıyor. Limonlu, nefes kadar hafif. "Tabii şimdiye kadar bulmadıysa. Bana soracaktır."

"Sen ne diyeceksin?"

"Bana borçlu." Lucas bütün gece uyanık kalacaktı, borçları toplayacak, müttefiklerle yakınlaşacak, biyolojik ve bilgisel ajanlarını Dünya'ya gönderecek. Bütün kaynaklarını An Xiuying için kullanacaktı fakat en titiz ve acımasız istihbarat görevlileri, Lucas Corta istediğini elde edene dek durmayacak ya da pes etmeyeceklerdi. Ariel zavallı adam için neredeyse üzülüyor. Lucas baskıyı ani, sert ve kaçınılması imkânsız bir şekilde uygulayacak. "Yani istediğimi söyleyebilirim." Bu kez. Ama Ariel temiz değil. Beyaz Tavşan Köşkü'nde bir koltuk. Şimdiden ayrıcalıklı bilgilere ihanet etti; Ay Kartalının gözlerinin önünde. Lucas onun aile dışında bir yaşam ve kariyer arayışını hiçbir zaman onaylamamıştı. Şimdi, bu kararla, aile için ufacık bir ihanetle ağabeyine üstünlük kazandırmıştı. Şimdi değil. Yakın zamanda değil. Ama bir gün, çok ihtiyacı olduğunda. Aile için. Her zaman aile için. "Bu kek," Ariel bir ısırık daha alıyor. "Bunu nereden öğrendin?"

"Herhangi bir şey nereden öğrenilir? Çevrimiçi ağdan." Lucasinho keki incelemesi için Ariel'e doğru itiyor. "Kek yapmada iyiyimdir."

"Öylesin."

"Biraz alengirliydi. Mutfağında çok fazla malzeme yok. Aslında sadece su ve cin."

"Sipariş mi verdin?"

"Malzemeleri, evet. Bastıramayacağım şeyler. Yumurta gibi."

"Ayrıca çok da düzenlisin."

Lucasinho sırıtıyor, sevinci saf ve art niyetsiz.

"Ariel; kalabilir miyim?"

Ariel onu evin içinde bir eşya olarak hayal ediyor. Aşırı beyaz ve kusursuz yüzeylerin, soğutucudaki ısmarlama cin ve saf suyun, çoktan ölmüş, gözleri kapalı, alt dişini dişleyen 1950'lerin modelinin kocaman yüzünün ortasında parlak, komik ve beklenmedik bir şey. Sevimli ve hoş bir şey.

"Bana o kadar da borçlu değil."

Lucasinho omzunu silkiyor.

"Tamam. Anlıyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Arkadaşlar. Kızlar. Oğlanlar. Kolokyum."

"Bekle." Ariel odasına giriyor ve çantasından bir kâğıt çıkartıyor. "Buna ihtiyacın olacak."

Lucasinho kaşlarını çatarak ellerinin arasındaki gri kâğıt parçalarından oluşan desteye bakıyor.

"Bu ne?"

"Para."

"Vay."

"Nakit. Baban hesaplarını dondurmuş."

"Ben hiç… Vay. Komik kokuyor. Sanki sıcak. Ve biber gibi. Malzemesi ne?"

"Kâğıt."

"Yani…"

"Pamuk lifleri, senin için bir anlam ifade ediyorsa. Ve evet, LDC onaylı değil ama seni ihtiyacın olan yere ve hatta istersen daha da ilerisine kadar götürebilir."

"Bunu nasıl aldın?"

"Müşteriler hesabı ödeme konusunda sıklıkla yaratıcı davranıyorlar. Hepsini bir seferde harcamamaya bak."

"Nasıl kullanacağım?"

"Sayı sayabiliyorsun, öyle değil mi?"

"Sana kek yaptım. Sayı sayabiliyorum. Ve toplayabiliyorum. Ve çıkartma."

"Elbette yapabilirsin. Yüzler, elliler, onlar ve beşler. Böyle kullanıyorsun."

"Teşekkür ederim, Ariel."

O kalp eriten muhteşem gülüş. Ariel yeniden on yedi yaşında oluyor; annesinin kanatlarının altından çıkmış, büyük dünyanın ışıklarına göz kırpıyor. Öteki Yüz Üniversitesi, Meridyende ilk kolokyumunu açmıştı ve Ariel Corta çalışma grubundaki ilk isimdi. Öteki Yüz bilgisayar kurdu ineklerin ağılıydı, João de Deus pis bir maden sancağıydı, Boa Vista bir mağaradan halliceydi. Meridyen ise ayın en renkli, cazibeli, azimli ve yasal beyinleriydi. BALTRAN'a bindi. Başka hiçbir şey onu Corta Hélio'dan hızla uzaklaştıramazdı. Ariel kaçmıştı, uzakta kalmıştı. Lucas oğlunun bunu yapmasına izin vermez. Lucasinho'nun geleceği bir kutu oyunu gibi düzenlenmişti: Boa Vista'da masanın kenarında bir sandalye, yeteneklerine ve sınırlarına göre ayarlanmış bir aile işi. Sevgiyle yapılan keklerin yeri nerede? Babasının müzik sevgisi ile aynı yerde. Corta Hélio'nun ihtiyaçlarına yem edilmiş.

Bu küçük kaçamağın tadını çıkart, çocuk.

"Bir not: O giysileri bastırmak için çok fazla karbon harcadım. En azından onları giy."

Lucasinho sırıtıyor. Harika biri, diye düşünüyor Ariel. Kaslar ve bir dansçı tavrı. Ayrıca kek çok güzel.

Hentbol! Maç gecesi! Hentbol! João de Deus Mocos, Sunlar'ın Kaplanlar'ına karşı.

Estadio da Luz, bir kolezyum; dik bir şekilde kümelenmiş koltuklar ve pürüzlü taştan oyulmuş bölmeler, kat kat yükseliyorlar ve böylece en üst kattakiler sahayı tepeden görebiliyorlar. Yukarıda, ucuz koltuklar haricinde sadece ışıklar ve göbeklerinde reklam taşıyan, sevimli *manhua* ikonaları biçiminde robot balonlar var. Taraftarlar yakında oturuyorlar; sahadaki bir oyuncu eğer bir anlığına dikkatini verebilirse, yüzlerden oluşan bir duvar görür. Kendini çukurun içindeki bir gladyatör gibi hisseder. Oyuncular henüz giriş yapmadılar. Kameralar taraftar yığınlarının üstünden hızla geçiyor, yüzlerini herkesin lensine yansıtıyor. Hokkabazlar şahane hünerlerini sergiliyorlar, amigolar çalımlı çalımlı yürüyorlar, güzel kızlar ve oğlanlar şaşırtıcı jimnastik hareketleri yapıyorlar. Taraftarlar bunu her maçta görüyorlar ama bu, kuralların bir parçası. Müzik ve ışıklar. Tanrılar kadar şişko balonlar yeni biçimlere

giriyorlar. Yuhalamalar ve ıslıklar: LDC tabii ki maç için O_2 fiyatını artırıyor. Bahisler çok hararetli.

João de Deus halkı tünellerde ve kalabalık inlerde yaşasalar da aydaki en iyi hentbol stadyumuna sahipler.

Rafa Corta yönetici bölmesinin cam duvarını açıyor ve balkona çıkarken An Xiuying'e eşlik ediyor. Sağ eli, sağaltım eldiveninin içinde. Aptalca davranmıştı. Aptalca ve düşüncesizce. Aptalca ve fevri ve duygusal. Robson burada onunla olmalıydı, bölmenin içinde, taraftarlar sırasının üstünde: senin takımın, evlat. Senin oyuncuların. Rafa oyunu yanlış oynamıştı. Rachel Mackenzie'nin BALTRAN kapsülünden kusursuz ve mükemmel bir halde indiğini gördüğü andan itibaren hatalıydı. Onda hayran olduğu şeylerin hepsini hatırlamıştı. Duruş, gurur, zekâ ve ateş. Bir hanedan evliliği. Cortalar ve Mackenzieler arasında bir oğulla mühürlenen bir mütareke. Robson, evlilik sözleşmesinin merkezindeki koşul ve çatlak bir buz kütlesi gibi onları ayıran şeydi. Vaftiz sırasında (bir kez Kilise için, bir kez orixalar için), Mackenzielerin çöpçü güvercin sürüleri gibi bebeğin çevresinde cıvıldadıklarını görmüştü. Vampirler. Parazitler. Rachel onu ailesini ziyarete her götürdüğünde, üstelik her ziyaret bir öncekinden daha uzun sürüyordu, güvensizlik ve dehşet kemiklerinin içini oyuyordu. Eldivenin içindeki yaralı eli zonkluyor.

Ama bu, maç gecesi. Maç gecesi! Ayrıca Dünya'dan bir misafiri var. Maç var ve sonra diğer maç var. Bu arenada, bu gece gerçekten önemi olan maç.

Kalbini kapat, Rafa.

Sesler, manzara, duyumsamalar, An Xiuying'i balkona adım attığı anda şaşırtıyor. Rafa bir elini galerilere doğru kaldırıyor. Taraftarlar bir uğultuyla cevap veriyorlar. *Patrão* burada. Rafa yan bölmede Jaden Wen Sun'u görüyor. Misafirini maç gecesi atmosferini iyice içine çekmesi için yalnız bırakarak arkadaşı ve rakibini selamlayıp, dalga geçmek için yan bölmeye eğiliyor. Ses ve yer çekiminden başı dönen Dünya erkeği parmaklıkları her iki eliyle kavrıyor.

Stadyum sunucusu şimdi takım listesini okuyor. Taraftarlar bu bilgiyi anlık olarak koruyucularından alabiliyorlar ancak bunda bir birliktelik, anı yaşamanın tadı, duygu olmuyordu. Her bir isim bir

ses duvarı ile selamlanıyor. En büyük uğultuyu Muhammet Basra alıyor, CSK St Ekaterina'dan yeni transfer edilen sol kanat.

"Bu çok heyecan verici, Sinyor Corta," diyor An Xiuying.

"Takımlar koşmaya başlayana kadar bekle."

Trampetler! Konuk takım sahaya çıkıyor. Karşı takım destekçileri, sahanın kendi tarafında çılgına dönüyorlar, pankartlar sallıyor, kornalar öttürüyorlar. Bitişik bölmede Jaden Sun havayı yumrukluyor, kendi kendine boğuk sesle bağırıyor. Kaplanların oyuncuları kendi aralarında birkaç pas atıyorlar, sıçrayışlarını, top sürüşlerini ve omuz şarjını çalışıyorlar. Kaleci, ufak kale ağının arkasına ufak bir maskot asıyor. Hentbolu ayın en muhteşem takım sporu yapan şey bu: Yer çekimi serbest olabilir ama kale ağı küçük.

Müzik! Çocuklar Geri Döndü. Mocos'un şarkısı. İşte oğlanlar geliyor, oğlanlar, oğlanlar! Taraftarlar ayağa kalkıyorlar. Sesleri, sesten öte bir şeye dönüşüyor. Estadio da Luz kapalı kolezyumu inliyor. Rafa Corta bu sesle yıkanıyor. Ses onun öfkesini ve acısını temizliyor. Bu anı galibiyetten de çok seviyor; ellerini açtığı ve sihrin patladığı an. Sizlere ne verdiğimi görüyor musunuz? Ama ben bencilim; aynısını kendime de veriyorum. Ben de tıpkı sizin gibi bir taraftarım.

Takım sahada ısınmaya başlıyor. An Xiuying parmaklıklara abanıyor. Rafa onun kontak lenslerinin hareketlerini görebiliyor: koruyucusu zum yapıyor. Muhammet Basra'nın sırtına. İsmine, numarasına, sponsorun logosuna.

"Takım bu üniformalarla ilk kez sahaya çıkıyor," diyor Rafa. "Yeni anlaşma. Golden Phoenix Holding." Her João de Deus Mocosunun sırtında aynı isim var.

An Xiuying parmaklıktan geri adım atıyor. Elleri titriyor. Yüzü solgun ve terden parlıyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Sinyor Corta. Maçın sonunu getirip getiremeyeceğimden emin değilim."

Ve Lucas arkasında beliriyor. Gömleği çok kırışık, kırışıklıkları çok keskin, kare cebi çok belirgin.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bay An. Oldukça güzel bir manzara. Sizi üniforma logolarımız mı üzdü? Golden Phoenix ilginç bir

şirket. Aslında ne yaptıklarını keşfedebilmem şaşırtıcı bir şekilde zor oldu. Araştırmalarıma göre altyapı geliştirme finansmanını sadece vergi cennetlerinde kayıtlı, çoğunluğu ayda olan bir dizi paravan şirket aracılığıyla yeniden yönlendirmek için var gibi görünüyor. Bu bağlantıları çözmek de oldukça zor oldu. Maçı seyretmek istemiyorsanız; Kaplanlar kazanacak, Rafa'nın çocuklarının bu sezon formları çok kötü; belki biz sizin Golden Phoenix ile olan bağlantınız hakkında konuşabiliriz. Görüyorsunuz, bunu açığa çıkarabilirim. Görünüşe göre hükümetiniz yolsuzlukların üzerine gidildiği bir dönemden geçiyor. Cezalar çok acımasız. Veya üstünü örtebilirim. Rafa bu formaları geri çekebilir. Sizin kararınız. Ayrıca Çin Enerji Yatırım Şirketinin gelecekteki helyum-3 gereksinimlerinden de bahsedebiliriz. Corta Hélio bu gereksinimleri karşılamaya fazlasıyla muktedir. Maç bir saat sürüyor. Eminim bu süre, bir anlaşmaya varmaya yeter."

Omuza konulan bir el, An Xiuying'i yöneticiler bölmesine geri götürüyor. Lucas, kapıyı kapatmadan önce ağabeyine başını sallıyor.

Rachel haklıydı, diye düşünüyor Rafa. Sen benden daha akıllısın. Sonra düdük ötüyor ve hava atışı yapılıyor. Maç başladı!

Bir saat artı uzatmalar. Kaplanlar kazanıyor; 31-15. Bir hezimet. Jaden Sun zafer sarhoşu, Rafa ümitsiz. Lucas maç sonuçları hakkında asla yanılmıyor.

Tramvay tek yolcu taşıyacak. Boa Vista emniyeti bu konuda bilgilendirilmişti. Gözetleme dikkat çekmeden yapılacak. Yolcu hiçbir koşulda aranamaz. Adriana Corta'nın kişisel daveti üzerine geliyor.

Araba Boa Vista İstasyonuna yanaşıyor. Cilalı taşlara adım atan kadın ay standartlarına göre bile uzun; esmer, siyah gözlü ve yaprak gibi incecik. Hacimli beyaz bir kıyafet giyiyor: kat kat etekli elbise, gevşek bir türban. Renkler: yeşil altın ve mavi renkli dokuma bir şal; boynunda dizi dizi iri boncuklar, iki kulağında ve tüm parmaklarında altın halkalar. Bol giysileri boyunu ve zayıflığını öne çıkartıyor. Kadının koruyucusu yok; sanki bir uzvu eksikmiş gibi. Güvenlik görevlileri sırtlarını dikleştiriyorlar. Kadından karizma kıvılcımları çıkıyor. Onu aramayı hayal bile edemezler.

"Irmã," diyor Nilson Nunes, Boa Vista'nın kâhyası. Kadın başını hafifçe eğerek adamı selamlıyor. Kadın Cortalar'ın bahçesinde duruyor. Gökyüzü panellerine bakıyor ve sahte güneş ışığına göz kırpıyor. Orixaların büyük taş yüzlerine bakıyor ve her birinin ismini ağzını oynatarak tek tek söylüyor.

"Irmã?"

Baş sallama. İleri.

Adriana Corta, São Sebastião Çardağında bekliyor, eğimli lav tünelinin en yüksek noktasında sütunlardan ve kubbelerden bir karışım. Kolonların arasından sular akıyor. İki sandalye, bir masa. Bir semaver nane çayı. Uzun pantolon ve yumuşak, ipek bir bluz giymiş olan Adriana Corta ayağa kalkıyor.

"Irmã Loa."

"Sinyora Corta. Sana rahibelerin en içten selamlarını ve azizlerle orixaların lütuflarını getirdim."

"Teşekkür ederim, rahibe. Çay?" Adriana Corta bir bardağa nane çayı dolduruyor. "Bu dünyada kahve yetiştirme imkânımız olmasını dilerdim. Son arabikamı içtikten bu yana neredeyse elli yıl geçti."

Kadın oturuyor ancak bardağa dokunmuyor.

"Ailenin başına gelenler için üzüldüm," diyor.

"Atlattık," diyor Adriana. Nane çayını yudumluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Berbat. Endişe hiç bitmiyor. Rafa Robson'dan vazgeçmeyecek. Carlinhos sahaya dönmek için huysuzlanıyor. Ariel Meridyene döndü. Lucasinho kaçtı. Lucas onun hesaplarını dondurdu ama bu oğlanı durdurmaya yetmedi. Babasına Lucas'ın düşündüğünden daha çok benziyor."

Irmã Loa, boncuk şelalesinin içinden bir haç alıp dudaklarına götürüyor ve çarmıha gerili adamı öpüyor.

"Azizler ve orixalar seni korusun. Ya Wagner?"

Adriana Corta bu soruyu bir başka soruyla geçiştiriyor.

"Ama sen; senin işin artık güvence altında mı?"

"Azizler de günahkârlar da nefes vergisi ödüyorlar," diyor Irmã Loa. "Ve Katolikler hâlâ bize karşı çıkıyorlar. Diğer taraftan, en başarılı Meryem'in Göğe Çıkışı festivalini gerçekleştirdik. Sizin

himayeniz bizim için hakiki bir lütuf. Asırlardır, bizim gibi düşünen biriyle nadiren karşılaşıyoruz."

"Siz, insanlara yatırım yapıyorsunuz. Ben, teknolojiye yatırım yapıyorum. Uzun vadeli hedeflerimiz kaçınılmaz olarak kesişiyor. Şimdi de kesişseler iyi olur, böylelikle yüzlerce, binlerce yıl sonra bir kez daha karşılaştıklarında birbirlerini tanırlar. Çok az insan uzun vadeli düşünür. Gerçekten uzun vadeli. Biz ikimiz de hanedanız."

Küçük dereciklerin üzerinde sıçrayan Luna sesleri merak ediyor: kırmızı oyun elbiseli ve çıplak ayaklı.

"Sen kimsin?" diyor beyazlı kadına.

"Bu, Irmã Loa, Çağımızın Tanrılarının Rahibelerinden," diyor Adriana. "Benimle çay içiyor."

"O çayını içmiyor," diye açıklama yapıyor Luna.

"Omzunun üstündeki nedir, bir güve mi?" diyor Irmã Loa. Luna başını sallıyor. Kadının gülümsemesine rağmen hâlâ beyazlı zayıf kadından biraz korkuyor. "Işığa kapılır. Ama tek bir amacı olduğu için çabuk tuzağa düşer. Güve çok narindir fakat Yemanja'nın[9] kızıdır. Güve sezgilerle doludur. Aşka kapılır, diğerleri de onu severler."

"Senin bir koruyucun yok," diyor Luna.

"Biz onları kullanmayız. Bizim kafamızı karıştırırlar. İletişim yollarımızı kaparlar."

"Ama sen benimkini görebiliyorsun."

"Hepimizin lensleri var, *anzinho*." Irmã Loa elini türbanının katmanlarının arasına sokuyor ve Luna'nın eline küçük bir nesne bırakıyor: minicik, plastik baskı, alnında bir yıldız olan denizkızı adağı. "Suların Hanımefendisi. Senin arkadaşın olacak ve aydınlığa rehberlik edecek."

Luna tanrıçayı avucunun içinde sıkıyor ve gümbürdeyen sularda sıçramaya devam ediyor.

"Çok naziksin," diyor Adriana. "Sanırım, bütün torunlarımın arasında en çok Luna'yı seviyorum. Onlar için korkuyorum. Üç nesilde Havaianas'tan Havainas'a. Bu özdeyişi biliyor musun, Rahibe? İlk nesil, yoksul insanların ayakkabılarından yükselir.

9 Yemanja: Yoruba mitolojisinde ana tanrıça

İkinci nesil, zenginleri oluşturur. Üçüncü nesil, zenginliği saçıp savurur. Yeniden yoksul insanların ayakkabılarına dönerler. Uzun vadeli projeler, Rahibe."

"Beni neden buraya çağırdınız, Sinyora Corta?"

"Günah çıkartmak istiyorum."

Irmã Loa'nın ifadesiz yüzünde bir şaşkınlık.

"Esasında, bana çok fazla günah duygusu olan bir kadın gibi görünmüyorsunuz, Sinyora."

"Rahibeler de günah duygusuna çok fazla sahip olan bir din değil. Ben yaşlı bir kadınım, Rahibe. Yetmiş dokuz yaşındayım. Biyolojik olarak çok büyü bir yaş değil fakat bu dünyadaki birçok şeyden daha yaşlıyım. İlk değildim ancak ilklerin arasındaydım. Yokluktan geldim, hiçliğin içinden bir kız ve göğün tepesinde tüm bunları inşa ettim. Bu hikâyeyi anlatmak istiyorum. Hepsini. İyiyi ve kötüyü. Gerçekten de o fonun bir bağış olduğunu mu düşündünüz?"

"Sinyora Corta, ruhun basitliği naiflik değildir."

"Haftada bir gün buraya geleceksin ve ben sana günah çıkartacağım. Ailem sorular soracaktır, Lucas'ın beni koruması gerek ancak hiçbir şey bilmemeliler. Ta ki…" Adriana Corta aniden susuyor.

"Ölüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Elbette bunu bir sır olarak tutuyorum. Yalnızca Helen de Braga biliyor. O her şeyde benim yanımda oldu."

"Çok mu ilerledi?"

"Evet. Sancılar kontrol altında. Sizin üstünüze büyük bir yük yıktığımın farkındayım. Rafa'ya, Ariel'e ama asıl Lucas'a ne söyleyeceğiniz, size kalmış. Özellikle Lucas didikleyecek, didikleyecek, didikleyecektir. Yalanlarınız sağlam olmalı. Çocuklarım ölmekte olduğumu öğrenirlerse, birbirlerinden koparlar. Corta Hélio batar."

"Sizin için dua etmeliyim, Sinyora Corta."

"Nasıl istiyorsanız öyle yapın. Sonra ben başlayacağım."

ÜÇ

İsmim. İsmimle başla. Corta. Bir Portekiz ismi değil. Kelime İspanyolca: Kesik anlamına geliyor. Aslında İspanyolcada da bir isim değil. Dünyanın çevresinde, ülkeden ülkeye, dilden dile dolanan ve önce bir kelime haline sonra bir isim haline gelen ve en sonunda Brezilya sahillerine vuran bir ses.

Aya gitmek için başvurduğunda, LDC senden bir DNA testi ister. Ayda kalmayı planlıyorsan, orada çocuk yetiştirmeyi planlıyorsan, LDC sonraki hayatlarda ya da senin soyundan gelecek kişilerde ortaya çıkacak kronik genetik koşullar istemez. Benim DNA'm Dünya'nın her yerinden. Eski Dünya, Yeni Dünya; Afrika, Doğu Akdenizli, Batı Akdenizli, Tupi, Japonyalı, Norveçli. Ben bir kadın içinde tüm bir gezegenim.

Adriana Corta. Büyük teyzem Adriana'nın ismi. Onunla ilgili en net hatıram, elektrikli bir org çalması. Küçük bir apartman dairesinde yaşardı ve odanın orta yerinde o kocaman elektrikli org dururdu. Sahip olduğu tek değerli şey buydu. Hırsız korunaklıydı: Kimse o orgu o odadan dışarıya çıkaramazdı. Büyük teyzem orgu çalar, biz de çevresinde dans ederdik. Yedi çocuktuk. Byron, Emerson, Elis, Adriana, Luiz, Eden, Caio. Ben ortanca çocuktum. Olunacak en kötü yer, ortanca çocuk. Fakat ortanca olduğun zaman yaptıkların yanına kâr kalır. Kardeşlerin senin kamuflajın olur. Evde her zaman müzik olurdu. Annem bir enstrüman çalamazdı ama şarkı söylemeyi severdi. Ayrıca radyo da hep açık olurdu. Klasiklerle büyüdüm. Onları yanımda da getirdim. Yüzeyde çalışırken, onları kaskımın içinde çalardım. Yalnızca Lucas, benim bu müzik sevgime sahip. Sesinin güzel olmaması çok acı.

Adriana Arena de Corta. Annem, Maria Cecilia Arena. Katolik bir yardım kuruluşunda sağlık çalışanıydı. Çocuk bakımı ve sıfır doğum kontrolü. Ona haksızlık ediyorum. Vila Canoas'da çalışmıştı; emekli olduğunda teneke mahallesinin tamamı alt üst olmuştu. Babam bir gün arabaya kaynak yaparken elini yakmış. Tedavi için annemin yanına gitmiş ve bunun sonunda kalbi anneme kaynamış. Annem iri, ağır hareket eden bir kadındı; kalçası esnek değildi, Eden'dan sonra işi bırakmıştı ve nadiren evden çıkar olmuştu. Hepimizi yakalayamayacağı için bağırırdı. Hangimizin duymasını istiyorsa, tam olarak ona ulaşan gür bir sesi vardı. Çok iyi kalpliydi. Babam ona bayılırdı. Kötü bir dolaşım sistemi ve hasta bir kalbi vardı. Neden hep sağlık çalışanlarının sağlıkları kötü olur?

Onu hâlâ özlüyorum. Geride kalanların arasında en çok onu düşünüyorum.

Adriana Mão de Ferro Arena de Corta. Mão de Ferro. Demir el. Ne isim ama değil mi? Babam ve bütün amcamlar gibi bizler de Demir Ellerdik. Bu, Belo Horizonte'li büyükbabam Diogo'nun lakabıydı. Ben doğmadan önce ölmüş. On dört yaşından itibaren, hem kendine hem de başkalarına tehlike oluşturduğu için kovulana dek, demir madenlerinde çalışmıştı. On milyon ton küremiş. Ben ondan da fazla küredim. Ondan bin kez daha fazlasını. On bin kez daha fazlasını. Demir El olan biri varsa, o da benim. Madencilik ve metal. Babam bir araba satıcısıydı. Araba kullanmayı öğrenmeden önce bir motoru söküp geri takabiliyormuş. Minas Gerais'ta ekonomik gerileme başlayınca Rio'ya gelmiş ve bir kes ve kapa galerisinde iş bulmuş. İki hurda araba alırsınız, birinin önünü diğerinin arkasını kesersiniz ve onları kaynak yaparsınız. Yeni bir araba! İşini hiçbir zaman sevmedi. Benim babam, çok dürüst bir adamdı. Ne zaman televizyonda yeni bir yolsuzluk veya rüşvet haberi çıksa, ekrana haykırırdı. O dönemin Brezilya'sında sürekli bağırıyordu. O olimpiyat stadyumu yolsuzlukları! İşçiler otobüse binmeye para bulamıyorlar! Araba satış işine girdi. Bunun, hileli araba yapımından daha dürüst bir iş olup olmadığı, benim çözemediğim ahlaki bir problem. Kısa sürede galeri sahibi oldu, sonra riske girdi ve Mercedes bayiliği aldı. Bu, onun verdiği en iyi karardı; *Mãe* ile evlendikten sonra. Görünen o ki, babam iş konusunda yetenekliydi. Bizi Barra de Tijuca'ya taşıdı. Ah! Hiç böyle bir şey görmemiştim!

Sadece bize ait bir apartman katı. Odamı sadece bir kız kardeşimle paylaşıyordum! Ayrıca pencereden sarkıp biraz kafamızı çevirirsek, orada, diğer apartmanların arasından denizi görebiliyorduk!

Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta. Cennetin Meryem'i. Yıldızlı Göklerin Meryem'i. Annem, Abrigo Cristo Redentor için çalışıyordu ve hepimizi din eğitimine ve ayine göndermişti ama kendisi iyi bir Katolik olmaktan çok uzaktı. Hasta olduğumuzda, bir mum yakar ve yastığımızın altına kutsal madalyon koyardı. Fakat aynı zamanda mãe-do-santo'dan otlar, dualar ve ikonalar alırdı. Çifte sigorta, derdi. Sorun için ne kadar çok tanrı, o kadar iyi. Üzerimizde iki görünmez dünya ile büyüdük: azizler ve orixalar. Bana da aynı zamanda Yemanja olan Katolik bir azizin ismi verilmişti. Annemin bizi Reveillon için Barra sahiline götürdüğünü hatırlıyorum. Senede bir kez sahile giderdi. Okyanus onu kutsardı. Noel'den sonraki haftayı kıyafetlerimizi hazırlayarak geçirirdik, mavi ve beyaz, kutsal renkler. *Mãe* telden ve eski külotlu çoraplardan fantastik başlıklar yapardı. Babam atölyede onları sprey boyayla boyardı. Benim için Yeni Yıl kokusu buydu, araba boyası. *Mãe* bembeyaz giyinirdi, sahilde yürürken herkes ona büyük bir saygı gösterirdi. Çok gururlanırdım. Annem muhteşem bir gemi gibiydi. Reveillon'a milyonlar giderdi ama biz Barra'da sefil halde değildik. Bu bizim festivalimizdi. Herkes balkonuna palmiye yaprakları asardı. Avendia Sernambetida'da arabalar müzik çalarak bir aşağı bir yukarı gezerlerdi. Çevrede arabayla dolaşan o kadar çok insan vardı ki çok yavaş gitmek zorunda kalırlardı. Sokaklar küçük çocuklar için bile güvenli olurdu. DJ ve bir dolu yiyecek olurdu.

Yemanja'nın sevdiği her şey. Ot. Çiçek. Beyaz çiçekler, kâğıttan gemiler, mumlar. Parmaklarımız okyanusa değecek kadar suyun kenarına giderdik. Hatta *Mãe*, ayak bileklerinin hizasına kadar kıyıda patlayan dalgaların içinde olurdu, parmaklarının altından kumlar kayardı. Saçlarımızda çiçekler, ellerimizde mumlar. Denizin üstünden ayın ucunun yükseldiği ana kadar beklerdik. Ve çıkardı, ayın minicik ucu, kesik tırnak kadar ince. Ufkun üstünde kanarmış gibi görünürdü. Kocaman. Çok kocaman. Sonra kavrayışım gelişti ve ayın dünyanın kıyısından yükselmediğini gördüm. Sudan çıkarak oluşuyordu. Deniz kaynıyor ve kırılıyordu. Dalgaların beyazlığı aya doğru çekiliyordu. Konuşamıyordum. Hiçbirimiz konuşamıyorduk.

Hareketsiz duruyorduk, binlercemiz. Brezilya kıyıları boyunca beyaz ve maviden bir çizgi. Sonra ay bariz ve tam bir şekilde yükselirdi, Sonra aydan bana, deniz boyunca gümüş rengi bir hat oluşurdu. Yemanja'nın yolu. Ay Tanrıçasının dünyamıza gelmek için yürüdüğü yol. Ama yollar gidiş dönüştür, diye düşündüğümü hatırlıyorum. O yoldan aya yürüyebilirdim. Sonra çiçeklerimizi suya atardık ve dalgalar onları götürürdü. Küçük mumlarımızı kâğıttan gemilerimize yerleştirir ve çiçekleri izlemeleri için onları suya bırakırdık. Birçoğu batardı ancak bazıları ay yolundan Yemanja'ya doğru giderdi. Ay yolunda alçalıp yükselen minik gemileri asla unutmam.

Mãe hiçbir zaman insanların orada, ayda yürüdüklerine inanmadı. Bu akıl almaz bir şeydi. Ay bir kişiydi, taştan bir uydu değil. İnsanlar, başka insanların derisinde yürüyen pireler gibi yürümezlerdi. Yıllar sonra, ben ayrılmadan önce onu sahile götürdüğümde de hâlâ insanların orada yürüdüklerine inanmıyordu. O sıralarda güçlükle hareket edebiliyordu. Bir araba kiralamış ve onu sahilin birkaç yüz metre ötesine götürmüştüm. Babam bayiliği kaybetmişti. Artık arabalı insanlar değildik. Evimizi kaybetmemiştik çünkü babam ev kredisini önceden ödeyip bitirmişti. Yine hepimiz vardık: Byron, Emerson, Elis, Luiz, Eden, Caio, Adriana. Bütün kuşlar yine tünekte.

Mãe o sırada ay kadar büyüktü. Ama Reveillon için giden herkes ona saygı gösterdi. Avenida'daki arabalar ona kornalarını çaldılar. Annem kocaman ve kutsaldı. Onu elinden tutup suya götürdüm. Ayın denizden çıkışını izledik. *Yakında ben de orada olacağım*, dedim. Güldü, inanamıyordu ama sonra, benim için balkona çıkıp sana el sallamak kolay olur, dedi.

Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta. *Outra. Outrinha*. Diğeri, diğer ufaklık. Ortalama Jane. Bu benim sonuncu ismim. Benim hayatımı en çok şekillendiren isim. Ortalama olan. En albenili değil, en parlak ve en dışa dönük olan değil. *Vovo'nun*[10] Paskalya harçlığını ilk verdiği değil. Ortalama Adriana. Güzel bacaklarım vardı fakat vücudum çok kısaydı, burnum ve kulaklarım çok büyüktü. Küçük, kısık gözler. Ayrıca derim de çok siyahtı. Annem ve babam bana iyilik yaptıklarını düşünmüşlerdi. Benim hayaller görmemi istememişlerdi. Sen hiçbir zaman albenili

10 Vovo: Portekizce, nine

olmayacaksın, hiçbir zaman en parlak, en şanslı olmayacaksın, yani dünyanın bir şeftali gibi avuçlarının içine düşmesini bekleme, demişlerdi. Bunun için çalışman gerek. Başkalarının görünüşleri ve gülümsemeleri ile elde ettiklerini elde edebilmek için bütün gücünü ve bütün yeteneklerini kullanman gerekecek. Diğeri. Elli senedir kimse bana böyle seslenmedi. Sen bu dünyada bu ismi bilen tek kişisin. Çenemin kasıldığını hissedebiliyorum. Dişlerim kenetleniyor. Hepsi bu isim yüzünden. Bu dünyada elli sene ve hâlâ o isim. O isim!

Yani: Bir lütuf ya da iltimasa sahip olmadan doğdum. Yani: Burnum çok büyüktü ve derim çok karaydı. Kendimi ayrıcalıklı hale getirebilirdim. Her şeyi yapan, her şeye cesaret eden olacaktım. Bana asla yetişemeyeceklerini biliyordum. Okulda, parmağını kaldıran ilk çocuktum. Oğlanlar konuşurken susmayan kız, bendim. Okulun bilgisayar ağına girip sınav sonuçlarını değiştiren, bendim. Bütün kızların taparcasına sevdikleri, salon futbol takımının yıldızı Baby Norton'dan elini eteğimin altına sokmasını istedim. O da yaptı. Herkes şok oldu. Sevimlilik kamuflajımı giydim. Bir daha asla kız salon futbol takımına seçilmedim.

Peki o zaman: Kendi sporumu buldum, Brezilya tarzı jiu jitsu. Annem bunu hiç onaylamadı. Babam kablo TV'deki MMA maçlarını severdi ve bana bir dövüş okulu buldu. Küçük, sinsi ve çirkeftim, yaşları benden iki kat büyük olan oğlanları silkeleyebiliyordum. O sıralar ortaokuldaydım. Ah, kötü biriydim. Güzel kızları erkekler konusunda yeniyordum çünkü benim her şeyi yapabileceğimi biliyorlardı. Yapıyordum da ama güzel kızların düşündükleri kadar çok değil. Efsane yeterli oluyordu. Güzel kızlar beni sosyal gruplarından ve partilerinden attılar. Büyük kayıp. Entrikalar ve iğneleyici sözlerle beni küçük düşürmeye çalıştılar ancak hiçbiri rezillik çıkartmaya yetecek bir dolap bulamadı. Facebook'da hakkımda bir şeyler paylaştılar ama ben onlara on misliyle saldırdım. Hepsi bir araya gelse, benim kadar iyi kodlama yapamazdı. Ayrıca bana fiziksel saldırıda bulunmaya veya üstüme pil asidi atmaya cesaret edemezlerdi. Ben hızlıydım, serttim ve hepsini birer Barbie bebeği gibi darmadağın ederdim. Ortaokul bir savaştı. Her zaman her yerde de öyle değil midir?

Bu arada, erkekler genellikle iyilerdi. Anal seksten bahsederlerdi ama erkekler hep bundan bahsederler. Bir oral seks ve tatmin olurlar. Onlar da benden kızlar kadar korkarlardı.

Çok ayıp değil mi? Benim yaşımda bir hanım, anal ve oral seksten bahsediyor.

Papai[11], benim mühendislik okuyacağımı öğrenince memnun olmuştu. Ekstraksyon mühendisliği: Minas Gerais'in gerçek kızıydım. Gerçek bir Demir El. Annemin onlarca korkusu vardı. Mühendislik, erkek işiydi. Asla evlenemeyecektim. Hiç çocuğum olmayacaktı. Parmaklarımla yemek yiyecek, tırnaklarımın arası pislik dolacak ve hiçbir erkek bana bakmayacaktı. Üstelik São Paulo'da. O korkunç şehirde.

São Paulo'yu sevdim. Onun ürkütücü çirkinliğini sevdim. Anonimliğini sevdim. Sıradanlığını sevdim. Gökdelenlerin sonsuz görünümünü sevdim. Ödün vermeyişini sevdim. Ayla karşılaştırıldığında, o bir güzellik meleği. Ayda güzellik yok. São Paulo benim gibiydi; görecek hiçbir şey yok fakat içinden enerji, fikirler, öfke ve haykırışlar fışkırıyor.

İyi bir arkadaş grubu buldum. Öncelikle ve çoğunlukla erkeklerdi. Ekstraksyon mühendisliği okuyan bir kızla karşılaşmak o zamanlarda sıra dışıydı. Ayrıca erkeklerin kızlardan ne kadar daha iyi çalıştıklarını da biliyordum. Erkekler basit ve açık sözlülerdi. Kız arkadaşlarım da olabileceğini öğrendim. Kadınların arkadaşlıklarının, erkeklerin arkadaşlıklarından nasıl farklılık gösterdiğini öğrendim. Kızlardan hoşlanabileceğimi öğrendim. Onları sevebileceğimi öğrendim. Fırsatçıydım, pervasızdım. Hileleri biliyordum. O genç kadını, onun atılganlığını, arsızlığını düşünüyorum ve ona bayılıyorum. Hiçbir fırsatı kaçırmadı. Daha kampüse henüz taşınmışken, kendimi ulusal bayrağın renklerine boyadım, tepeden tırnağa ve çıplak halde São Paulo caddelerinde bisiklet sürdüm. Herkes bana baktı, kimse beni görmedi. Çıplak ve görünmezdim. Bu çok hoşuma gitmişti. Ah, o zamanlardaki vücudum. Onunla çok daha fazlasını yapabilirdim.

Şimdi sana Lyoto'yu anlatacağım. İsmi derinlerden trolle çekilip alınmış. Trolle çekilmek, ne demek biliyor musun? Bazen yeni neslin referanslarına sahip olmadığı eski dünyaya ait kelimeler ve

11 Papai: Portekizce, baba

fikirler olduğunu unutuyorum. Hayvan benzetmeleri, torunlarım bunlara yalnızca kaşlarını çatıyorlar. Luna hiç inek veya domuz veya canlı, gıdaklayan bir tavuk görmedi.

Lyoto. Artık onu net bir şekilde göremiyorum fakat sesini hatırlıyorum. Güneyli aksanı vardı, Curitibalıydı. Sanıyorum, benim ilk aşkımdı. Ah, gülümsüyorsun. Onunla flört etmedim, ona takılmadım, baştan çıkarmadım, onunla seksi oyunlar oynamadım. Yani ona âşık olmuş olmalıyım. Onunla jiu jitsu takımında karşılaştım. Spor takımları, sadece seksten ibarettir. Herkes bunu sürekli olarak yapar. Müsabakadaydık. Ben kadınlar takımındaydım. Hafif sıklet, Mor kuşak. O ağır sıklet, Beşinci Siyah'tı. Onun ağırlığını ve kuşağını hatırlıyorum ama yüzünü hatırlamıyorum.

Papai en gösterişli Mercedes'i kiralar ve müsabaka yapılan yere gelirdi. Uzun bir yolculuk olurdu ancak bundan zevk alırdı. Sonra beni arabasına bindirir, pahalı bir yerde akşam yemeğine çıkarırdı. O büyük arabadan inerdim ve kendimi bir milyoner gibi hissederdim.

Bir keresinde yine arabayla geldi ve ben arabaya binip onunla birlikte gitmedim. Lyoto ile birlikte bira içip, oradan da partiye gitmek istemiştim. Rua Barão de Capanema'ya gidip arabanın ön camından menüleri incelemeyeceğimiz için *Papai'nin* yüzündeki o üzgün ifadeyi hatırlıyorum. Sanıyorum, onun da milyoner gibi hissetmesini sağlıyordum. Ben lisansüstü eğitim için Ouro Preto'ya gidinceye kadar turnuvalara geldi. Ouro Preto onun araba kullanması için çok uzun bir mesafeydi, ben de o sıralarda dövüşe olan ilgimi kaybetmeye başlamıştım. Senelerce, bir Dan burada, bir kemer şurada ilerlemek için bir minder üzerinde yuvarlan dur.

O sırada Lyoto öleli iki yıl olmuştu. Bir seneden fazla bir süre sevgili olmuştuk. Praca da Sé'de vurulduğunda, ben orada değildim. Haber geldiğinde yıllık bir ödev üzerinde çalışıyordum. Hiçbir zaman politik biri olmamıştım. Ben bir mühendistim, o bir edebiyat öğrencisiydi. Bir aktivist. Bana, hiçbir zaman politikaya kafa yormadığım için bir taraf olmayan, doğuştan bir kapitalist olduğumu söylemişti. Bende pragmatizm vardı. Onda teori vardı. Onunla asla tartışamazdım çünkü o her şeyi düşünmüş olurdu; sav, sav ardına, tıpkı bir sömürge ordusu gibi. Bir hat düştüğünde, diğeri ateş açarak ilerlerdi. Dünya düzeni çürümüştü. Sosyal eşitsizlikler, ırkçılık, cinsellik, eşitsizlik ve toplumsal cinsiyet ayrımcılıklarıyla

hastalanmıştı. Ben bunun, Brezilya'nın doğal hali olarak düşünürdüm. Fakat ben bile USP kampüsünün üzerinde uçan helikopterlerin sayısının her geçen gün arttığının farkındaydım: ultra zenginlerin, gökdelen tepesinde yaşayıp ayakları yere asla basmayan insanların limuzinleri. Değişiklikler mikro-meteorlar gibi düşüyordu, yüzlerce minik darbe. Ama otobüs ve metro ücretleri artmaya devam ediyordu. Arkadaşlarım bisikletlerini kilitliyorlardı çünkü hırsızlık artıyordu, çünkü bilet ücretleri artıyordu. Dükkânlar tam kepenk satın alıyorlardı çünkü dükkân sundurmalarında artık daha fazla insan uyuyordu. Caddelerde uyuyanlar yüzünden daha fazla kamera vardı. Güvenlik dronları. São Paulo'da! Belki bazı Avrupa ülkelerinde ya da Körfez'de olabilirdi ama bu Brezilya tarzı değildi. Dronların olduğu yerde daima polis olurdu. Polisin olduğu yerde daima şiddet olurdu. Ve her gün ekmek fiyatları yükseliyor, yükseliyor, yükseliyordu. İnsanları sokağa dökecek bir şey varsa, o da ekmek fiyatlarıdır.

Lyoto kendini adamıştı. Praca da Sé'ye gidip pankartlar hazırlar, oturma eylemleri yapardı. Benim umursamadığımı düşünüyordu. Umursuyordum ama tanımadığım insanları değil. Bütün iş sahalarını satın alıp insanları süren Çinli şirketlerini değil. Köyden göç edenleri, hatta gecekondularda oturanları değil. Yalnızca tanıdıklarımı umursayabilirdim. Ailemi, arkadaşlarımı, bir gün sahip olacağım ailemi. Önce aile, daima aile.

Onun için korkuyordum. Youtube izliyordum. Protestoların nasıl kızıştığını görebiliyordum. Taşlara, petrol istasyonlarına bağırıyorlardı. Polis her adımda onlara cevap veriyordu: isyan kalkanları, gaz bombaları. Ona, oraya gitmesinin hoşuma gitmediğini söylemiştim. Tutuklanabileceğini, hapse girebileceğini, *CPF* numarasının geri alınabileceğini ve bu yüzden asla kredi alamayabileceğini, düzgün bir iş bulamayabileceğini söylemiştim. Yabancıları, onu önemseyen insanlardan daha çok önemsediğini söylemiştim. Beni önemsediğinden daha çok. Bir süreliğine ayrıldık. Hâlâ sekse devam ediyorduk. Kimse asla gerçekten ayrılmaz.

İlk başta neler olduğunu bilmiyordum. Aynı anda onlarca mesaj gelmişti. Aman Tanrım. Polis ateş ediyor. İnsanlar ateş ediyor. Silahlar patlıyor. Lyoto yaralandı, Lyoto iyi, Lyoto vuruldu. Birbiri ardına mesajlar geliyordu. Sarsıntılı bir kamera görüntüsü vardı:

bir mağazanın içine taşınan bir ceset. Sirenler, gelen ambulanslar. Hepsi sarsıntılı, hepsi titrek. Net bir şey yok. Uzaktan silah sesleri. Sen hiç silah sesi duydun mu? Duymadığını düşünüyorum. Ayda silah yok. Küçük ve acımasızlar. Bütün bu bilgiler üstüme bomba gibi yağıyordu ama aralarından doğruyu seçemiyordum. Onu aramaya çalıştım. Sinyal yoktu. Hastaneye kaldırılmıştı. Hangi hastane? Kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Lyoto'yu tanıyan, onun aktivist arkadaşlarından herhangi birini tanıyan bütün tanıdıklarımı aradım. Sirio-Libanês Hastanesi. Bir bisiklet çaldım. Kilidin şifresini kırmam saniyelerimi almıştı. São Paulo trafiğinin içinde deli bir kadın gibi sürüyordum. Onu görmeme izin vermediler. Acil serviste bekledim. Her yerde polisler ve yeni kameralar vardı. Hiçbir şey söylemeden arkada bir yerde oturdum. Polis bana sorular sorabilirdi, gazeteciler de. Çevreyi dinledim, dinledim ancak onun nasıl olduğuna dair hiçbir şey duyamadım. Sonra ailesi geldi. Onlarla hiç karşılaşmamıştım, onun bir ailesi olduğunu bile bilmiyordum ama şimdi onların kim olduklarını görebilmiştim. Bir şeyler duyabilmeye çalışarak bekledim ve bekledim.

Sonra acil serviste öldüğü haberi geldi. Aile yıkılmıştı. Hastane çalışanları polisleri uzakta tutuyordu. Haberciler her şeyi çektiler. Yapabilecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey geri döndürülemezdi. Ölüm her şeyi alıp götürür. Çalıntı bisikletimle sürünerek uzaklaştım.

Lyoto ölmüştü ve beş kişi daha. İlk vurulan kişi değildi bu yüzden kimse onun ismini hatırlamadı. Kimse onun ismini duvarlara ya da otobüslerin üstüne yazmadı: Lyoto Matsushita'yı Unutma. Kimse aydaki ikinci insanı hatırlamaz. Şok olduğumu hatırlıyorum; hissizleşmiştim, dehşete düşmüştüm ama baskın duygum öfkeydi. Beni kendini ölüm tehlikesine atacak kadar az düşünmesine öfkeliydim. Bu kadar aptalca bir şekilde ölmesine öfkeliydim. Öfkeyi hatırlıyorum ama o rahatsızlığı, kasların gerilişini, gözlerin arkasındaki baskıyı, içinin tekrar ve tekrar öldüğü hissini duyumsayamıyorum. Yaşlandım. USP'deki o mühendis öğrencisinden çok uzaklaştım. Öfkenin bir yarı ömrü var mıdır?

Merak ediyorum, eğer yaşasaydı Lyoto benim hakkımda ne düşünürdü? Zengin ve güçlüyüm. Tek bir kelime ile Dünya'daki bütün ışıkları söndürebilir, gezegeni karanlığa ve kışa mahkûm

edebilirim. Üstelik ben yüzde bir bile değilim. Yüzde birin yüzde biriyim; Dünya'yı terk edenler.

Bir hafta içinde Lyoto Matsushita'yı, ikinci ölümü unutmuştum. Yeni ayaklanmalar, yeni ölümler vardı. Hükümet sözler vermiş ve hepsini bozmuştu. Sonra iflas dizilerinin ilki geldi. Her biri ülkeyi ve ekonomiyi dibe vurup, onarılamaz hale getirinceye kadar aşağıya çekti.

O zamanlar, Lyoto'nun sınıf savaşında ilk ölenlerden biri olduğunu bilmiyordum. Büyük sınıf savaşı; sonuncu sınıf savaşı: orta sınıfın içini boşaltma. Finansallaşmış ekonominin işçilere ihtiyacı yoktu ve makineleşme orta sınıfı hızla dibe sürüklüyordu. Bir robot bir işi kabul ediyor ve ucuza yapabiliyorsa, işi robot alırdı. Makineler seni ihalede kendileriyle kapıştırırdı. Onlara karşı ve birbirlerine karşı ihalelerde kullanacağınız uygulamaları bile makineler sağlıyordu. Bir makineden ucuzsan, yemek yiyordun. Ancak. Her zaman, robot kıyametinin katil dronlar filosu, apartman büyüklüğünde savaş makineleri ve kırmızı özlü terminatörler olarak hayal etmiştik. Yerel Extra marketlerde ve alkol dükkânlarında makineleşmiş kasa sıraları, çevrim içi bankacılık, otomatik pilot taksiler, hastanede otomatik triyaj sistemi olarak değil. Birer birer, robotlar geldiler ve yerlerimizi aldılar.

Ve işte buradayız, insanlığın şimdiye kadar ürettiği en makine bağımlısı topluluğunda. Zengin oldum, Dünya'yı yoksullaştıran o robotların üstüne bir hanedan kurdum.

Babam Kuzey Amerikalıların aya ayak bastıklarını hatırlamıyordu fakat bana yaşlı Mão de Ferro'nun hatırladığını söylemişti. Belo Horizonte'de bir barda içiyormuş. Televizyonda futbol açıkmış ve Mão de Ferro aya ayak basılışını açması için barmenle neredeyse kavga ediyormuş. Bu tarih, demiş. Hayatımızda bundan daha muhteşem bir şey görmeyeceğiz. Numara, diye bağırmış bardakiler. Hollywood stüdyosunda çekildi. Ama o televizyonun önüne dikilmiş, karanlığa ve görüntülere gözünü dikmiş, futbolu geri açmak isteyenlere meydan okumuş. Ve ben de Mackenzielerin aya robot getirişlerini hatırlıyorum. Ben de çalışma grubumla birlikte bir bardaydım. Memleketime, Minas Gerais'e geri dönmüştüm. Yüksek lisans için DEMİN madencilik enstitüsüne. Ouro Preto'dakinden daha tuhaf bir haldeydim. Hayır: eşsizdim. Tek kadındım. Erkekler

aşırı nazik ve sosyallerdi. Onların beni dışlamasına izin veremezdim bu yüzden onlarla birlikte barda içiyordum. Bar sahibi spor kanalları arasında gezinirken bir anlığına haberlere denk geldi. Ayı gördüm, makineleri gördüm, tekerlek izlerini gördüm. Barmene seslendim; hey, hey, hey, elleme. Barda ekrana bakan, tarihe tanıklık eden tek kişi bendim. Avustralyalı Mackenzie Maden İşletmesi, BT endüstrisi için nadir bulunan metalleri aramak üzere aya robotlar yollamıştı. Bunu neden izlemiyorsunuz? Arkadaş grubuma böyle bağırmak istiyordum. Benim gördüğüm şeyi neden göremiyorsunuz? Siz kendinize mühendis mi diyorsunuz? Ekrana bakarken ani bir kavrayış, kafamın içinde bir ışıltı hissettim. Nefesim kesiliyormuş, kalbim her üç, dört atışta tekliyormuş gibi hissettim. Bu, olanaksızın yalnızca olası olması değil, aynı zamanda erişilebilir olmasının verdiği bir histi. Ben erişebilecektim. Sonra haberler değişti, aslında haber olmaktan çok uzaktalardı. Kimse uzay ve bilimle ilgilenmiyordu. TV dizi yıldızları ve modellerin yaptıklarıyla ilgili haberler. Barın bahçesine çıktım, tozlu ağaçların altında oturarak geceye baktım. Ayı gördüm. Orada para kazandıracak şeyler var, dedim kendime.

Babam beni görmeye geldi. Otobüsle gelmişti. Hemen kötü haberler vereceğini anladım. Ouro Preto uzaktı ama babam bu araba sürme macerasını kaçırmazdı. Bayiliği kaybetmişti. Artık kimse yüksek donanımlı Mercedes satın almıyordu, Barra'da bile. Babam temkinli davranmıştı: Bir ev satın almış, benim eğitimimi garantilemişti. Tabii iki sene içinde okulu bitirir ve her hafta buzdolabını birayla doldurmazsam. Ancak işi batmıştı ve onun yaşında bırakın yeni bir iş bulmayı, makine kodlamaya dayalı ekonomi için kendini geliştirebilmesine umut bile yoktu. Üzgün ama gururluydu. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Piyasalar onu yanıltmıştı.

Sonra Tüberküloz Hazretleri geldi ve planları alt üst etti. Caio, oğlan çocuk; küçük erkek kardeş. Caizinho: Biz ona tekne kazıntısı derdik. O evden hiç ayrılmamıştı, görünüşe göre on üç yaşında sabit kalmıştı. İşler batıp, evlilikler bozulup, aileler dağıldıkça *Mamãe Corta'nın* yedi bebeği de geri taşınmıştı. Benim dışımda hepsi. Öğrenci, koruyucu. Sonra Caio TDR-tüberküloz basili kaptı; otobüste, sınıfta, ayinde. O zamanlar üç tip tüberküloz vardı. MDR,

XDR, TDR. Çoklu İlaç Dirençli, Yaygın İlaç Dirençli, Bütün İlaçlara Dirençli. MDR, birinci kuşak antibiyotiklere dirençlidir. XDR, ikinci kuşak ilaçlara da dirençlidir, bunlar aslında toksik kemoterapi ilaçlarıdır. TDR, bunun ne olduğunu tahmin edebilirsin. Ona Beyaz Hanım diyorduk ve Beyaz Hanım Caio'nun akciğerlerine yerleşmiş, orada büyüyordu.

Mamãe evin bir odasını sanatoryuma çevirdi; plastikle yalıttı. Babam bir klima ünitesi düzenleyip yerleştirdi. Hastaneye paraları yetmiyordu, ilaca paraları yetmiyordu. Karaborsadan deneysel ilaçlar aldılar. Deneme aşamasında Rus ilaçlar; kimyası değiştirilmiş patentsiz tıbbi ürünler. Eve gittim. Plastiğin arkasından Caio'yu gördüm. Odaya girmek güvenli değildi. *Mãe* yemekleri iki katlı kalın plastiğin arasından kardeşlerimin McDonalds'tan çaldıkları tepsilerle içeriye kaydırıyordu. Caio yemeğin artıklarını iki kat poşete koyuyordu. Onu gördüm, *Pai'nin* iliklerine kadar yorulduğunu gördüm, Mãe'nin azizleri ve *orixalarıyla* konuştuğunu gördüm. Erkek kardeşlerimin, kız kardeşlerimin, onların çocuklarının bulabildikleri yerden real kazıdıklarını gördüm: Burada ticaret, şurada alışveriş, orada hayvan piyangosu düzenle. Caio ölecekti ama ailemin her centavoyu umutla biriktirmesini onlara çok göremezdim. Benim yüksek lisansımın parasını ödeyemiyorlardı. Bitirebilmem için bir yol vardı. Mackenzielerin aya inişlerinden haftalar sonra mesleki dergilerde ve sitelerde reklamlar görünmeye başladı.

Ayda çalışmak için başvurdum.

Okul danışmanım, kredi başvurusu için bana yardım etti. Nadir bulunan toprak elementlerinin ay regolitinden güneş enerjisi ile damıtılması hakkındaki çalışmam, benim ay gelişiminde değerli bir kazanç olarak görünmemi sağladı. Mackenzie Metalleri ile sözleşme yaptım. Başvurum onaylandı, krediyi aldım.

O hafta sonu eve gittim. Uçuşun ücretini karşılayabiliyordum. Barra'ya gittim ve Niemeyer kaldırım taşlarının arasından otların filizlendiğini gördüm. Apartman çatılarında ve boş pencerelerde çalılar kök salmıştı. Avenida Sernambetida'nın kenarına tezgâhlar ve barınaklar dizilmişti. Apartmanların hepsi sarmaşıklara benzeyen su boruları ve elektrik kablolarıyla sarmalanmıştı. Her göbekli kavşakta bir su tankı ve güneş paneli kümelenmesi vardı.

Futbol stadyumu, Olimpik Park, yerinden sökülmüş koltuklar, son fırtınadan sonra yarısı uçmuş çatılar. Şehir tükeniyordu. Gezegen tükeniyordu.

Ev, insan doluydu ama bana kendi odam verildi. Caio hâlâ kendi plastik mağarasındaydı. Artık oksijene bağlıydı. Caio ve ben kendi odalarımızdaydık: ölmekte olan prens ve yuvaya dönen prenses. Sabah akşam televizyon, sabah akşam gelip giden insanlar, kocalar, karılar, sevgililer, onların akrabaları, aile üyesi olmayan aile üyeleri. Ve *mamãe*, öyle iriydi ki sadece sallanarak yürüyebiliyor, bağırarak herkesi idare ediyordu. O gece balkona çıktım ve ayı gördüm. Yemanja, benim tanrıçam: ancak denizden çıkmıyordu; dünyanın çok uzağındaydı ve dünya ona dönüyordu. Dünya dönüyordu ve beni onun bakışlarının altına getiriyordu, okyanustaki bütün sular ona doğru çekiliyordu. Ben de o suların içindeydim. Ah, ben de içindeydim.

Ay için antrenman yapmayı sevmiştim. Koştum, yüzdüm, ağırlık ve kondisyon çalıştım. Zayıftım, bir amacım vardı ve çok, çok zindeydim. Kaslarıma hayrandım. Sanırım kendime çok âşıktım. Ben yalnızca Demir El değildim, ben aynı zamanda Demir Kadındım.

Güney Amerika hazırlık merkezi Fransız Guyanası'nda, ESA fırlatma tesisindeydi. Dış koşuda, Yörünge Transfer Aracının motorlarının çalışma sesini duyardım. Artık duyamaz hale gelinceye kadar beni sarstılar. Yeri ve Göğü sarstılar. Sonra aracın arkasında bıraktığı izi görürdüm, yukarıya doğru kıvrılan izi, yukarıya yükselen uzay gemisinin siyah iğne gibi ucunu. Yukarıya, dünyadan uzağa. Beni ağlatırdı. Her seferinde.

Ay için antrenman yapmak hakkında bilinmesi gereken şey; ay için antrenman yapmazsınız. Fırlatma için yaparsınız. Ayın benim fantastik vücuduma ihtiyacı yoktu. Ay onu yavaş yavaş yiyecekti. Ay beni kendine dönüştürecekti.

Ben tek kadın olmasam da öyle sayılırdım. Korou tesisi şişirilmiş bir DEMİN'di. Ay, uzayda dev bir kolej futbol takımı gibiydi. Ayın güvenli bir yer olmadığını anlamıştım. Aptallık edersen, dikkatsiz davranırsan, tembellik edersen, seni öldürecek binlerce yolu vardı ama asıl tehlike, çevrendeki insanlardı. Ay, bir dünya değildi, denizaltıydı. Dışarısı ölümdü. O insanlarla içeriye kapatılmıştım.

Kanun yoktu, adalet yoktu: yalnızca idare vardı. Ay sınırdı ama hiçliğin sınırı. Kaçacak bir yer yoktu.

Beni aya hazır hale getirmeleri üç ay sürdü. Merkezkaç eğitimi, eski bir A319'la Güney Atlantik'in üstüne çıkarak ve her dalışa geçişimizde benim kusmamla sonuçlanan serbest düşüş eğitimi. Ve kıyafet eğitimi; kıyafetler, şimdiki *sasuitlerimizle* kıyaslanınca patırdayan kocaman şeylerdi. O eldivenlerle vida sıkmayı dene! Ben bu işte iyiydim. Başarılı ince motor becerileri. Alçak basınç eğitimi, sıfır basınç eğitimi. G kuvveti sistemini yapmak, boşlukta imalat, robotik, 3D-baskı ve kodlama. Üç ay! Üç sene olsa yetmezdi. Üç ömür.

Sonra fırlatma gününe üç hafta kaldı. Eve döndüm. Babam çatı katında bir parti verdi. *Churrasceria* fırsatını hiç kaçırmazdı. Herkes bana ne kadar seksi göründüğümü söyledi. Büyük bir partiydi, *saudade* ve neşe bir aradaydı. Bir ölüm canlanışı. Herkes benim bir daha asla geri gelmeyeceğimi biliyordu.

Fırlatmadan üç gün önce Caio öldü. Benim düşüncelerim ise kayıp ya da yasla ilgili değildi. Benim düşüncem, neden bekleyemedin olmuştu. Bir hafta, hatta beş gün. Tüm duygularım o yukarıdaki büyük ay tarafından, gündüz göğünde her geçen gün daha da parlayarak büyüyen o yıldız tarafından ve daha da önemlisi 6 numaralı Hangardan çıkmayı bekleyen o siyah kuş tarafından ele geçirilmişken, neden bana hissedecek bir şeyler verdin?

Önce öfke, sonra suçluluk duygusu. Mazeret izni istedim. Reddedildi. Fırlatma gününe bu kadar yaklaşmışken bir enfeksiyon riski göze alınamazdı. Bir böcek, döngüleyicinin korumalı alanlarına ve tesise girebilirdi. Ay, devasa bir temiz odaydı. Her gün düzenli olarak viral enfeksiyon, parazit ve böcekler için kontrol ediliyorduk. Ayda haşere yoktur.

Ben basınçlandırılmış otobüsle uzay gemisine götürülürken, Beyaz Hanım'ı öldürmek için Caio'yu yaktılar. Hangardaki yükleme için onlarca kez çalışmıştık ama yine de güneş altında siyah ve ışıltılı OTV'yi ilk görüşümüz için karartılmış camlara abanmıştık. Güç hissi, insanların yapabileceklerinin hissi çok güçlüydü. Erkeklerin çoğu ağladılar. Erkekler çok kolay etkileniyorlar.

Kıyafetli ve kasklı halde içeride bağlandık. Pencere yok, ekranlar kapalı. Bunu daha önce yirmi kez yapmıştık fakat yine de kayışları

bağlarken, güvenlik kontrolü yaparken ellerimiz birbirine dolandı. Hazır değildim. Kimse böyle bir şey için hazır olamazdı. Önümdeki ve arkamdaki hidrojen tanklarını, ayağımın altındaki oksijen tankını düşünmeden edemiyordum. Korkudan kaskatı kesilmiştim. Sonra, korkunun ötesinde bir yer olduğunu keşfettim; sakin değil, güzel değil, boyun eğmiş ya da umutsuz değil, ama katı ve iradeli.

Sonra OTV kayış üstünde şlak, şlak, şlak ederek dışarıya çıktı. Elli yıl geçti ama hâlâ çok net hatırlıyorum. Bizim de kayışta döndüğümüzü hissettim, uzay gemisinin durduğunu hissettim, sonra motorların çalıştığını hissettim. Ah tanrım! O güç! Böyle bir şey hissetmiş olamazsınız, BALTRAN'la seyahat etseniz bile. Her zerreniz çığlık atıyor gibi. Korkunun ötesindeki iradenin ötesinde ne olduğunu anlamıştım. Heyecan. Saf heyecan. Bu benim hayatımda yaptığım en seksi şeydi.

Motorlar ayrıldı. Hafif bir şok: Yük kapsülü serbest kalmıştı. Serbest düşüşteydik. Midemin çözülmeye başladığını hissettim, safra asidi boğazımı yakıyordu. Kaskının içine kusmak sadece rezil bir şey değil. Seni boğabilir de. Merkezkaç kuvvetinin midemin dibini çekiştirdiğini hissettim. Bağların bizi yakaladıklarını ve döngüleyicinin transfer yörüngesine doğru savurduklarını biliyordum. G kuvveti zirve yaptı, kan ayak parmaklarıma hücum etti. Tekrar serbest düşüş. Hissedeceğim bir sonraki ağırlık, döngüleyicinin santrifüjlü kollarında olacaktı.

Bir titreme. Bir yalpalama, yüksek sesli tangırtılar ve patırtılar ve otomatik güç aletlerinin vızıltısı. Döngüleyiciye kenetlenmiştik. Kemerlerimiz açıldı. Kilidi açmak için kendimi ileri ittim. Benim gibi küçük biri için bile çok küçük görünüyordu. Ama geçmiştim, hepimiz geçmiştik, yirmi dördümüz de.

Bir süre kilidin içinde kaldım, direğe tutunarak bulantıyla savaştım. Ufacık bir pencereden kocaman mavi Dünya'nın üstünde asılı duran uzay gemisine baktım. Dünya çok büyüktü, kendinden hızla uzaklaşan döngüleyicinin hareketini açığa çıkartacak kadar yakındı. Ama hissetmiştim. Ay yoluna koyulmuştum, ben, Adriana Maria do Céu Mão de Ferro Arena de Corta.

DÖRT

Adriana Corta için iki öpücük, her biri bir yanağına. Küçük bir hediye, kumaş kadar yumuşak Japon kâğıdına sarılmış.

"O ne?"

Lucas ziyarete geldiğinde annesine hediye getirmeyi seviyor. Lucas gayretli; haftada en az bir kere Boa Vista tramvayına biniyor ve Santa Barbara çardağında annesi ile buluşuyor.

"Açsana," diyor Lucas Corta.

Annesi kâğıdı özenle açarken ve hediyenin habercisi parfümün kokusunu alırken yüzünde beliren sevinci görüyor. Annesinin duygularını yönetmesini seviyor.

"Ah Lucas, gerek yoktu. Bu çok pahalı."

Adriana Corta küçük kavanozu açıyor ve kahvenin aromasını içine çekiyor. Lucas, annesinin yüzünde yılların ve yüz binlerce kilometrenin geçişini görüyor.

"Korkarım ki Brezilya kahvesi değil." Kahve, altından da pahalı. Altın ayda ucuz, sadece güzelliği için değer görüyor. Kahve, alkoloidlerden ve morfinlerden daha değerli. Baskı makineleri narkotik maddeleri sentezleyebiliyor; şimdiye kadar hiçbir baskı makinesi tadı pislik gibi olan bir kahve üretmekten ileri gidemedi. Lucas kahve sevmiyor, kahve çok acı ve yalancı. Tadı asla kokusu gibi olmuyor.

"Bunu saklayacağım," diyor Adriana. Kavanozu kapatarak kalbine bastırıyor. "Özel bir şey için. Bunun ne olduğunu vakti gelince anlayacağım. Teşekkür ederim, Lucas. Amanda'yı aradın mı?"

"Bir kereliğine atlayabileceğimi düşündüm."

Adriana hiç yorum yapmıyor, bakmıyor bile. Lucas'ın Amanda Sun ile evliliği yıllardır etiketten başka bir şey değil.

"Ya Lucasinho?"

"Parasını kestim. Ariel'in biraz verdiğini sanıyorum. Kirli para. Bu, aileyi nasıl gösterir?"

"Kafasını toplamasına izin ver."

"Bir yerden sonra sorumluluk almak zorunda kalacak."

"On yedi yaşında. Ben onun yaşındayken ele geçirdiğim tüm erkek ve kızlarla takılırdım. Taşkınlık yapmaya ihtiyacı var. Elbette parasını kes. Hayatta kalabilmek için uyanıklık ve kurnazlık yapması, onun için iyi bir şey. Kaçış kıyafeti numarası, onun girişkenliğini gösterdi."

"Uyanıklık ve kurnazlık mı? Onda böyle şeyler pek bulunmaz. Annesine çekmiş."

"Lucas!"

Bu çıkış karşısında Lucas irkiliyor.

"Amanda hâlâ aileden. Aileye kötü söz söyletmiyoruz. Ayrıca senin de Ariel'e gücenmeye hakkın yok. Beyaz Tavşan'daki koltuğu henüz ısınmadı bile ama sen onun pozisyonundan faydalanıyorsun."

"Çinlilerin işini aldık. Mackenzieleri yendik."

"Bu çok hoşuma gitti, Lucas. Hentbol formaları güzel bir detaydı. Sana borçluyuz. Ama bazen aileden daha önemli konular vardır."

"Benim için değil, *Mamãe*. Asla değil."

"Sen babanın oğlusun, Lucas. Babanın gerçek oğlusun."

Lucas övgüyü kabul ediyor ancak bu onun için çok acı, tıpkı kahve gibi. Hiç tanımadığı babası. Lucas hep sadece annesinin oğlu olmak istemişti.

"*Mamãe*, gizlilikle konuşabilir miyim?"

"Elbette, Lucas."

"Rafa için endişeleniyorum."

"Rachel'in Robson'u Pota'ya götürmemesini isterdim. Üstelik suikast girişiminden hemen sonra. Bir komplo olduğu zannedilebilir."

"Rafa da buna inanıyor."

Adriana dudaklarını büküyor, hayal kırıklığı ile kafasını iki yana sallıyor.

"Ah, hadi ama Lucas."

"Her şeyde Mackenzielerin eli olduğunu düşünüyor. Bunu bana Rafa söyledi. Rafa'yı bilirsin: güvenilir Rafa, eğlenceli Rafa, parti çocuğu Rafa. Savunmasız bir anda başka kimi söyleyebilirdi? Şirketteki tehlikeyi görebiliyor musun?"

"Robert Mackenzie, Çinlilerin işini kaybetmenin öcünü almak isteyecektir."

"Elbette. Biz de aynısını yapardık. Ama Rafa bunu Robert Mackenzie'nin kişisel davasının bir parçası olarak görecektir."

"Ne istiyorsun, Lucas?"

"Daha soğukkanlı kafalar, *Mamãe*. Hepsi bu."

"Lucas Corta'nın kafası mı demek istiyorsun?"

"Rafa, *bu-hwaejang*. Buna itiraz etmiyorum. Onun itibarını hiç azaltmak istemem. Ama belki bazı sorumluluklarını dağıtabiliriz?"

"Devam et."

"Rafa, Corta Hélio'nun yüzü. Bırak, yüzü olarak kalsın. Bırak, sembolik lider olarak kalsın. Toplantılar ve unvanlar onun olsun. Yönetim kurulu masasının başındaki sandalyesinde oturmaya devam etsin. Çok zarif bir şekilde onun şirket adına kararlar almaktan uzaklaştır."

"Ne istiyorsun, Lucas?"

"Yalnızca şirket için en iyisini, *Mamãe*. Yalnızca aile için en iyisini."

Lucas Corta veda etmek için annesini öpüyor: iki kez, aile için. Her bir yanağı birer kez.

Pota'nın yirmi kilometre aşağısında, Robson Corta Mackenzie'nin koruyucusu, kulağına şarkı söyleyerek onu uyandırıyor. Çocuk arabanın önündeki gözlem deliğine koşuyor ve elini cama bastırıyor. On bir yaşında, Mackenzielerin asla yaşlanmayan başkentlerine ilk bakış. Otoray, Mackenzie Metallerinin özel servis aracı, Ekvator Bir'in doğu hattında Fırtına Okyanusunda çalışıyor. Üç metre

genişliğinde altı yol; Dünya'dan yansıyan ışıkla parlıyor. Hızlı ekspres, Jinzhong'tan geliyor, hiçlikten fırlıyor ve bir ışık karartısıyla gidiyor. Servis aracının önündeki bu manzarayı Rachel sinir bozucu buluyor. Ama çocuk seviyor.

"Bak, Ghanclass taşıyıcısı," diyor Robson. Otoray, yavaş hattaki uzun, hantal yük treninin yanından kayıp geçiyor. Bu çabucak unutuluyor çünkü doğu ufkunda ikinci bir güneş doğuyor. Çok parlak ve delici bir ışık noktası, öyle ki insan gözlerini korumak için camlar kararıyor. Nokta büyüyerek top oluyor, dünyanın kıyısında havada asılı duran bir serap gibi ne yaklaşıyor ne de daha parlak hale geliyor.

Beş dakika içinde Pota'ya varacağız, diye duyuruyor koruyucular.

Rachel Corta ellerini gözlerine siper ediyor. Bu hileyi daha önce defalarca görmüştü: nokta dans edecek, gözlerini kamaştıracak ve en son anda detaylı bir şekilde çözünecek. Asla şaşırtmaz. Parlak ışık, gözlem deliğini tamamen dolduracak ve sonra otoray Pota'nın karanlığının içine girecek.

Pota, Ekvator Bir'in dört iç yolunun üstüne oturuyor. Maden arabaları, iki ayrı dış yolda gidip geliyorlar; eski moda çelikten, manyetik raylı değil. Yaşam modülleri, hattın yirmi metre üstünde asılı, pencereler ve ışıklarla dolu, altındaki yollara daimi gölge oluşturuyorlar. Onların üstünde ayırıcılar, düzenleyiciler, dökümcüler var. Onların da üstünde, parabolik aynalar güneş ışığını konvertisörlere odaklıyor. Pota, Ekvator Bir'in üstüne oturan on kilometre uzunluğunda bir tren. Ekspres yolcu trenleri, yük trenleri, tamir araçları sanki devasa bir köprüymüş gibi muazzam yapının altından ve içinden geçiyorlar. Sonsuza kadar saatte on kilometre hızla hareket ederek, bir yörüngeyi bir ay gününde tamamlıyor. Güneş, aynaların ve dökümcülerin üstünde sürekli öğlen vaktinde duruyor. Sunlar bunu, Malapert Dağı Sonsuz Işık Kulesi'nin tepesindeki camdan çan kuleleri olarak adlandırıyorlar. Mackenzieler onların bu yapmacıklıklarını küçümsüyorlar. Sonsuz ışığın sakinleri onlar. Işık onları yıkıyor, ıslatıyor, zenginleştiriyor; içlerine işliyor ve beyazlatıyor. Gölgesiz doğan Mackenzieler onların içlerindeki karanlığı almışlardı.

Otoray Pota'nın dudağının altından geçerek gölgelerin ve spot ışıklarının içine giriyor. Yarı görünen farlar, Arşimet Vidası ile

regolite çıkartan yük trenine dönüşüyor. Otoray yavaşlıyor. Tren ve Pota AIs protokol değiş tokuşu yapıyor. Bu, Robson'un en sevdiği kısım. Kancalar otoraya kilitleniyor ve hattan kaldırarak Mackenzie Metalleri demiryolu servis aracının üstündeki boşluğa yerleştiriyor. Ambar ağızları buluşuyor, basınç eşitleniyor.

Evine hoş geldin, Robson Mackenzie.

Çatı deliklerinden içeriye ışık yalımları saplanıyor. Öyle parlaklar ki katıymış gibi görünüyorlar. Pota'nın merkezine giden geçit, ışık çitiyle korunuyor; güneşi dökümcülere odaklayan aynaların kırıkları. Rachel bu geçitten binlerce kez geçmişti ama hâlâ her seferinde kafasının üstünde eriyen binlerce ton metalin ağırlığını ve sıcaklığını hissediyor. Bu tehlike, bu zenginlik ve bu emniyet. Erimiş metal, Pota'yı yorucu radyasyondan koruyan tek kalkan. Bu, Pota halkının daima bilincinde olduğu bir şey: Kafalarının üstünde erimiş metal var, kırık kafatasındaki çelik plaka gibi. Dengeli, tutarsız. Bir gün sistem çökebilir, metal dökülebilir ama bugün değil onun zamanında, onun hayatında değil.

Robson Rachel'in önünden koşuyor. Hadley Mackenzie'nin bir sonraki kompartımanın kapısında olduğunu gördü. Aralarında yalnızca sekiz yaş olsa da en sevdiği dayısı. Hadley, aile reisi Robert'in Jade Sun ile yaptığı kış evliliğinden olan oğlu. Aslında bir dayı ancak daha çok bir ağabey. Robert Mackenzie'nin sadece oğlu olur. Yaşlı canavar hâlâ "*Aydaki Adamlar*" diye şaka yapar. Seçici kürtaj, embriyo eşleştirme, kromozom mühendisliği bu şakayı gerçek yapmış. Hadley Robson'u havaya kaldırıyor. Oğlan yükseklerde uçuyor, gülüyor. Hadley Mackenzie'nin güçlü kolları onu yakalıyor.

"Brezilyalı ile sonuç peki," diyor Hadley. Üvey yeğeninin yanaklarından öpüyor.

"Onun gerçekten de bir çocuk olduğunu düşünüyorum," diyor Rachel Mackenzie.

"Robbo'nun orada büyümesi fikrinden nefret ediyorum," diyor Hadley. Kısa boylu, ince ve sağlam, çalışılarak yapılmış kas ve kiriş düğümü. Mackenzielerin hançeri. Güneş odalarında geçirilen seanslar yüzünden aşırı çilli. Leke, leke üstüne; leopar adam. Sürekli derisini kaşıyıp yoluyor. D vitaminini güçlendirmek için güneş

lambalarının altında geçirilen çok fazla zaman. "Orası, bir çocuğun nasıl düzgün yaşanacağını öğrenmesi için uygun bir yer değil."

Robert Mackenzie'den mesaj, diye bildiriyor Cameny, Rachel'in koruyucusu. Hadley ve Robson'un yüz ifadeleri Rachel'e hepsinin aynı anda mesaj aldıklarını anlatıyor. "Rachel, canım. Robson'u güvenle eve getirdiğin için çok memnunum. Mutluyum. Gel ve beni gör." Ses yumuşak, hâlâ Batı Avustralya aksanı var ve gerçek değil. Robert Mackenzie'nin sesi, lobideki üç kişiden herhangi birinin ömründen daha uzun süredir böyle çıkmamıştı. Lenslerin içindeki görüntü Robert Mackenzie değil, onun koruyucusu: Kırmızı Köpek, onun ihtirasını doğuran kasabanın sembolü.

"Sizi ona götüreyim," diyor Hadley.

Bir kapsül Rachel, Robson ve Hadley'i Pota'nın tepesine götürüyor; on kilometre yukarıya. Kapsülün manyetik iticisi Rachel'e hareketin doğal sarsıntısını daha da artırıyormuş gibi geliyor. Pota'nın raylarda yavaşça sallanması, yuvanın kalp atışları. Rachel Mackenzie okuyan bir çocuktu. O ekranlarda ve o sözcüklerden oluşmuş dünyaların içinde, korkunç korsanlar ve kavgacı maceraperestlerle birlikte okyanuslarda yelken açmıştı. Rachel'in taş denizlerden oluşan dünyasında, bir gemide yelken açmış gibi hayal edebildiği tek yer burasıydı.

Kapsül aniden yavaşlayıp kenetleniyor. Kilitler açılıyor. Rachel yeşil ve küf, nem ve klorofil soluyor. Bu vagon, büyük cam bir sera. Eğrelti otları, sabit güneş ışığı ve düşük ay yer çekimi altında heybetli bir şekilde büyüyorlar. Seranın kıvrımlı kaburgalarında eğrelti otlarından oluşan yeşil bir tonoz. Alacalı ışık, kaplan çizgili ışık: güneş kımıldamadan duruyor, zenitten kopan bir tüy. Bütün eğrelti otlar ona doğru eğiliyor. Eğrelti otlarının arasında kuş cıvıltıları ve parlayıp sönen kuş tüyleri. Bir yerlerde bir şey haykırıyor. Burası cennet bahçesi ama Robson annesinin elini tutuyor. Bob Mackenzie burada oturuyor.

Havuzların ve hafifçe çağlayan derelerin arasında bir patika açılıyor.

"Rachel. Tatlım!"

Jade Sun-Mackenzie üvey torununu iki öpücükle selamlıyor. Robson için de aynısı. Jade uzun boylu, uzun tırnaklı, şık ve

çevresindeki eğrelti otları kadar narin. On dokuz yıl önce Robert Mackenzie ile evlendiği günkünden bir gün daha yaşlı görünmüyor. Robert Mackenzie'nin zürriyetinden kimse onun görünüşüne aldanmıyor. İnce, dikenli, sıkı ve lifli bir yapısı var. "Seni görmek için sabırsızlanıyor."

Robson annesinin elini daha sıkı tutuyor.

"Çinlilerin üretim işini Cortalar kaptığından beri berbat halde," derken omzunun üstünden bakıyor. Robson'un göz ucuyla annesine baktığını görüyor. "Ama sen onu yatıştırırsın."

Robert Mackenzie, birbirlerine geçirilmiş eğrelti otlarıyla biçimlendirilmiş bir taraçada bekliyor. Muhabbet kuşları ve papağanlar cıvıltılı ve ıslıklı çılgın bir dedikodunun içindeler. Robot kelebekler, yanardönerli geniş polimer kanatlarını tembel tembel çırpıyorlar.

Efsaneye göre Robert Mackenzie'yi hayatta tutan şey sandalyesi. Ancak tek bir bakış doğruyu anlatır: onu hayatta tutan şey, gözlerinin arkasında yanan o arzu. Güç arzusu, sahip olma arzusu, ele geçirme ve hiçbir şeyin ondan alınmasına izin vermeme arzusu, yaşam suretinin bile. Robert Mackenzie ölüme tepeden bakıyor. Yaşam destek sistemi tepesinde dikiliyor, bir karga gibi, bir hale gibi. Hortumlar ilaç veriyor, pompalar tıslayıp dönüyorlar, motorlar vızıldıyorlar. Ellerinin üstü, iğnelerin ve kanüllerin battıkları yerde oluşmuş, yavaş iyileşen hematom lekeleri ile dolu. Kimse boğazındaki hortuma bir saniyeden fazla bakamıyor. Eğrelti otlarının parfümü, temiz su kokusu, odadaki pis kokuyu gizleyemiyor. Rachel Mackenzie'nin midesi kolostomi lekesi yüzünden kalkıyor.

"Canım."

Rachel, çökmüş yanakları öpmek için eğiliyor. Robert Mackenzie herhangi bir tereddüdü veya tiksintiyi hisseder.

"Robson." Sarılmak için kollarını açıyor. Robson öne doğru bir adım atıyor ve kolların onu sarmalamasına izin veriyor. Gudubet yaşlı mumyadan her iki yanağa birer öpücük. Robert Mackenzie, Batı Avustralya yerine Mare Insularum'u tercih edip kendini aileye ve ayın geleceğine adadığında kırk sekiz yaşındaydı. Aya gitmek için çok yaşlı. Kemiklerini, damarlarını ve akciğerlerini kemirecek düşük yer çekimi ve daimi radyasyon yağmuru bir yana yörüngeye

fırlatıştan asla sağ çıkamazdı. Ay işini çocuklara ve robotlara bırak. Robert Mackenzie geldi ve milyon güçlü ay toplumunun temellerini attı. Yaşam destek sandalyesindeki bu şey kesinlikle Ay'daki Adam olduğunu iddia edebilir. Yüz üç yaşında, vücudunu kontrol ve idare eden onlarca yapay zekâ ama onun yakıtı, soluk mavi gözlerindeki o aynı arzu olmaya devam ediyor.

"Sen iyi bir çocuksun, Robson," diyerek oğlanın kulağının içinde nefes alıyor. "İyi bir çocuk. Hırsız Cortalar'dan uzağa, ait olduğun yere geri dönmen ne güzel." Kâğıt gibi ince ve kuru, pençemsi eller çocuğu sallıyor. "Yuvana hoş geldin." Robson kendini çelimsiz pençelerden kurtarıyor. "Seni bir daha çalamayacaklar."

"Kocamın aklına takıldı," diyor Jade Sun. Kocasının arkasında ayakta duruyor, bir eli yaşlı adamın omzunda. Eli ince, zarif, tırnakları cilalı. Roberto Mackenzie bu minicik ağırlığın altında çökmüş gibi görünüyor. "Robson'un evlenmemesi için bir neden var mı?"

Merhaba Anne, merhaba Kessie. Çocuklar, eğer bunu görüyorsanız, size de merhaba. Bir süredir sesim çıkmıyordu. Bir mazeretim var. Şimdi: gerçekten de telaşla yolladığım postada da söylediğim gibi Ejderhalar için çalışmaya başladım. Corta Hélio. Helyum-3 madencileri.

Corta Hélio'da çalışıyorum. Bunun değerini anlamanız için bir kez daha söylemem gerektiğini düşündüm. Bunun ne anlama geldiği çok belli, artık oksijen, su veya karbon için endişe etmeye gerek yok, bu sayede size bunu gönderebiliyorum. Dört Element için endişelenmeye bir daha gerek olmamasının nasıl bir his olduğunu size anlatabileceğimi sanmıyorum. Bu, piyango kazanmak gibi bir şey, on milyon dolar kazanmak yerine nefes almaya devam edebiliyorsunuz.

İşe nasıl girdiğimi size çok fazla anlatamam, güvenlikle ilgili bir konu: Beş Ejderha, mafya gibi bir şey. Daima birbirlerini boğazlıyorlar. Fakat Carlinhos Corta'nın kendi gözetiminin altında olduğumu söyleyebilirim. Kessie, kardeşim. Buraya göç etmelisin. Bu taş parçası bir sürü seksi vücutla dolu.

Ben, yüzey faaliyeti yürütme ekibindeyim. Ay yürüyüşü. Öğrenecek çok şey var. Ay seni öldürmenin binlerce yolunu bilir. Bu,

birinci kural ve her şeyi bu kural idare ediyor. Hareket etme, işaret ve uyarıları anlama, iletişim başlatıp bitirme, kıyafetinden gelen verileri analiz etme yolları var ve bunları bilmen gerekiyor. Yoksa gözden kaçırdığın en ufak bir şey seni ya pişirir ya dondurur ya havasızlıktan boğar ya da radyasyonla vurur. Üç bütün günü tozda geçirdik. On beş çeşit toz var ve her birinin fiziksel özelliklerini bilmelisin. Aşınım, elektrostatik özellikler, tutunum. Elli çeşit puro külünün özelliklerini öğrenen Sherlock Holmes gibi. Pil şarj etme zamanları, ay navigasyonu gibi konular var; Jo Moonbeamler ufku yanlış değerlendirirler ve her şeyin olduğundan çok daha uzakta olduğunu düşünürler. Üstelik henüz bizi yüzeye çıkartmadılar bile. Ve *sasuitler*. Sıkı olmaları gerektiğini biliyorum ama doğru bedeni verdiklerinden eminler mi acaba? O şeyin içine girmem on dakikamı alıyor. Bunu basınç azaltma sırasında yapmak istemem. Yanlış giyersen dikiş yerlerinin değdiği yerler morarır. Basınçsız ortamlarda morartıların en son derdin olacağını unutma.

Muhtemelen sizi ölümüne korkutuyorumdur. Ama alışırsınız. Kimse bu seviyede bir korkuyla sürekli yaşayamaz. Ama bir kez bile sakarlık yapsanız, size acımayacaktır. Carlinhos bana her yürütme ekibinde en az bir ölüm olduğunu söylüyor. Bu ben olmayayım diye ekstra dikkat ediyorum.

Benim ekibim: Oleg, José, Saadia, Thandeka, Patience ve ben. Tek *Norte* benim. Bana bakıyorlar. Bir şeyler söylemek istiyorlar fakat ortak dil Globo ve benim ana dilim İngilizce. Benden hoşlanmıyorlar. Carlinhos benimle teke tek çalışıyor ve bu da beni farklı kılıyor. Özel. Eğitmenler benim Corta ajanı olduğumu düşünüyorlar. Sınıftakiler benim öğretmenin gözdesi olduğumu düşünüyorlar. Benden en az nefret eden kişi Patience. Aslında Botsvanalı ama ekibin geri kalanı gibi o da dünyanın her yerindeki üniversitelerde ve kuruluşlarda yer almış. Jo Moonbeamler, tarihteki en eğitimli göçmenler olabilirler. Patience benimle konuşup çay içiyor. José benim ölmemi istiyor. Yakalanmayacağını bilse bunu yapacağını düşünüyorum. Benim her sözümü kesiyor. Bunun nedeninin benim kadın olmam mı yoksa Kuzey Amerikalı olmam mı olduğunu çözemiyorum. Belki de her ikisi. Pislik. Ekip mantığı, tam bir kolej futbol takımı gibi. Her şey insanın yüzüne yüzüne. Her nefeste testosteron tadı var. Bunun tek nedeni ekstraksyon endüstrisi olması değil; herkes genç, akıllı, hırslı

ve çok çok tutkulu. Aynı zamanda cinsel olarak da en özgürlükçü topluluk. Ay Globo dilinde heteroseksüel ya da homoseksüel kelime ayrımları yok. Herkes bir yerlerde yörüngeye giriyor.

Size neyin zor olduğunu söyleyeyim. Portekizce öğrenmek. Bu ne biçim bir dil? Burnun sürekli tıkalıymış gibi konuşman gerekiyor. Hiçbir şey yazıldığı gibi söylenmiyor. En azından mantıklı bir dil. Ama telaffuz... Portekiz telaffuzu var, bir de Brezilya Portekizcesi telaffuzu var. Sonra bir de Rio Brezilya Telaffuzu var. Ve hepsinden sonra Rio Brezilya Portekizcesi Ay Değişkeni telaffuzu var: Cortalar bunu konuşuyorlar. Hetty'den her şeyi tercüme etmesini istedim: bana attığı o bakışlar. Yani, şimdi Portekizce öğrenme zamanı. Bunun anlamı, adeus, eu te amo, e eu vou falar com você de novo en breve![12]

Lucas Corta yaprak sütunlardan bir hayal kadar hafif ve narin bir şekilde döne döne iniyor. Kat kat dizili yetiştirme tanklarını birbirine bağlayan oluklardan ve borulardan sular damlayıp akıyor, sızıp birikiyor. Güneş ışığını ekin yığınlarına yansıtan ayna kolonunun çevresinde dolanıyor. Yukarıya bakıyor: Yeşillik, silindir çiftlik kapağının kör edici güneşli yuvarlağıyla iç içe geçene dek yükseliyor. Tarım bacası bir kilometre derinliğinde. Obusai agrariumunda[13] buna benzer beş baca var ve Twé, bunun gibi yetmiş beş agrariumun oluşturduğu beş köşeli bir yıldızın ortasında yatıyor. Marullar, salata yeşillikleri o kadar sıkı paketlenmişler ki aralarından bir böcek geçemez. Elbette ayda böcek olsaydı ama yok. Yaprak biti veya kemirgen tırtıllar da yok, haşerat yok. Patates bitkileri ağaç büyüklüğünde; fasulye sırıkları yüz metre yukarıdaki destek kafeslerine erişiyor. Kök sebzelerin yeşil yaprakları; yeşil calaloo ve aki yığınları, yer elması ve tatlı patatesler; su kabakları ve asma kabaklar: Meridyen *motoları* büyüklüğünde balkabakları. Hepsi de akan ve damlayan besin değeri yükseltilmiş suyla beslenmiş, kendi kendini devam ettiren mikro ekosistemlerde sembiyotik olarak yetiştirilmiş. Obusai hiçbir hasadında kayba uğramaz, senede dört kez mahsul alır. Şimdi Lucas aşağıya bakıyor. En aşağıda, balık tanklarının üstündeki iskelede böcek büyüklüğünde iki karartı var. Ördekler laklak ediyor, kurbağalar vıraklıyor. Ufak karartılardan biri de kendisi.

12 Hoşça kalın, sizi seviyorum, sizinle yakında tekrar konuşacağım!
13 Agrarium: tarım alanı

"Ses kalitesi mükemmel," diyor, lenslerindeki görüşten çıkarak.

"Teşekkür ederim," diyor Kobby Asamoah. İri bir adam, uzun boylu ve enli. Lucas Corta, onun yanında solgun bir gölge gibi. Kobby Elini havaya kaldırıyor ve sinek onun üzerine konuyor.

"Ben de yapabilir miyim?"

Bir düşünce, sineği Kobby Asamoah'ın elinden Lucas'ın eline uçuruyor. Lucas sineği göz hizasına kaldırıyor.

"Hepimizi uykumuzda öldürebilirdin. Bu hoşuma gitti." Lucas Corta sineği havaya atıyor ve onun ışık, yeşillik ve küf kokulu klorofil dolu bacada tırmanarak gözden kayboluşunu izliyor. "Alıyorum."

"Birim hayat üç gün," diyor Kobby Asamoah.

"Bana otuz lazım."

"On tane teslim edebilir ve kalanını basabiliriz."

"Anlaştık."

Toquinho fiyatı Kobby Asamoah'ın koruyucusundan alıyor ve Lucas'ın lenslerine yansıtıyor. Oldukça yakışıksız.

"Ödemeye izin ver," diye emrediyor Lucas.

"Onları senin için istasyona getiririz," diyor Kobby Asamoah. Büyük, geniş yüzü yine çalışıyor. "Saygısızlık etmek istemem, Bay Corta ama bu oğlunuzu gözetlemek için çok fazla değil mi?"

Lucas Corta sesli bir şekilde gülüyor. Lucas Corta'nın kahkahası derinden, yankılı, çınlayan bir müzik gibi. Kobby Asamoah'ı şaşırtıyor. Obusai Agrariumunun beş tüp çiftliğindeki ördekler ve kurbağalar susuyor.

"Bunun oğlum için olduğunu kim söyledi?"

Heitor Pereira, sineğin elinin üstünde uçmasına, minik kancalı ayaklarının onun esmer, kırışık derisini gıdıklamasına izin veriyor. Elini ne tarafa çevirirse çevirsin, Asamoah sineği elinin üstünde kalıyor.

"Yirmi dört saat gözetleme istiyorum," diyor Lucas.

"Baş üstüne, Sinyor. Hedef kim?"

"Kardeşim."

"Carlinhos mu?"

"Rafael."

"Pekâlâ, Sinyor."

"Kardeşimin ne zaman seviştiğini, osurduğunu ya da parayla ilgilendiğini bilmek istiyorum. Her şeyi. Annem bilmeyecek. Kimse bilmeyecek. Yalnızca sen ve ben."

"Pekâlâ, Sinyor."

"Toquinho sana protokolü gönderecek. Konuyu şahsen ele almanı istiyorum. Başka kimse olmaz. Günlük rapor istiyorum, şifreli, Toquinho'ya."

Lucas, Heitor Pereira'nın yüzündeki hoşnutsuzluğu okuyabiliyor. Heitor Pereira, Brezilyalı eski bir deniz subayı. Brezilya savunma kuvvetlerini özelleştirince kovulmuş. Denizde itibarını yitirince aya gelmiş ve eski askerlerin çoğu gibi özel bir güvenlik şirketi kurmuş. Adriana'nın Corta Hélio'yu Mackenzie Metallerinin bağrından kopardığı günler, kanlı günlerdi. Başkasının mülklerinde hak iddia edilmesi, şeref düelloları, grup çatışmaları, hukuki tartışmaları daha çabuk ve daha ucuza çözen karanlığın içindeki bıçaklar. Birbirlerini yakından sıkıştıran, birbirlerinin nefesini soluyan hayatlar. Heitor Pereira, Adriana Corta için birçok bıçağın önünü kesmişti. Onun sadakati, cesareti ve onuru tüm soruların ötesindedir. Bu çok yersizdir. Corta Hélio onun çevresinde ilerlemiştir. Ama Lucas'ın gördüğü tiksinti bunun için değil, gözetleme sineği için de değil. Heitor, Ay Koşusu partisindeki kusurunun onu boyunduruk ve koşum altına aldırmasından nefret ediyor. Lucas ondan her şeyi isteyebilir, sonsuza dek.

"Ve Heitor?"

"Sinyor?"

"Beni hayal kırıklığına uğratma."

Lucasinho Corta'nın kıçının sol yanağının kusursuz çukurunda kurumuş spermlerden oluşan takımadalar var. Lucasinho, Grigori Vorontsov'un kolunu nazikçe kaldırıyor ve kayarak oğlanın kollarından kurtuluyor. Esniyor, kaslarını geriyor, eklemlerini çatırdatıyor. Vorontsov çocuğu ağır. Ve talepkâr. Uykunun kıyısında dolanırken beş kez yanağına batan sakalları, kulağındaki *hey, hey* fısıltısını, bacağının iç kısmında sertleşen penisin zonkladığını hissetmişti.

Lucasinho kendisi böyle dört dörtlük bir düzücü olmasa da Grigori'nin kendine karşı çok şehvetli olduğunu her zaman biliyordu, deli gibi şehvetli demişti çalışma grubundaki Afua. Saatlerce sevişebilirdi. Sürekli, derinden, sert. İnsafsız bir düzücü. Cinsel dürtüleri uyarmada cömert. İnlemeye bile fırsat bulamıyordu. Haftalık yüz yüze kolokyum seminerinde buluştukları zaman masanın karşı tarafında oturan bu çocuğun içindeki tutkuyu kim bilebilirdi? Muhteşem, şahane, bir erkekle yaptığı en iyi seks ama şimdi daha fazlasını istemiyor. Daha fazla değil.

Lucasinho Corta bu aldıklarının karşılığında ne verecek? Kek. Babası parasını kestiği için verecek pek bir şeyi kalmadı. Grigori horlarken, Lucasinho soğutucuyu arıyor. Neredeyse Ariel'inki kadar boş fakat bir pişirimlik unsuz çikolatalı kek yapmaya yetecek kadar şey var. İki pişirimlik. Lucasinho bir sonraki yatağını düşünüyor. Bu yatakta bir gece daha kalamaz. Buna dayanamaz. Lucasinho karışımın içine Grigori'nin THC suyu zulasından biraz damlatıyor. Önceki gece çekmişlerdi, kanepede birbirlerinin üzerine yayılmışlar, sigaralarını ve öpücüklerini paylaşmışlardı. Yatağa bir yıldız gibi serilmiş Grigori'ye bakıyor. Aşırı kıllı. Vorontsovlar hakkında bunu hep söylerler. Kıllı ve tuhaf. Uzay dokunmuş. Lucasinho efsaneyi biliyor. Vorontsov Ailesi, Valery'den geliyor, asıl aile reisi, Orta Asya'da özel fırlatma tesisine yatırım yapan oligarşi yöneticisi. Her ne demekse. Uzay bağlarını, Dünya ve Ay arasında sürekli olarak sekiz çizen iki döngüleyiciyi, BALTRAN'ı, ray ağlarını inşa etmişler. Uzay onları değiştirmişti. Garip bir şekle bürünmüşlerdi: tuhaf, serbest düşüş için doğmuş uzun şeyler. Döngüleyici personelini senelerce kimse görmez. Hiç aşağıya inemezler. Yer çekimi onları süs kelebeği gibi ezer. Ama hiçbiri Valery gibi tuhaf olamaz, hâlâ hayatta, kocaman olmuş bir canavar, döngüleyicinin içini dolduracak kadar şişmiş. Efsane onun Peter mi, Paul mü yoksa Alexander Nevsky mi olduğu konusunda fikir birliğine varamıyor. Bunun doğru olduğunu da bu şekilde anlıyorsunuz. Hikâyeler hep çok nettir.

Lucasinho camı temizlemek için elini pişiricinin levhasında gezdiriyor, keklerini gözetliyor. Gergin bir şekilde Grigori'ye bakıyor. Canavarı uyandırmanın zamanı değil. Birkaç dakika daha. Ve dışarıya, soğumaya. Lucasinho, kıllarının ve kaslarının baskısından önce Grigori'nin gölgesini hissediyor.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

"Yemek."

"Ne?"

"Çikolatalı kek. Çok güzeller. İçlerine haşhaş var."

"Hep böyle mi pişirirsin?"

"Nasıl?"

"Giysisiz."

"Bağ kurmamı sağlıyor."

"Bence çok seksi."

Lucasinho'nun kalbi sıkışıyor. Grigori arkasına yaklaşmış ve gergin halde, giderek sertleşiyor. Bu oğlan spermden mi ibaret? Lucasinho soğuyan kekten bir parça alıyor ve dönerek Grigori'nin dudaklarının arasından ağzına sokuyor.

"Tatlı."

Sonra yeniden işe koyuluyorlar.

Marina'nın balkonu var. Küçük ama alışkanlık yapıcı. Her günün sonunda, Corta Hélio için vücudunun öğrenmesi gereken yeni şeyler yüzünden kemikleri yorgun ve ağrı içinde eğitimden dönüyor ve balkonuna gidiyor.

Corta Hélio'nun ona tahsis ettiği daire, Santa Barbara Mıntıkası Batı 23. Caddede. Bairro Alto'daki kadar yüksek olmadığı için balkondan caddeye düşüş bir sarkış mesafesinde. Vertigo onu cezbediyor. Ve sesler. João de Deus'un Portekizce konuşulan caddelerinin tınıları Meridyenden farklı. Bağrışlar ve selamlaşmalar; gençlerin bana bakın çığlıkları, Kondakova Prospektinde büyük üç tekerlekli bisikletlerle yukarı aşağı vızıldayan çocukların sesleri. Farklı sesler. *Motoların*, asansörlerin, yürüyen merdivenlerin, yürüme bantlarının, hava fabrikasının uğultuları; farklı gürültüler. Gökyüzündeki ışık daha parlak, renk spektrumu Meridyendekinden daha sarı. Neonların renkleri mavi, yeşil ve altın rengi ağırlıklı, eski Brezilya renkleri. İsimler, kelimeler yalnızca Portekizce. Farklı, heyecan verici. João de Deus kompakt bir şehir; üç mıntıkada

seksen bin kişi, komşularıyla birlikte her faz sekiz saat: *mañana, tarde, noche*[14]. João de Deus birçok yönden eski moda bir yer, Mare Fecunditatis'in yüzeyini kaplayan lav tünellerine oyulmuş. Santa Barbara Mıntıkası üç yüz metre çapında ve Marina'ya kendini sıkışmış hissettiriyor. Çatı çok yakın ve kalın görünüyor. Marina biraz klostrofobik. Ama en azından uçan trenler için yeterince yer yok ve Marina buna çok memnun. O zinde, kibirli balon pilotlarından nefret ediyor.

"*O bloqueio de ar não é completamente despressurizado*,[15]" diyor. Evde Portekizce konuşmaya çalışıyor. Hetty Globo dilinde cevap vermemeye programlandı. *Daqui a pouco sair para a superfície da lua*[16], diye cevap veriyor Hetty. *Seu sotaque é péssimo.*[17] Koruyucusu ondan daha iyi Portekizce konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda mükemmel bir Corta Hélio aksanı yapıyor.

Hetty dersi kesiyor.

Carlinhos Corta está na porta[18], diyor.

Saçlar güzel, yüz güzel, düzgün kıyafetler, dişleri kontrol et, dağınık yatağı duvara doğru katla. Yirmi saniye içinde, Marina patronunu karşılamaya hazır.

"Oh."

Carlinhos Corta şort ve patik giymiş, dirseklerinde, el ve ayak bileklerinde, dizlerinde renkli kordonlar var. Hepsi bu kadar. Portekizce selam veriyor. Marina onu güçlükle duyuyor. Carlinhos güzel görünüyor. Bal ve hindistancevizi kokuyor. Güzel, göz korkutucu.

"Giyin," diyor Globo dilinde. "Benimle geliyorsun."

"Giyiniğim."

"Hayır, değilsin."

Senhor Corta está acessando a sua impressora[19], diyor Hetty. Baskı makinesi şort, yarım atlet (daracık) ve patik hazırlıyor. Talimatlar çok açık. Marina bunları banyosunda üstüne geçiriyor. Atleti aşağı, şortu yukarı çekmeye çalışıyor. Kendini çıplaktan daha

14 Mañana, tarde, noche: Portekizce, sabah, akşam, gece
15 O bloqueio de ar não é completamente despressurizado : Hava bloğu yeterince basınçsız değil.
16 Daqui a pouco sair para a superfície da lua : Kısa bir süre sonra ayın yüzeyine çıkılacak
17 Seu sotaque é péssimo: Aksanın berbat.
18 Esta n a porta: kapıda
19 Senhor Corta está acessando a sua impressora: Sinyor Corta baskı makinenize erişiyor.

çıplak hissediyor. Odasında patronu var ve onun ne yaptığını, neden geldiğini, gerçekte kim ya da ne olduğunu bilmiyor.

"Senin için." Carlinhos baskı makinesinden bir avuç dolusu yeşil kordon çıkartıyor. "Sana orixamın rengini veriyorum, Ogun." Marina'ya bunları eklemlerine nasıl bağlayacağını, sallanması için ne kadar uç bırakılacağını gösteriyor. Patikler sanki parmaklarını emiyor. "Koşabiliyorsun, değil mi?"

Marina onu *ladeirostan* aşağıya takip ediyor. Merdivenler dar, alçak, koşmaya elverişli değil. Yoldan geçenler duvara doğru çekiliyorlar ve başlarını sallayarak selam veriyorlar. Merkezi Prospekte paralel ancak üç kat yukarıdaki Üçüncü Prospekt boyunca Carlinhos'un yanında koşuyor. Bisikletler ve *motolar* vızıldayarak geçiyorlar. Marina köz mısır, kızgın yağ, kızarmış falafel kokusu alıyor. Çıplak kayaların içine oyulmuş, beşer koltuklu küçük barlardan müzik gümbürtüleri geliyor. Gök, morlar ve kırmızılarla loşlaşıyor. Carlinhos bir yol ağzından sola dönüyor. Marina artık suni ışıkların altında. İlerideki t kavşakla bağlanan ana tünelden şarkı sesleri duyduğunu düşünüyor. Sonra bir grup koşucunun tünelden geçtiğini görüyor, koruyucuları da bir koro halinde havada süzülüyorlar. Dirseklerden, dizlerden, bileklerden, boğazlardan ve alınlardan püsküller, kordonlar akıyor. Şarkı. Şarkı söylüyorlar. Marina şaşkınlıkla duracak gibi oluyor.

"Hadi, yakala," diyor Carlinhos ve adım mesafesini yarım metre artırıyor. Marina onun peşinden atılıyor. Aslında bir koşucu değil ancak hâlâ Dünya kaslarına sahip, Carlinhos'u rahatlıkla yakalıyor. Carlinhos bulundukları tüneli kesen tünele dönüyor, sağa doğru hafifçe kıvrılan, geniş bir servis yolu. Marina João de Deus'un bu kısmını bilmiyor. Önlerinde koşucu güruhu var, sıkışık bir grup halindeler, bir peloton. Ay yer çekiminde, koşan ceylanlar gibi yükselip atlıyorlar. Dalgalanan deniz hareketi. Marina şarkı seslerinin üstüne binen davulları, düdükleri, parmak zillerini duyuyor. Carlinhos arka sıradaki koşucuları yakalıyor. Marina da onun iki adım arkasında. Koşucular onları aralarına alıyorlar ve Marina rahatlıkla onlara ayak uyduruyor.

"Yine yakala," diye sesleniyor Carlinhos ve ileri gidiyor. Marina hızlanıyor ve onu güruhun merkezine doğru takip ediyor. Tempo onu içine çekiyor; onların ritmi, Marina'nın kalbinin, ayaklarının ritmi.

Şarkı söyleyen sesler onun sesini istiyorlar. Sözleri anlayamıyor ama onlara katılmak istiyor. Marina genişliyor. Duyuları, kişisel alanı, yakınındaki koşucularla bütünleşiyor ama aynı zamanda kendi vücudunun da bilincinde. Akciğerler, sinirler, kemikler ve beyin bir ahenk içindeler. Çaba sarf etmeden, kusursuzca koşuyor. Her duyusu, mümkün olan en yüksek notaya ayarlı. Davulları dizinde, topuklarında hissediyor. Carlinhos'un derisindeki terin kokusunu alıyor. Püsküllerin tenindeki dansları erotik. Havada süzülen her bir toz zerresini ayırt edebiliyor. Grubun başındaki bir omuzdaki dövmeyi tanıyor. Sanki bakışıyla dokunmuş gibi ekibinde yer alan Saadia dönüyor ve onu tanıyor. Marina'nın bütün vücudunu saf bir neşe kaplıyor.

Sözler. Artık onları biliyor. Portekizceler, onun tam anlamıyla anlamadığı bir dilden, kavrayamadığı bir şiveden fakat anlamları çok açık. *Aziz George, demir lordu, benim kocam. Aziz cesurca vurur. Aziz George'un suyu var ama kanla yıkanıyor. Aziz George'un iki palası var, biri ot kesmek için, biri iz bırakmak için. Ateşten cüppe giyer. Kandan gömlek giyer. Üç hanesi var. Zenginler hanesi. Refah hanesi. Savaş hanesi.* Sözler boğazında, sözler dudaklarında. Marina'nın onların oraya nasıl geldikleri hakkında bir fikri yok.

"Yakala, Marina," diyor Carlinhos üçüncü kez ve ikisi birlikte vücut ve koruyucu kalabalığının arasından ilerleyerek koşucu grubunun başına gidiyorlar. Marina'nın önünde hiçbir şey yok. Tünel sonsuza dek kıvrılıyor. Vücut ve zihin, ruh ve duyular bir oluyorlar, kendi parçalarından çok daha büyük ve kapsayıcılar.

"Marina." Ses bir süredir onun ismini çağırıyor. "Geride kal." Öndeki yerlerinden ayrılarak grubun yanına geçiyorlar. "Buradan sağa dön."

Koşuculardan tünel kesişiminde ayrılmak, fiziksel bir acı ancak duygusal acı ezici. Marina duracak gibi oluyor, elleri bacaklarında, başı öne eğik, yaşadığı kayıp nedeniyle inliyor. Seslerin, davulların, koşucuların tınılarının uzaklarda kaybolduklarını duyuyor. Kendini elflerin dünyasından kovulmuş gibi hissediyor. Her kalp atışında kim olduğunu hatırlıyor. Onun kim olduğunu.

"Özür dilerim. Ah, tanrım."

"Hareket etmeye devam etmelisin, yoksa kasılıp kalırsın."

Vücudunu acı verici bir koşuya ikna ediyor. Bu tünel Üçüncü Santa Barbara Mıntıkasına açılıyor. Gökyüzü karanlık, mıntıka sokak lambalarının ve on bin pencerenin oluşturduğu havuzlarla ışıldıyor.

"Ne zamandır..."

"İki tam tur. On altı kilometre."

"Fark etmedim."

"Edemezsin. Amaç da bu."

"Ne kadar..."

"Kimse bilmiyor ama benim hayatım boyunca vardı. Buradaki olay, hiçbir zaman durmaması. Koşucular katılıyor, koşucular ayrılıyor. Azizlerin arasında dönüyoruz. Bu benim kilisem. Ben burada şifa buluyorum, burada bir süre kaybolabiliyorum. Carlinhos Corta olmaktan kurtulabiliyorum."

O on altı kilometrenin ağırlığı Marina'nın bacaklarına ve baldırlarına iniyor. Fırlatma öncesi eğitimlerde hep isteksiz bir koşucu olmuştu. Bu farklı. Bir parçası daima orada olacaktı, hiç durmaksızın dönen ibadet çarkında koşacaktı. Geri dönmek için sabırsızlanıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Marina. Daha fazlası, içinde bulundukları anı lekeler. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi," diyor Carlinhos Corta, "duş alıyoruz."

Analiese Mackenzie sarmal merdivenlerle yatak odasından bir sineğin iç organlarına iniyor; patlamış, yayılmış, geliştirilmiş ve notlar yapıştırılmış. Kanatlar kanatçıklara açılmış, gözler lens bileşkelerine ayrılmış. Bacaklar, yumuşak organlar, hortumlar, nano-çipler ve protein işlemciler başının etrafında dönüyorlar. Tam ortada Wagner oturuyor, arkası dönük, ortak görüş alanlarındaki görüntülere konsantre olduğu, onları çağırdığı, ayıkladığı, büyüttüğü, üst üste bindirdiği zamanlarda olmaktan hoşlandığı gibi çıplak. Göz kamaştırıcı, baş döndürücü ve saat sabahın dört buçuğu.

"Ana."

Hiç ses çıkartmadığının farkında ama Wagner evin zeminindeki tıslamalardan, vızıltılardan, çatırtılardan onu hissetmişti. Bu,

artan duyarlılıklar, huzursuzluklar ve sınırsız bir enerji ile başlıyor. Uykusuzluk ise yeni bir şey.

"Wagner bu…"

"Şuna bir bak."

Wagner sandalyesine yaslanıyor, bir kolunu Analiese'in kalçasına doluyor. Diğer eliyle parçalarına ayrılmış sineği odanın çevresinde döndürüyor.

"Bu ne?" diye soruyor Analiese.

"Bu, ağabeyimi öldürmeye kalkışan sinek."

"Hemen bir sonuca varmadan önce, o ben değildim, bizlerden biri değildi."

"Ah, bundan eminim." Wagner uzanıyor, patlamış sinekten bir protein devresi düğümü çekiyor ve geri kalan her şeyi geri gönderiyor. "Gördün mü?" Elini büküyor ve devreyi küçük odanın tamamını kaplayana kadar büyütüyor; katlanmış proteinlerden bir beyin.

"Bu tür şeylerden anlamadığımı biliyorsun." Analiese özel ürün hizmetlerinde çalışıyor ve klasik Pers topluluğunda sitar çalıyor.

"Heitor Pereira nereye bakması gerektiğini bilemez. Ar-Ge çalışanları bilemez. Benim bulmam da biraz zaman aldı ancak gördüğüm an, bu olmalı diye düşündüm. Patlattım ve işte oradaydı, yani bütün moleküllere yazılmış. Etiketini her yere karalamış ama nereye bakman gerektiğini bilmelisin, nasıl göreceğini bilmelisin."

"Wagner."

"Çok mu hızlı konuşuyorum?"

"Evet, öyle. Sanırım başlıyor."

"Başlayamaz. Daha çok erken."

"Giderek daha erken oluyor."

"Olamaz!" diye bağırıyor Wagner. "Bu bir saat. Güneş doğar, güneş batar. Sen bunu değiştiremezsin. Bu, astronomi."

"Wagner."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Analiese'in göbeğindeki çukuru öpüyor ve bal tenin altında kasların gerildiğini hissediyor. Çok sevdiği bir şey. Çünkü bu, teknoloji ya da kodlama ya da matematik

değil; bu, fiziksel ve kimyasal. Ama Wagner değişimi hissedebiliyor, ufkun ardındaki güneş gibi. Bunun, büyülenme olduğunu, duygu durumunu güden adanmışlık olduğunu düşünmüştü, ama sonra büyülenmeyi güden şeyin değişim olduğunu anlamıştı. Dünya tam halinde olduğu zaman günlerce, enerji dolu çalışabiliyor. "Meridyene gitmeliyim."

Analiese'in ondan uzaklaştığını hissediyor.

"Oraya gitmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu işlemciyi yapan kadın orada."

"Eskiden bahane bulman gerekmezdi."

Analiese'in güçlü göbeğini bir kez daha öpüyor. Analiese elini Wagner'in başının arkasına götürüyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. Analiese vanilya ve yumuşatıcılı çarşaf kokuyor. Wagner kokuyu içine çekiyor ve uzaklaşıyor.

"Daha yapacak işlerim var."

"Yatağa git, Analiese," diyor Analiese.

"Birazdan gelirim."

"Gelmezsin. Bana söz ver; sabah burada olacaksın."

"Olacağım."

"Söz vermedin."

Analiese gidince Wagner kollarını açıyor ve ellerini yavaşça çırpar gibi bir araya getiriyor. Suikastçı sineğin patlamış parçalarını topluyor. Parçaları çevresinde oluşturduğu ağır bir yörüngeye yerleştiriyor. Onu imal edenlere dair başka ipuçları arıyor fakat konsantrasyonu dağılmış. İşitme duyusunun kenarında, bütün duyularının kenarında, ekibinin onu Tranquillity Denizinden çağırdığını duyabiliyor.

Ariel Corta, Beyaz Tavşan Köşkü için çikolata rengi 1955 Dior'un tekrar basımını ve derin kesimli, dantelli, kısa kollu Chantilly bluz giyiyor. Kahverengi ipekten küçük askeri bir şapka, dirseğe kadar eldiven, tamamlayıcı bir çanta ve ayakkabılar. Tiksindirici bir şekilde eşleşen değil, iş birliği yapan. Profesyonel ama resmi değil.

Bir karşılama görevlisi Ariel'i toplantı odasına götürüyor. Otel zevkli, hizmet makul fakat pahalı ve gösterişli Meridyen ikramlarının

çok uzağında. Ariel asansörde kendisine söylendiği gibi Beijaflor'u kapatıyor. Sürekli bağlantıda olmanın bir sorumluluk olduğu bir siyasi ve sosyal hayat seviyesi var. Nagai Rieko Ariel'i danışmanların çay içip, tepsilerden tatlı fasulye dolgulu baozi alarak sosyalleştikleri lobide karşılıyor. Çıkan üyelerle birlikte on dört kişi. Çok fazla zarif elbise, çok fazla çıplak omuz. Ariel kendini gizli, karanlık bir seks partisine kabul edilmiş gibi hissediyor: uygunsuz, biraz rezil.

Rieko tanıtımları yapıyor. Jaiyue Sun, Taiyang'da geliştirme bölümü başkanı; Stephany Mayor Robles, Queen of the South'tan bir eğitimci. Öteki Yüz Üniversitesi Astrofizik Fakültesi'nden Profesör Monique Dujardin. Daw Suu Hla, ailesi Asamoah'ların kan ve iş müttefiki. Kotoko'dan Ataa Afua Asamoah, aşırı hareketli kukla mirketi kontrol altında tutmak için. Gözde şef, Marin Olmstead: Ariel onu görünce gözlerini kırpıştırıyor: *Bunu herkes yapıyor*, diyor Marin. Marin dört senedir Beyaz Tavşan'da. VTO'dan Pyotr Vorontsov. En büyük sağlık sigortası Sanafil Sağlık'tan Marlena Lesnik. Şeyh Muhammet El-Tayyip, Queen of the South Merkez Cami Müftüsü, yasalara saygılı bilim insanı, ay koşullarında Haç zorunluluğunu kaldıran fetvasıyla ünlü. Ayrılan üye Niles Hanrahan ve onun yerine gelen şair V.P. Singh. Altı kadın, beş erkek, bir nötr: Hepsi de başarılı, profesyonel, paralı.

"Vidhya Rao." Ufak tefek, yaşlı nötr Ariel'in elini güçlü bir şekilde sıkıyor. "Memnun oldum, Sinyora Corta. Ailenizin Beyaz Tavşan'daki varlığı için çok geç kalındı."

"O zevk bana ait," diyor Ariel. Bir yandan da odayı gözden geçiriyor, mirket kadar akıllı, sosyal avantaj arıyor.

"Çok geç kalındı," diye tekrar ediyor Vidhya Rao. "Ben, Öteki Yüz'de matematik doktoruydum ama son on yıldır Whitacre Goddard'da yönetim kurulundayım."

Ariel'in dikkati nötre geri dönüyor.

"Gecikmeli Rao."

Vidhya Rao neşeyle onun ellerini tutuyor.

"Teşekkür ederim. Şeref duydum."

"Gecikmeli Rao'dan haberdarım ama onun ne olduğunu tam anlayamıyorum. Ağabeyim burada düzenli olarak borsa oynuyor."

"Lucas Corta'nın gecikmeli piyasada kumar oynamayacak kadar uyanık olduğunu düşünürdüm."

"Öyle. Oynayan Rafa. Lucas yalnızca kendi parasını kullanır." Rafa gecikmeli piyasayı birkaç kez anlatmıştı, aslında çok kez. Gecikmeli piyasa finansal bir araçtır, Dünya ve ay arasındaki 1,26 saniyelik iletişim boşluğundan faydalanan bir vadeli sözleşme değişkenidir: Herhangi bir sinyalin ışık hızında seyahat edip 384 000 kilometreyi aşması için gereken süre. Yeryüzü ve ay piyasaları arasında fiyat farklılıkları oluşturmak için yeterli bir süre: Tüccarların faydalanabilecekleri farklılıklar. Gecikmeli Rao, belirlenen fiyatta LMX borsasında kısa vadeli alım ya da satım anlaşmasıdır. Eğer ay fiyatı düşerse, para kazanırsın. Artarsa, oyun dışısın. Tüm vadeli gelecek işlemleri gibi bu da bir tahmin oyunu; en iyisinden, ışık hızının demir kanunu ile karara bağlanmış. Ariel Corta'nın kavrayışı burada sona eriyor. Buradan sonrası vudu büyüsü. Elektronik piyasalarda milisaniyeler içinde işlem yapan yapay zekâlar için 1,26 saniye sonsuzluk demek. Milyarlarca gecikme, trilyonlarca dolar Dünya ve ay arasında ileri geri alınıp satılıyor. Ariel, Vorontsovların Dünya ve ay arasında L1 noktasında otomatik bir ticaret platformu kurmayı, gecikme zamanının saniyenin .75'i olan ikinci bir gecikmeli piyasa oluşturmayı düşündüklerini duymuştu. "Lucas anlamadığın bir şeye asla yatırım yapmaman gerektiğine inanır."

"Lucas Corta bilge bir adam," diyor Vidhya Rao gülümseyerek. Odanın kapıları açılıyor. İçeride alçak masalar, fıçıda olgunlaştırılmış deriyle kaplı derin kanepeler, zevkli sanat eserleri var.

"Girelim mi?"

"Kartalı beklememiz gerekmez mi?" diye soruyor Ariel.

"Ah, o davetli değil," diyor Vidhya Rao. "Bizim bağlantımız Marin." Ünlü şefe başını sallıyor.

"Bu tamamen gayrı resmî," diyor Yargıç Rieko kapıda. Ariel Vidhya Rao'nun arkasından odaya girerken Rieko ve Niles Hanrahan dışarıda kalıyorlar. Sonra otel görevlisi kapıyı kapatıyor ve Beyaz Tavşan Köşkü toplantıya başlıyor.

"Merhaba."

Kojo Asamoah yüzü duvara dönük halde yatıyor. Tıbbi robotlar çevresinde uçuşup oradan oraya sıçrıyorlar. Lucasinho'nun sesini duyunca dönüyor ve şaşkınlıkla oturuyor.

"Merhaba!" Bir el sallanışıyla tıbbi makineler yok oluyorlar. Odanın köşelerinde toplanıyorlar; dijital olarak ilgileniyorlar. Lucasinho artık Ağ Dışı Çocuk olduğu için tıp merkezine giriş çok kolay olmamıştı. Bunu Grigori Vorontsov başarmıştı. Kolokyumdaki en iyi kodlayıcı oydu.

"Sen ne giyiyorsun?"

Lucasinho elbise astarı ile gösteriş yapıyor. Ariel'in bastığı giysiler son model, modaya uygun. Fakat Lucasinho onları bir kez denemiş ve sırt çantasına göndermişti. Astarın görünüşünden hoşlanıyor. Astar onu cılız bir asiye dönüştürüyor. İnsanlar fark ediyor. O salınarak geçerken gözler ona dönüyor. Bu iyi. Bir moda bile başlatabilir.

Kojo'yu bir oğlan gibi dudağından öpüyor.

"Nasılsın?"

"Sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım, sıkıldım."

"Ama iyi misin?"

Kojo geriye yaslanıyor, kolları başının arkasında.

"Hâlâ öksürdükçe ciğerlerimden parçalar geliyor ama en azından kendi kıçımın üstünde yatabiliyorum." Sol ayağını havaya kaldırıyor. *Sasuit* botuna benzer bir şeyle kaplanmış, içinden çıkan hortumlar yatağın altına gidiyor. "Benim için yeni bir ayak parmağı yetiştiriyorlar. Bir kemik ve kök hücre bastırdılar. Yaklaşık bir ay içinde geri döneceğim."

"Sana bir şey getirdim."

Lucasinho çantasının içinden kapalı bir paket çıkartıyor ve açıyor. Sensörleri çikolata, şeker ve THC algılayan tıbbi robotlar köşelerinde endişeyle çırpınıyorlar. Kojo dirseğine dayanarak doğruluyor ve ikram edilen çikolatalı keklerden bir tane alıp kokluyor.

"Bunun içine ne koydun?"

"Eğlence."

"Bunu Grigori Vorontsov ile yaptığını duydum."

"Nereden duydun?"

"Afua."

"Bu kez haklı."

Kojo yatağın içinde oturuyor. Yüzünde şaşkınlık var.

"Jinji'ye ne oldu?"

"Onu taşımıyorum."

Bir koruyucu taşımamak, çıplak olmak gibidir. Ya da derisiz olmak.

"Afua senin ailenden kaçtığını söyledi. Baban paranı kesmiş."

"Bu konuda da haklı."

"Vay." Kojo dikkatle Lucasinho'yu inceliyor, sanki günah ya da parazit arıyor gibi. "Peki düzgün nefes alabiliyor musun?"

"Bunu asla yapmaz. Büyükannem onu asla affetmez. O beni sever. Su için de sorun yok ama karbonumu ve veri hesaplarımı kapattı."

"Para için ne yapıyorsun?"

Lucasinho bir deste nakit para çıkartıyor.

"İşe yarar bir halam var."

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Koklayabilir miyim?" Kojo banknotları burnunun dibinde dalgalandırıyor. Ürperiyor. "Buna dokunmuş olan bütün o elleri düşünsene."

Lucasinho yatağa oturuyor. "Kojo burada ne kadar kalacaksın?"

"Ne istiyorsun?"

"Yani, eğer evini kullanmayacaksan…"

"Evimi mi istiyorsun?"

"Senin hayatını kurtardım." Lucasinho kozunu kullandığı için anında pişman oluyor. Bu çok hafif.

"Buraya gelme nedenin bu mu? Benim evimde gizlenmek mi?"

"Hayır, hiç değil…" Lucasinho vazgeçiyor. Hiçbir söz ikna etmeyecek. Bir dilim çikolatalı kek ikram ediyor. "Bunları senin için yaptım. Gerçekten."

"Ayak parmağım yeniden oluşuncaya kadar keyif verici hiçbir şey kullanmamam gerek," diyor Kojo ve çikolatalı keki alıyor. Isırıyor. Yumuşuyor. "Ah adamım, bunlar harika." Keki bitiriyor. "Bu işte gerçekten de iyisin." Yarım saniye sonra Kojo Asamoah yine konuşuyor, "Ev beş gün senin. Anahtarı irisine yükledim bile."

Lucasinho yatağın üstüne çıkıyor ve evcil bir dağ gelinciği gibi Kojo'nun ayaklarının dibine kıvrılıyor. Kojo bir kek alıyor. Tıbbi robotlar vızıldıyorlar, bir araya toplanıyorlar ve hastanın uyuşturucu sarhoşluğunun seviyesini ölçüyorlar. İki genç tıkınarak ve kıkırdayarak güzel saatler geçiriyorlar.

Çift kanatlı yüksek kapılar açılıyor ve üyeler kanepelerden kalkarak çıkıyorlar. Sohbetten sohbete atlanıyor. Beyaz Tavşan Köşkü sona erdi.

"Evet, Sinyora Corta, ay siyasetiyle ilgili ilk deneyimleriniz nedir?" Bankacı Vidhya Rao, Ariel'in yanına yaklaşıyor.

"Şaşırtıcı derecede banal."

"Bizi hayatta tutan şeyin banallik olduğuna dikkatinizi çekerim," diyor Vidhya Rao. Şef Marin Olmstead telaşla asansöre gidiyor, koruyucusunu açıp, Jonathon Kayode'ye rapor vermek için sabırsızlanıyor. "Elbette siyasetin bu kadar banal olması gerekmez." Ariel'in koluna dokunuyor, kalması için, ittifak kurmak için bir davet. "Kurullar içinde kurullar vardır."

"Buna daha yeni alışıyorum," diyor Ariel.

"Senin adaylığın evrensel olarak memnuniyetle karşılanmadı," diyor bankacı. Oturması için Ariel'e işaret ediyor. Fıçıda olgunlaştırılmış derinin dokunuşu, Ariel'in tenini her zaman karıncalandırıyor. Derinin menşeini aklından çıkartamıyor: insan derisi.

"İsimleri dile getirmek uygunsuz olurdu," diyor Ariel.

"Elbette. İçimizden bazıları senin kabulünü gayretle savundular. Ben de onlardan biriydim. Senin kariyerini ilgiyle takip ediyorum. Sen, olağanüstü bir genç kadınsın, önünde seni bekleyen mükemmel bir kariyerin var."

"Utanmak için fazlasıyla kibirliyim," diyor Ariel. "Ben de aynı şeyi umut ediyorum."

"Ah tatlım, bu bir hayal değil," diyor Vidhya Rao. Gözleri parlıyor. "Bu, yüksek derecede bir hassasiyetle modellendi. Gecikmeli Rao, benim başarılarımın küçük bir parçası. Yatırımcı bankaların hepsi geleceği görme becerisi ister. Hangi fiyatların uzun vadeli, hangilerinin kısa vadeli olacaklarını tahmin etmek, bu bize güçlü bir avantaj sağlayacaktı."

" 'Biz' dedin," diyor Ariel.

"Öyle dedim, değil mi? Son yedi senedir, piyasaları modellemek için algoritmalar geliştiriyorum. Aslına bakılırsa, kuantum bilgisayarlarında çalışan gölge piyasalar yarattım. Bunlar sayesinde gerçek piyasa hareketleri için bilgiye dayalı tahminler yapma imkânım oluyor. Doğruluk şaşırtıcı ancak biz bunun hayal ettiğimizden daha az yararlı bir araç olduğunu düşünüyoruz. O bilgiye dayalı eyleme geçerek, tabiri caizse, elimizi gösteriyoruz. Piyasa da bizim aksimize harekete geçiyor, Whitacre Goddard'ın keyfini çıkartabileceği her türlü avantajı ortadan kaldırıyor."

"Vudu ekonomisi," diyor Ariel. "Kara büyü." Elektronik sigarasını en uzun haliyle açıyor ve sabitliyor. Sigarayı yakıyor, içine çekiyor, bir buhar buklesi üflüyor.

"Tekniğe daha fazla yararı olacak bir uygulama bulduk," diyor Vidhya Rao. Öne doğru eğiliyor, Ariel'in gözlerinin içine bakmasını istiyor. "Kehanet. Bu, dini bir safsata elbette. Benim söylemek istediğim, ince ayarlanmış bilgisayar modellemesinden türetilen çalışılmış tahminlere dayalı yararlı öngörüler. Ay ekonomisini ve toplumunu modellemek. Üç bağımsız sistemimiz var, hepsi de modeli yürütüyor. Taiyang, üç kuantum ana bilgisayarı oluşturdu, ben algoritmaları geliştirdim. Onlara Üç Muhteremler diyoruz: Fu Xi, Shennong ve Sarı İmparator. Nadiren aynı fikirde olurlar, çıktılarındaki modelleri bulmak gerekiyor. Ancak bir kişi için üst seviyede güvence ile aynı fikri paylaşıyorlar. Sen."

Ariel'in dışarıya yansıyan tavrı sakin ve zarif, Ariel'in mahkeme yüzü. Fakat içinde, kalbinden beyin köküne giden soğuk bir elektrik şoku hissediyor.

"Kuantum bilgisayarlarının dalaveresi için Seçilmiş Kişi olmanın hoşuma gittiğinden emin değilim."

"Maksatlı bir şey değil. Doğal olarak Beş Ejderhayı modelledik. Sizler, ekonomik ve siyasi topluluğun önde gelenlerisiniz. Sen, Corta ailesinde dikkate değer bir kişiliksin. Dikkate değer kişilik."

"Rafa, *bu-hwaejang*."

"Ve Lucas da tahtın arkasındaki güç. Şirketi devralmayı planladığını biliyorsun. Yetenekli çocuklar ama öngörülebiliyorlar."

"Ve siz de benim öngörülemez oluşumu öngördünüz." Ariel havaya yeni bir buhar dalgası bırakıyor. Çabasız sakinlik. İçinde ise elektriksel bir teyakkuz var.

"Üç Muhteremler hemfikirlerdi. Üç Muhteremler asla hemfikir olmaz. Dürüst olmalıyım, Ariel. Senin potansiyelin için bir teklif vermek istiyoruz."

"Whitacre Goddard'dan bahsetmiyorsun."

"Bir hareketten, bir hayaletten, bir felsefeden, bir çeşitlilikten bahsediyorum."

"Bana iyiye karşı kötülük veriyorsanız, bu konuşma bitmiştir." Ama ufak tefek nötr onun dikkatini çekmiş halde. Merak, kibirle birleşiyor. "Ay'ı annen inşa etti." Yargıç Rieko'nun sesi. Ariel onun lobiye geri girdiğini görmemişti. "Ama LDC ve Beş Ejderhanın siyasi mirası aslında bir feodalizm. Büyük Hanedanlar ve Monarşi, toprak ve iltimas paylaşımları, suyun, oksijenin, karbon ödeneğinin tekelleşmesi. Paralarını veren şirketlere sözleşmelerle bağlanan köleler ve serfler. Japon Şogun veya Ortaçağ Fransa'sı gibi." Rieko, Vidhya Rao'nun yanına oturuyor. "Üç Muhteremler, bu modelin sürdürülebilir olmadığında hemfikirler," diyor Vidhya Rao. "Beş Ejderha, gücünün zirvesine ulaştı. Son çeyreğin ticaret kaynaklı kârı, Beş Ejderhanın üçüncü çeyreğindeki kârını geçiyor. Whitacre Goddard gibi finansal kuruluşlar yükselişteler."

Ariel bankacı gözlerini kaçırana dek Vidhya Rao'nun gözlerinin içine bakıyor. Corta kibri.

"Hamburg'da arabasını caddedeki şarj noktasında prize takan kadın, Akra'da okulun dokunmatik tabletinde koruyucusunun çipini şarj eden kız, Ho Chi Minh Şehrinde DJ setini çalıştıran delikanlı, San Francisco'ya gitmek için Los Angeles'ten hızlı trene binen adam; onların bağlandıkları şey, Corta helyum."

"En anlaşılır şekliyle, Sinyora Corta."

"Portekizce daha anlaşılır olurdu."

"Eminim. Gerçek değişmiyor, gelecek finansal. Biz, kaynak fakiri, enerji zengini bir ekonomiyiz. Ekonomik geleceğimizin, ağırlıksız, dijital ürünlerle ilişkili olduğu çok açık."

"Ağırlıksız ürünler senin üstüne düşerlerse garip bir şekilde ağır olurlar. Yoksa Beş İflastan bir şey öğrenmediniz mi?"

"Üç Muhteremler…"

"Biz bağımsız bir hareketiz," diyerek söze giriyor Nagai Rieko.

"Elbette öylesiniz," diyor Ariel Corta kurnazca bir tebessümle ve ışıldayan elektronik sigarasından yavaşça bir nefes çekiyor.

"Kendi köşkümüz var. Ay Topluluğu."

"Daha fazla gevezelik."

"Sözcükler kılıçlardan iyidir."

"Ve beni istiyorsunuz."

"Ay Topluluğu, Beş Ejderhanın hepsinden ve toplumun her seviyesinden üye alır."

"Beyaz Tavşandan çok daha demokratik," diyerek söze giriyor Vidhya Rao.

"Ben bir Corta'yım. Bizde demokrasi yoktur."

Vidhya Rao hoşnutsuz yüz ifadesini saklayamıyor. Nagai Rieko gülümsüyor.

"Beni topluluğunuza katılmaya davet ediyorsunuz," diyor Ariel.

Vidhya Rao geri oturuyor, yüzünde samimi bir şaşkınlık var.

"Sevgili Sinyora Corta, sizi davet etmiyoruz. Sizi *satın almak* istiyoruz."

Sırtının altında bir yatak, cebinde para olan Lucasinho, parti çemberine dalıyor. Parti bulmak, bir Corta oğlanı için hiç zor değildir. Tanıdıklarının tanıdıklarını takip ederek Xiaoting Sun'un Otuzuncu Kova Burcu Merkezindeki dairesine gidiyor. Ünü kendisinden önce gitmiş. Babandan mı kaçtın? Yani, ağ yok, karbon yok, para yok, öyle mi? Nerede uyuyorsun?

Kojo Asamoah'ın evinde. Yeni ayak parmağı büyürken. Ben onun hayatını kurtardım. Ama hemen bir sonraki soruya atlıyorlar: *Sen ne giyiyorsun?*

Xiaoting Sun Banyana Ramilepe'yi, yeni narko-DJ'yi tutmuştu. Banyana kişiye özel uçuşları, ruh hallerini, aşkları karıştırıp, bunların özlerini elektronik sigaralara dolduruyor. Lucasinho partide dolanıyor. Üstüne oturan pembe giysinin içinde muhteşem bir halde empati ve hayranlığı içine çekiyor. Her türlü seks, coşku ve melankoliden çok daha keyifli. Yirmi dakika boyunca kısa boylu,

geniş kalçalı Budiño kızıyla derin bir aşk yaşıyor. Kız bir melek, bir tanrıça, aşk ilahesi. Lucasinho her gün burada oturup ona bakabilir. Oturup bakabilir. Sonra kimyasallar hiçe dönüşüyorlar ve oturup birbirlerine bakakalıyorlar. Lucasinho sigarasına yeni bir sıvı dolduruyor. Gecenin sonunda oğlan ve kız, oğlanın elbise astarına keçeli kalemlerle halüsinasyon yaratıkları çiziyorlar.

Kimse onunla birlikte Kojo'nun evine dönmüyor.

Ertesi gece Orion Mıntıkasındaki partide elbise astarı giyen iki kız var, floresan yeşil ve yüksek görünürlüklü turuncu. Kızlardan birinin Sun'un partisinde olup olmadığını hatırlamaya çalışırken sarışın beyaz bir kız önünde beliriyor ve soruyor, *Parayı görebilir miyim?*

Lucasinho banknotları çıkartıyor ve onları bir sokak sihirbazı gibi sallıyor.

Bunlar para mı?

Beş, on, yirmi, elli, yüz.

Kalabalık toplanıyor, banknotlar elden ele geçiyor. Dokuları, kırışıklıkları hissediliyor.

Bir tane alırsam?

Ortasından yırtarsam?

Tutuşturursam?

İşe yaramayan bir para olur, diyor Lucasinho. *Bu şeyin sigortası yok.*

Bir oğlan beş banknot alıyor ve üstünü kalemle karalıyor. Bir şeye konsantre olduklarında dilleri dışarıya çıkan *moçolardan*[20] biri. Yazmaya alışık değil.

Ya bu?

Beşi Beş Milyona çevirmiş.

Bir şey fark etmiyor, diyor Lucasinho. Oğlan bir mesaj daha bırakmış, banknotun kenarına çok kötü bir el yazısıyla yazılmış. Lucasinho güçlükle okuyor. Antares Mıntıkasında bir yer ve zaman.

Antares Mıntıkası, Orion'dan sekiz saat geride olduğu için Lucasinho, kendini gün batımı karanlığında, yanından ışıltılı

20 Moço: Portekizce, oğlan

bisikletler geçerken Batı 97'nin tepesinde bulmadan önce elbise astarını temizleyecek, duş alacak ve nakit paraya yengeç sipariş edecek zamanı ancak buluyor. Yürüyen merdivenler ve asansörler kâğıt parayı almadıkları için uzun bir tırmanış oluyor. İnişe geliyor; beş kilometrelik sarp şehir mimarisinde kentsel bir bisiklet yarışı. Rampalardan ve merdivenlerden aşağıya zikzaklar yaparak iniyorlar. Heybetli sıçrayışlar, dar sokaklara inmek için yüksek çatıların üzerinden uçuşlar, keskin dönemeçlerde yoldan çıkışlar, yeniden sıçrayıp uçmak için rampalarda hızlanışlar. Hiç durmaksızın, karanlığın içinde atılarak, gece görüş lensleriyle, duvarlara yansıyan ışıklı oklarla ve Batı Antares'in lambalarıyla bakarak, yayaları ve gece gezginlerini ikaz eden düdüklerle gidiyorlar. Hiçliğin içinden bir düdük ötüp, iki bisiklet retinasında ışıklı görüntüler bırakarak hızla yanından geçerken bir kız eli Lucasinho'yu bir kapıdan içeriye çekiyor.

Aman tanrım, bu sen misin?

Benim, diyor Lucasinho. Ünlü olmuştu. Yolun başındaki tezgâhtan kıza *mejadra*[21] satın alıyor. Tek nedeni kızın aç olması değil, kız nakit paranın ne işe yaradığını görmek istiyor.

Tüm hesabı kafandan mı yapmak zorundasın?

O kadar zor değil.

İkisi birlikte sokakların içinden, çatıların üstünden, yollardan aşağıya giden, binaların altından geçip köşeleri dönerken görünüp kaybolan ışık yarışını izliyorlar. En aşağıda, Budarin Prospektinde, ufak ışık sarmalları birbirlerinin içinden geçiyorlar: bisikletler ve bitiş çizgisi. Süre önemli değil. Kazanan önemli değil. Yarış bile önemli değil. Önemli olan, gösteri, cesaret, sınırları aşma duygusu. Gökyüzünden güvenli, basmakalıp Ay hayatına düşen harika bir şey.

Bu gece daha fazla elbise astarı giyen var. İki genç erkek, yokuş aşağı yarışanların bisikletlerinde kullandıkları ışıltılı boyayla birbirlerini süslüyorlar. Lucasinho'nun varlığı inişi bir şekilde onurlandırıyor. Kalabalığın arasından iki kız Lucasinho'nun yanına geliyorlar. On dokuzuncu yüzyıl Avrupa erkekleri gibi giyinmişler: kuyruklu ceketler, ata yakalar, silindir şapkalar ve monokl. Lüle saçlar ve aşırı makyaj. Eldivenli elleriyle bastonlarını tutuyorlar.

21 Mejadra: Müceddere, Arap mutfağına özgü yeşil mercimekli bulgur pilavı

Koruyucuları birer küçük ejderha, biri yeşili biri kırmızı. İçlerinden biri Lucasinho'nun kulağına bir yer ve zaman fısıldıyor. Lucasinho kızın dişlerinin, kulak memesindeki sivri metali çekiştirdiğini hissediyor. Zevk verici, küçük bir acı. Ay koşusu partisinde, Abena Asamoah onun kanını yalamıştı.

Lucasinho'yu kurtaran ve *mejadrasını* paylaşan kız, Pilar. Ailesi yok. Lucasinho ile birlikte Kojo'nun evine gidiyor ve anında misafir hamağında uykuya dalıyor. Hava hâlâ aydınlık. Lucasinho da yerel sabahta uyuyor ve parti hediyesi olarak kıza taze muffinler pişiriyor.

Pişirdiği muffinlerin kalanlarını yeni partiye götürüyor. Parti, Antares Mıntıkasında. Şehrin sabah kısmında, bir kolokyum bloğunun içindeki yedi odada. Önceki geceki iki kız onu karşılıyorlar. Üzerlerinde hâlâ on dokuzuncu yüzyıl aristokrat erkek giysileri var.

Ah, hamur işi, diyor içlerinden biri.

Ama bu eski, diyor diğeri. Parmağını Lucasinho'nun elbise astarının üstünde dolaştırıyor ve kısa bir süre çenesinin altında tutuyor. Dudakları dolgun ve kırmızı. *Senin için bir şeyler yapmalıyız.*

Gecenin geri kalanı, Lucasinho Corta'yı yeniden yapmakla geçiyor. Kızlar onu soyarken, Lucasinho kıkırdıyor, çıplaklığın tadını çıkartacak kadar kendini beğenmiş.

Görüyorsun, bu senin kimliğinle ilgili değil.

Sen çok biseksüelsin, çok renklisin, çok normalsin.

Bu, senin kim olduğunla ilgili.

Ne olduğunla.

Lucasinho'yu boyuyorlar, makyaj yapıyorlar, saçını değiştiriyorlar, geçici dövmeler boyuyorlar, piercingleriyle oynuyorlar, baştan aşağıya giydiriyorlar. Hem retro olan hem de olmayan giysiler; moda öğrencilerinin icatları, hem tüm cinsiyetler için hem de değil.

Bu sensin.

1980'lerin altın lame elbisesi, beli büzgülü, karpuz kollu, omuzları vatkalı. Külotlu çorap ve kırmızı topuklular.

Kesinlikle sensin.

Kalabalık başını sallıyor, evet diye bağırıyor, cıvıldıyor. Lucasinho ilk başta maskeli balo partisine geldiğini düşünüyor: mini tarlatanlar ve tütüler, aynalar ve kuş kafesleriyle örülmüş saçlar; şapkalar ve

topuklular; yırtık külotlu çoraplar ve deriler; derin kesimli dans mayoları ve dizlikler. Herkes yüzlerce farklı usulde makyaj yapmış, hepsi de kusursuz. Sonra bunun, herkesin bir alt kültür olduğu bir alt kültür olduğunu anlıyor.

Oğlanlardan birinin çantasında, dönem aksesuarı olarak bir ayna var. Lucasinho kendini aynada inceliyor. Şaşırmış görünüyor. Kız değil, trans değil. Lucasinho, elbise giymiş bir *moço*. Saçları geriye doğru taranmış ve jölelenerek yapıştırılmış. Ufacık bir makyaj dokunuşu, elmacık kemiklerini keskin silahlara, gözlerini ürkütücü canilere dönüştürmüş. Topuklu ayakkabıların üstünde bir Ninja gibi hareket ediyor. Bir kız değil, tam bir erkek değil.

Sanırım, hoşuna gitti, diyor Silindir Şapka ve Monokl.

Sanırım kim olduğunu biliyor, diyor Ata Yaka ve Baston.

Kızlardan biri onu yakalıyor: *Hey, sen Lucasinho Corta'sın, harika bir elbise, bana parayı göster. Bir partiye gelmek ister misin?*

Nerede?

Kız ona konumu veriyor. Lucasinho ancak tek başına Kojo'nun evine döndüğünde bu konumun Twé'de, Asamoahların başkentinde olduğunu ve Abena Asamoah'ın da orada olabileceğini fark ediyor. Ve onun istediği şey bu, gerçekten, gerçekten istediği şey. Sivri çubuğu kulağına yerleştiren kız.

"Burası garip bir oda," diyor müzisyen.

Lucas kanepede oturuyor. Bunun dışında odada bulunan tek mobilya, bir sandalye, kanepenin tam karşısında.

"Akustik olarak mükemmel. Benim için tasarlandı ancak senin de duyduğun en iyi akustik olacak."

"Nereye…"

Lucas odanın ortasındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Senin sesin," diyor müzisyen.

"Evet," diyor Lucas sessizce ve vurgu yapmadan. Konuşması odayı kaplıyor. Her iki dünyada da onun odasına eş olabilecek bir ses odası olduğundan kuşkulu. Odanın inşasını denetlemeleri için İsveç'ten akustik mühendisleri getirtmişti. Lucas odanın sağduyusunu seviyor. Mikro oluklu duvarlarının içinde, soğurucu

siyah zemininin ve yeniden şekillendirilebilir tavanının ardında sonik mucizeler var. Lucas, ses odasının kendine ait tek kusur olduğuna inanıyor. Müzisyen gitar kabını açarken, Lucas heyecanını kontrol altına alıyor. Odayı canlı müzikle daha önce hiç denememişti.

"Sakıncası yoksa." Lucas yerde açık duran kaba doğru başını sallıyor. "Dalga formlarını bozacaktır."

Gitar kabı kaldırılıyor, müzisyen gitarına doğru eğiliyor ve yumuşak bir armoni seçiyor. Notalar Lucas'a sanki nefes alıyorlarmış gibi yumuşak ve net geliyor.

"Çok güzel."

"Buraya gelip, bunu yaşamalısın," diyor Lucas. "Ama o zaman gitarı kim çalacak?"

Müzisyen gitarı akort ettikten sonra ellerini enstrümanının ahşap gövdesinin üstüne koyuyor.

"Ne dinlemek istersin?"

"Partide sizden bir şarkı çalmanızı istemiştim. Annemin en sevdiği."

"*Aguas de Marco*."

"Onu benim için çal."

Parmaklar gövdede süzülüyor, her kelime için bir melodi. Adamın sesi, Lucas'ın duyduğu en güçlü ya da en rafine ses değil, içten bir fısıltı, sanki sadece kendi için şarkı söylüyor. Ama şarkıyı okşuyor, sözlerini şarkıcı ve gitar arasında geçen bir yastık sohbetine dönüştürüyor. Ses ve teller, ritmin çevresinde senkronize oluyorlar; onların arasında şarkı kayboluyor, yalnızca sohbet kalıyor. Melodi ve sözler. Lucas'ın soluğu sığlaşıyor. Bütün duyuları, gitarın telleri kadar kusursuz şekilde akort edilmiş, armonik olarak canlı ve tınılı, müzisyen ve şarkıya odaklanmış. İşte *saudade* ruhu. İşte kutsal gizemler. Bu oda bir kilise, Lucas'ın *terreirosu*. Bu, Lucas'ın umut ettiği her şey.

Müzisyen Jorge şarkıyı bitiriyor. Lucas kendini toparlıyor.

"*Eu Vim da Bahia*?" diye soruyor. Zor inişli melodi dizileri ve kalbi parçalayan dönüşleri olan, eski bir João Gilberto şarkısı. Jorge başını sallıyor. *Lua de São Jorge. Nada Sera Como Antes.*

Cravo e Canela. Annesinin yeşil Brezilya'dan Ay'aa getirdiği bütün eski şarkılar. Çocukluğunun şarkıları, hiçbir zaman görmediği ve asla görmeyeceği koyların, tepelerin ve gün batımlarının şarkıları. Bu şarkılar, Ay'ın gri cehenneminde güçlü ve hüzünlü güzellik tohumlarıydı. Lucas Corta cehennemde yaşadığını gençken anlamıştı. Cehennemi dönüştürmenin, hatta orada hayatta kalabilmenin tek yolu ona hükmetmekti.

Lucas yüzünden aşağıya bir damla gözyaşı aktığını hissediyor.

Por Toda a Minha Vida bitiyor. Lucas sessiz ve hareketsiz oturuyor, duygularının yatışmasını bekliyor.

"Teşekkür ederim," diyor Lucas. "Çok güzel çalıyorsun." Bir düşünce ile Jorge'un koruyucusuna ücretini gönderiyor.

"Bu, anlaştığımızdan fazla."

"Fazla ödeme yapılmasına karşı çıkan bir müzisyen mi?"

Jorge kabını alıyor ve gitarını içine yerleştiriyor. Lucas onun özen ve sevgiyle enstrümanını ele alışını, tellerdeki terleri silişini, sapın ucundaki tozları üfleyişini izliyor. Bir çocuğu beşiğine yatırır gibi.

"Bu oda benim için fazlasıyla iyi," diyor Jorge.

"Bu oda senin için yapılmış," diyor Lucas. "Yine gel. Gelecek hafta. Lütfen."

"Bu paraya, ne zaman ıslık çalsanız gelirim."

"Beni baştan çıkartma."

Ve işte orada, titreşen küçücük bir tebessümde, bir anlık bakışma.

"Klasiklere değer veren birini bulmak, iyi bir şey," diyor Jorge.

"Onları anlayan birini bulmak, iyi bir şey," diyor Lucas. Jorge gitar kabını kaldırıyor. Toquinho ses odasının kapısını açıyor. Boğuk ayak sesleri ve gitar kabının gıcırtısı bile mükemmel duyuluyor.

Dövüşen siluetlerin etrafına ışık ışınları düşüyor. Şövalyeler Salonu parlak, tozlu gün ışığı sütunlarından oluşan bir tünel. İki erkek, biri uzun, biri kısa, hamle yapıp dans ediyorlar, vuracak gibi yapıyor ve izliyorlar, bir aydınlanıp bir kararan soğurgan zeminde çıplak ayaklar. Bale kadar güzel. Rachel Mackenzie kapının yanındaki küçük izleyici galerisinden izliyor. Robson hızlı ve cesur ama on bir yaşında. Hadley Mackenzie ise bir adam.

Ay'da yasa yok, sadece konsensüs var ve konsensüs mermili silahları yasaklıyor. Kurşunlar, basınçlı çevre ve karmaşık ekipmanla bağdaşmıyor. Bıçaklar, coplar, boğazlamalar, gizli makineler, yavaş etki eden zehirler, Asamoahlar'ın küçük, biyolojik suikastçılara olan tutkuları: şiddet araçları bunlar. Savaşlar küçük ve gözbebeğiniz kadar yakın. Rachel, Robson'u Şövalyeler Salonunda görmekten nefret ediyor. Onun Hadley'in öğrettiği tekniklere olan sevgisinden ve becerisinden daha da çok nefret ediyor. En çok da bunun gerekliliğinden nefret ediyor. Beş Ejderha, hazinelerinin üstünde huzursuz. Hadley, ailenin düellocusu. Pota'nın her yerinde, Robert Mackenzie'nin onu Jade Sun'un ihtiraslarını kontrol altında tutması ve miras zincirini saf Mackenzieler adına koruması için görevlendirdiği söylentileri dolaşıyor. Robson'a bıçak kullanmayı ondan daha iyi öğretecek biri yok ancak Rachel, Robson ve Hadley arasında daha başka, çok daha iyi bir bağ olmasını isterdi. Spor (babasının hentbol takıntısı gibi), daha sağlıklı, daha erdemli olurdu ve Robson'un enerjisini kontrol altında tutardı.

Şuna bak, sağ elindeki bıçak gibi hafif ve keskin. Dövüş pantolonu, cılız kalçasından aşağıya sallanıyor. Sığ göğsü inip kalkıyor ama gözleri uzun odadaki her şeyi içine çekiyor. Bir çığlık. Robson diz kapağını kırmak için bir tekme atıyor, peşine sol üstten sağ alta doğru bıçak sallıyor. Gözleri, boğazı hedef alıyor. Hadley tekmeden sıyrılıyor, bıçağa doğru adım atıyor ve kolunu büküyor. Robson çığlık atıyor. Bıçak düşüyor. Hadley bıçağı yere düşmeden yakalıyor. Bir büküş daha ve Robson tökezleyerek sırt üstü ere seriliyor. Her iki elinde bir bıçak bulunan Hadley onları hızla Robson'un boğazına doğru indiriyor.

"Hayır!"

Bıçaklar, Robson'un esmer tenine bir milimetre kala duruyor. Hadley'in alnından Robson'un gözüne bir damla ter düşüyor. Hadley sırıtıyor. Rachel'in çığlığını duymadı bile. Rachel onu durduramamıştı. Yalnızca ikisi vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Şiddetin mahremiyeti.

"Kural neydi, Robbo? Eğer bir bıçağı kaparsan…"

"Onunla öldürmelisin."

"Bu seferlik, yalnızca bu seferlik, senin yaşamana izin veriyorum. Peki, alınacak ders nedir?"

"Bıçağını asla kaybetme."

"Asla bırakma. Onların silahlarını onlara karşı kullan," diyor kapıdan gelen bir ses.

Rachel, Duncan'ın geldiğini duymamıştı. Babası altmışlı yaşlarının başlarında ama kendinden yirmi yaş genç bir adamın enerjisine ve duruşuna sahip. Takım elbisesi düz gri, ağırbaşlı, tek sıra düğmeli, gösterişsiz ama kusursuz kesimli. Koruyucusu Esperance düz gümüş bir küre, tek süsü yüzeyinde dalgalanan sıvısı. Duncan Mackenzie'nin çalışılmış minimalizminde ve alçakgönüllülüğündeki hiçbir şey, onun Mackenzie Metallerinin CEO'su olduğunu belli etmez. Bunu, Duncan Mackenzie ile ilgili her şey belli eder.

"İyi mi?" diye soruyor Duncan Mackenzie.

"Seni biçebilir," diyor Hadley.

Duncan Mackenzie buruk, bükük bir tebessüm ediyor.

"Onu yanıma getir, Rachel," diyor. "Tanışmasını istediğim biri var."

"Beş dakika duş alacak," diyor Rachel.

"Onu yanıma getir, Rachel," diye tekrar ediyor Duncan Mackenzie. Robson annesine bakıyor. Rachel başını sallıyor. Hadley bıçağını havaya kaldırıyor: savaşçı selamı.

Rachel Mackenzie, Bryce Amca'dan hep tiksinmişti. Robert korkunç biri fakat Bryce Mackenzie, Finans Yöneticisi, tam bir canavar. Kocaman bir adam. İkinci nesle göre bile çok uzun, ay yer çekimi onun ağırlık üstüne ağırlık yığmasına neden olmuştu. Tuhaf bir şekilde ufacık olan ayaklarının üstünde dağ gibi dengede duran iri bir adam. Şişman değil, iri. İri adamların genellikle sahip oldukları o hafiflik ve hassaslıkla hareket ediyor.

Bryce Mackenzie Robson'u bir heykel gibi, bir hesap gibi yukarıdan aşağıya doğru süzüyor. "Ne sevimli bir çocuk."

Genç bir evlatlık nane çayı getiriyor. Adet olarak Bryce Mackenzie oğlanlarını buluğ çağında bulur ve evlat edinir, daha sonra onlara şirkette bir iş bulur. Bunların birçoğu aile içinden veya dışından evlenirler, bir kısmı baba olmuşlardır. Bryce eski sevgililerine yakındır ve onları cömertçe destekler. Asla bir skandal olmaz. Bryce

skandallar için fazla sorumluluk sahibidir. Çaycı çocuk, Bryce'a hâlihazırda hizmet eden üç *amordan* biri. Çay bardağının üstünde parmaklar buluşuyor. Bir bakış, bir tebessüm. Rachel onu Bryce'ın üstünde hayal ediyor, dağ adam Bryce. Biniyor, biniyor. Kalçalar çarpıyor.

"Robson, yeni kocanla tanış," diyor Duncan. Rachel'in gözleri açılıyor. "Bu, Hoang Lam Hung." Yetişkin bir adam, boylu poslu: yirmi dokuz, otuz yaşlarında.

"Senin oğlanlardan biri," diyor Rachel. Bryce'ın yumuşak, dolgun dudakları gücenerek bükülüyor.

"Rachel," diyor Duncan. Hung, bu aşağılanma karşısında omzunu silkiyor ama ağzını buruşturuşunda bir kırıklık var.

"Bu, nikâh." Bryce basılı anlaşmayı masanın üstünde kaydırdığı anda Cameny geliyor. Yasal yapay zekâ devreye giriyor ve anlaşmayı maddeler halinde özetliyor. "Şaka yapıyorsunuz," diyor Rachel Mackenzie.

"Bu, standart bir form. Tehlike yok, sürpriz yok," diyor Bryce.

"Robson'a kendi tercihlerini sordunuz mu?" diye ısrar ediyor Rachel.

"Bunu babam istiyor," diyor Duncan Mackenzie.

"Sen ne diyorsun?" diye soruyor Rachel babasına. Çaycı çocuğun, Bryce'ın iri çıplak vücuduna bindiği hayali kurmamış olmayı diliyor. Bu onun çok daha iğrenç şeyler hayal etmesine yol açıyor ve elleriyle ağzını kapatıyor.

"Bryce'ın da söylediği gibi standart bir şey."

"Bir iki güne ihtiyacım var."

"Bunda düşünülecek ne olabilir?" diyor Bryce. Rachel aciz. Pota'yı Robert Mackenzie'nin istekleri idare ediyor ve Rachel da onun kudretinin tam merkezinde. Başvurabileceği kimse yok. Jade Sun daima kocasının yanında yer alıyor. Hung ister iyi kalpli, ister zalim olsun, bu evlilik Robson'u Mackenzieler'in tutsağı haline getiriyor.

Duncan kalemin kapağını açıyor. Cameny sanal anlaşmanın üstündeki dijital imza panelini gösteriyor.

"Seni asla affetmeyeceğim, Bryce."

"Öyle olsun, Rachel."

İki hızlı, kararlı kalem saplayışı ile Bryce'ın gözlerini çıkartır. Ama imzalıyor ve Cameny onun *yinini* basıyor. Ve iş bitiyor.

"Robson, oğlum: yeni kocana git," diyor Duncan.

Hung kolları açık halde bekliyor. Rachel siz çökerek Robson'u kucaklıyor.

"Seni seviyorum, Robbo. Seni daima seveceğim ve seni incitmelerine asla izin vermeyeceğim. Bana inan."

Elinden tutarak oğlunu odanın diğer tarafına götürüyor. Üç adım ve dünya değişiyor: oğuldan kocaya. Rachel Hung'a yanaşıyor ve herkesin duyması için sesli bir şekilde fısıldıyor.

"Eğer ona zarar verirsen, hatta ona dokunursan, seni ve hayatın boyunca sevdiğin herkesi öldürürüm. Kafana sok." Rachel bunu Hung'a söylüyor ama gözleri Bryce'ın üstünde. Bir kez daha, Bryce'ın ıslak, dolgun ağzı hoşnutsuzlukla kımıldıyor.

"Ona göz kulak olacağım, Bayan Mackenzie."

"Bundan emin olmak için gerekeni yapacağım."

Hung bir elini Robson'un omzuna koyuyor. Rachel bütün parmaklarını kırmak istiyor, her seferinde bir tane. Hung'ın eline vurarak oğlunun omzundan uzaklaştırıyor.

"Seni uyarmıştım."

Koluna hafifçe bir dokunuş: babası.

"Buraya gel, Rachel."

Ofisin kapısı açılıyor ve Duncan'ın güvenliğinden iki kişi içeriye giriyor.

"Ne yapacağımı sanıyorsun, Baba?"

"Buraya gel, Rachel."

Rachel Mackenzie oğlunu öpüyor ve arkasını dönüyor. Kimsenin yüzündeki ifadeyi görmemesi için hızla uzaklaşıyor. Bir daha asla ve asla amcasının, babasının, büyükbabasının onun kalbine sapladıkları tırnak izlerini görmelerine izin vermeyecek.

"Anne, ne oluyor?" Kapı Rachel'in arkasından kapanıyor ancak Rachel oğlunun çığlıklarını duymaya devam ediyor. "Neler oluyor? Korkuyorum! Korkuyorum!"

Asla bırakma, demişti babası. Onların silahlarını onlara karşı kullan.

Lok çok büyük, arazi araçları ve otobüsler için inşa edilmiş fakat Marina kilitler arkasından kapanınca, kalbini sıkıştıran bir klostrofobi hissediyor. Lok odasının basıncı düşerken Marina çevresini gözlemliyor. Anlık gözlem, onun kısıtlı mekân korkusu ile başa çıkma biçimi. Kendini duyuların içinde kaybediyor. Botlarının altındaki toz kırıntıları. Hava çıkartılırken duyulan azalma tıslaması. Akıllı kumaş basınç azalışına uyum sağlarken *sasuitin* vücudunu daha sıkı sarışı. Tuhaf, koruyucular ekibinin omuzlarının üstünde havada asılı duruyorlar. Onlar da sanal *sasuit* giymeliler.

José, Saadia, Thandeka, Patience. Oleg öldü. Onu fizik öldürdü. Kütle ağırlığını, momentum hızını yanlış hesapladı. Joe Moonbeam hatası. Yük paletini tek eliyle durdurabileceğini düşündü. Momentum, uzattığı kollarının kemiklerini göğsüne itti ve kalbini patlattı.

Oleg, Bairro Alto'dan Blake. Marina'nın Ay üzerindeki kısacık hayatında, Dünya'da geçirdiği tüm yıllardaki kadar çok insan ölmüştü. Oleg'in ölümü Marina ve takımı arasındaki uçurumu daha da büyütmüştü. José artık onunla konuşmuyor. Marina takımının onu suçladığını biliyor. Marina uğursuz biri, bir kara karga, bir karma mıknatısı. Yeni bir ay kelimesi duymaya başladı; *apatoo*, nifak ruhu. Ay, büyülerin ve batıl inançların anası.

Marina, Uzun Koşu'yu aklından çıkartamıyor. Saatlerin ve kilometrelerin nasıl yok olduklarını anlayamıyor. Kendini bu kadar mantıksız bir şeyin içinde nasıl kaybettiğini anlayamıyor. Bu, endorfin ve adrenalinden başka bir şey değildi ama hâlâ yatağında ayakların ritmini hissediyor, davulların gümbürtüsünü duyuyor. Geri gitmek için sabırsızlanıyor. Bir dahaki sefere vücudunu da boyayacak.

Dönen kırmızı ışıklar. *Lok basıncı boşaltıldı*, diyor Hetty. Hetty ve diğer koruyucular gözden kayboluyorlar ve asker gibi yeniden beliriyorlar. Her kafanın üstünde yeşil bir halde süzülüyorlar. Yeşil, bütün sistemler normal olduğu için. Sarı, ikaz için: hava kaynağı, su, piller, çevresel uyarılar. Kırmızı, tehlike için. Yanıp sönen kırmızı: çok tehlikeli, ani ölüm riski. Beyaz, ölüm için.

"İletişim kontrol," diyor Carlinhos. Marina ismini söylüyor ve o günkü dil bükücü Marina'nın oksijen narkozundan etkilenip etkilenmediğini kontrol ediyor. "Anlaşıldı," diye ekliyor alelacele. Akılda tutacak çok fazla şey var. "Dış kilit açılıyor," diyor Carlinhos. *Sasuiti* çıkartmalar, logolar ve simgelerle yamalanmış gibi ama sırtının ortasında Ogun var, São Jorge, Carlinhos'un kişisel *orixası*. Kilidin yanındaki duvarda, Lady Luna'nın simgesi var. Yüzünün kafataslı kısmı, binlerce eldivenli parmağın dokunuşuyla yıpranmış. Şans dokunuşu. Ölümü engellemek için dokunuş. "Bu, Ay Hanım Hazretleri. En kuru çölden daha kuru, en sıcak balta girmemiş ormandan daha sıcak, binlerce kilometre Antarktik buzundan daha soğuk. Hayal edilen tüm cehennemlerin hepsi. Sizi öldürmenin binlerce yolunu biliyor. Ona saygısızlık edersen, bunu yapar. Hiç düşünmeden. Hiç merhamet göstermeden."

Jo Moonbeamler, Lady Luna'ya dokunmak için birer birer sıraya giriyorlar. Çöller, balta girmemiş ormanlar, Antarktika: bunlar Carlinhos'un kendi deneyimlediği sözcükler değil, diye düşünüyor Marina. Sanki eski bir mantra gibiler. Tozcuların duası. Marina parmaklarını Ay Hanım Hazretlerinin simgesine dokunduruyor.

Marina botlarının tabanından dış kilit kapısının harekete geçtiğini hissediyor. Gri kapı ve gri zemin arasındaki gri boşluk, çirkin bir makine düzeneğine açılıyor: yüzey aracı ordugâhı, hizmet robotları, iletişim kuleleri, yukarı kıvrılan BALTRAN kornaları. Atıl makineler, bozuk makineler, bakımdaki makineler. Bu kocaman lok için bile çok uzun olan ekstraktör, sarı hizmet ışıklı zincirlerle bağlanmış: ışık ve işaret fişeklerinden Noel ağacı. Dizi dizi güneş panelleri, ağır ağır güneşi takip ediyorlar. Uzaklarda tepeler. Ayın yüzeyi tam bir hurdalık.

"Bir yürüyüş yapalım," diyor Carlinhos Corta ve ekibini rampaya doğru götürüyor. Marina Ay'a adım atıyor. Bağlantı yok, iç kapılardan büyük dış kapılara geçiş yok, çıplak yüzey ve gökyüzü için özel bir his bile yok. Yakındaki ufuk, gözle görünür biçimde kavisli. Carlinhos ekibini ipe dizili ışıklarla işaretlenmiş bir kilometrelik döngü çevresinde yürütüyor. Yüzlerce Jo Moonbeam bu yolda yürüdü, bot izi bot izinin üstünde, bot izi bot izinin üstünde. Her yerde bot izleri, tekerlek izleri, yürüyen ve tırmanan robotların narin parmak ucu izleri. Regolit, çevresinde yapılan her

yürüyüşün bir parşömeni gibi. Çok çirkin. Eline dürbün geçirmiş bir çocuk gibi Marina da büyütmeyi King Dong'a ayarlamıştı; yüz kilometre uzunluğunda dev bir penis, Mare İmbrium'da çok fazla boş zamanı olan altyapı işçileri tarafından bot izi ve tekerlek izi ile doldurulmuş. On beş yıl öncesinde bile birbirini izleyen görevler yüzünden izlerle dolmuştu.

Marina yukarıya bakıyor. Ve ayak izi bırakmayı kesiyor.

Dünya'nın bir yarısı, Fecundity Denizinin üstünde duruyor. Marina bundan daha mavi, daha gerçek bir şey görmemişti. Görünen yarıküreye Atlantik hâkim. Afrika'nın batı çıkıntısını, Brezilya boynuzunu seçebiliyor. Karayip çanağına çekilerek yaratıklara ve canavarlara dönüşen ve oradan sarmal halinde Körfez Akıntısının kıvrımıyla, görünmeyen Avrupa'ya doğru gönderilen, okyanus fırtınalarının girdaplarını takip edebiliyor. Bir kasırga, doğu aydınlanma çizgisinin üstünü örtüyor. Marina kasırganın spiral yapısını, gözünü rahatlıkla anlayabiliyor. Mavi ve beyaz. Yeşilden iz yok ama Marina bundan daha canlı bir şey hiç görmemişti. VTO döngüleyicisinde gözlem penceresinden aşağıya, Dünya'ya bakmıştı ve önüne serilen ihtişama hayran kalmıştı. Akıp giden bulutlar, dönen gezegen, dünyanın ucundaki gün doğumu çizgisi. Yörüngenin ilk yarısında Dünya'nın küçülüşünü izlemişti. İkinci yarısında da ayın yükselişini. Marina Dünya'yı aydan hiç görmemişti. Dünya Gezegeni, gökyüzünde oturuyor; Marina'nın hayal ettiğinden çok daha büyük, çok korkutucu bir şekilde uzak. Parlak, düşüncelere dalmış, yasak, uzanıp dokunulamayacak mesafede. Marina'nın mesajları bir çeyrek saniyede aşağıya, ailesine uçabiliyor. Burası senin evin ve sen ondan çok uzaktasın, mesajı veriyor tam Dünya.

"Bütün gün orada mı duracaksın?" Marina'nın özel kanalında Carlinhos'un sesi cızırdıyor ve Marina herkesin dış kilide geri döndüğünü, bir tek kendisinin bir aptal gibi yukarıya, Dünya'ya bakarak orada dikildiğini fark ederek şaşırıyor ve utanıyor.

Bu da başka bir fark. Döngüleyicideyken Dünya aşağıdaydı. Aydayken, Dünya hep yukarıda.

"Orada ne kadar durdum?" diye soruyor Carlinhos'a, lok yeniden basınçlanırken.

"On dakika," diyor Carlinhos. Hava üfleyiciler sasuitlerin üstündeki tozları temizliyorlar. "Yukarıya ilk gittiğimde ben de tam olarak aynı şeyi yapmıştım. Gözlerimi dikerek öylece durmuştum ta ki São Jorge bana düşük oksijen uyarısı verene dek. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Heitor Pereira benimle birlikteydi: orada söylediğim ilk şey, 'Bunu buraya kim koydu?' olmuştu."

Carlinhos kaskını çözüyor. Birkaç saniye sonra, konuşmalar yeniden özel olabildiğinde Marina soruyor:

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi," diyor Carlinhos Corta, "içki içiyoruz."

"Sana dokundu mu?"

Küçük arazi aracı, Oceanus Procellarum'da dümdüz ilerliyor. Bütün kasislere ve taşlara son hızla çarpıyor, havaya zıplıyor, tozun içine yumuşak iniş yapıyor. Hızlanıyor, tekerleklerinin arkasında tozu dumana katıyor. Aracın iki yolcusu emniyet teçhizatlarının içinde haşat olmuş, her yerleri morarmış, feci sarsılmış halde, ileri geri, aşağı yukarı çarpıyorlar. Rachel Mackenzie aracın işlevsel kılıfının sınırlarını zorluyor.

Mackenzie Metalleri peşinde.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye tekrar soruyor Rachel Mackenzie, *motoların* uğultusunun ve süspansiyon gümbürtülerinin ve çatırtılarının arasından. Robson kafasını iki yana sallıyor.

"Hayır. Gerçekten nazikti. Bana yemek hazırladı ve onun ailesinden konuştuk. Sonra bana kart hileleri öğretti. Sana gösterebilirim. Gerçekten çok iyiler." Robson elini *sasuit'inin* dış ceplerinden birine atıyor.

"Oraya vardığımızda," diyor Rachel.

Daha fazla zamanı olacağını düşünmüştü. Hazırladığı tuzaklarda ve aldatmacalarda çok dikkatli davranmıştı. Bu, Mackenzie kadınlarının yeteneklerinden biriydi. Cameny, Meridyene giden bir otoraydan bilet almıştı. Rachel iki kişinin çıkış yaptığı izlenimi yaratmak için lokun sistemine girip düzenlemeler yapmıştı. Robert Mackenzie, otoray henüz yirmi kilometre gitmemişken onu durdurmuştu. Aynı anda iki arazi aracı Pota'dan çıkartılıp zıt yönlere

gönderilmişti. İlk arazi aracı bilinen yoldan gitmişti, kuzey doğuya, Rimae Maestlin'deki Taiyang'a doğru. Kaçış için mantıklı bir yol: Sunlar kararlı bir şekilde ay ailelerinin siyasetlerine karışmıyorlardı. Robert Mackenzie'nin gazabı Sun Ailesinde korku salmıyordu.

Rachel mantıksız yolu seçti. Güney doğuya, eski kutup yük hattına gidiyor gibi görünüyor. Yol boyunca Enerji istasyonları ve malzeme hangarları dizili. Eski geleneğe göre (Ay standartlarına göre eski), Vorontsovlar yol kenarından işaret eden herkes için treni durdurmak zorunda. Bundan sonraki her şey tartışılabilir ancak yardım ve kurtarma geleneği devam ediyor. Duncan Mackenzie tüm ana istasyonlarda trenleri karşılamaları için özel güvenliklerle anlaşmış olmalı, Meridyen, Queen, Hadley. Fakat buralar Rachel Mackenzie'nin istikameti değil. Hatta tren hattı bile değil.

Arazi aracı penceresiz, havasız, basınçlandırılmamış bir şanzıman ve enerji sisteminden ibaret. Bu araçta ve zıt yöne gönderilen tuzak araçta otomatik dönüşler ve sürüşler engellendi. Rachel eskiden beri iyi bir kodlayıcı. Aile onun bu yeteneğini hiç değerlendirmedi; aslında hiçbir yeteneğini. Rachel'in esas istikameti, Flamsteed'deki ıssız BALTRAN istasyonu. Bir dizi atlayışı kaldı. Fakat Mackenzie Metallerinin arazi araçları güneydeki ve doğudaki ekstraksyon tesislerinden üstüne doğru hızla yaklaşıyorlar. Cameny'nin sesini fısıltı olana dek kıstı: Rachel şebeke üzerinden yerini duyurmak istemiyor. Avcıların onu ray hattında durdurmaya çalışacaklarını umuyor. Yolculuk süreleri yüksek hassasiyetle hesaplanabilir. Denklemler keskin ve soğuk. Eğer istasyonu tahmin ederlerse onu yakalarlar. Eğer tahminleri ana hat olursa, kaçabilir. Ancak şebekeye girmek zorunda, bu da yerini bütün Ay'a duyuracak.

"Yakında orada olacağız," diyor Rachel Mackenzie oğluna. Şuna bak, arazi aracının dar karnına sasuiti ile bağlanmış, dizleri annesinin dizlerine değiyor: şuna bak. Kaskın siperliği saçlarını, yüzünün biçimini gizliyor ve bütün dikkati gözlerine çekiyor, büyük yeşil gözleri. Dünyada, ne bu gri dünyada ne de o yukarıdaki büyük mavi dünyada, bu gözlerden daha güzel bir şey yok. "Biriyle konuşmalıyım. Cameny'yi aktive edeceğim ama sen Joker'i açma. Şimdi olmaz."

Cameny şebekeye bağlanırken oluşan açılış hissi, fiziksel; ciğerlerinin dibiyle nefes almak gibi.

Çağrıyı Ariel Corta'nın koruyucusu yönetiyor. Bekle lütfen. Daha sonra, Rachel'in lenslerinde Ariel Corta beliriyor.

"Rachel. Ne oluyor?"

Ariel'in giysileri, saçı, teni, makyajı kusursuz. Rachel görümcesinin züppe, mesafeli, kariyer düşkünü olduğunu düşünürdü. Rachel, kıskançlığını kabullenecek kadar dürüst. Bütün lütuflara ve erdemlere Brezilyalılar sahip. Ariel mahkemede birçok kez Rachel'in ailesini bozguna uğrattı ama şimdi Rachel'in ona ihtiyacı var.

Rachel kaçışını özetliyor. Cameny nikâhı yoluyor. "Bir dakika lütfen." Kısa bir süre Ariel'in yerine Beijaflor görünüyor, sonra Ariel geri geliyor. "Bu, yeğenimi Hoang Lam Hung ile on yıllık bir evliliğe bağlayan standart bir evlilik sözleşmesi. Zorlayıcı bir sözleşme."

"Onu bundan kurtar."

"Sözleşme yasal ve bağlayıcı. Yükümlülükler açık. Robson'u bu şartların hiçbirinden kurtaramam. Sözleşmeyi geçersiz kılabilirim."

"Yap. O, on bir yaşında. Bana imzalattılar."

"Yasal olarak, evlilik bağı veya muvafakat için minimum yaş sınırı yok. Zorlama da bizim hukuk sistemimizde bir savunma unsuru değil. Cinsel aktivite maddesini imzalamadan önce Robson'a tercihleri konusunda danışmayarak, ona karşı olan ebeveynlik sözleşmeni ihlal ettiğini göstermem gerekecek. Bu, nikâhı geçersiz kılacak. Sana vekâlet etmeyeceğim, sana karşı Robson'a vekâlet edeceğim. Senin kötü bir anne olduğunu kanıtlamaya çalışacağım. Lucretia Borgia derecesinde kötü bir anne. Yine de bu şekilde davranarak, Robson'u kaçırarak, iyi bir anne gibi davranıyorsun. Bu çıkmaza dönüşen bir durum. Bütün yollar çevresinde dolaşıyor."

"Beni ne kadar kötü gösterdiğin umurumda değil."

Ariel Corta'nın, mükemmel Ariel Corta'nın ufacık gülümsediğini mi görüyor?

"Çok fazla pislik olacak."

"Mackenzieler varlıklarını pislikten kazandılar."

"Ben de öyle. Robson'un beni tutması ve benimle sözleşme yapması gerekecek. Bir kez daha, yalnızca iyi bir ebeveyn ona beni tutmasını tavsiye edebilir. Bunu mahkemeye taşımanın, ailelerimiz

arasında açık ve bariz bir çatışma anlamına geleceğini kayıt dışı olarak belirtmem gerek. Bu bir savaş ilanı."

"Rafa benim Robson'u savaşmadan verdiğimi öğrenirse, işte bu bir savaş ilanı olur. Robson'u geri almak için Pota'yı çıplak elleriyle parçalara ayırır."

Ariel Corta başını sallıyor.

"Bundan daha zorlu bir durum düşünemiyorum. Sanki büyükbaban olabilecek en provokatif eylemi kasten seçmiş gibi."

Arazi aracı yalpalıyor. Rachel'in emniyet kemeri ani hareketle geriliyor. Ve yine. Arazi aracına bir şey çarpıyor, tekrar ve tekrar. Kesicilerin, sondaj aletlerinin titreşimlerini duymadığını hissediyor. Ani bir hız kesilişi: arazi aracı yavaşlıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor Ariel Corta. Mükemmel maskesinde endişe ifadesi var.

"Cameny, göster!" diye bağırıyor Rachel.

"Rafa'ya haber veriyorum," diyor Ariel. Cameny dış kameraları Rachel'in lenslerine yansıtıyor. Bakım dronu, küçük dişli bir karabasan gibi arazi aracına yapışıyor. Çeviriciler ve kesiciler kablolara ve enerji akımlarına saldırıyorlar. Dron bir diğer pili kopartınca arazi aracı biraz daha yavaşlıyor. Bu makine buraya nasıl gelmiş olabilir? Nereden geldi? Cameny kameraları çeviriyor: güneş paneli ormanının arasından BALTRAN istasyonunun havaya kalkan boynuzları en fazla iki yüz metre uzakta. Cevap bu: Ailesi istasyonun bakım dronlarının görevlerini değiştirmiş.

Ama arazi aracının basınçsız model olduğunu unutmuşlar. Hava boşluğunda iki yüz metre, *sasuitlerle* bir gezinti anlamına gelir.

Rachel Robson'un dizine dokunuyor. Robson irkiliyor; gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmış.

"Sana git dediğimde, beni takip et. Bu yolu ayaklarımızla bitireceğiz."

Arazi aracı sarsıcı bir çarpışmayla yan yatıyor. Rachel koruyucu bağlara doğru sertçe fırlıyor. Araç hareketsiz halde, dengesiz bir açıyla yan yatıyor. Dron bir tekerleği kesmiş. Ardından sonuncu kamerayı kopartıyor.

"Robson, sevgilim, git."

Araç kapağı patlıyor. Toz, tepeler ve dümdüz siyah gökyüzü. Rachel kapağın yan tarafına tutunuyor ve kendini dışarıya çekiyor. Regolite çarpıyor ve koşuyor. Omzunun üstünden arkasına bakıyor ve Robson'un bir sinekkuşu kadar yumuşak bir şekilde yere inip koşmaya başladığını görüyor. Dron, araç enkazının üstüne çökmüş. Rachel, Bryce Mackenzie'yi, kanseri düşünüyor, sanki kanser yürüyüp onu avlayabilecekmiş gibi.

Şimdi robot arazi aracı enkazından kalkıyor. Kesicilerini ve uzun keskin plastik parmaklarını içeriye katlıyor. Yüzeye iniyor, Rachel'e doğru yola koyuluyor. Süratli değil ama acımasız. Ayrıca kendini ve Robson'u güvenliğin içine fırlatmadan önce Rachel'in gerçekleştirmesi gereken başka işlemler de var.

"Robson!"

Robot adım adım oğlana yaklaşıyor. Robson'un ayakları regolitin üstünde birbirine dolanıyor. Uzay boşluğunda nasıl yürümesi gerektiğini, kör edici toz bulutunu kaldırmadan nasıl ilerleyeceğini bilmiyor. Babası onu Boa Vista'nın şımartan kollarında çok fazla tutmuştu. Beş yaşındayken onu Dünya'ya bakmaya götürmeliydi, Mackenzie tarzında. Yapmalıydı, yapabilirdi, yapacaktı.

Kapak hazır, diyor Cameny. Personel kapısı her seferinde sadece bir kişiyi içeriye alabiliyor. Mares'te, BALTRAN sistemi yük ulaşımı için kullanılıyor.

"İçeriye gir!" diye bağırıyor Rachel. Robson kapıya doğru sendeliyor. Çok sakar.

"İçerideyim!"

Cameny kapağı kapatıyor. Şimdi Rachel kapsülün içinde rota oluşturmalı. Yavaş. Bu neden bu kadar yavaş? Robot nerede? Arkasına bakmaya bile vakti yok. Cameny fırlatma sekansına güç verirken bir nefes dişlerin arasından aşırı yoğun bir şekilde tıslayarak çıkıyor.

Sağ baldırındaki acı öylesine keskin ve net ki Rachel çığlık bile atamıyor. Bacağı onu ayakta tutamayacak. Bir şey koptu. Kask ekranı kırmızı yanıp sönüyor; *sasuit* kumaşı yırtığın üstünden sıkışıp, yaraya baskı uygularken Rachel nefessiz kalıyor.

Sağ dizinin arkasındaki tendon kopmuş, diye bildiriyor Cameny. *Kıyafet bütünlüğü bozuldu. Kanaman var. Robot burada.*

"Beni içeriye sok," diye tıslıyor Rachel ve sonra acı eliyor. Evrende var olabileceğini düşündüğü tüm acılardan daha fazla bir acı ve çığlık atıyor; korkunç, böğürür gibi, üzüntülü çığlıklar. İnsan gırtlağından çıkması imkânsız çığlıklar. Bir hareket, bir hamle, ikinci bir kesik ve Rachel yerde. Robot onun üstünde, siyah gökyüzünde bir gölge. Kıyafetinin ışıkları, kask siperliğine doğru inen üç delicinin üstünde parlıyor.

"Fırlat onu, Cameny! Onu buradan çıkart!"

Fırlatma sekansı başlatıldı, diyor Cameny. *Senin hayatta kalma olasılığın sıfır. Hoşça kal Rachel Mackenzie.*

Delici, sertleştirilmiş siperliğin üstünde feryat ediyor. En sonunda Rachel Mackenzie çılgına dönüyor: ölmek zorunda olduğu için, burada, Flamsteed'in ıssız soğuğu ve tozunun içinde ölmek zorunda olduğu için, aile hep başına bela olduğu için. Siperliği parçalanıyor. Yerin sarsıldığını hissedip, BALTRAN kapsülünün fırlatma tünelinin ağzında belirdiğini görürken kaskı da havayla patlıyor.

Öldü.

Rafa Corta hiddetli ve ateş püskürüyor, güvenlik ekibinin başında hızla yürüyor. João de Deus onun kasabası; Corta Hélio işçileri ve hizmet görevlileri arasında tanınan bir yüzü var ama böyle değil: öfke ve haz ikonası. O, Adil Xango, São Jeronimo, yargıç ve savunucu. Halkı gözlerini ondan kaçırıyor. Yollarını değiştiriyorlar.

Çocuk çoktan kapıdan çıkmış. Geliş bölümünde tek başına duruyor. Hâlâ toz lekeli *sasuiti* ve kaskını giyiyor. Koruyucusu sol omzunun üstünde havada asılı duruyor.

"Bana bir numara öğretti," diyor Robson. Joker onun sözcüklerini kaskının ötesine iletiyor. "Gerçekten güzel bir numara." Eldivenli elleri, kıyafetinin kalça cebinden bir deste oyun kâğıdı çıkartıyor. Robson onları yelpaze şeklinde açıyor. Sesi cansız, düz, yabancı. Joker her tonu yakalıyor. "Birini seç."

Oyun kâğıtları parmaklarının arasından yere düşüyor. Dizleri çözülüyor. Öne doğru düşüyor. Rafa onu yakalıyor.

"Annen." Rafa zangırdayan oğlanı sarsıyor. "Annen nerede?"

BEŞ

Duncan Mackenzie Pota'nın içinde fırtına gibi esiyor. İnsanlar yolundan kaçıyorlar, makineler ona ayak uyduruyorlar. Mackenzie Metallerinin CEO'su saçma sapan güvenlik sistemleri için bekletilemez. Renksiz gazabı içindeyken hiç olmaz. Duncan Mackenzie'nin öfkesi de takım elbisesi, saçı ve Ayı'n yüzeyi gibi gri. Esperance, donuk kurşun bir top gibi katılaşmış.

Jade Sun-Mackenzie onu Robert Mackenzie'nin özel arabasına açılan kapısında karşılıyor.

"Baban rutin bir kan temizleme işleminde," diyor. "Takdir edersin ki bu süreci bölemeyiz."

"Onu görmek istiyorum." Duncan Mackenzie'nin sesi buz gibi.

"Kocam şu anda çok hassas ve önemli bir tıbbi tedavi görüyor," diye tekrarlıyor Jade Sun. Duncan Mackenzie'nin elleri boğazında. Duncan Jade'in kafasını kapıya çarpıyor. Tombul bir kan damlası, beyaz kapının üstünden yavaşça aşağıya akıyor. Jade'in koruyucusu Tong Ren, *kafatasında bir ezilme ve travma geçirme olasılığın var*, diyor.

"Beni ona götür!"

Görüntüler var, diyor Esperance. Koruyucu, Duncan Mackenzie'nin lenslerine sedyedeki yaşlı karabaşının kuşbakışı görüntüsünü yansıtıyor. İnsan ve makine hemşireler çevresinde. Tüplerin ve hortumların içinden kırmızı sıvı akıyor.

"Bu gerçek değil. Bunu Esperance'a yüklemiş olabilirsin. Sizin gibi pisliklerin kafası bu konularda çalışır."

"Siz pislikler mi?" diye fısıldıyor Jade Sun. Duncan Mackenzie ellerini gevşetiyor.

"Kızım öldü," diyor Duncan Mackenzie. "Kızım öldü, duydun mu?"

"Duncan, çok üzgünüm. Çok korkunç bir şey. Korkunç. Bir yazılım hatası."

"Kurtarma ekibi, Rachel'in *sasuitinde* belirgin kesikler buldu. O robot, Rachel'in arka diz bağlarını kopartmış." Duncan Mackenzie, dehşeti içeride tutmak için elleriyle ağzını kapatıyor. Bir süre sonra konuşuyor, "Kaskında delici izleri buldular. Bu çok belirgin bir yazılım hatası."

"Radyasyon genelde çiplerde hataya neden oluyor. Senin de bildiğin gibi bu bir endemik problem."

"Sakın beni aşağılama!" Duncan Mackenzie kükrüyor. "Endemik. Endemik! Bu ne biçim bir kelime? Benim kızım öldürüldü. Bunu babam mı emretti?"

"Robert asla böyle bir şey yapmaz. Babanın, benim *okomun*, kocamın, kendi torununu öldürme emrini verdiğini iddia edemezsin. Bu çok saçma. Saçma ve iğrenç. Raporu gördüm. Korkunç bir robot kazası olmuş. Oğlanın zarar görmemiş olmasına şükretmelisin."

"Ve Cortalar onu yeni transfer edilmiş bir hentbol yıldızı gibi ortalıkta dolaştırıyorlar. O aptal Rafa Corta'nın gördüğü her Mackenzie'nin boğazını keseceğine yemin etmediği zamanlarda. Bunun yüzünden savaşın eşiğindeyiz."

"Robert şirkete zarar vermeyi asla istemez. Asla."

"Babamın adına çok şey söylüyorsun. Ben bunları onun ağzından duymak istiyorum. Bırak beni geçeyim."

Jade Sun bir adım öne çıkıyor. Kapıya giden tek yol ondan geçiyor.

"Sen ne diyorsun?"

"Senin de dediğin gibi Robert asla kendi torununa zarar vermez."

"Bu bir suçlama mı?"

"Neden babamı görmeme izin vermiyorsun?"

Duncan Mackenzie Jade Sun'u omuzlarından tutuyor, havaya kaldırıyor ve kapıya doğru sertçe fırlatıyor. Jade Sun yere düşüyor.

Duncan'ın omuzlarına eller iniyor. Güçlü kollar onu güçlükle nefes alan, titreyen kadından uzaklaştırıyorlar. Duncan Mackenzie saldırganlarına karşı koymak için çırpınıyor. Kendininki kadar gri ve kurumsal takım elbiseler giymiş dört erkek. İri adamlar, Jo Moonbeamler, ağır Dünya kasları.

"Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor Duncan Mackenzie. Dört adam yerinden kımıldamıyor. Gözleri Jade Sun'da.

"Bunlar benim kişisel korumalarım," diyor. Hâlâ solgun ve yerde titriyor.

"Ne zamandır?" diye bağırıyor Duncan Mackenzie. "Kimin izniyle?"

"Babanın izniyle. Ben kendimi Pota'da güvende hissetmemeye başladığımdan beri. Duncan, bence gitmelisin."

Korumaların en irisi, ensesinden aşağıya kas topakları inen dağ gibi bir Maori, elini Duncan Mackenzie'nin omzuna koyuyor.

"Lanet olasıca pençeni üstümden çek," diyor Duncan Mackenzie ve ele vurarak uzaklaştırıyor. Ama onlar dört kişi ve iriler ve ona ait değiller. Ellerini havaya kaldırıyor: Sorun yok. Güvenlik görevlileri geri adım atıyorlar. Duncan Mackenzie ceketinin duruşunu, kol düğmelerinin hizalarını düzeltiyor. Jade Sun'un korumaları, Duncan Mackenzie ve üvey annesinin arasında duruyorlar.

"Babamı göreceğim. Ve orada olanlar için kendi soruşturmamı başlatacağım."

Duncan Mackenzie arkasını dönüyor ve uzaklaşıyor. Döküm aynalarının ışık bacalarının içinde utanç ve küçük düşme yürüyüşü ancak geriye doğru son bir söz, bir *esprit de l'éscalier*[22], söylemeye vakit var. "Bu şirketin CEO'su benim. Babam değil. Siz pislikler hiç değilsiniz!"

"Benim pislik halkım, sizin pislik halkınızla omuz omuza," diye bağırıyor Jade Sun. "Vorontsovlar barbar, Asamoahlar köylü ve Cortalar da varoşlardan çıkma gangsterler. Bu dünyayı Sunlar ve Mackenzieler inşa ettiler. Bu dünyanın sahibi Sunlar ve Mackenzieler."

22 Esprit de l'éscalier: İngilizce'de, akla çok geç gelen mükemmel cevap anlamında kullanılan Fransızca bir terim

"O elbiseyi hiç çıkartmıyor." Helen de Braga ve Adriana Corta sekizinci kattaki balkonun tırabzanlarının yanında, Ogun ve Oxossi'nin taştan elmacık kemiklerinin arasında duruyorlar. Yanaklar kuru, şelaleler kapatılmış. İnsan ve robot bahçıvanlar göletlerdeki ve derelerdeki yaprakları temizliyorlar.

"Kirlendiği zaman Elis ona yeni bir tane bastırıyor," diyor Adriana Corta. Sevgili elbisesiyle Luna, havuzların dibindeki su birikintilerinin içinde çıplak ayak koşuyor, bahçe robotlarına su sıçratıyor. Bir taştan diğer taşa atladığı karmaşık bir oyun oynuyor: Bu taşa sol ayakla basılmalı, şuna sağ ayakla, ötekine her iki ayak birden ya da hiç basılmamalı. "O yaştayken illa ki senin de en sevdiğin bir elbisen olmuştur."

"Tayt," diyor Helen de Braga. "Üzerinde kafatasları ve çapraz kemikler vardı. On bir yaşındaydım ve tam anlamda küçük bir korsandım. Annem onu üstümden çıkartamıyordu, bu yüzden yeni bir tane daha almıştı. Onu giymeyi reddediyordum çünkü aynı değillerdi. Ama gerçek şu ki, hangisi hangisiydi bilmiyordum."

"Boa Vista'nın her yerinde küçük saklanma delikleri ve inler var," diyor Adriana Corta. Luna bambu topluluğunun içinde gözden kayboluyor. "Çoğunu biliyorum, Rafa'dan daha iyi biliyorum. Ama hepsini değil. Hepsini bilmek istemiyorum. Bir kızın kendine ait sırları olmalı."

"Onlara ne zaman söyleyeceksin?"

"Doğum günümde diye düşünmüştüm ancak bu çok hastalıklı olur gibi görünüyor. Zamanı gelince bunu anlayacağım. Öncelikle Irmã Loa ile işimi bitirmeliyim. Günah çıkartmayı tamamlamalıyım." Helen de Braga'nın dudakları geriliyor. Gerçi o da iyi bir Katolik. João de Deus'ta haftalık kilise ayini; azizler, dokuz günlük ibadetler. Adriana Corta onun Umbanda'yı onaylamadığını biliyor.

Adriana'nın bir rahip değil de bir rahibeye günah çıkartması hakkında ne düşünüyor olabilir?

"Rafa'ya göz kulak ol," diyor Adriana Corta.

"Bu tür konuşmalar yetti artık."

"Becerilerim, yetkinliğim giderek daha da azalacak. Bunu şimdiden hissediyorum. Ayrıca Lucas'ın tahtta gözü var."

"Onun tahtta hep gözü vardı."

"Rafa'yı izlettiriyor. Rafa'nın istikrarını bozmak için suikast girişimini kullanıyor. Ve Rachel'in başına gelenlerden sonra..."

Helen de Braga haç çıkartıyor.

"Deus entre nós e do mal."

"Rafa bağımsız bir soruşturma istiyor."

"Bu asla olmaz." Helen de Braga ve Adriana Corta aynı nesilden, öncülerdenler. Helen paralıydı, bir muhasebeci, Porto'dan bir Tripeiro. Adriana kendi kendini yetiştirmiş biriydi, bir mühendis, Rio'dan bir Carioca. Adriana, Brezilyalı olmayan birine asla güvenmeme yemininden dönmüştü. Milliyetten de önemlisi, dilden de önemlisi, her ikisi de kadındı. Helen de Braga, kırk yılı aşkın bir süredir sessizce Corta Hélio'nun finansmanını yönetiyordu. O da Adriana'nın kanından gelenler kadar ailedendi.

"Robson güvende," diyor Helen de Braga. Adriana'nın çocukları her zaman onun ikinci ailesi olmuştu. Kendi çocukları ve torunları, Ay'ın her yerindeki onlarca Corta Hélio tesisine dağılmış haldelerdi.

"O sapıkça nikâh," diyor Adriana Corta. "Pota'dan tazminat talebinde bulundum bile."

"Ariel bunu mahkemede dile getirir."

"O iyi bir kız," diyor Adriana. "Onun için korkuyorum. Feci halde savunmasız. Onun burada, evde, bizimle, Heitor'la birlikte, dünyayla arasında elli *escolta* ile olmasını istemek aptalca mı? Ama endişeler asla bitmez, değil mi? Clavius Mahkemesi, hatta Beyaz Tavşan Köşkü bile onu korumayacaktır."

"Bir balkonda durup, kan davaları yüzünden endişelenen iki yaşlı kadın haline nasıl geldik?" diyor Helen de Braga. Adriana Corta elini arkadaşının elinin üstüne koyuyor.

Bambu korusunun ortasında gizli bir yer var, fısıltılı özel bir yer. Bitkilerin doğal ölümü toprağı açığa çıkarmış ve meraklı eller ve ayaklar onu büyülü bir çember haline getirmişti. Burası, Luna'nın gizli odası. Kameralar burayı göremiyorlar, robotlar da sazların arasından onu takip edemeyecek kadar büyükler, babası hiçbir şey bilmiyor ve her şeyi bilen Büyükanne Adriana'nın burayı bilmediğinden oldukça emin. Luna, ucuna kurdele parçaları

bağlanmış sopalarla, baskı seramik Disney figürleriyle, sevdiği kıyafetlerin düğmeleri ve kurdeleleriyle, robot ve tel parçalarıyla mekânını sahipleniyor. Sihirli çemberin içinde yere çömeliyor. Başının üstünde bambular sallanıp hışırdıyorlar. Baş bahçıvan Felipe bir keresinde ona, Boa Vista'nın kendine ait küçük rüzgârları olacak kadar büyük olduğunu anlatmıştı. Ama Luna bu hışırtıların bilimsel bir nedeni olmasını istemiyor.

"Luna," diye fısıldıyor ve koruyucusu kanatlarını açıyor. Kanatlar görüş açısını kaplayacak kadar açılıyor ve sonra annesini oluşturmak üzere kapanıyor.

"Luna."

"*Mãe*. Merhaba. Seni ne zaman görebileceğim?"

Lousika Asamoah gözlerini kızından kaçırıyor.

"Bu o kadar da kolay değil, *anzinho*." Kızıyla Portekizce konuşuyor.

"Burası artık eğlenceli değil."

"Ah, tatlım, biliyorum. Ama bana anlatsana, anlatsana; neler yapıyorsun?"

"Şey," diyor Luna Corta, saymak için parmaklarını kaldırarak. "Dün, *Madrinha* Elis ve ben, hayvan giydirme oynadık. Baskı aletini aldık ve ağ bize bir şeyler gösterdi ve biz de hayvan kıyafetleri bastırdık. Ben karıncayiyen oldum. Bu, diğer dünyadan bir hayvan. Yere değen, büyük, uzun bir burnu var. Ve bir de büyük, uzun bir kuyruğu." Bir parmağını kıvırıyor, bir dönüşümü saydı. "Ve bir de bir kuş oldum, büyük bir… Ağzındaki o şey neydi?"

"Gaga. Gagalar onların ağzı, *corcão*."

"Gaga. Benim kolum kadar uzundu. Sarı ve yeşil."

"Sanırım bu bir tukan."

"Evet." Bir tane daha sayıldı. "Ve bir de benekli büyük bir kedi. Elis bir kuş oldu, *Tia* Ariel'in koruyucusuna benzeyen."

"Beijaflor," diyor Lousika.

"Evet. En çok onu sevdi. Bana bir kelebek olmak ister miyim diye sordu ama güve de kelebeğe benziyor. Bu yüzden kelebeğin o olabileceğini söyledim. Sanırım bu onun çok hoşuna gitti."

"Şey, kulağa oldukça eğlenceli geliyor."

"Eveeettt," Luna kabulleniyor. "Ama... Ama hep *Madrinha* Elis. Eskiden João'ya oyun gruplarına giderdim. Ama şimdi *Papai* bana izin vermiyor. Aileden olmayan kimseyi görmeme izin vermiyor."

"Ah kıymetlim, bu sadece bir süreliğine."

"Sadece bir süreliğine gideceğini söylediğin gibi."

"Evet, öyle söyledim."

"Söz verdin."

"Geri geleceğim, söz veriyorum."

"Twé'ye gelip gerçek hayvanları görebilir miyim, kostüm olmayanları?"

"Bu o kadar kolay değil, tatlım."

"Sizin karıncayiyeniniz var mı? Karıncayiyenleri görmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Hayır, Luna. Karıncayiyen yok."

"Bana bir tane yapabilirdin. Çok küçük, Verity Mackenzie'nin evcil dağ gelinciği gibi."

"Sanmıyorum, Luna. Büyükannenin Boa Vista'da hayvanlar olması konusunda neler hissettiğini biliyorsun."

"Babam çok bağırıyor. Onu duyuyorum. Özel yerimden. Bağırıyor ve kızgın."

"Sorun sen değilsin, Luna. İnan bana. Bu kez sorun ben de değilim." Lousika Asamoah gülümsüyor fakat bu gülümseme Luna'yı şaşırtıyor. Lousika'nın gülümsemesi kayboluyor ve bunun yerine kelimeleri sanki tatları kötüymüşçesine çiğniyor gibi görünüyor. "Luna; *tia-oko* Rachel..."

"Gitti."

"Gitti mi?"

"Cennete gitti. Ancak Cennet yok. *Zabbaleen* seni alıp götürüyor, toza çeviriyor ve bitkileri beslemek için seni AKA'ya veriyor, hepsi bu."

"Luna! Bu söylediğin çok korkunç."

"Helen de Braga Cennete inanıyor ama bence aptalca bir şey. Ben *Zabbaleen'i* gördüm."

"Luna, Rachel..."

"Öldü, öldü, öldü, öldü, öldü. Biliyorum. Babam bu yüzden üzgün. Bu yüzden bağırıyor ve bir şeyleri kırıp döküyor."

"Bir şeyler mi kırıp döküyor?"

"Her şeyi. Sonra yenisini bastırıyor ve yeniden kırıp döküyor. Sen iyi misin, *Mamãe*?"

"Rafa'yla, babanla konuşurum."

"Bu, senin geri geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Ah, Luna, keşke gelebilsem."

"Peki, ben seni ne zaman göreceğim?"

"Ay sonunda Vo Adriana'nın doğum günü var," diyor Lousika.

Luna'nın yüzü öğle güneşi gibi parlıyor. "Ah evet!"

"Onun için geleceğim, söz veriyorum. Seni göreceğim, Luna. Seni seviyorum." Lousika Asamoah öpücük atıyor. Luna dudaklarını annesinin sanal yüzüne dokundurmak için öne eğiliyor.

"Hoşça kal, *Mamãe*."

Lousika Asamoah güve formunda Luna'yı serbest bırakıyor. Koruyucu, Luna Corta'nın sol omuzundaki görev yerine geri dönüyor. Bambuların arasındaki dolambaçlı yollardan kıvrılarak ve dolanarak geri dönerken Luna havadaki değişimi fark ediyor, nem, sesler. Bahçıvanlar işlerini bitirmişler ve şelaleleri geri açmışlar. Orixaların gözlerinden ve dudaklarından sular damlıyor, sızıyor, akıyor ve sonra sel oluyor. Boa Vista, oynaşan suların neşeli sıçrayışlarıyla doluyor.

Top kıvrılıyor. Sağdan sola, elin fırlatış seviyesinden gol çizgisinin sol alt köşesine doğru hızla bükülen güzel bir kavis. Kaleci hiç hareket etmiyor. Daha Rafa yere çakılmadan önce ağlara giriyor.

Hentbolu Ay'daki en güzel oyun ve Dünya'daki olimpik tuhaflık yapan şey, LHL'nin zarifliği, onun yer çekimi ile olan ilişkisi. Yer çekimiyle ve yer çekimine karşı. Ağın büyüklüğü, sahanın ve gol alanının boyutları, ay yer çekiminin avantajlarını kısıtlarken yer çekimi de dönüş, sıçrayış ve topun kıvrılması gibi seyircileri yıldız oyuncuların sihirli yeteneklerine hayran bırakan numaralara olanak sağlıyor.

"Topu durdurman gerekiyor," diye gülüyor Rafa Corta. Robson asık suratlı bir halde topu ağlardan alıyor. Bir baba oğluna karşı nasıl böyle rekabetçi olabilir ki? Oğluna karşı sayı aldığında nasıl sinsice sevinebilir? "Hadi." Saha boyunca dans ediyor, ayakları tahtaya zar zor değiyor. Boa Vista'daki bu hentbol sahası, Rafa Corta'nın tutkusu. Sahanın yüzeyi mükemmel bir esneklikte. Ses sistemi, Lucas'ın müzik odasını inşa eden mühendis tarafından yapıldı. Gerçi buranın akustiği, eski moda bossa incelikleri yerine oyuncuları coşturma ritimleri için ayarlandı. Rafa ve rakipleri arasındaki özel maçlar için kapalı tribünleri var. Aydaki en mükemmel saha ve buna rağmen Robson atamıyor, tutamıyor, koşamıyor, sayı kazanamıyor, hiçbir şey yapamıyor. Rafa, Robson'un top sürüşünü engelliyor, oğlan arkaya doğru sendeliyor ve bir saniyeden de kısa bir süre sonra ağlara giden topu yeniden alıyor.

"Bu Mackenzieler sana ne öğrettiler, ha?"

Corta güvenlik ekibi, Robson'u BALTRAN kapsülünden alıp doğrudan Boa Vista tıp merkezine götürmüşlerdi. Pota'dan kaçış, çocukta fiziksel bir zarara yol açmamıştı ancak psikolog yapay zekâ, konuşmada isteksizlik ve ona ilgi gösteren tüm insanlara kart hilesi gösterme isteği takıntısı bulmuştu. Psikolog uzun süreli bir travma danışmanlığı önermişti. Rafa Corta'nın terapisi daha zorlayıcı.

"Sana bunu öğretmediler mi?"

Robson topu babasına geri atıyor. Bu atışta kin var ancak beceri yok. Rafa topu havada rahat bir şekilde tutuyor ve Robson'a geri atıyor. Robson hareket etmeye çalışıyor ama top sağ bacağına net bir şaklama sesiyle çarpıyor.

"Şunu yapmayı kes!" diyor Robson.

"Peki, sana ne öğrettiler?"

Robson arkasını dönüyor ve topu yere atıyor. Rafa topu kapıyor ve bütün gücüyle çok kısa mesafeden fırlatıyor. Hentbol kıyafetleri dar ve ince olduğu için topun çarpışı, kemik kırılması gibi bir ses çıkartıyor. Robson dönüyor. Yüzü öfkeyle kasılmış. Rafa geri seken topu yakalıyor. Robson babasının elindeki topa vurmak için öne atılıyor ama top orada değil. Babası topu sürüyor, dönüyor ve yeniden eline alıyor. Sertçe fırlatıyor. Saha, yere çarpan topun gümlemesi ile yankılanıyor. Geri sıçrayan top yüzüne çarpmasın diye Robson kaçıyor.

"Toptan mı korkuyorsun?" diyor Rafa. Top yine onun elinde. Robson bir kez daha öne atılıyor. Rafa bir kez daha onun çevresinde dönüyor, topu oğlunun etrafında sektiriyor. Robson dönüyor, dönüyor ama topu takip edemiyor. Bir o yana bir bu yana başı dönüyor. Boom! Top zıplıyor ve karnına çarpıyor.

"Toptan bir kere korkarsan, hep korkarsın," diye sataşıyor Rafa.

"Kes şunu!" diye bağırıyor Robson. Ve Rafa duruyor.

"Kızgınsın. Güzel."

Ve top yine bir elinden diğerine zıplıyor. Badam badam badam. Ateş. Robson, ağır hentbol topunun vuruşuyla ciyaklıyor. Çığlık atıyor ve babasının üstüne atılıyor. Rafa iri ancak hızlı ve hareketleri seri. Hiç çaba harcamadan oğlundan uzaklaşıyor. Rafa'yı Robson'dan üstün kılan bu alaycı rahatlık, çocuğun öfkesini artırıyor.

"Öfke iyidir, Robbo."

"Bana böyle seslenme."

"Neden, Robbo?" Top sürüş, şut, acı. Yakala ve sektir, hep Robson'dan bir adım önde.

"Onlar bana böyle sesleniyorlar."

"Biliyorum. Robbo."

"Sus, sus, sus, sus!"

"Sustur, Robbo. Topu al ve ben de susayım."

Robson kısa mesafeden midesine gelen bir atışla iki büklüm oluyor.

"Annen öldü, Robson. Onu öldürdüler. Buna karşı ne yapmak istiyorsun?"

"Git buradan. Beni yalnız bırak."

"Yapamam, Robson. Sen bir Corta'sın. *Mamãe*. Benim *okom*."

"Ondan nefret ederdin."

"O, senin annendi."

"Sus!"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Senin susmanı istiyorum!"

"Susacağım, Robson. Söz veriyorum. Ama bana ne yapmak istediğini söylemelisin."

Robson sahanın ortasında taş gibi hareketsiz duruyor. Elleri aşağıda, vücudundan birkaç parmak uzakta sallanıyor.

"Onların ölmesini istiyorum dememi istiyorsun."

Top sırtına çarpıyor. Robson sallanıyor fakat hareket etmiyor.

"*Mamãe* için onların üstüne gideceğimi söylememi istiyorsun, ne kadar sürerse."

Karnına. Robson sendeliyor fakat düşmüyor.

"İntikam ve kan davası yemini etmemi istiyorsun." Karın, bacak, omuz.

"Ben bunu yapacağım, onlar aynısını geri yapacaklar ve ben daha fazlasını yapacağım, onlar da daha fazlasını yapacaklar ve bu asla bitmeyecek."

Karın. Karın. Yüz. Yüz. Yüz.

"Asla bitmeyecek, *Pai*!" Robson yumruk savuruyor. Küçük, yoğun hentbol topuna yönünü değiştirmeye yetecek hızda vuruyor. Top bir saniye içinde Rafa'nın eline geri dönüyor.

"Pota'da bana öğrettikleri," diyor Robson. "Hadley'den öğrendiğim şey." Rafa, Robson'un ne yaptığını net bir şekilde göremiyor fakat Robson sinsice bir hızla göz açıp kapayıncaya kadar babasının alanına giriyor ve top oğlanın eline geçiyor. "Bana bir adamın silahını ele geçirmeyi ve onu adama karşı kullanmayı öğrettiler." Topu sahanın uzun kenarı boyunca fırlatıyor ve topun ağır ağır yok olan sekişlerinin sesiyle yürüyerek uzaklaşıyor.

Badam. Badam. Badam.

Casus sinek, Oxala'nın sağ gözünün iç kısmındaki çıkıntıdan Corta Hélio'nun yönetim kurulu masasını gözetliyor.

Lucas Corta'nın artırılmış görüşünde Ejderha Denizi süzülüyor. Socrates ve Yemanja aynı haritayı Rafa ve Adriana Corta'ya gösteriyorlar.

"Mare Anguis'de bir maden araştırma sahası." Toquinho görüntüyü yaklaştırıyor, adı geçen alanları daire içine alıyor. "Yirmi bin kilometre kare karanlık bölge regoliti." Lucas bir parmağını kaldırıyor ve hayali haritaya dokunuyor. Ay bilimsel araştırmalardan gelen veriler, grinin ve tozun üstünü kaplıyor. Rafa bilgileri hemen

geçiyor ama Lucas annesinin dikkatini toplamış halde gözlerini kısarak baktığını görüyor. "İzninizi almadan fayda-maliyet analizi yaptım. Corta Hélio, isteğimiz onaylandıktan sonra üçüncü çeyrekte kâra geçmeye başlayacak. Condorcet'teki ekstraksyon tesisimizi oraya yeniden yerleştirebiliriz. Condorcet'teki madenin yüzde sekseni tükenmiş durumda; malzemelerimiz rafa kaldırıldı. İki sene içinde, yıllık yarım milyon dolarlık helyum 3 çıkartıyor olacağız. Mare Anguis'in ömrünü on yıl olarak tahmin ediyoruz."

"Bu, oldukça kapsamlı," diyor Rafa. Dilinde ve dudaklarında bir acılık. Lucas, küçük sineği sayesinde mahrem, mobilya parçalayan öfke nöbetlerinden haberdar. Sabit korumalar. Babası onu kaldırıp havaya fırlatmadan önce Luna'nın yüzündeki tereddüt. Mükemmel, cana yakın Rafa, partilerde ve resepsiyonlardaki ani öfke patlamalarıyla karanlık ve çirkin hale geliyor. İşe yaramaz hentbol menajerini, işe yaramaz antrenörlerini, işe yaramaz oyuncularını paylıyor. Lucas ironinin farkında: Hayatı boyunca karısı için tek güzel söz söylememiş adam, onun ölümüne öfkeleniyor. Haber kanalları, Rachel Mackenzie'nin ölümünü feci bir basınç azalma kazası olarak verdiler. Kusursuz bir yalan. Basın bastırmıyor. Beş Ejderhanın canının sıka gazeteciler ise kendi basınç azalma kazalarıyla uğraşıyorlar. Gülücükleri ve şık elbiseleri, aşkları ve güzel çocukları, evlilikleri ve zinaları haber yapın. Ejderhanın kuyruğunu çekiştirmeyin.

"Ne kadar yakında?" diye soruyor Adriana.

"Muku'da on iki ZMT'de."

"Çok yokmuş," diyor Rafa.

"Yeterince vakit var," diyor Lucas.

"Bu, kulaktan dolma bilgi mi?" diye soruyor Ariel. Lucas annesinin gözlerinin sanal Ay zemininde gezindiğini görüyor. Annesinin ay yüzeyinde geçirdiği süre, hayattaki tüm Cortalar'dan, hatta Carlinhos'tan çok daha fazla. On senedir kafasına kask takmamış olabilir ancak bir zamanlar tozcuydu, daima da tozcu olacak. Zemini, toz örtüyü, lojistiği, ayın Dünya›nın manyetokuyruğundan geçişinin elektriksel etkisini, güneş fırtınası olasılığını analiz edecek.

"Ariel'den geldi. Beyaz Tavşan Köşkünde birinden bir gizli bilgi."

"Gizli bilginin canı cehenneme," diyor Rafa. Lucas onun sesinde bir enerji, gözlerinde bir çıkar seziyor. Kasları geriliyor, alışılmadık duruşundan kurtuluyor. Teninin altında o eski altın ışık parıldıyor. Bu gece, oyun gecesi. Takımlar tüneldeler ve kalabalık çığlık çığlığa. Ama yine de kuşkulu. "Şimdi harekete geçmeliyiz."

"Hassasiyet," diyor Adriana. Parmak uçlarını birbirlerine bastırıyor, kemikten katedralinin kubbeleri. Lucas bu el hareketini çok iyi biliyor. Annesi hesap yapıyor. "Çok çabuk davranırsak, Ariel ifşa olur ve ben kalan yıllarımı Clavius Mahkemesinde, sözde haksız madencilik faaliyetleri için savaş vererek geçiririm. Çok yavaş hareket edersek…"

Maden çıkarma hakları yasası ilkel: Kuzey Amerika'yı biçimlendiren maden vurgunları ve altına hücum sırasında ortaya çıkan çelik yasasının aynısı. Yeni açılan alanın dört köşesini kim önce çevirirse, yasal talepte bulunmak ve LDC'den lisans almak için kırk sekiz saati olur. Bu, düz bir yarış. Lucas, Rafa'nın manasız, akıl almaz Moço maçlarında çığlık attığını görmüştü. Onun sevdiği şey bu: Hareket, enerji, eylem.

"Varlıklarımız neler?"

Lucas Toquinho'ya, hedef dörtgenin çevresindeki ekstraksyon birimlerini belirtmesini emrediyor. Kuzey batı, kuzey doğu ve güney doğu köşelerinden farklı uzaklıklarda yer alan turuncu simgeler beliriyor. Güney batı tepe noktası karanlık.

"Kuzey doğu Crisium birimleri hareket halinde. Bunu sıradan bir yeniden dağıtım veya programlı bir bakım olarak gizlemek zor olacaktır."

Lucas bir *jonmu*: Hareket talimatları onun konusu değil. Öfke titreşiyor; Rafa onu kontrol altına alıyor. Testi geçti.

"Benim endişem, köşeler." Toquinho ölçeği yakınlaştırıyor.

"Oraya otuz saatten daha önce ulaştırabileceğimiz bir şeyimiz yok," diyor Rafa, dağıtım etiketlerini okuyarak.

"Yüzeyde bir şey yok," diyor Lucas. Rafa topu kapıyor.

"Nik Vorontsov ile konuşurum," diyor Rafa. Başını annesine doğru eğiyor, hareket halinde: alınacak kararlar, atılacak adımlar.

"Sıradan bir arama, saatler kazandırabilir," diyor Lucas.

"İşte bu yüzden *hwae jang* benim, kardeşim. İş hayatı, ilişkilerden ibarettir."

Lucas kafasını eğiyor. Şimdi, biraz boyun eğme vakti. Annesi, oğullarının uyum içinde olduklarını görsün.

"Bunu bize getir, Rafa," diyor Adriana. Yüzü parlak, gözleri ışıltılı. Yıllar onu ezip geçmiş. Lucas çocukluğunun Adriana Corta'sını görüyor, imparatorluğun kurucusu, hanedanın yaratıcısı; *bercárionun* kapısındaki siluet.

Mavi elektrik, Lucasinho'yu doğrudan karını kaslarından vuruyor. Mavi fışkırarak kırmızı, mor, yeşil ve sarı ile buluşuyor. Çıplak vücudunun lekesiz yeri neredeyse yok. Holi'deki eğlence düşkünleri kadar ışıltılı bir renk soytarısı.

"Vaay," diyor Lucasinho, halüsünojen etkisini gösterirken. Dönüyor, renk tabancasından bir fırt daha çekiyor ve dünya milyonlarca kelebeğe dönüşüyor. Lucasinho bir aptal gibi sırıtarak, hayali kanatlardan bir hortumun tam merkezinde dönüyor.

Oyunun adı Avlanma, Madina agrariumunun her yerinde oynanıyor, çıplak tenler ve rastgele renkli halüsinojen okları fırlatan silahlarla.

Kelebekler kanatlarını açıyorlar, birbirlerine bağlanıp kilitleniyorlar. Gerçeklik geri dönüyor. Lucasinho yüksek bir muz ağacının yapraklarının altında eğiliyor. Çürüyen yapraklar, çıplak ayaklarının altında ezilerek balçığa dönüşüyorlar. Lucasinho ilerliyor, silahı hazırda, maviden sonra hâlâ gözleri kocaman açık ve kafası uyuşturucuların etkisinde. Baklava biçimli yer karoları şeklinde parçalanmış, uçsuz bucaksız bir gökdelenin bir yanından aşağı atlamış, dünyadan damlayan renklerin mora dönüşümünü izlemiş, sonsuz gibi hissettiren bir süre boyunca sol ayak başparmağı olmuş, üzerinde ışık benekleri olan upuzun silindirleri kovalamış ve onlar tarafından kovalanmış, yer elmaları ve bezelyelerin arasından vurulmuştu.

Yapraklar hışırdıyor: hareket. Lucasinho, renk tabancasının namlusu yanağında, yeşilliklerin altında küçük, nemli bir açıklığa, mahsuller ve çürüklerle dolu, gizli bir yuvaya giriyor.

Ensesine bir şey dokunuyor.

"Vuruldun," diyor bir kadın sesi. Lucasinho, mürekkebin vuruşunun acısını, başka bir yere doğru uçuşu bekliyor. Bu partiye gelmişti çünkü Twé'deydi ve Abena Asamoah ile karşılaşabilirdi. Gerilla oyunları, Abena Asamoah'ın eğlence anlayışına uygun değildi. Ama avlamak ve avlanmak, ara sıra kaybolmak ve korkmak, insanlardan önce davranıp onları vurmak, kim tarafından vurulduklarını anlamadan onlara uzaktan ateş etmek ve sıran geldiğinde vurulmak, heyecan verici bir şey. Ensesine silah yaslanması, seksi. Lucasinho bu kızın merhametine kalmış durumda. Tahrik edici çaresizlik.

Tetiğin tıkırtısını duyuyor. Hiçbir şey.

"Kahretsin," diyor kız. "Bitmiş."

Lucasinho yuvarlanarak ayağa kalkıyor, renk silahını doğrultuyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırıyor kız, ellerini teslimiyetle kaldırıyor. Ya Afuom Asamoah, Abena ve Kojo'nun *abusua* kız kardeşleri. Leopar *abusua*. AKA benzerliği, Lucasinho'nun başını ağrıtıyor. Kızın teninde beş renk oku var, sağ kalçasında, sol dizinde, sol göğsünde, sol bacağında, başının sağ tarafında. Lucasinho tetiği çekiyor. Hiçbir şey.

"Bitmiş," diyor Lucasinho. Aynı sözcük tüp çiftliğin her yerinde yankılanıyor, en yüksek teraslardan, güneş panelleri sıralarına kadar. Bitti. Bitti. Agrarium tüplerini bağlayan alt tünellerden belli belirsiz. Bitti. Bitti.

"Şanslısın," diyor Lucasinho.

"Ne demek istiyorsun?" diyor Ya Afuom. "Seni dizlerinin üstüne oturttum." Lucasinho'yu baştan aşağıya süzüyor. "Kaplanmışsın, dostum. Banyo yapmalısın. Hadi gel. Bu en iyisi. Balıklardan korkmazsın, değil mi?"

"Neden?"

"Göletlerde var. Kurbağa ve ördek de var. Bazıları, insan olmayan bir canlının onlara dokunması fikrinden korkarlar."

"Sanırım bu oyunda bir terslik var," diyor Lucasinho. "Ne kadar çok vurulursan, vurulman daha da kolaylaşıyor."

"Eğer kazanmak için oynuyorsan, evet terslik var," diyor Ya Afuom.

İskeleye bar kurulmuş. İçki ve elektronik sigara dolu. Ancak Lucasinho o kadar çok kimyasal aldı ki daha fazlasını kaldırabilecek durumda değil. Havuzlar çoktan dolmuş. Tüp çiftliğin bacasında sesler ve su şıpırtıları yankılanıyor. Lucasinho temkinli bir şekilde suya giriyor. Balıklar ısırır mı, emerler mi, idrar deliğinden girip yukarıya doğru yüzebilirler mi? Halüsinojen deri boyası suda yavaşça çözünüyor; kırmızı, sarı, yeşil ve mavi haleler. Bu, balıklara ne yapar? O balıkları yiyen insanlara ne yapar? Lucasinho, kendisiyle birlikte suyu paylaşan bir şeyi yediğini hayal edemiyor. Gözü olan herhangi bir şeyi yediğini hayal edemiyor.

"Merhaba!" Ya Afuom yanına atlıyor. Kalçalar, popolar değiyor. Bacaklar birbirine dolanıyor. Göbekler sürtünüyor, parmaklar yürüyor.

"O bir balık mıydı?"

Ya Afuom kıkırdıyor. Lucasinho, ellerinin arasında bir göğüs olduğunu fark ediyor. Ya Afuom'un parmakları onun kıçını kavrıyor. Lucasinho'nun elleri, kan sıcağı suda daha da derinlere dalıyor, kıvrımları ve sırları arıyor. "Ah sen!" Grigori Vorontsov'dan sonraki en iyi kıç Ya Afuom'un. Sonra Lucasinho sertleşiyor, alınları birbirine değiyor, birbirlerinin gözlerine bakıyorlar ve Ya Afuom ona gülüyor. Çünkü çıplak adamlar komik oluyorlar.

"Ben hep Asamoah kızlarının kibar ve utangaç olduklarını duyarım," diye alay ediyor Lucasinho.

"Sana bunu kim söyledi?" diyor Ya Afuom ve onu kendine çekiyor.

Abena. Domates yapraklarının arasından bir an görünüp kayboluyor. Bardan, seviş tüneline doğru hareket ediyor.

"Hey! Hey! Abena! Bekle!"

Lucasinho havuzdan çıkıyor. Abena dönüyor, suratını buruşturuyor.

"Abena!" Sular damlatarak Abena'ya doğru yürüyor. Yarı kalkmış penisi acıyla sallanıyor. Abena tek kaşını havaya kaldırıyor.

"Merhaba, Luca."

"Merhaba Abena."

Ya Afuom yanında beliriyor ve kolunu Lucasinho'ya doluyor.

"Ne zamandır?" diyor Abena. Ya Afuom gülümseyerek biraz daha yaklaşıyor. "İyi eğlenceler, Luca." Abena uzaklaşıyor.

"Abena!" Lucasinho sesleniyor fakat Abena gidiyor. Şimdi de Ya Afuom gidiyor. "Abena! Ya! Neler oluyor?" *Abusua* kız kardeşlerinin bir oyunu. Hava serinliyor, penisi iniyor, çoklu halüsinojen sersemliği Lucasinho'yu ürpertiyor, paranoyaklaştırıyor. Partinin havası kaçıyor. Lucasinho giysilerini buluyor, Meridyene dönüş bileti için yalvarıyor ve eve gittiğinde Kojo ve yeni ayak parmaklarıyla karşılaşıyor. Lucasinho gece orada kalabilir ama yalnızca o gece. Evsiz, sevişmesiz, Abena'sız.

Wagner Meridyene geç dönüyor. Theophilus küçük bir kasaba, yalnızca makinelerin hareket ettiği Sinus Asperitatis'in büyük ıssızlığının kuzey kenarında bin kişilik bir yerleşim yeri. Ana hatta bağlanan raylar üç sene önce yapıldı, üç yüz kilometrelik tek hat; Hypatia'da aktarma yapan günde dört otoray. Torricelli'deki sinyalizasyon tertibatına mikro meteor çarpmış, Wagner'i kapana kıstırmıştı. Bakım robotları yeni bir modül açıncaya kadar altı saat boyunca volta atmış, karıncalanan derisini kaşımış, bardak bardak buzlu çay içmiş, içinden çığlık atmıştı. Otoray kalabalıktı, bir saatlik yolculukta sadece ayakta durmaya yer vardı.

Gözlerinin önünde değişiyor muyum? diye düşünmüştü Wagner. *Diğer insanlardan farklı mı kokuyorum?* Hep öyle olduğunu hayal etmişti.

Torricelli sarsıntısı, batı yarımküresindeki seyahat yollarının çoğunu yıkmıştı. Wagner güney denizlerinden ve merkez Tranquillity'den gelen dört kolun kesişiminden biraz daha büyük olan Hypatia İstasyonuna geldiğinde, platformların evlerine dönenlerle, vardiya işçileriyle, geniş ailelerini ziyarete giden dedeler ve ninelerle dolu olduğunu görüyor. Çocuk grupları; koşuyorlar, çığlık atıyorlar, arada sırada uzun bekleyişten şikâyet ediyorlar. Sesleri, Wagner'in yükselmiş duyularını aşındırıyor. Koruyucusu onun için Bölgesel 37'den bilet almayı başardı; üç saatlik bekleyiş. Ailelerden, atılmış erişte kutuları ve içecek bardaklarından uzakta, karanlık ve sessiz bir köşe buluyor. Sırtını bir sütuna yaslayarak oturuyor, dizlerini çekiyor ve başını dizlerine koyuyor.

Koruyucusunu yeniden tasarlıyor. *Adeus*[23], Sombra: *olá*[24] Dr. Luz. Sütunlar sallanıyor, uzun koridorlar yukarıdan süratle geçen trenin etkisiyle çınlıyor. *Zabbaleen* robotları Wagner'in üstünü başını arıyorlar, geri dönüştürülebilecek şeyler bakınıyorlar. Çağrılar, mesajlar, Meridyenden fotoğraflar. *Neredesin seni istiyoruz başlama vuruşu.* Tren sorunu. *Seni özledim, Küçük Kurt.* Hiçbiri Analiese'den değil. Analiese kuralları biliyor. Hayatın aydınlık yarısı var, bir de karanlık yarısı.

Dr. Luz, Wagner'in her zamanki pencere yanı koltuğunu ayırtamadığı için yolculuk boyunca Dünya'ya bakamayacak. Bu iyi: yapılması gereken işler var. Bir strateji geliştirmek zorunda. Toplantı ayarlayamıyor. Bir Corta fısıltısı ve Elisa Stracchi koşacaktır. Kadını komisyonla cezbedecek ama bunu ikna edici ve heyecanlı hale getirmeli. Gereken özeni gösterecektir. Şirket içinde şirketler, iç içe yapılar, holding labirenti; tipik Ay şirket oluşumları. Çok karışık değil; bu da şüphe çekecektir. Yeni bir koruyucuya, sahte sosyal medya izine, yeni bir çevrimiçi geçmişe ihtiyacı olacak. Corta Hélio yapay zekâları bunları oluşturabilir ancak onlar için bile zaman alır. Dünya'yı orada hissederken, ona doğru çekilirken, hızla geçen her kilometrede onunla birlikte değişirken kusursuz olmak çok zor. Bu, aşkın ilk günleri gibi, heyecanla midesi bulanmak gibi, sarhoşluğun kıyısındaki coşku anı gibi, dans salonu uyuşturucuları gibi, vertigo gibi. Ama bunlar hafif örnekler; Dünya tam yuvarlakken meydana gelen değişiklikleri karşılayacak bir Ay kelimesi yok.

İstasyondan neredeyse koşarak çıkıyor. Sürü evine sabahın ilk saatlerinde iniyor. Amal bekliyor.

"Wagner." Amal iki kültürün benliğini Wagner'den daha fazla benimsemişti ve Alter önadını almıştı. Neden önadlar cinsiyetle ilgili olmak zorunda? diyor Né. Né, Wagner'i kendine çekiyor, altdudağını ısırıyor, acı vermek için çekiştiriyor ve otoritesini belli ediyor. Né, takım lideri. Sonra gerçek öpücük. "Aç mısın, bir şey ister misin?" Wagner'in tavırları, yorgunluğunu sözlerden daha güçlü ve etkili bir şekilde anlatıyor. Değişim günleri insan kaynaklarını yakıyor. "Hadi, çocuk. Jose ve Eiji hâlâ yoldalar."

23 Adeus: Portekizce, hoşça kal
24 Olá: Portekizce, merhaba

Wagner soyunma odasında giysilerini çıkartıyor. Duşlar. Yatak odasına kadar yumuşak paspaslar. Uyku oyuğu çoktan dolmuş. Oyuğa giriyor; yumuşak döşeme, sahte kürk çarşaflar onu okşuyorlar. Vücutlar uykularında homurdanıyor, dönüyor ve mırıldanıyorlar. Wagner onların arasına sığışıyor, bir çocuk gibi büzülüp kıvranıyor. Tenler birbirlerine değiyor. Wagner'in nefesi ritme katılıyor. Koruyucular iç içe geçmiş vücutların üstünde duruyorlar; masumiyet melekleri. Sürünün birliği.

Arazi aracı en saf haliyle bir Ay gerecidir: boşluğa açılan bir şasi, her birinde üç koltuk olan, birbirine bakan iki sıra, havalandırma, enerji, süspansiyon, yapay zekâ, aralarında yolcu şasisinin takılı olduğu kocaman dört tekerlek. Felaket hızlı. Yüzey Faaliyet Ekibiyle araca tıkışmış olan Marina, araç hendeklerden zıplayıp, krater ağızlarından sıçrarken koruyucu parmaklıklara doğru savruluyor. Marina hızını hesaplamaya çalışıyor fakat yakındaki ufuk çizgisi ve Ay yer referanslarının ölçeğini bilmemesi, matematik bilgisini işe yaramaz hale getiriyor. Hızlı. Ve sıkıcı. Sıkıntının dereceleri: Dünya'nın yüksek mavi gözü, Luna'nın alçak gri tepeleri, karşısındaki *sasuitin* (koruyucu etiketi Paulo Riberio diyor) boşluk halindeki yüz koruyucusu. Hetty kıyafet içi eğlence kanalını açıyor. Marina on iki el Marble Mayhem oynuyor, *Kalpler ve Kafatasları'nı* (yazarların dizinin gidişatını ve karakterleri finale doğru yönlendirdiği oyalama bölümü) ve evden gelen yeni bir videoyu izliyor. Annesi verandada tekerlekli sandalyesinden el sallıyor. Kolları ince ve lekeli, saçları gri bir karmaşa ama gülümsüyor. Kessie ve yeğenleri ve köpek Canaan. Ve orada, ah işte orada erkek kardeşi Skyler var, Endonezya'dan dönmüş, karısı Nisrina ve Marina'nın diğer yeğenleri. Arka planda gri bir yağmur, verandanın tıkalı oluğundan taşan gri yağmur, bir şelale, yağmur o kadar gürültülü ki verandadaki herkes sesini duyurmak için bağırıyor.

Marina, yüz koruyucusunun boşluk maskesinin ardında ağlıyor. Kask gözyaşlarını emiyor.

Omzunda hafif bir dokunuş. Marina yüz koruyucusunun boşluğunu kaldırıyor: Carlinhos, arazi aracının dar koridorunda eğiliyor. Marina'nın omzunun üstünden işaret ediyor. Emniyet kemerleri dönüp maden tesisini ilk görüşüne izin verecek kadar özgürlük sağlıyorlar. Ekstraktörlerin örümceğe benzeyen vinçleri,

yakın ufkun ardından göğe yükseliyorlar. Ekibin görevi, Corta Hélio'nun Doğu Tranquillity'deki ekstraksyon tesisini planlı olarak denetlemek. Saniyeler sonra arazi aracı toz bulutunun içinde fren yapıyor ve emniyet kemerleri açılıyor.

Carlinhos özel kanaldan Marina'ya, "Yanımda kal," diyor. Marina tekerlek izli regolite atlıyor. Helyum hasat makinelerinin arasında. Çirkinler, kasvetliler ve amaca yönelikler. Kaotik, ilk bakışta kavramak güç. Geniş kirişler karmaşık pervanelere, ayırıcı kafeslere, ulaştırma kayışlarına ev sahipliği yapıyorlar. Ayna kolları güneşi takip ediyorlar, helyum 3'ü regolitten çıkartan güneş enerjili damıtıcılara odaklıyorlar. Toplama küreleri, her biri kendi yaptığı hasatla işaretlenmiş. Helyum 3 bir ihracat ürünü ama Corta aynı zamanda yaşam yakıtlarını, hidrojen, oksijen ve nitrojeni de damıtıyor. Yüksek hızlı Arşimet vidaları, baş aşağı fıskiyeler gibi toz halinde dökülmeden önce atık malzemelerini gökyüzünde bir kilometre yukarıya çıkartan jetleri içine itiyorlar. Dünya ışığı ince tozlardan, cam parçalarından yansıyor, aykuşakları oluşturuyor. Marina samba hattında yürüyor. On ekstraktör, beş kilometrelik bir cephede çalışıyor, Marina'nın boyunun üç katı olan tekerleklerin üstünde ağır ağır ilerliyorlar. Yakındaki ufuk, samba hattının her iki ucundaki ekstraktörleri kısmen saklıyor. Küreme tekerleri, her bir küreyişte tonlarca regolit kazıyorlar. Mükemmel bir senkronizasyonla hareket ediyorlar: sallanan kafalar. Marina, sırtlarında ortaçağ kaleleri taşıyan korku filmi kaplumbağalarını hayal diyor. Bunlarla Godzilla savaşıyor olmalı. Marina endüstrinin titreşimini sasuit botlarında hissediyor ancak hiçbir şey duymuyor. Tam bir sessizlik. Marina ayna dizilerine ve başının üstündeki atık jetlerine bakıyor, gözlerini Roma Messier'in sırtındaki birbirlerine paralel hatlara çeviriyor. Burası onun iş yeri. Burası onun dünyası.

"Marina."

İsmi. Biri onun ismini söyledi. Carlinhos'un eldivenli elleri onun kolunu tutuyor, onun ellerini kaskının kayışlarından nazikçe uzaklaştırıyor. Kayışlar: Marina onları açmak üzereydi. Tranquillity Denizinin orta yerinde *sasuit'inin* kaskını çıkartmak üzereydi.

"Aman Tanrım," diyor Marina, neredeyse kendini öldürmesine neden olacak bu dalgın rahatlığından dehşete düşerek. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ben sadece…"

"Nerede olduğunu mu unuttun?" diyor Carlinhos Corta.

"İyiyim." Ama iyi değil. Affedilmez bir günah işlemişti. Nerede olduğunu unutmuştu. İlk kez sahaya çıkmıştı ve eğitimde söylenen her şey aklından gitmişti. Hızlı hızlı soluyor, nefesini yakalamaya çalışıyor. Panikleme. Panik seni öldürür.

"Arazi aracına dönmek ister misin?" diye soruyor Carlinhos.

"Hayır," diyor Marina. "İyi olacağım."

Fakat siperlik yüzüne o kadar yakın ki onu hissedebiliyor. Bir cam fanusun içine hapsolmuş halde. Ondan kurtulmak zorunda. Serbest, serbestçe nefes almalı.

"Seni arazi aracına geri göndermememin tek nedeni, *iyi olacağım* demen," diyor Carlinhos. "Acele etme."

Kask içi göstergelerden Marina'nın biyo-uyarılarını okuyor; nabız atışı, kan şekeri, gazlar ve solunum fonksiyonları.

"Çalışmak istiyorum," diyor Marina. "Bana yapacak bir şey var, kafamı oyalayabileceğim bir şey."

Carlinhos'un boş kask siperliği uzunca bir süre hareketsiz kalıyor. Sonra konuşuyor. "İşe başla."

Ay, insan etine olduğu kadar robotlara da vahşi davranıyor. Filtre edilmemiş radyasyon, yapay zekâ çiplerini yiyor. Işık, inşaat plastiklerini aşındırıyor. Aylık manyetokuyruk, ayın Dünya'nın manyetik alanının kuyruk akışının içinden geçişi, zayıflamış elektrik akımlarını bozabiliyor ve kısa süreli ancak yıkıcı toz iblisini havaya kaldırabiliyor. Toz. Tranquillity Doğu samba hattının baş iblisi. Her yer toz. Daima toz. Payandaları, kirişleri, tekerleklerin tellerini, yüzeyleri bir kürk gibi kaplıyor. Marina temkinli bir şekilde yapısal kafeste gezdiriyor. Toz havı, sasuit'inin elektrostatik yüküyle dans eden tüyler gibi hareket ediyor. Ay yüzeyinde toz aşındırır, eskitir, kazır, yok eder. Marina'nın işi yeniden manyetik alan oluşturmak. Bir Jo Moonbeam'in bile yapabileceği kadar kolay ve izlemesi eğlenceli. Bir zamanlayıcı, manyetik ve elektriksel tersine çevirmeyi ayarlar ve Marina büyük Ay adımlarıyla emniyetli bir mesafeye koşar. Alan tersine döner ve yüklü toz parçacıklarını ani bir gümüş pudra bulutuna iteler. Şirin, dramatik ve iştah açıcı. Marina bunda dünyasal, biyolojik benzeşmeler buluyor: okyanusta ıslanmış bir köpek, tüylerini silkeliyor; ormanda bir mantar

sporlarını püfletiyor. Modül ekibi, *sasuitleri* tozla kaplamış olsa da çalışmaya devam ediyor, çipleri ve kumandaları değiştiriyorlar: İş robotları zor bulunuyor. Marina'nın parmakları tozun altında gizli hiyeroglif grafitilerinin izini sürüyor: sevgililerin isimleri, hentbol takımları, bütün Ay dillerinde ve yazılarında lanetler ve küfürler.

Puff. Marina bir başka yumuşak toz patlamasıyla manyetik alan oluşturuyor. Bir ses çıkartmış olmalı. Sessizlik uygun değil. *Puff*, diye fısıldıyor kaskının içinde. Özel kanaldan bir kahkaha duyuyor.

"Bunu herkes yapar," diyor Carlinhos.

Tozun altında hiyeroglifler var. Tozcu nesiller isimlerini, küfürlerini, tanrılarını, sevgililerini onlarca renkte uzay kalemleriyle çıplak metale bırakmışlar. Pyotr H. bu pisliğin içine ediyor. Moços HC.

Marina her ekstraktör ile birlikte *puffluyor*. Ay işinde püf noktaları vardır. Konsantrasyonunu bozma. Arazinin tekdüzeliği, ufkun yakınlığı, ekstraktörlerin bir örnekliği, kürek kafalarındaki dalgalanmanın büyüleyiciliği; bütün hepsi uyuşturucu, hipnotize edici. Marina, düşüncelerinin Carlinhos'un koşuşuna, püsküllere, dokumalara ve vücut yağlarına kaydığını fark ediyor. Carlinhos'u kafasından atıyor. İkinci püf noktası da bir ayartma. Bütün basınç kıyafetleri aynı değildir. Bir *sasuit*, bir dalgıç kıyafeti değildir. Yüzeyde su basıncı yoktur, hava basıncı yoktur. İşler hızlı ilerler. Oleg'in kafası eğitim sırasında ezilmişti çünkü o en büyük hatayı yapmıştı. Kütle, hız, momentum. Konsantre ol. Odaklan. Kıyafetinin uyarılarını takip et. Su, ısı, hava, radyasyon. Basınç, iletişim, şebeke. Kanallar, hava durumu. Ay'da da hava durumu var ve hiçbiri iyi değil. Manyetokuyruk, güneş faaliyeti. Her dakika kontrol edilmesi gereken onlarca şey ve yapması gereken işi. Bazı ekip arkadaşları müzik dinliyorlar. Bunu nasıl yapıyorlar? Beşinci ekstraktördeyken Marina'nın kolları ağrımaya başlıyor. Odaklan. Konsantre ol.

Marina'nın konsantrasyonu o kadar derin, odaklanması o kadar keskin ki genel kanaldan gelen ikazları, Paulo Ribeiro'nun kaskının üstündeki ismin önce kızarıp sonra beyazlaşmasını fark etmiyor.

Rafa ellerini iniş payandasının parlak alüminyumunda gezdiriyor.

"Çok güzel, Nik."

VTO ulaşım aracı *Orel*, yirmi projektörden gelen ışığın parlaklığına gömülmüş halde duruyor. Kaldırıcının kendi arama projektörleri gövdeyi, itici bölmeleri, yakıt tanklarının kümelenmiş kürelerini, idare kollarını, girintili pilot pencerelerini, VTO kartalının burnunu aydınlatıyor.

"Hadi orada, Rafa Corta," diyor Nikolai Vorontsov. "Güzel değil. Ayda hiçbir şey güzel olmaz. Çok büyük bir palavracısın." Bir toprak kayması gibi kahkaha atıyor.

Nikolai, Vorontsov dendiğinde herkesin aklına gelen bir tip, duvar gibi bir adam, uzun olduğu kadar geniş de. Sakallı, örgülü uzun saçlı. Dünya mavisi gözler ve derinden patlayarak gelen bir ses. Aksanını güçlendiriyor. Retro moda düşkünlüğünü asla takip etmiyor, Nik Vorontsov. Çok cepli şort, iş botları, gevşek vücut yağlarına dönüşmüş kasları saran tişört. Bütün ailesi gibi onun da koruyucusu iki başlı kartal, üzeri şahsi hanedan arması ile süslenmiş. Nikolai, profesyonel bir Vorontsov.

"Göründüğü gibi değil," diyor Rafa. "Olduğu gibi."

"Şimdi gerçekten de hadi oradan," diyor Nik Vorontsov.

Orel, bir ay gemisi. Bir noktadan bir noktaya yüzey ulaşım aracı. Ay'da seyahat etmenin en pahalı ve en müsrif yolu. Küresel tanklardaki hidrojen ve oksijen çok değerli; yaşamsal yakıtlar, roket motorları için değil. Eski Dünya'da elektrik için petrol yakmak gibi bir şey. Ay'da, enerji ucuz, kaynaklar enderdir. İnsanlar ve mallar trenle, arazi araçlarıyla, yüzey otobüsüyle, gözden düşen BALTRAN'la, yörünge bağlarıyla, kendi kas güçleriyle, tekerlek ve kanatlarla taşınırlar. Ay gemilerinin kargo bölmelerinde uçmazlar.

VTO, Ay çevresinde geniş bir alana dağılmış merkezlere yerleştirilmiş on ulaşım aracından oluşan bir filoya sahip. Bunlar acil hizmet, ambulans, kurtarma ekibi, cankurtaran araçları. Bir ulaştırma merkezinden otuz dakikalık uçuştan daha uzakta bir yer yok. Nik Vorontsov filonun komutanı ve pilotu, mühendisi, bu çirkin ay gemilerinin sevdalısı. Bu gemiler onun için çocuklarından daha kıymetliler.

"Tanrı'nın Eli'nden[25] buraya, benim çirkin bebeklerimi yalamaya ve bana onların güzel olduklarını söylemeye mi geldin?"

25 Tanrı'nın Eli: João de Deus

diye soruyor Nik Vorontsov. Şehrin ismini Globo dilinde söylemişti çünkü her zaman Portekizcenin telaffuzunun zor olduğunu belirtmek için böyle oyunlar oynardı. Nik ve Rafa eski üniversite arkadaşlarılar. Birlikte okumuşlar, birlikte spor yapmışlardı: ağırlık ve beden eğitimi. Nik, Kas Yolunda Rafa'dan daha ileri gitmişti ama Rafa arkadaşıyla Meridyendeki Nevsky Bar'da votka içmek için buluştuklarında takviye gıdalar ve antrenman şekilleri hakkında konuşurken üste çıkabilmek için bunu iş haline getirmişti.

"João de Deus'tan buraya senin bebeklerinden birini kiralamak için geldim," diyor Rafa.

"Belirli bir bebek mi?"

"Luna 18'deki *Sokol*." VTO cankurtaranlarının nerede olduklarını bilmek, yüzey işi için temel bilgidir, güncelleştirilmiş kurtarma sigortası gibi.

"Çok üzgünüm. O bebek bakım için dışarıya alındı," diyor Nik Vorontsov.

"Peki, Joliot'taki *Pustelga*?"

"Ah. *Pustelga*. Hâlâ uzaya elverişlilik sertifikası bekliyor. LDC ağır işliyor."

"Bu, bütün Tranquillity-Serenity-Crisium sektörünün korumasız olduğu anlamına gelir."

"Biliyorum. Acınası bir durum. Memurlar, hah. Bu konuda ben ne yapabilirim? Orada kendine dikkat et."

Rafa, *Orel'in* iniş bacağına şaplak atıyor.

"Bu."

"Ne zaman?"

"Şu andan itibaren mürettebatı ve ekipmanı ile birlikte kırk sekiz saat."

Nik Vorontsov dişlerinin arasından havayı emiyor. Rafa Orel'in o kadar süre boyunca müsait olmadığını, hiçbir Vorontsov ulaşım aracının müsait olmayacağını anlıyor. Rafa'nın çene ve karın kasları geriliyor. Öfke yüzünde ve ellerinde sıcak bir şekilde kabarıyor. Kişisel dokunuşlar, diye Lucas'a teminat vermişti. İş dünyası ilişkilerden ibarettir. Şimdiyse, tarz giysileri, bakımlı saçları ve

manikürlü elleriyle birlikte bunca yolu bu Vorontsov gözetleme kulesi tarafından aptal yerine konmak için gelmiş oluyor.

"Ne kadar istiyorsun?"

"Rafa, bu onursuzca."

"Seni kim satın aldı?"

"Rafa, bu güzel bir konuşma değil."

"Mackenzieler. Duncan mıydı yoksa yaşlı adam şahsen yapmak için ayağa mı kalktı? Aileden aileye. Robert, bu Robert olmalı. Ulaşım filosunu bağlamak, bu onun tarzı. Duncan'ın asla bir tarzı olmadı. Senden bizzat kendi mi istedi yoksa yaşlı Valery'ye mi vızıldadı, o da senin yoldan çekilmeni söyledi."

"Rafa, bence hemen gitmelisin."

Rafa'nın içinde öfke patlıyor, kaynayan kanın kabarışı. Nik Vorontsov'un yüzüne bağırıyor, tükürük saçıyor.

"Beni düşmanın yapmak mı istiyorsun? Benim ailemi kendine düşman etmek mi istiyorsun? Biz Corta'yız. Seni öyle farklı yollarla beceririz ki asla kendine gelemezsin. Siz de kimsiniz? Otobüs sürücüleri ve taksiciler."

Nik Vorontsov elinin tersiyle yüzünü siliyor.

"Rafa..."

"Canın cehenneme, sana ihtiyacımız yok. Bunu şikâyet edeceğiz ve Cortalar seninle dibine kadar uğraşacaklar." Rafa huysuzca aracın iniş bacağına tekme atıyor. Nik Vorontsov Rusça kükrüyor ve Corta koruma görevlileri Rafa'nın kollarını tutuyorlar. Sessizce, iyi giyinmiş olarak ve güçlü bir şekilde hiçliğin içinden ortaya çıkıyorlar.

"Sinyor, hadi gidelim."

"Bırakın beni!" diye bağırıyor Rafa, korumalarına.

"Ne yazık ki olmaz, Sinyor," diyor birinci *escolta*. Rafa'yı kucaklayarak Nik Vorontsov'dan uzaklaştırıyor.

"Size emrediyorum," diyor Rafa.

"Biz sizin emrinizde değiliz," diyor Birinci *Escolta*.

"Lucas Corta, ailenize yapılan hakaretler için özür diliyor, Sinyor Vorontsov," diyor İkinci *Escolta*, uzun boylu, üzerine oturan bir takım elbise giymiş bir kadın.

"Patronunuzu benim üssümden çıkartın!" diye kükrüyor Nikolai Vorontsov.

"Hemen Sinyor," diyor İkinci Koruma. Rafa kapıya doğru sürüklenirken tükürüyor. Balgam, ay yer çekiminde şık bir şekilde uzağa uçuyor. Nik Vorontsov rahatlıkla kaçıyor ama tükürük onu hedef almıyor. Gemisini, bebeğini, değerlisi *Orel'i* hedef alıyor.

Profesyonel Hentbol Takımı Sahipleri Kulübü küçük, rahat ve oldukça özel. Açık bir tedbiri var: *Escoltalarınızı* kapıda bırakın. Kulübün aşırı kaslı güvenlik görevlileri siz içeriye girerken, sol işaret parmaklarını beyin epifizlerine dokunduruyorlar: *koruyucu yok*. Siz bu kurala uyana kadar görevliler sizi kibarca uyarmaya devam ediyorlar. Kulüp, şık döşeli, lüks değil. Ortam, üniversite kolokyumlarını anımsatıyor. İki düzine üyesi var, hepsi de erkek.

İki düzine erkek, iki düzine arkadaş ve Rafa onların hiçbiriyle konuşmak istemiyor. Jaden Wen Sun salonun diğer köşesinden, bir kulüp koltuğunun derinliklerinden sesleniyor; Rafa bir cevap geveliyor ve odasına yürüyor. Öfkeyle yanıyor. Kapıyı çarpıyor, bir sandalyeyi havaya kaldırıyor ve hiç çaba harcamadan odanın karşı tarafına fırlatıyor. Masa ve lambalar paramparça olup düşüyorlar. Parçaları sertçe tekmeliyor. Duvardaki eski moda ekranı söküyor, şifonyerin kenarına çarpıyor, ikiye ayrılana dek vuruyor, vuruyor, vuruyor. Kırık ekranın iki yarısını baskı makinesinin çıktı haznesine sıkıştırıyor. Baskı makinesi işe yaramaz hale gelinceye dek onları kanırtıyor.

Kapıda bir tıkırtı.

"Bay Corta."

"Yok bir şey."

Öfke köze dönüşüyor. Her şeyi kırıyor. Bu oda, Nik Vorontsov ile münakaşa, hepsi aynı öfke. Nik Vorontsov'un gemisine tükürmüştü. Kızının üstüne de tükürebilirdi. João de Deus'u aradığında, Lucas'ın duraksamaları ve uzun sessizlikleri, herhangi bir öfke patlamasından çok daha etkili cezalar olmuşlardı. Ailesini hayal kırıklığına uğratmıştı. Ailesini hep hayal kırıklığına uğratıyordu. Dokunduğu her şey mahvoluyordu.

Rafa, oda parçalayan kırmızı hiddetinde özenli davranıyor. Bar

sağlam. Yatağa oturuyor, kalabalık bir odanın karşısından sevgilisine bakar gibi şişeleri gözetliyor. Kulüp, Rafa'nın odasında onun özel cinlerini ve romlarını eksik etmiyor. Bu gece onlarla birlikte güzel bir gece olacak, birlikte içecekler. Acıklı pişmanlığına içecek; gece yarısından sonra sarhoş kafayla Lousika'yı arayacak.

Biraz haysiyet sahibi ol, adamım.

"Hey," diye sesleniyor Jaden Sun bir kez daha.

"Dışarıya çıkıyorum," diyor Rafa.

Rafa geri dönene dek kulüp çalışanları odayı yeniden inşa etmek zorunda kalacaklar.

Madrinha Flavia Lucasinho'yu kapısında görünce, Lucasinho onu hastane yatağının ayakucunda gördüğü zamanki kadar şaşkınlığa uğruyor.

Lucasinho, Kojo'nun evinden özenle taşıdığı karton kutuyu açıyor. Donuk şeker hamurundan yeşil harfler *Pax*[26] kelimesini oluşturuyor.

"İtalyanca," diyor Lucasinho. "İtalya'nın nerede olduğuna bakmak zorunda kaldım. Çok hafifler. İçinde badem var. Bademle aran iyi, değil mi? *Pax* yazıyor. *Paz* kelimesinin Katolik dilinde söylenişi gibi." Bir oğlan, *madrinhasıyla* doğal olarak Portekizce konuşur.

"Paz na terra boa vontande a todos os homens[27]," diyor Flavia. "İçeri gel, ah içeri gel."

Ev tıklım tıklım dolu ve loş. Evdeki tek ışık kaynağı, bir düzine küçük biyo-ışık. Her gediğe, çatlağa, rafa ve çıkıntıya yerleştirilmiş. Lucasinho yeşil parıltının içinde suratını buruşturuyor.

"Vay, burası küçükmüş sanki." Lucas kapı pervazını altından eğilerek geçiyor ve öteberinin içinde oturacak yer bulmaya çalışıyor.

"Burada her zaman senin için yer var," diyor Flavia. Lucasinho'nun ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. "*Coração*."

Bir çatıya, bir yatağa, sıcak yemeğe, suya ve temizlenmeye ihtiyacınız olduğunda, *madrinhanız* hep orada olacaktır.

"Evini sevdim."

26 Pax: İtalyanca, barış
27 Paz na terra boa vontande a todos os homens: Dünyada barış tüm insanlara iyi niyet

"Parasını Wagner ödüyor. Bir de benim yevmiyelerim."

"Wagner mi?"

"Bilmiyor muydun?"

"Hımm, babam..."

"Benim hakkımda konuşmaz. Aynı şekilde annen de. Ben buna alışığım."

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Hastaneye."

"Nasıl gelmem? Seni ben taşıdım."

Lucasinho kıpırdanıyor. On yedi yaşındaki hiçbir erkek, bir zamanlar yaşlı bir kadının içinde olduğunun söylenmesine katlanamaz. Kanepede gösterilen yere oturuyor ve Flavia mutfak olarak kullanılan küçük girintide su ısıtıcısının düğmesini açıp, oradan tabak ve bıçak getirirken evi inceliyor. Flavia, kanepenin önündeki alçak masanın üstünde yer açabilmek için eşyaları ve biyo-ışıkları kaldırıyor.

"Çok fazla... eşyan var."

İkonalar, küçük heykelcikler, tespihler, uğur süsleri, sunum kâseleri, yıldızlar ve incik boncuklar. Lucasinho'nun burnu, çatışan tütsü kokuları, bitkisel karışımlar ve ağır hava nedeniyle kırışıyor.

"Rahibelerin dini dağınıklığı çoktur."

"Ra..." Lucasinho, sohbet *madrinhanın* her cümlesine papağan gibi soru cümlesiyle karşılık vermeye evirilmeden önce kendini tutuyor.

"Çağımızın Tanrılarının Rahibeleri."

"*Vovomun*[28] da bununla bir ilgisi var."

"Büyükannen çalışmalarımızı desteklemek için bize para veriyor. Irmã Loa, ruhani danışmanı olarak onu ziyaret ediyor."

"*Vovo* Adriana'nın ruhani bir danışmanla ne işi var?"

Su ısıtıcısı ötüyor. *Madrinha* Flavia nane yapraklarını eziyor ve demliyor.

"Kimse sana söylememiş." Flavia alçak masanın üstündeki heykellerin ve adakların birazını daha itiyor ve yere oturuyor.

"Hey, ben..."

28 Vovo: Nine

Flavia elini sallayarak, Lucasinho'nun onun yerine oturma teklifini geri çeviriyor.

"Şimdi, bana getirdiğin bu pasta." Bıçağı göz hizasına kaldırıyor ve bir dua mırıldanıyor. "Bıçağı daima kutsamalısın." Pastadan tırnak büyüklüğünde bir parça kesiyor ve Aziz Cosmos ve Aziz Damiano'nun önündeki tabağa koyuyor. "Görünmeyen misafirler," diye mırıldanıyor. Sonra kendi *Pax* pastası dilimini porselen yemek çubukları gibi ince ve düzgün parmaklarının arasına alıyor.

"Bu gerçekten de çok iyi, Luca."

Lucasinho kızarıyor.

"Bir şeyde iyi olmak iyidir, *Madrinha*." *Madrinha* Flavia parmaklarındaki kırıntıları silkeliyor. "Peki, söyle bakalım, seni *madrinhanın* kapısına getiren şey nedir?" Lucasinho başını paçuli kokulu döşemede geriye atıyor ve gözlerini deviriyor.

Twe'den dönüş yolunda, trende, kalbinin patlayabileceğini düşünmüştü. Kalbi, akciğerleri, kafası, beyni. Abena ondan uzaklaşmıştı. Lucasinho'nun parmakları, kulağındaki metal çubukta kalmıştı. Abena onun partisinde Lucasinho'nun kanını yalamıştı. Asamoah partisinde ise ona bakmış ve yürüyüp gitmişti. Tren Meridyene varıncaya kadar kulağındaki şeyi beş kez kopartıp Twe'ye göndermeyi, düşünmüştü. Beş kez hayır. *Başka bir umudun olmadığında*, demişti Abena. *Kardeşim gibi yalnız, çıplak ve ortada kaldığında; bunu gönder*. Lucasinho bunlardan hiçbiri değildi. Hediyeyi kötüye kullanmak, yalnızca onun Lucasinho'dan daha fazla nefret etmesine neden olurdu.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Belli oluyor."

"Bir de içinden çıkamadığım şu soru var."

"Benim de içinden çıkabileceğimin garantisi yok. Ama devam et."

"Tamam. *Madrinha*, kızlar neden böyle şeyler yapıyorlar?"

"Yanlış yapıyor."

Barmen donakalıyor. Mavi Curacao şişesi, kokteyl kadehinin üstünde bekliyor. Kadın barın diğer tarafından bakmak için bir kaya yavaşlığında dönüyor.

"Önce limon kabuğu konulur."

Rafa Corta barın diğer ucuna, kadının yanına doğru kayıyor. Kadının giysileri düzgün, yanındaki taburede duran Fendi çantası bir klasik. Koruyucusu, dönen altın yıldızlardan bir galaksi. Ama kadın bir turist. Onlarca fiziksel yanlış koordinasyon, yapmacıklık, yanlış zamanlama ve uyumsuzluk, onun dünyevi kökenlerini açık ediyor.

"Affedersiniz."

Rafa bardağı kaldırıyor ve kokluyor.

"En azından bu doğru. Vorontsovlar votkada ısrar ederler ancak gerçek Mavi Ay cinle yapılmalıdır. En az yedi bitkili." Kıvrılmış limon kabuğu küresini maşayla tutuyor ve bardağın içine atıyor. Curacao şişesine doğru başını sallıyor. "Onu bana ver." Parmak şaklayışı. "Çay kaşığı." Çay kaşığını ters çeviriyor ve bardağın yirmi santimetre üstünde tutuyor. Elinde tuttuğu şişe de kaşıktan yirmi santimetre daha yukarıda. "Bu, yer çekimini şekillendirme meselesi." Döküyor. İnce mavi likör ipliği, dudaklardan akan bal gibi yavaş bir şekilde kaşığın arkasına dökülüyor. "Ve titremeyen iki el." Curacao, kaşığın arkasını kaplıyor ve kenarından kaotik derecikler ve damlacıklar halinde damlıyor. Sek cinin içinde dumana benzeyen gök mavisi sarmallar. Sarı limon kabuğu bilyesi, yayılan mavi kurdelelerle çevreleniyor. "Karıştırma işini, sıvı dinamiği hallediyor. Bu, kaotik sistemlerin kokteyl teorisine uygulanmasıdır."

Kokteyli kadına uzatıyor. Kadın bir yudum içiyor.

"Güzel."

"Sadece güzel mi?"

"Çok güzel. Mavi Ay'ı güzel yapıyorsun."

"Yapmalıyım. Onu ben icat ettim."

Orta yaşlı, dört kişilik bir grup müşteri, köşedeki masada bir aile işi başarısını kutluyorlar. Corta koruma görevlileri, bardan uzak, sakin bir masayı işgal ediyorlar. Bunların dışında Rafa ve Dünyalı kadından başka müşteri yok. Rafa bu bara dalmıştı çünkü kulübe en yakın bar burasıydı. Ama burayı seviyor. Eski moda tepe ışıkları, her içkiyi bir mücevhere dönüştürüyor, çeneleri sıkıştırıyor, elmacık kemiklerini sivriltiyor, gözleri gizemli bir şekilde gölgelendiriyor.

Nadide ahşap ve köşeli, deri kanepeler. Barın arkasında boydan boya aynalar, kısık müzik, Aquarius Mıntıkasının merkezine tepeden bakan bir teras. Her yönde şehir ışıklarından galaksiler. Turist kadın bara girdiğinde, Rafa iki kokteyl içmişti. Kararını veriyor. Artık yalnız içmek yok. Her yer Mavi Ay.

Kadının ismi Sohni Sharma. Ay'ın Öteki Yüzü Gezegen Gözlem Diziliminde altı aylık görevlendirmesini bitirmiş, bir New York-Bombay lisansüstü araştırmacısı. Ertesi günkü Ay sıçrayışı onu döngüleyiciye gönderecek ve Dünya'ya dönecek. Bu gece aklından ve kanından Ay'ı çıkarmak için içiyor. Ya gerçekten Rafa'yı tanımıyor ya da çok fazla Bombay kibri var. Rafa boş yere doğru hareketleniyor.

"Şunları bırak," diyor Rafa, kokteyl araç gereçlerine dokunarak. "Cin için bir kova buz. Kadehlere ihtiyacımız olduğunda ben sana haber veririm."

Kadın Fendi'sini kaldırarak Rafa'yı oturması için davet ediyor.

"Yani bunları sen mi icat ettin?" diye soruyor kadın üçüncüden sonra.

"Queen of the South'taki Sasserides Bar'da sor. En pahalı kısmı ne, biliyor musun?"

Sohni kafasını hayır anlamında iki yana sallıyor. Rafa limon kabuğuna parmağının ucuyla hafifçe vuruyor.

"Bu, bastıramadığımız tek parça."

"Ellerin çok sağlam," diyor Sohni. Bu sırada Rafa kaşık ve Curacao numarasını yapıyor. Rafa bir bardağı kapıp, cini bar zeminine döküp, bardağı barın üstünde baş aşağı indirdiğinde, kadın nefessiz kalıyor. Karanlık bardağın içinde bir şey vızıldıyor: bir sinek. Rafa, sessizce masalarında oturan korumalara dönüyor.

"Bu bardağın içindeki ne, biliyor musunuz?"

Escoltalar ayağa kalkıyorlar.

"Oturun. Oturun!" diye bağırıyor Rafa. "Kardeşime, küçük casusunun çevremde vızıldadığını Ku Lua'dan beri bildiğimi söyleyin."

"Sinyor Corta, biz..." diye başlıyor kadın koruma ama Rafa onu susturuyor.

"Benim için çalışmıyorsunuz. Bu önemli değil. Onu yaklaştırdınız. Onu yanıma yaklaştırdınız. Kovuldunuz. İkiniz de."

"Sinyor Corta…" diye yeniden başlıyor kadın koruma.

"Lucas'ın sizi bu yüzden kovmayacağını mı sanıyorsunuz? Yerinize geçecekler Boa Vista'dan gelene dek benimle kalabilirsiniz. Socrates. Bana Heitor Pereira'yı bul. Ve kardeşimi." Sersem halde masalarında oturan aileye bakıyor. "Nereye gideceksiniz?"

Ağızlarının içinde bir restoran ismi homurdanıyorlar, müzikli bir restoran.

"İşte, üç bin bitsi. Hayatınızın en iyi gecesini geçirin."

Socrates parayı gönderiyor. Aile üyeleri kendilerini bardan dışarıya atıyorlar. Barmen şişeleri yeniden düzenlerken Rafa koruma şefiyle ve sonra daha makul bir sesle kardeşiyle konuşmak için çekiliyor. Sohni sineğe bakmak için çenesini bara yaslıyor.

"Bu bir makine," diyor.

"Yarı makine," diyor Rafa. "Bu şeylerden biri neredeyse beni öldürüyordu. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Bunu görmemeliydin. Ama telafi edebileceğimden eminim." Temiz bir bardak alıyor ve içine buz gibi soğutulmuş cin dolduruyor. Limon serpiştiriyor. Çözünen Curacao filizleri. "Tek bir sarsıntı bile yok." Mavi Ay'ı barın diğer tarafındaki Sohni'ye doğru kaydırıyor. "Bir karım beni terk etti. Diğer karım öldü. Kızım benden korkuyor ve başka birine kızdığım için oğluma zarar verdim. Kardeşim beni gizlice gözetliyor çünkü benim bir aptal olduğumu düşünüyor ve annem ona inanmak üzere. Bir iş anlaşmasını kaybettim, düşmanlarım benim canıma okudular, koruma görevlilerim karanlıkta kendi kıçlarını bile bulamıyorlar, biri bir sinekle beni öldürmek istedi ve erkek hentbol takımım ligin en altı sırasında." Bardağını havaya kaldırıyor. "Ama yine de Mavi Ay'ı icat eden benim."

"Bir suikastçı olabilirdim," diyor Sohni. "Bir bıçak çıkartabilir ve seni buradan buraya kadar deşebilirdim." Parmağını Rafa'nın çenesinden kasığına kadar indiriyor.

Rafa onun ellerini tutuyor.

"Hayır, yapamazdın."

"Bundan emin misin?"

Rafa kafasını eski korumalarına doğru eğiyor.

"Onları kovmuş olabilirim ancak yine de buradaki herkesi önceden taramışlardı."

"Benim mahremiyetimi ihlal ettin."

"Tazmin ederim."

"Sizin milletiniz için her şey gerçekten de bir kontrat."

"Sizin milletiniz?"

"Ay milleti."

Rafa kadının elini tutmaya devam ediyor. Sohni hâlâ ellerini ondan çekmiyor.

"Burada çalıştığım için ayrıcalıklı hissetmem gerektiğini biliyorum fakat eve dönmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Sizin dünyanızdan hoşlanmıyorum, Rafael Corta. Bu dünyanın rezilliğinden, sıkışıklığından, çirkinliğinden ve her şeyin bir fiyatı olmasından hoşlanmıyorum." Bir parmağını gözüne götürüyor. "Bunlara alışamadım. Alışabileceğimi de sanmıyorum. Sizler, kafeste sıçanlar gibisiniz, bir yanlış bakış, bir yanlış söz, birbirinizi yiyorsunuz."

"Ben yalnızca Ay'ı biliyorum," diyor Rafa. "Dünya'ya gidemiyorum. Bu beni öldürür. Hiçbirimiz oraya gidemeyiz. Evimiz burası. Ben burada doğdum ve burada öleceğim. İkisinin arasında, öyle ya da böyle benim milletim var. İyisiyle, kötüsüyle. Nihayetinde, sahip olduğumuz tek şey, birbirimiziz. Sen her şeyde bir kontrat görüyorsun; ben anlaşma. Yaşamak için aramızdaki işleri böyle yürütüyoruz."

"Tamam, öyleyse. Telafi et." Sohni, cin şişesine dokunmak için ellerini kurtarıyor. Rafa onun elini havada kapıyor. Öyle kuvvetli sıkıyor ki Sohni'nin dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Sakın bana acıma," diyor Rafa ve aynı anda Sohni'yi serbest bırakıyor. Bir mekanizma tıkırtısı duyuluyor: Barın üstünden bir tente açılarak bar ve müşterilerin tepesinde yayılıyor.

"Yağmur yağacak," diyor Rafa havaya bakarak. "Ay'da yağmur görmüş müydün?"

"Sen hiç Ay'ın Öteki Yüzündeki Dizilimine gitmedin, değil mi?"

"Ben bilim insanı değilim, iş insanıyım." Dökülen cin, kabuğun şıpırtısı, kaşıklı numara ve yavaş Curacao.

"Tüneller, koridorlar ve odacıklardan ibaret. Altı ay boyunca kamburum çıkmış gibi hissettim. Omurgamı doğrultabildiğime şaşırdım." Aquarius Mıntıkasının harikulade manzarasına bakmak için bar taburesinde dönüyor. "Bu, altı *lune*[29] boyunca en uzağa bakışım."

Aniden, brandanın üstünde davul sesleri. Sığınağın ardında, cam süs eşyalarına benzeyen yağmur damlaları terasta hafif hafif patlıyorlar.

"Ah!" Sohni keyif içinde ellerini yüzüne götürüyor.

"Hadi." Rafa bir elini uzatıyor. Sohni tutuyor. Rafa Sohni'yi yağmura götürüyor. Şişman damlalar, kadehlerindeki Mavi Ay'da şapırdıyor, ayaklarının çevresinde patlıyor. Sohni yüzünü yağmura doğru çeviriyor. Saniyeler içinde sırılsıklam oluyorlar, pahalı elbiseler üstlerine yapışıyor, buruşuyor. Rafa Sohni'yi tırabzanlara götürüyor.

"İzle," diye buyuruyor Rafa. Aquarius merkezinin kubbesi yavaşça düşen, titreşen damlalardan bir mozaik. Her biri, Aquarius'un gece ışıklarında göz kırpan birer mücevher gibi. "Gör." Ufuk çizgisi bir anlık kör ederek üstlerine geliyor. Sohni ellerini gözlerine siper ediyor. Tekrar görebildiğinde, bir gökkuşağı mıntıka merkezinin uçsuz bucaksız alanını kaplıyor. "Bak!" Aşağıda, Tereshkova Prospektinde trafik durma noktasında. Yolcular, yayalar kolları yana açılmış halde hareketsizce duruyorlar. Mağazalardan, kulüplerden, barlardan ve restoranlardan diğerleri de onlara katılmak için akın akın dışarıya çıkıyorlar. Teraslarda ve balkonlarda çocuklar yağmur altında bağırıp tepiniyorlar. Yağmur, Aquarius Mıntıkasını dövüyor, gümbürdüyor, her çatıda, her tentede, her köprüde ve yolda patlıyor.

"Kendi düşüncemi bile duyamıyorum!" diye bağırıyor Sohni ve ufuk çizgisi karanlığa gömülüyor. Yağmur diniyor. Son damlalar düşüyor ve derilerinde patlıyor. Dünya damlıyor ve ışıldıyor. Sohni çevresine bakınıyor, hayranlıktan başı dönüyor.

"Farklı kokuyor," diyor.

29 Lune: Ay'da bir zaman birimi, ay.

"Temiz kokuyor," diyor Rafa. "İlk kez tozsuz bir hava soludun. Yağmur tozu arındırıyor. Bu yüzden yağdırıyoruz."

"Suyu boşa harcamayı nasıl karşılayabiliyorsunuz?"

"Boşa harcanmıyor. Her damla biriktiriliyor."

"Ama masraf. Bunu kim ödüyor?"

Rafa bir parmağıyla gözünün altına dokunuyor.

"Sen ödüyorsun."

Sohni chibindeki su faturasını okuyunca gözleri büyüyor.

"Ama bu…"

"Bir şey değil. Bunu çok mu görüyorsun?"

"Hayır. Asla." Sohni ürperiyor.

"Sırılsıklamsın," diyor Rafa. "Kulübümde senin için yeni bir şeyler bastırabilirim."

Sohni ürpertilerin içinde gülümsüyor.

"Bunlar tavlama sözleri."

"Evet, öyle."

"Hadi o zaman."

Socrates barmene büyük bir bahşiş fırlatıyor. Sohni ve Rafa, damlayan şehirde PHO Kulübüne doğru hızla koşuyorlar. Casus sinek orada kalıyor, cam fanusunun içine vızıldıyor.

Lucas müzik odasına geri dönüyor ve akustik merkezdeki kanepeye oturuyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey düzeninde. Lütfen, *Expresso'yu* bir kez daha başlat."

"Eğer kesmeyecekseniz." Bu, Jorge'nin müzik odasında üçüncü seansı ve şimdiden bir düzenleri var. Jorge bir saat boyunca kesintisiz çalıyor ve Lucas hiç bölmeden bir saat onu dinliyor. Ama bugün, *Expresso'nun* üçüncü ölçüsünde Lucas kanepeden aniden kalkmış ve odadan telaşla dışarıya çıkmıştı. Jorge, Lucas'ın ne işi olduğunu duyamamıştı fakat Lucas birkaç dakika dışarıda kalmıştı.

"*Expresso*, lütfen."

Fakat bu kesinti yüzünden Jorge dağılmış halde. Parmaklarındaki, vücudundaki ve boğazındaki gerginliği atmak için birkaç dakika

çalışması gerekiyor. Parmaklar telleri buluyor. Daha fazla kesinti olmuyor ancak performansçıdan dinleyiciye ve dinleyiciden geri performansçıya doğru enerji akışında huzursuzluk oluyor. Jorge *Izaura'yı* sessiz bir kadans ile bitiriyor ve gitarını çantasına koyuyor.

"Haftaya yine aynı saatte mi, Sinyor Corta?"

"Evet." Jorge dönüp giderken, omzuna dokunan bir el. "Bir içki için kal."

"Teşekkür ederim, Sinyor Corta."

Lucas elinde gitarını tutan Jorge'a salonun yolunu gösteriyor ve ona bir mojito getiriyor.

"Orantıları doğru yapmışım mıyım?"

"Mükemmel olmuş, Sinyor Corta."

"İlk önce tadına bak."

Tadına bakıyor. Mükemmel olmuş.

Lucas kendi içkisini pencereye götürüyor. João de Deus kat kat, hareketler ve ışıklar halinde fırıl fırıl dönüyor. Mavi neonlar, yeşil biyo-ışıklar, altın rengi sokak lambaları.

"O çağrıyı kabul ettiğim için özür dilerim. Senin dikkatini dağıttığını görebildim."

"Profesyonel olmak, dikkatinizin dağılmasına izin vermemektir."

"Benim dikkatimi dağıttı. Hâlâ amatör bir dinleyici olmalıyım. Erkek kardeşin var mı, Jorge?"

"İki kız kardeş, Sinyor Corta."

"Şanslı olduğunu söylerdim ancak benim tecrübelerime göre kız kardeşler de erkek kardeşler kadar zorlayıcı olabiliyorlar. Farklı bir zorluk. Erkek kardeşlerdeki olay, kuralların doğum sırasında konulmasıdır. İlk doğan daima ilk doğandır. Daima altın çocuk. Sen ilk doğan mısın, Jorge?"

"Ortancayım."

"Ben ve Ariel gibi. Carlinhos göz bebeği. En gençler daima öyledir."

"Beş Corta olduğunu sanıyordum."

"Dört Corta ve bir de hak iddia eden," diyor Lucas. Görüyorum ki bitirmişsin." Jorge mojitosunu kafasına dikmişti. Gergin bir içiş.

"Bir tane daha al. Bu kez tadını çıkartmaya çalış. Rom gerçekten de güzel." Lucas ikinci içkiyi getiriyor ve bu içkiyle birlikte Jorge'u pencereye çekiyor. "Annem bir öncüydü, bir girişimci, hanedan kurucusu ancak birçok bakımdan gelenekseliydi. Bu şeyler birbirleriyle çelişkili değillerdir. İlk doğan şirketi yönetir. Geri kalanlar kendi yetenekleri ölçüsünde hizmet ederler. Ben öyle yapıyorum. Carlinhos öyle yapıyor. Wagner bile hizmet ediyor. Ariel. Ariel'e gıpta ediyorum. O kariyerini şirket dışında seçti. Dava vekili Ariel Corta. Nikâhların kraliçesi. Meridyen kadını." Lucas kadehini yoğun ve tozlu caddeye kaldırıyor. "O bir Beyaz Tavşan."

"Beyaz Tavşan olduğunu söyleyen biri…"

"Büyük ihtimalle değildir. Biliyorum. Eğer Ariel bir Beyaz Tavşan olduğunu söylüyorsa, öyledir. Romum hakkında ne düşünüyorsun, Jorge?"

"İyi."

"Benim şahsi markam. Küçük bir oğlanken, evcil hayvanın var mıydı?"

"Yalnızca makineler."

"Bizim de. Annem herhangi organik bir şeye izin vermezdi. Pislikleri, ölümleri falan. Asamoahlar, Lucasinho'nun Ay Koşusu için bize bir sürü dekoratif kelebek verdiler. Annem bütün gün dağınıklıklarından şikâyet etti. Her yerde kanatlar. Makineler çok daha temizler. Ama yine de bir sonları var. Ölüyorlar. Onları öldürüyorlar, biliyor muydun? Çocuklara bir ders vermek için. Sonra birinin onları sökücüye koyması gerekiyor. Benim işim buydu, Jorge." Lucas içkisinden bir yudum alıyor. Jorge ikinci mojitosunun dibine gelmek üzere. Lucas ise ilkinin tadına ancak bakıyor. "Altın Çocuk korkunç bir hata yaptı. Vorontsovları uzaklaştırmayı başardı. Duygularının dışarı vurmasına izin verdi ve sadece büyüme planımızı değil, aynı zamanda VTO nakliye anlaşmamızı da tehlikeye soktu. Helyum konteynerlerini Dünya'ya nakletmek için VTO'ya muhtacız. Ve zararı telafi etmek bana kalıyor. Bir çözüm düşün. Ölüyü dönüşüme gönder. Pisliği temizle."

"Bunu duymalı mıyım, Sinyor Corta?"

"Senin ne duymanı istiyorsam, onu duyuyorsun. Jorge, ailem için korkuyorum. Ağabeyim bir geri zekâlı. Annem… Eskisi gibi

değil. Benden bir şey saklıyor. Helen de Braga ve o aptal Heitor Pereira bana asla söylemezler, ne baskı uygularsam uygulayayım. Biri pisliklerle ve ölülerle uğraşmazsa şirket batar. Çocuğun var mı, Jorge?"

"Ben o sularda değilim."

"Biliyorum." Lucas Jorge'un boş kadehini alıyor ve yeni birini veriyor. "Benim bir oğlum var. Kendimi umulmadık bir şekilde onunla gururlanırken buldum. Evden kaçtı. İnsanlık tarihinin en kapalı, en sıkı denetlenen toplumunda yaşıyoruz ve gençler hâlâ kaçmaya çalışıyorlar. Tüm kaynaklarını kestim elbette, doğal olarak. Ölümcül derecede değil, sağlığını bozacak şekilde değil. Kendi aklıyla yaşıyor. Görünüşe göre bir aklı varmış. Ve cazibesi. Bunu benden almamış. Bu cazibeyle bir şeyler başarıyor. Küçük çapta ünlü oldu. Beş günlük şöhret ve sonra herkes onu unutacak. Onu istediğim zaman geri getiririm ama istemiyorum. Henüz olmaz. İçinde başka ne cevherler bulacak, görmek istiyorum. Bende olmayan özellikleri var. Nazik, öyle anlaşılıyor ve oldukça onurlu. Korkarım ki şirket için fazlasıyla nazik ve onurlu. Gelecek için çok fazla korkum var. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Lucas kadehini Jorge'a doğru eğiyor.

"Farklı. Daha isli. Daha sert."

"Daha sert. Evet. Bu, benim kendi *cachaçam*[30]. Bossa yaptığımız zaman bunu içmeliyiz. Ben bunu biraz görgüsüzce buluyorum. Bu yüzden yönetim kurulu darbesi organize etmeliyim. Ailemi kurtarmak için ailemle savaşmalıyım. Ve tüm bunları bir bossa nova şarkısınca söylüyorum. Ve bu sırada sen düşünüyorsun, ben onun terapisti miyim, günah çıkartma papazı mıyım? Onun ozanı mıyım, soytarısı mıyım?"

"Ben soytarı değilim." Jorge gitarını kapıyor. Lucas onu kapıya üç adım kala durduruyor.

"Eski Avrupa'da kralın soytarısı, kralın kendine doğru söyleyeceğine güvenebildiği tek kişiydi ve yalnızca soytarı krala doğruyu söyleyebilirdi."

"Bu bir özür mü?"

"Evet."

30 Cachaça: Brezilya içkisi

"Yine de gitmeliyim." Jorge pişmanlıkla elindeki kadehe bakıyor.

"Evet. Elbette."

"Haftaya yine aynı saatte mi, Sinyor Corta?"

"Lucas."

"Lucas."

"Daha erkene alabilir miyiz?"

"Ne zamana?"

"Yarın?"

"*Mamãe*?"

Adriana küçük bir çığlık atıyor. Bir odanın içinde bir yatakta fakat nerede olduğunu bilmiyor ve rüya kadar hafif, kader kadar temelsiz hissettiği için vücudu ona cevap vermiyor. Üzerinde bir varlık var, nefes kadar yakın, o nefes verirken varlık da nefes alıyor.

"Carlos?"

"Anne, her şey yolunda."

Ses kafasının içinde.

"Kim?"

"Anne, benim. Lucas."

O isim, o ses.

"Ah. Lucas. Saat kaç?"

"Geç oldu, *Mamãe*. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. İyi misin?"

"Kötü uyudum."

Işık artıyor. Adriana kendi yatağında, kendi odasında, kendi sarayında. Ütüne çöken, nefes alan hayalet de Lucas, lenslerine yansımış.

"Sana, bunun için Dr. Macaraeg'i görmeni söylemiştim. Sana bir şey verebilir."

"Bana otuz yıl verebilir mi?"

Lucas gülümsüyor. Adriana ona dokunabilmeyi istiyor.

"Öyleyse seni rahatsız etmeyeyim. Biraz uyu. Sadece Mare Anguis'i henüz kaybetmediğimizi bilmeni istedim. Bir planım var."

"Onu kaybetmek hiç hoşuma gitmiyor, Lucas. Her şeyden çok bundan nefret ediyorum."

"Kaybetmeyeceksin, anne. Eğer Carlinhos ve onun şu aptal toz motorları üstesinden gelebilirlerse."

"Sen iyi bir çocuksun, Lucas. Bana haber ver."

"Veririm. İyi uykular, anne."

Marina geriye yanına bağlanmış cesetle dönüyor. Bacakları ve omuzları birbirlerine değecek kadar yakın ancak bu, karşısında oturup yüzüne bakmaktan çok daha iyi. Kıyafet, özelliksiz kask, hareket kısıtlayıcı koltuk; canlı vücudu ölüden pek ayırt edilmiyor. Bilgi, korkunç olan şey o. O boş ifadeli yüzün altında boş ifadeli bir yüz var: ölü.

Ölüm nedeni, Paulo Ribeiro'yu kıyafetinin içinde ölümüne pişiren süratli ve feci vücut sıcaklığı artışıydı. Carlinhos verileri gözden geçiriyor, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyor. Carlinhos'un sistem kaydında bin saatlik yüzey deneyimi olan bir tozcu üç dakika içinde ölüyorsa, herkes ölebilir. O da ölebilir, açık, basınçsız bir şasinin içinde bağlanmış, sert, radyasyonlu boşluğun içinde saatte yüz seksen kilometre hızla giden Marina Calzaghe. Boşlukla arasında bu ince, uyduruk kıyafet ve baloncuğa benzeyen kask dışında başka bir şey yok. Şimdi bile binlerce ufak hata bir araya geliyor, çoğalıyor ve müttefiklik kuruyor olabilir. Marina Calzaghe sarı bir bilyeye benzeyen paniği yeniden yutuyor. Tranquillity Denizinde neredeyse kaskını çıkartıyordu.

"İyi misin?" Carlinhos özel kanalda.

"Evet." Yalancı. "Şok geçirdim. Hepsi bu."

"Devam edebilecek misin?"

"Evet. Neden?"

"Yeniden görevlendirildik."

"Nereye?"

"Seninle bir içki oyunu oynayacağım," diyor Carlinhos. "Senin her soru soruşunda, bir içki içeceğim. Bir trene yetişiyoruz."

Marina arazi aracının rotasında herhangi bir değişikliği ayırt edemiyor fakat bir saat sonra araç Ekvator Bir'in kenarında duruyor.

Koltukların emniyet kemerleri çözülüyor, ekip tutulan bacaklarını sallayarak araçtan iniyor. Marina yaklaşan bir tren olup olmadığını hissetmek için bir ayağını dikkatli bir şekilde yola indiriyor. Elbette bir şey yok. Dış raylar, Mackenzie mobil dökümhanesi için ayrılmış; Pota, Marina toplantılardan hatırlıyor. Ekspres trenler iç kısımdaki dört manyetik rayda işliyorlar. Marina rayların bitişiğinde enerji hatlarını görebiliyor. Bir ayağını bunlara değdirirsen anında ve tertemiz bir ölümün olur. Carlinhos'un kask göstergeleri Diwali gibi aydınlanır.

"Geliyor," diyor Carlinhos. Batı ufkunda bir ışık atomu beliriyor ve sonra gözleri kör edici üç adet fara dönüşüyor. Yer sallanıyor. Manyetik rayın hızı ve yakın ufuk nedeniyle tren üstlerine geldiğinde Marina izlenimlerinden bir anlam çıkartmaya çalışıyor: boyutları, hızı, kör edici ışıkları; ezici kütlesi ve sonsuz sessizliği. Pencereler bulanık bir halde önlerinde geçiyor ve sonra yavaşlıyor. Tren duruyor. Marina bir çocuğun yüzünü görüyor, ellerini cama yaslamış, dışarıya bakıyor. Tren duruyor. Trenin bir kilometrelik uzunluğunun üçte ikisini yolcu vagonları oluşturuyor; yük ve istif vagonları en arkadaki üçte biri kaplıyor. Carlinhos ekibini en sondaki üstü açık vagona yönlendiriyor. Marina açık vagona rahatlıkla atlıyor. *Motolar.* Büyük, şişman tekerlekli, sensörler ve iletişim ekipmanlarıyla dolu, çirkin ve aerodinamik özellikleri yok. Fakat hiç kuşkusuz *moto.*

Ne... diye söze başlıyor ama bunun Carlinhos'un içki içme oyununa bir armağan olması yüzünden vazgeçiyor.

"Hak iddia edeceğiz," diye anons ediyor Carlinhos ortak kanaldan. Eski tozculardan, ekipten ve kendi motorlarıyla gelenlerden onaylama gümbürtüleri geliyor. "Lucas bize, Mare Anguis'e gitmemizi söyledi. Mackenzie Metallerinin orayı yalnızca kendilerinin bildiklerini düşündüklerine dair bir iddia var. Ama biz de biliyoruz ve bunu onlardan çalabiliriz. Onların ellerinde VTO yüzey filosu var ancak bizim de bunlarımız var." *Motolardan* birinin gidonuna vuruyor. "Corta Toz Moto Ekibi bunu kazanacak. Önce trenle gideceğiz." Bir onay uğultusu. Marina o uğultuda kendi sesini de buluyor Bir sallantı ya da sarsıntı olmaksızın tren hareket ediyor. Marina arazi aracının çalışışını ve Ekvator Bir'den uzaklaşışını izliyor. Tek ve ölü yolcusunu João de Deus'a geri götürüyor.

Flavia yemek yapıyor. Ay mutfağının çoğu yemeği gibi doyurucu ve tamamen sebze içerikli ama tadı Lucasinho'ya zayıf geliyor. Bas telleri olmayan bir gitardan çıkan müzik gibi.

"Soğan ve sarımsakla bir sorunun mu var?" diye soruyor Lucasinho. "Ve acı biberle?"

"Onlar teolojik olarak uygun olmayan sebzeler," diyor Flavia. "Tutkuları artırıyor, temel içgüdüleri uyarıyor."

Lucasinho yemeğini didikliyor.

"*Madrinha*, neden gittin?"

Flavia Boa Vista'dan ayrıldığında Lucasinho beş yaşındaydı. Üzüntüden çok kafa karışıklığını hatırlıyor; yeni normalin tohumlarıyla yeri çabucak doldurulan bir yokluk. Lucasinho'nun genetik annesi Amanda, onu hemen o sırada Robson'a hamile olan Elis'e teslim etmişti.

"Baban sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Baban ve büyükannen beni kovdular. Seni ve Boa Vista'yı terk etmem için beni zorladılar. Carlinhos'u ben taşıdım, Wagner'i ben taşıdım ve son olarak seni taşıdım, Luca. Biz *madrinhalar* ne iş yaparız, biliyor musun?"

"Taşıyıcı annelersiniz."

"Vücudumuzu satarız, işimiz bu. Kadınlığımızı özünü başkalarına satarız. Bu, fahişelik. Bacaklarımızı açarız ve başkasının embriyosunu rahmimize alırız. Sen bir tüpte döllendin Luca, sonra da bir yabancının rahmine taşındın, para için. Çok fazla para. Ama benim değildin. Sen, Lucas Corta ve Amanda Sun'un bebeğiydin. Carlinhos da Carlos ve Adriana Corta'nın."

"Sen Wagner'in de *madrinhasıydın*," diyor Lucasinho.

"Bu, mesleklerin en zalimi. Sen doğumdan sonra benden alınsaydın, belki daha kolay olurdu. Fakat kontrata göre yalnızca hamile kalıp sizleri doğurmuyoruz. Sizi yetiştiriyoruz da. Benim hayatım sana, Carlinhos'a ve Wagner'e adanmıştı. Her yönden bir anneydim, biri hariç."

"Bebek kendinin değildi. Yani sen yapmamıştın."

"Kendi taşıdığın, genetik dışında her anlamda senin olan ancak sana ait olmayan ve asla da olmayacak olan çocuklarla zaman geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

"Ama sen…"

"Anlayamazsın, Luca. Anlamaya başlayamazsın bile. Kontratlar kişiye özeldir. Sahip olmama izin verilen çocuklar yalnızca Cortaların oğulları ve kızlarıydı. Seni seviyorum, Luca. Carlinhos ve Wagner'i de. Sizi sanki benimmişsiniz gibi seviyorum."

Lucasinho'nun başı zonkluyor. Kafatasında basınç. Gözlerinin arkasında basınç. Bu ağır bir şey. Hesap edemediği bir şey, öğrendiği duygusal süreçlerin hiçbirine uyduramadığı bir şey. Flavia haklı. Lucasinho bunu anlayamıyor. Bu, yetişkinlerin hisleri.

"Ve Wagner," diyor Lucasinho. "Sürekli olarak 've Wagner' diyorsun."

"Sen daima babanın düşündüğünden daha zeki oldun, Luca."

"*Pai* hep onun bir Corta olmadığını söylüyor. *Vovo* onunla konuşamıyor. On sekiz yaşını doldurur doldurmaz Boa Vista'yı terk etti."

"Terk etti mi, ettirildi mi?"

"Ne yaptınız?"

"Wagner yarı Corta. Yarı Corta, yarı Vila Nova."

"Bu sensin."

"Flavia Passos Vila Nova. *Madrinhalara* çok iyi ödeme yapılır. Döllenmek ve farklı bir embriyo seti yerleştirmek üzere bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanı tutabilecek kadar."

"*Vovo*, Carlos…" Lucasinho kelimeleri söyleyemiyor. Yumurtalar, sperm, utanç verici. Sizi yapıyorlarsa daha da fazla.

"Carlos öleli yirmi yıl olmuştu. Yine de yüzlerce donmuş sperm numunesi vardı. Bunların birinden Carlinhos oldu. Sonra saygıdeğer Adriana bir çocuk daha istediğine karar verdi. Bir oyuncak bebek, merhum kocasından son bir yadigâr. Elli altı yaşında yeni bir bebek istedi. Bir de ben vardım, kendine ait hiçbir şeyi olmayan ben! Adriana başka bir çocuğu, küçük bir tekne kazıntısı oyuncak bebeği hak etmiyordu. Her şey çok basitti."

Azizler ve orixalar plastik gözlerini Lucasinho Corta'ya dikmiş bakıyorlar. Lucasinho kendini tedirgin ve mahcup hissediyor. Yeşil biyo-ışık midesini bulandırıyor. Midesini bulandıran şeyin yeşil biyo-ışık olduğundan emin. Sormak zorunda olduğu kaçınılmaz, korkunç soru değil.

"Flavia. Ya Ben?"

"Bunlar Sun elmacık kemikleri ve Corta gözleri, Luca. Hiç şüphesiz." Flavia onun kafa karışıklığını anlıyor. "Sana anlayamayacağını söylemiştim."

"Yani Wagner'e hamile kaldın…"

"Kendime ait bir oğlan. Tek ihtiyacım buydu. Siz Cortalar, kibriniz sizi kör eder. Kibir, ilk ve en büyük günahtır. Wagner'in Carlos ve Adriana'nın değil, Carlos ve Flavia'nın oğulları olabileceğini asla düşünemezdiniz. Asla. Kendini beğenmişlik ve kibir!" Flavia övüyormuş ya da kınıyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Ve Wagner o akciğer tedavisi için hastaneye gitmeseydi asla bilmeyecektiniz. Bronşit olmuştu. Adriana bunun doğuştan olabileceğinden, Carlos'un spermlerinin ve kendi yumurtalarının yıllar içinde pıhtılaşıp bozulmuş olabileceğinden endişelendi. Hastane genetik testler yaptı. Benim yaptığım hile anında ortaya çıktı. Kontrata karşı gelmiştim ancak haber kanalları Adriana Corta'nın sonuncu çocuğunun kendine ait olmadığını öğrenirlerse, yüzyılın skandalı yaşanırdı. Sessiz kalmak için Corta parasını aldım ve bir de tehdit."

"Seni *Vo* mu tehdit etti?"

"Adriana değildi. Hediyeleri onun temsilcileri getirdiler. Helen de Braga parayı gösterdi, Heitor Pereira bıçağı gösterdi. Wagner her yönden bir Corta olarak yetiştirilmek üzere Boa Vista'da kaldı. Ama Adriana onu sevemedi. Wagner'e baktığına kendine değil, Carlos'a ait olan bir şey gördü."

"Wagner'e karşı hep mesafeli oldu. Soğuk. Ama babam ondan gerçekten de nefret ediyor."

"Baban akıllı biri. Wagner aile için bir tehdit, ben aile için bir tehdidim. Benim bunu sana anlatmam, aile için bir tehdit."

Lucasinho'nun kalbi panikle sıkışıyor.

"Eğer, senin, bilseydi… Canını yakar mı?"

"Seni sonsuza dek kaybetme riskini göze alamaz."

"Sanki bu onu rahatsız edecekmiş gibi. Boa Vista'dan kaçtığımda beni bulması için arkamdan güvenlik gönderdiğini görmedim."

"Baban tam olarak senin nerede olduğunu ve ne yaptığını bilir. Şu anda da nerede olduğunu biliyor."

"Corta olmaktan nefret ediyorum." Ani bir kol sallanışı, azizler ve adaklar masasını temizliyor. Flavia onları titizlikle yerlerine yerleştiriyor.

"Zengin oğlanın dediklerine de bak. Evden kaçtın, arkadaşların seni partilere boğdu, halan seni paraya boğdu, sevgililerin kıçının üstüne bir çarşaf, başının üstüne bir çatı verdiler. Corta olmaktan nefret ediyorsun, öyle mi? Hiç akciğerlerindeki havayı, idrar kesendeki idrarı satmak zorunda kalmaktan nefret ettin mi? Geri dönüşüm robotlarını soymak, bir çanta manyok kızartması için birine bıçak çekmek zorunda kalmaktan nefret ettin mi? Ağzını kapat. Beynin akacak. Ya o getirdiğin pasta? Onun için senin derini yüzebilirdim, evlat. Ailen *madrinha* olarak hep Jo Moonbeamleri tutar çünkü bizim Dünya kemiklerimiz ve kaslarımız var. Mikro ekonomik çöküş beni sokağa attığında, döngüleyiciden çıkıp Queen of the South'taki Taiyang'daki robot geliştirmede çalışmaya başlayalı altı ay olmuştu. Çatıda uyudum, radyasyonun vücudumu yağmur gibi dövdüğünü hissedebiliyordum. Çaldım, yaraladım, sahip olduğum her şeyi sattım ve kendime bir daha asla bu hale düşmeyeceğim dedim. Bir daha asla. Sonra Rahibelere gittim çünkü ne yaptıklarını biliyordum. *Mãe* do Santo beni yukarıdan aşağıya süzdü, tıbbi kayıtlarımı beş, on, on beş kez kontrol etti. Sonra beni Adriana Corta'ya yolladı ve o da Carlinhos'u benim içime yerleştirdi. Ben de bir daha asla susuz, yemeksiz ve nefessiz kalmadım. Bütün bunlara sahip olduğun için nefret mi ediyorsun? Anneler ve azizler, çok nankörsün." Flavia haç çıkartıyor ve parmak eklemlerini öpüyor.

Lucasinho'nun yüzü öfke ve utançla yanıyor. Sürekli olarak ne yapması gerektiğinin söylenmesinden usanmış halde. Bu elbiseyi giy. Şu makyajı yap. O kızla birlikte olma. Minnettar bir çocuk ol. *Madrinha* Flavia yerden kalkıyor ve mutfak girintisinde su kaynatıyor. Havanda bir şey dövüyor ve küçük odayı yoğun yeşil bir koku dolduruyor.

Lucasinho'nun eli kapıda.

"Nereye gidiyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Hayır. Ama gitmeyeceksin. Gidecek başka yerin olsaydı, buraya gelmezdin. Ben de senin gitmeni istemiyorum. İşte." Flavia ona bir bardak bitki çayı veriyor. "Otur."

"Emirler. Herkes bana emir veriyor. Herkes benim hakkımda çok şey biliyor, ben kimim, ne istiyorum."

"Lütfen."

Lucasinho içeceği kokluyor.

"Bu ne?"

"Uyumana yardım eder," diyor Flavia. "Geç oldu."

"Nereden biliyorsun?" Evde saat yok. Rahibeler saatleri onaylamıyorlar. Saatler, zamanın bıçaklarıdır, Muazzam Şimdiyi ince ve daha ince bölümler halinde dilimlerler: saatler, dakikalar, saniyeler. Devamlılık, Rahibelerin felsefesidir: Bütün ve bölünmemiş zaman, dördüncü boyutta aynı anda var olmak.

"Geç gibi geliyor."

"Bundan hoşlanmadım," diyor Lucasinho, bardağı hoşnutsuz yüz ifadesiyle koklarken.

"Senin için olduğunu kim söyledi?"

Lucasinho çayı içiyor. Flavia mutfakta bardakları yıkayıp geri döndüğünde Lucasinho'yu koltuğa kıvrılıp uyumuş buluyor.

Ay tozunda on iki çizgi. V formasyonunda on iki motor sürücüsü, Eimmart K. kraterini aşıyorlar. Marina Calzaghe üç saattir motor sürüyor. Poposu taşa döneli çok oldu. Boynu ağrıyor, parmakları titreşim yüzünden uyuşuk, soğuğun *sasuitini* dişlediğini hissedebiliyor ve kaskının sağ alt köşesindeki O_2 şeklinden bakışlarını ayıramıyor. Her şey hesaplandı: varış noktasına kadar ve artı bir saat yetecek kadar hava. Bu, arazi araçlarının Mare Marginis'den onların yanına gelip, eksikleri tedarik etmesine yetecek olan süre. Üç saat geçti, bir saat kaldı. Saatte yüz seksen kilometre, son sürat iki yüz yirmi ama o da pili bitiriyor. Ve oralarda bir yerde, yamacın arkasında, Vorontsov filosu Mare Anguis'e doğru

hızla ilerliyor. Hesaplar, Corta Ekibinin en uzaktaki zirve noktasına Mackenzie/VTO ulaşım araçlarından beş dakika daha erken varacağını söylüyor. Artı eksi üç dakika. Bütün her şey hesaplandı. Lucas Corta hesaplama konusunda oldukça titiz.

İstasyondan kuzeye doğru yapılan yolculuğun ilk saati aşırı sarsıntılı. Engebeli dağlık arazi. Doğal ve sibernetik her türlü duyuyla odaklanmayı gerektiren kraterler, püskürükler, aldatıcı yamaçlar. Toz motorlarının heybetli tekerlekleri, küçük molozların üstesinden rahatça geliyorlar ancak kayaların her biri birer karar anı; üstünden geç, dümeni çevir. Yanlış bir karar tekerlekleri ve şanzımanı haşat eder, sen de kraterlerin arasında tek başına yoldaşlarının uzun toz çizgileri oluşturarak senden uzaklaşmalarını izlersin. Cankurtaranlar gelmez. Hepsi Mackenzieler tarafından satın alındılar. Marina her kayada ve hendekte dişlerini gıcırdatıyor. Her kasis, omurgasına bir acı darbesi gönderiyor. Sırtı, dökme acıdan bir sopa. Kolları, gidonu sabit tutmaya çalışmak yüzünden zonkluyor; *moto* ürkütücü arazide zıplayıp sıçradıkça sabit tutmaya çalışmak. Çenesi kaskatı ve gözlerini en son ne zaman kırptığını hatırlayamıyor. Marina Calzaghe çılgınca diri.

"*Motolar*," demişti Marina.

"Toz motorları," diye düzeltmişti Carlinhos.

On bir motor, üstü açık vagona yerleştirilmişti. Damarlarını, tellerini, kemiklerini ve dişlilerini gösteren, görkemli, güçlü şeyler; acımasızca işlevsel ve bu nedenle güzeller. Her biri farklı, el yapımı ve özel sipariş, metal yüzeylere kurukafalar, ejderhalar, orixalar, büyük penisli adamlar, mega göğüslü kadınlar, alevler, yıldız yağmurları, kılıçlar ve çiçekler işlenmiş. Değişmez ve ebedi motorcu estetiği. Marina eldivenli elini krom yan kaplamada gezdirmişti.

"Daha önce bunlardan kullandın mı?" diye sormuştu Carlinhos.

"Nerede..." diye söze başlamıştı Marina ve sonra oyunu anımsamıştı.

"Sence sürebilir misin?"

"Ne kadar zor olabilir ki?"

"Zor. En ufak bir terslikte, arkada bırakılırsın."

Marina için motor yoktu. Jo Moonbeam basınçlı sıcaklık ve konfor içinde Meridyene dönecekti. Ama Paulo Ribeiro, João de

Deus'a otopsiye gittiği için Corta Ekibinde bir sürücü eksikti ve plana göre bütün motorlara ihtiyaç vardı. Mackenzieler kıçlarından yeni bir şeyler türetebilirlerdi. Ne kadar çok motorcu, o kadar çok esneklik.

"Gelecek misin?"

Portekizcede, bu bir soru değil çağrıydı. Tren yavaşlamaya başlamıştı bile. Lucas'ın planı basitti. Marina onu hayatını kurtaran sözcükleri söyleyen esmer, ciddi adam olarak hatırlıyordu: *Artık Corta Hélio için çalışıyorsun.* Lucas, Carlinhos'un bile unuttuğu bir ayrıntıyı hatırlamıştı: Onlar toz motorcularıydı. Lucas'ın planı: İşe yarar tüm toz motorlarını hak iddia edilen yerin en yakın noktasına kadar raylarda götür, gazı kökle ve Mare Anguis'e, kuzeye doğru atıl. Arazinin dört köşesine birer GPS sinyal aktarıcısı yerleştir. Dört köşe, on bir motor.

"Geleceğim," demişti Marina Calzaghe.

"Kontrat burada." Hetty kontratı Marina'nın lenslerine yansıtmıştı. Üstünkörü bir tarama, kazara ölüme işaret eden birçok madde, kabulleniş ve Carlinhos'a geri teslim.

"Yanımda kal," demişti Carlinhos, Marina'nın özel kanalında. On bir motor, dört köşe. Yani arazinin en uzaktaki final noktası için Mackenzie Metalleri ve onların uzay gemilerinin tümüyle yarışacak olanlar Marina ve Carlinhos olacaktı.

Sürücüler motorlarına binmişlerdi. Marina'nın makinesi bükülmüş alüminyumdan ve çıtırdayan güç hücrelerinden oluşan bir canavardı. Gidonların arasından kroma dağlanmış bir Lady Luna ona bakıyordu. Kafatasının bir yarısı sırıtıyordu. Sonra, Marina seleye yerleşince yapay zekâ Hetty ile iç içe geçmişti. Motor çalışmıştı. Kontroller kolaydı. İleri, geri. Hızlanmak için bük.

Carlinhos, tren durmadan önce kendi motorunu ateşlemiş ve açık vagondan atlamıştı. En uzaktaki ray hattının ötesine inebilmek için yüksekte süzülürken dünya ışığında parıldıyor ve güzel görünüyordu. Marina kendi motorunu yüzeye indirip, korkunç ve ölümcül motor gösterilerine yol açmadan onu nasıl kullanacağını öğrenene kadar Carlinhos ufka ulaşmıştı.

Pozisyonunu belirledi, gazı kökledi ve tozun içinde harekete geçti. Bir hız patlamasıyla formasyonun içine girdi ve işte orada,

Carlinhos'un solunda, ok başında bir boşluk vardı. Marina oraya gitmişti. Carlinhos boş yüzünü ona çevirmiş ve başını sallamıştı.

Motorcular, Eimmart K.'nin uzun ve sığ krater ağzından geçiyorlar. Marina bir ceset büyüklüğündeki püskürtü parçasından kaçmak için yön değiştiriyor. Dünya'da yaşamın var oluşundan daha uzun zamandır burada duruyordur, diye düşünüyor. Dilsiz, gri, yol engelleyici kaya. Ölü denizin zemininde.

Carlinhos bir elini havaya kaldırıyor ama koruyucular sahiplerine daha önceden haber veriyorlar. Üç motor okun sol kenarından ayrılıyorlar ve doğu-güney doğuya sapıyorlar. Marina onların ağır ağır dökülen toz bulutlarını izliyor. Dörtgenin güney doğu zirve noktasını tutacaklar. Artık dokuz motorlar, karanlık boşlukta hızla ilerliyorlar; dengesi bozulmuş bir kanat. Sürüş rahat, hızlı, monoton ve tuzak dolu; en kötüsünden, sizi kendinizden, sıkıntıdan, aşinalıktan, monotonluktan çıkaracak türden. Düz, düz, düz. Monoton, monoton, monoton. Bunun eğlencesi olamaz. Düz, düz, düz, hızlı, hızlı, hızlı. Neden düz bir yolda hızla gitmekten ibaret bir spor icat edilir ki? Belki de konu budur. Erkekler ve onların sporları. Her şey anlamsız bir müsabakaya dönüşebilir, ayda bir deniz dibinde hızla gitmek bile. Bundan fazlası olmalı. Marifetler, beceriler. Marina'nın spordan anladığı şey, marifetlerden, skorlardan ve hızdan ibaret olduğu.

Belirlenen yola geldiklerinde, Carlinhos elini tekrar havaya kaldırınca, sağ kanat ucu kopuyor ve Mare'de batıya doğru bir kavis çiziyorlar. Hak iddia edilen arazinin güney doğu köşesi elli kilometre uzaklıkta. Geri kalan beş motor hızla ilerlemeye devam ediyor.

"Brezilya müziklerini sever misin?" Carlinhos'un sesi Marina'yı sıçratıyor. Önce yalpalıyor sonra kendini topluyor.

"Pek sayılmaz. Kulağa asansör müziği gibi geliyor. Belki *norte* olduğum için anlayamadığım bir şeyler vardır."

"Ben de anlamıyorum. *Mamãe* bayılıyor. O müzikle büyümüş. Onun evle bağlantısı."

"Ev," diyor Marina ama bu bir soru değil.

"Lucas da büyük bir hayran. Bir keresinde bana bu müziğin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı; *saudade*, acı-tatlı, hepsi.

Ama bende bunları ayırt edecek bir kulak yok. Ben çok basitim. Dans müziğini severim. Ritimler. Ağırlığı olan, fiziksel bir şey."

"Dans etmeyi severim fakat bir dansçı değilim," diyor Marina.

"Geri döndüğümüzde, bu işi hallettiğimizde, dansa gideceğiz."

Mare Anguis'de saatte yüz doksan beş kilometreyle giderken, Marina'nın kalbi sıkışıyor. "Bu bir randevu mu?"

"Ekipteki herkesi götürüyorum," diyor Carlinhos. "Sen daha bir Corta partisi görmedin."

"Boa Vista'da bir tanesine katılmıştım, hatırladın mı?" diyor Marina, yılgın bir şekilde kendini geri çekerken. *Sasuitinin* içinde kızarıp terliyor.

"O bir Corta partisi değildi," diyor Carlinhos. "Peki, sen hangi müziği seversin, Marina Calzaghe?"

"Ben Kuzeybatı Pasifik'te büyüdüm. Yani her yerde gitar vardı. Ben bir rock kızıyım."

"Ah. Metal. Ekibimin hepsi metal dinliyor."

"Hayır. Rock."

"Aralarında bir fark mı var?"

"Büyük fark var. Ağabeyinin dediği gibi bunun için kulağın olmalı."

İleriye yönelik radar, ufuk çizgisinde bir engel olduğunu belirtiyor. Rotadan sapış, çok değerli dakikalara mal olabilir.

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun, Marina Calzaghe; dans müziğini severim, Uzun Koşu'ya katılırım, annemi severim ama ağabeylerimden hoşlanmam. Küçük kardeşimi ve hiç anlamadığım ablamı severim. Takım elbiselerden ve başımın üstünde taşlar olmasından nefret ederim. Ama ben senin hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Rock seviyorsun, *nortedensin* ve ağabeyimin hayatını kurtardın: hepsi bu."

Karşılarındaki engel, eski bazaltlar Mare Anguis çanağını bastığında, ortada bir adacık gibi kalan engebeli dağlık arazinin bir çıkıntısı. Geçiş, hassas ve aşınmış ay için çok sert olabilir ama Carlinhos hiç tereddüt etmiyor ve doğrudan kayalığın üstüne gidiyor.

"Sürükleniyorum," diyor Marina.

"Ayda kimse sürüklenmez," diyor Carlinhos. Motoru bir çıkıntıya vuruyor ve bir toz patlaması halinde yere çarpmadan önce on, yirmi metre uçuyor. Marina onu takip ediyor. Aciz, terk edilmiş; kalbi panikle tıkanıyor. Sabit tut. Sabit. Sonra arka tekerlek yere değiyor, motoru düz tutmak için çabalıyor. Sonra iki tekerlek de yere değiyor. Doğru yönlendir. Doğru yönlendir. Neşeden nefesi kesiliyor.

"Eee?" Özel kanalda Carlinhos'un sesi.

"Annem hasta. Tüberküloz menenjit."

Carlinhos, São Jorge'ye Portekizce bir dua fısıldıyor.

"Sağ bacağının dizinden aşağısını kaybetti ve iki bacağını da kullanamıyor. Hayatta, konuşabiliyor, çevremizde ama kendi gibi değil. Benim tanıdığım annem değil. Hastanenin elinden kurtulan parçalar."

"Yani hastane için çalışıyorsun."

"Corta Hélio için çalışıyorum. Bir de annem için."

Şimdi yalnızca ikisi var. Carlinhos Marina'yı kayalıklardan aşağıya indiriyor. Ejderha Denizi önlerinde açılıp, genişliyor.

"Washington Eyaleti, Port Angeles'te doğdum ve büyüdüm," diyor Marina. Çünkü her yöne doğru kıvrılan düzlüğün ortasında yalnızca ikisi var. Marina kuş cıvıltıları, rüzgâr çanları, uçuşan flamalar ve rüzgâr tulumlarıyla dolu ormanın kenarındaki evde büyüdüğünü anlatıyor. Anne: reiki uygulayıcısı, melek şifacısı, kart okuyucusu, feng shui düzenleyicisi, kedi bakıcısı, köpek yürütücüsü, at eğitimcisi, yirmi birinci yüzyıl sonu hizmet işlerinin birçoğu. Baba: Doğum günü, tatil ve mezuniyet hediyelerini asla atlamaz. Kız kardeş Kessie, erkek kardeş Skyler. Köpekler, sisler, kütük kamyonları; kanaldaki büyük gemilerin motor titreşimleri, karavanların geçit töreni, dağlara ve suya doğru giden *motorlar* ve römorklar; çaresizlik çarklarını ön bahçede çevirmeye başladığı anda ortaya çıkan para. Tüm dansın çöküşten bir maaş uzakta olduğunu bilmek.

"Gemilere karşı bir şeyim vardı," diyor Marina. O sırada Carlinhos'un, San Juan de Fuca Boğazında yüzen devasa taşıyıcılar

için bir imlemi olmayabileceğini fark ediyor. "Çok ufakken, gemilerin dev bacakları olduğunu hayal ederdim, örümcekler gibi onlarca bacak ve bu bacaklar denizin dibinde yürürlerdi."

Böyle mühendis olunur: Yürüyen gemiler ve sevilen bir oyuncaktan yola çıkıp görevin kurdeleleri, makaraları, asansörleri ve çarkları kullanarak tehlikedeki hayvanları kurtarmak olduğu bir kız oyunu geliştirmek.

"Gerçekten de karmaşık ve görkemli oyunlar yapmayı seviyordum," diyor Marina. "Onları kamerayla kayda aldım ve çevrimiçi ağa koydum."

Annesi, en büyük kızının problem çözme ve mühendislik kabiliyetlerine karşı sevinçli ve ne yapacağını bilmez haldeydi. Bu, viraneliğe, ailenin son dakikalık yaşantısına, arkadaşlarına ve çevrelerindeki hayvanlara yabancı bir felsefeydi fakat Ellen-May Calzaghe, Marina'nın üniversitede ne okuduğunu tam olarak anlamasa da onu şevkle destekliyordu. Süreç kontrol mimarisinde bilgisayarlı evrim biyolojisi, kulağa düzenli maaş gibi gelen teknik bir laf kalabalığıydı.

Sonra tüberküloz gelmişti. Doğudan, hastalıklı şehirden esmişti. İnsanlar şehirden göçmeye başlayalı seneler olmuştu ama ev kendini bağışık ve korumalı zannetmişti. Hastalık tılsımları, çanları, astral bekçileri aşmış, Ellen-May'in akciğerlerine yerleşmiş, oradan da beyin zarına geçmişti. Antibiyotikler birer birer başarısızlığa uğruyorlardı. Bakteriyofaj hayatını kurtardı ancak enfeksiyon bacaklarını ve aklının yüzde yirmisini aldı. Çılgınca bir fatura kaldı. Hayat boyu kazanılabilecek paradan çok daha fazlası. Herhangi bir kariyerde kazanılabilecek paradan çok daha fazlası; kara para hariç. Ya da Ay'da kazanılan para.

Marina Ay'a gitmeye hiç niyetlenmemişti. Orada insanlar olduğunu ve o insanların aşağıdaki dünyanın ışıklarının yanık kalmasını sağladıklarını bilerek büyümüştü. Kendi neslindeki tüm çocuklar gibi Imbrium King Dong'una kıkırdamak için teleskop ödünç almıştı. Ama Ay, paralel evren kadar uzaktaydı. Gidilebilecek bir yer değildi. Port Angeles'ten gidilemezdi. Ta ki Marina sadece gidebileceğini değil, aynı zamanda gitmek zorunda olduğunu, oradaki dünyanın kendi becerileri ve bilim dalı için feryat ettiğini,

ona kucaklarını açacağını ve Ay parası ödeyeceğini anlayana dek.

"Bu beceriler, Lucasinho'nun Ay Koşusu partisinde Mavi Ay servis etmek miydi?" diyor Carlinhos.

"Benden daha ucuz birini buldular."

"Kontratı daha ayrıntılı okumalıydın."

"Önüme konulan tek kontrat oydu."

"Burası Ay..."

"Her şey pazarlığa tabii. Bunu biliyorum. Şimdi." O zamanlar hiçbir şey bilmiyordu, sadece her anlamda *tuhaf, yeni, ürkütücü* diye çığlık adan izlenimlerin ve deneyimlerin aniden ortaya çıkışı vardı. Eğitimi başarısız olmuştu. Hiçbir şey onu, bağlantı noktasından çıkıp Meridian'ın izdihamının, renginin, gürültüsünün ve pis kokularının içine yürümenin gerçekliğine hazırlayamazdı. Duyarlılık baş kaldırmıştı. Şu lensi hemen sağ gözüne tak. Şöyle hareket et, bu tarafa yürü, kimseyi düşürme. Şu hesabı yükle, bir de bunu, bunu ve bunu. Bu senin koruyucun: Onun için bir isim, bir görünüş hazırladın mı? Şunu okudun mu? Öyleyse: Burayı, burayı ve burayı imzala. O kadın uçuyor mu?

"Güneydoğu ekibinden haber var," diye lafa giriyor Carlinhos. "Mackenzieler gelmişler."

"Ne kadar uzaktayız?"

"Hızlan."

Marina onun bunu söylemesini umuyordu. Motorun, bacaklarının arasında sıçradığını hissediyor. Toz motoru ona bir sürat dalgasıyla cevap veriyor. Marina iyice eğiliyor. Bunu yapmasına gerek yok; Ay'da kesilmesi gereken bir rüzgâr direnci yok. Ama hızlı bir motorda bunu yaparsınız. Marina ve Carlinhos, Mare Anguis'te yan yana süratle ilerliyorlar.

"Peki ya sen?" diye soruyor Marina.

"Rafa çekici olan, Lucas plancı, Ariel konuşmacı; ben de savaşçıyım."

"Ya Wagner?"

"Kurt."

"Söylemek istediğim, Lucas ona tahammül edemiyor. Bunun nedeni ne?"

"Bizim yaşamlarımız basit değil. İşleri burada farklı şekillerde yapıyoruz." Bu birkaç kelimeyle Carlinhos, biz hem yüklenici hem de iş sahibiyiz diyor.

"O_2'im yaklaşık yüzde on iki," diye bildiriyor Marina.

"Geldik," diyor Carlinhos. Frene basıyor ve motorun arkasını bir toz bulutu halkası içinde döndürüyor. Marina genişçe dönüyor ve onun yanına park ediyor. Çevresindeki tozlar yavaşça yere iniyor.

"Burası." Karanlık, düz deniz dibi, bir tava kadar özelliksiz. "Mare Anguis dörtgeninin kuzeydoğu zirve noktası," diyor Carlinhos. Toz motorunun arkasından işaret ışıklarını çıkartıyor.

"Carlinhos," diyor Marina. "Patron…"

Ufuk çok yakında, Vorontsov gemisi o kadar hızlı ki başının üstünde aniden belirmiş bir melek gibi görünüyor. Büyük, göğün yarısını kaplıyor. Alçakta ve motor bölmelerinden çıkan roket itiş titreşimlerinin üzerine doğru alçalıyor.

Carlinhos, Portekizce küfür ediyor. Corta işaret ışıklarının bacaklarını açmaya uğraşıyor.

"Bu şeyler, yerleşik konumlandırmaya sahipler. Eğer yere değerse…"

"Bir fikrim var." Kötü, çılgın bir fikir, bir Ay kontratının bile kapsamayacağı bir koşul. Marina toz motorunu ateşliyor. Vorontsov gemisi merkez aksı üzerinde çark ediyor. İticileri, tozdan sütunlar fışkırtıyorlar. Marina tozun içinde ilerliyor ve geminin tam karnının altında fren yapıyor. Yukarıya bakıyor. Uyarı ışıkları, kaskının siperliğinde dağılıyor. Corta Hélio'nun bir çalışanının üstüne inmezler. Onu ezmezler ve yakmazlar, bir Corta'nın önünde olmaz. Yapmazlar. Gemi havada asılı kalıyor, sonra iticiler parlıyor ve taşıyıcı iniş alanında yönünü değiştiriyor.

"Hayır yapmıyorsun!" Marina toz motorunu yeniden yola koyuyor ve inen geminin altına savruluyor. Roket iticileri onu dövüyor, devirmekle tehdit ediyor. Bu kez alçalıyor. Karın kameraları ona kilitleniyor. Geminin kokpitinde ne tür tartışmalar oluyor? Burası, Ay. İşleri burada farklı şekillerde yapıyorlar. Her şey pazarlığa tabii. Her şeyin bir fiyatı var: toz, hayatlar. Cortalarla kolektif savaş. Taşıyıcı havada asılı kalıyor.

"Carlinhos..."

Taşıyıcı yanlara sıçrıyor. Zirve noktasının koordinatlarından çok uzağa gidemiyor, bu da sahip olduğu hız avantajını sıfırlıyor. Marina onu istediği zaman yakalayabilir. Ama alçakta; ulu tanrılar, alçakta. Çok alçak. Marina bir çığlık atarak motora patinaj yaptırıyor. Arka tekerlek yerden kesiliyor, motor ve sürücüsü yere çarpıyor, kayıyor, kayıyor, kayıyor. Marina hızını azaltmaya çalışmak için toza tutunuyor. İniş takımlarının altında duruyor. Motor patlaması, onu kör edici tozun içinde bırakıyor. İniş takımları onu ezmek üzere acımasızca üstüne geliyor. Hesaplarını yapmışlar.

"Marina! Çık oradan!"

Marina gücünün son damlasıyla iniş dişlisinin altında yuvarlanarak kaçıyor. Vorontsov gemisi yere değiyor. Ayaklar, gergi takımları ve sarsıntı emiciler yüzünden iki metre ötedeler.

"Aldım onu, Marina."

Marina diğer tarafına doğru yuvarlanıyor. Carlinhos orada çömelmiş, ona yardım etmek için elini uzatmış. Arkasında, sinyal aktarıcının ışıkları göz kırpıyor. Bu kırpışmalar, hayat. Bu kırpışmalar, zafer.

"Başardık."

Marina güçlükle ayağa kalkıyor. Kaburgaları acıyor, kalbi hızla çarpıyor, zorlanan kasları çığlık atıyor, kaskının içine kusmak üzere, kask içi onlarca ikaz ışığı sarıdan kırmızıya yanıp sönüyor, el ve ayak parmaklarını soğuktan hissetmiyor. Ama bu ışıklar, bu göz kırpan küçük ışıklar. Bir kolunu Carlinhos'a doluyor ve topallayarak gemiden uzaklaşması için kendine ardım etmesine izin veriyor. Taşıyıcı güzel ve yabancı, buraya ait olmayan bir şey, Ejderha Denizine terk edilmiş bir çocuk oyuncağı. Parlak ışıklarla aydınlatılmış kokpitte siluetler; içlerinden biri selam vermek için elini kaldırıyor. Carlinhos buna karşılık eriyor. Sonra iticiler ateşleniyor, Marina ve Carlinhos'u toz içinde kör ediyor ve taşıyıcı gidiyor. Yalnızlar. Marina Carlinhos'un üzerine yığılıyor.

"Arazi aracının gelmesine ne kadar var?"

Jorge gitarını her zamanki rahat pozisyonuyla vücuduna yaslıyor. Sol ayak bir adım önde, ağırlık dengeli.

"Ne çalmamı istersiniz, Sinyor Corta?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey. Gelmen için yalan söyledim, Jorge."

Grupla yapılan prova, müzikal hayal gücünde gümüş rengi akan akort dizileri sonrasında uyku iyice bastırmıştı; davulcuyla zor bir senkop çalışması. Koruyucusu Gilberto kulağına fısıldamıştı: *Lucas Corta.* Üç otuz dört. Yüce İsa ve Meryem. *Sana ihtiyacım var.*

"Şarkı söylemeni istemiyorum."

Jorge'un nefesi kesiliyor.

"Benimle içki içmeni istiyorum."

"Çok yorgunum, Sinyor Corta."

"Başka kimse yok, Jorge."

"*Okonuz*; Lucasinho…"

"Başka kimse yok."

Balkonda, Jorge'un tatması için bir mojito hazırlanmıştı. Lucas'ın özel romu. Saat dörde geliyor ama Sebastião Mıntıkası telaş içinde, robotlar ve vardiya işçileri, bakım ve malzeme teknisyenleri. Hava durgun, asılı tozlar nedeniyle elektrikli. Jorge içkiyi dilinde, boğazında tadıyor. Şarkı söyleme sesini korumak için *kuozhaosunu* indirmeli ama toz maskesi Lucas'ı gücendirebilir.

"Karımı boşayacağım," diyor Lucas.

Jorge uygun bir cevap bulmak için debeleniyor.

"Beş Ejderhadaki nikâhlar hakkında çok fazla şey bilmiyorum fakat kontrat dışına çıkmanın çok pahalıya patlayacağını sanıyorum."

"Çok pahalı," diyor Lucas. "Saçma bir biçimde pahalı. Sunlar mahkemede savaşmaya alışıklar. CPC ile elli yıldır savaşıyorlar. Ama ben de saçma bir şekilde zenginim. Ayrıca kız kardeşim Ariel var." Lucas tırabzanlara yaslanıyor.

"Eğer onu sevmiyorsanız…"

"Bunun sevgiyle herhangi bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan, gerçekten de Ejderhalarda evliliklerimizin nasıl olduğu hakkında

bir şey bilmiyorsun demektir. Hayır, bu pragmatik, siyasi ve hanedanlıkla ilgili bir şey. Hepsi öyle. Önce evlilik, sonra sevgi. Eğer şanslıysan. Rafa öyleydi ve bu onu öldürüyor. Bu bir kutlama, Jorge."

"Anlamıyorum, Sinyor Lucas."

"Eşsiz bir zafer kazandım. Harika bir fikrim vardı, harika bir biçimde uyguladım. Düşmanlarımı yendim ve aileme güç ve zenginlik getirdim. Dört Ejderhanın yıldızı benim. Bu gece, burası benim şehrim. Ve tek gördüğüm, toz imparatorluğu içinde bir mağaraya tıkışmış bir adam. Ben bu mağarada doğdum ve bu mağarada öleceğim. Kullandığım su, hava ve karbon geri alınacak ve ödenecek. Milyonlarca yaşamın bir parçası haline geleceğim. Bu, bir çeşit yeniden diriliş. Ve bizim hiç başka bir seçeneğimiz olmadı. Annemin vardı. O, dünyayı zenginliğe sattı. Benim bu seçeneğim yoktu. Hiçbirimizin yok. Geri dönemeyiz, bizim için geri yok. Tüm sahip olduğumuz şey bu: toz, güneş ışığı; ulus. Ay, ulustur. Böyle diyorlar. En büyük düşmanın ve en büyük umudun. Rafa ulusu seviyor. Rafa cennet umut ediyor. Ben, bir cehennemde yaşadığımızı biliyorum. Tüneldeki sıçanlar, güzelliklerden sürgün edilmiş."

"Sizin için şarkı söylemeli miyim, Lucas?"

"Belki de söylemelisin. Her şey çok açık, Jorge. Ne yapmam gerektiğini kesinlikle biliyorum. Bu yüzden, Amanda'dan kurtulacağım. Bu yüzden, neşelenemiyorum. Bu yüzden, seni bu gece duyamıyorum. Jorge." Lucas bir parmağını Jorge'un elinin üstüne sürtüyor. "Kal."

"Uyan."

Eller, onu omuzlarının altından kavrıyorlar ve kaldırıyorlar. Suyun içine düşüp uykuya dalmak üzereydi. Carlinhos su tankının yanında çömeliyor. Marina'nın safir renkli Mavi Ay kalıntılarından yapış yapış olmuş kokteyl bardağına hafifçe vuruyor. "İyi bir karışım değil. Ayda boğulmak: Otopsi raporunda iyi olmaz."

"Bir kutlamayı hak ettiğimi düşündüm."

Yardım aracı ufukta belirdiğinde, Marina'nın oksijeninin son damlaları kalmıştı; soğuktan zangırdıyordu; Carlinhos onu hayat destek ünitesine bağladığında oksijensizlikten masmavi olmuştu. Araç tekerleklerini döndürmüş ve Macrobius'un kenarında

bir Taiyang hizmet çiftliği olan Beikou'ya doğru son sürat yola koyulmuştu. Carlinhos onu kapıdan geçirirken ve hava kanatları üstündeki tozları temizlerken, Marina hipotermik bilinç kaybına girip çıkıyordu. Parmaklar *sasuitini* çözüyorlar. Eller *sasuiti* üstünden çıkartıyorlar. Samimi parmaklar fonksiyonel hortumlarını çıkartıyorlar, pıhtılaşmış vücut yağları ve sıvıları. Eller onu suya indiriyorlar, sıcak, sıcak su mu bu? Vücudunu saran, içine giren su onu okşuyor. Su onu hayata geri çağırıyor.

Bu ne?

"Sadece bir tank." Carlinhos'un sesi. O eller: Onun elleri mi? "Orada neredeyse ölüyordun."

"Benim üstüme bir gemi indirmezlerdi." Takırdayan dişlerinin arasından kelimeleri güçlükle çıkartabiliyordu. Hayata geri dönüyordu ve bu bir ıstıraptı.

"Kastettiğim bu değildi."

"Yapılması gerekiyordu."

"Bunu söyleme şeklini seviyorum," demişti Carlinhos. "Çok *norte*. Çok dürüstçe. *Yapılması gerek*." Bir parmağını havuzun yüzeyinde gezdirmişti. "Su parasını biz karşılayacağız."

Beikou bir manastır kadar kapalı ve içe dönüktür: Sunlar, Asamoahlar ve azınlık klanların zincirleme çok aşklılıkla bir araya geldikleri bir yer. Dar ve alçak tüneller, beş dilde çocuk sesleriyle yankılanıyor; hava vücut, ter, bilgisayar sistemlerinin tozu ve ekşi idrar kokuyor. Marina'nın bu havayı soluması için, bu su tankında yuvarlanması için Corta Hélio Taiyang ve AKA ile kontrat imzalamıştı. Marina arkasına yaslanıyor, saçlarının sıcak suda dalgalanmasına izin veriyor. Elini uzatabilir ve desenli cam tavana dokunabilir. Manhua tarzında boyanmış Ao Kuang, Doğu Denizinin Ejderha kralı, alçak tavandan ona bakıyor. Su, memelerine çarpıyor. Bir şey suyu dalgalandırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Bir kez daha kendinden geçiyor. Kendine geldiğinde Carlinhos'un *sasuitini* çıkarttığını görüyor.

"Suya geliyorum."

Carlinhos suya giriyor. Yorgun görünüyorsun, diye düşünüyor Marina. *Mükemmelsin ancak iliklerine kadar yorgunsun. Yaşlı bir*

yengeç gibi hareket ediyorsun. Hetty'nin faaliyet kayıtları, yüzeyde yirmi sekiz saat rapor ediyorlar. Sasuitlerin süresi yirmi dört saat. *Hepimiz ölmüş olmalıydık.* Carlinhos'un yüzüne su sıçratıyor. Carlinhos o kadar yorgun ki zar zor kaçıyor.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Başardık mı?"

"Clavius Mahkemesi bizim talebimizi kabul etti ve bir lisans düzenledi. İnşaat çadırlarını kurduk bile."

Marina küçük, acı dolu bir yumruk kaldırıyor; acı dolu küçük bir sevinç çığlığı atıyor.

"Belki de bir kutlamayı hak etmişizdir," diyor Carlinhos. "Burada çok iyi patates votkası yapıyorlar."

"Ölüm sertifikanda boğulma yazması berbat görünür lafları neydi?"

"VTO ay gemisinin üzerine inmesinden daha mı kötü?"

"Sen." Marina yine su sıçratıyor. Carlinhos kımıldayamıyor ya da kımıldamıyor. *Ah sen, yorgun, kokuşmuş, sakalı uzamış halde ve ağrıların varken çok sevimli görünüyorsun ve yapabilirim ve bunu sen de biliyorsun ve tam karşımdasın, dizlerime, bacaklarıma, ayaklarıma dokunuyorsun, elimi birkaç santimetre oraya doğru kaydırsam ve sen de buraya kaydırsan yaparız ama yapmayacağım çünkü ben tam bir enkaz halindeyim, sen bir enkaz halindesin ve hâlâ benim patronumsun ve bir Ejderhasın ve Ejderhalar beni her zaman korkuturlar ama bundan da önce bu sıcak suyun içinde kıvrılmış haldeyken, bir rahimdeki ikizler gibiyiz ve bu, doğum öncesi enseste girer.*

Carlinhos'un yanına sürükleniyor ve rahatça, acı içinde birbirlerine yaslanıyorlar. Yaşlı insanlar gibi, ten tene, birbirlerinin ağırlığından ve varlığından zevk alıyorlar. Uzun kolları ve bacakları olan, genç bir Sun (Marina sıskalıkları yüzünden onların cinsiyetlerini anlayamıyor) eğilerek alçak kapıdan geçiyor ve Mavi Ay ikram ediyor. Büyük müzikal bir enstrümanın borularına benzeyen tünellerin içinden kahkaha, pop müzik, çocuk çığlıkları, makine uğultuları duyuluyor.

"Corta Hélio." Şerefe.

"Ejderha Denizi. Eğer uyuyakalırsam..."

"Sana göz kulak olacağım," diyor Carlinhos.

"Ben de sana göz kulak olacağım."

Seks hep aynı şekilde başlar. Soğutulmuş bir kadeh. Bir ölçü soğuk cin. Cam bir pipetten üç damla mavi Curacao. Müzik yok. Müzik, Ariel Corta'nın dikkatini seksten uzaklaştırır. Bu gece tütü uzunluğunda, iç etekli zarif bir Rappi elbise giyiyor. New Look Dior hasır düz bir şapka ve eldivenler. Dudaklarında Revlon Ateş ve Buz Kırmızısı var, pipetten her seferinde bir damla Curacao damlatırken hafifçe büzülüyorlar. Bu gece Dilma Filmus'un verdiği on bitkiyi kullanıyor. Son damla martininin yüzeyinde dalgalanarak yayılırken Ariel Corta elbisesinin içinden çıkıyor. Ay yer çekiminde sutyene gerek olmuyor, Ariel de diğer iç çamaşırlarından kaçınıyor. Eldivenler, şapka, dantelli jartiyer, Roger Vivier on iki buçuk santimetrelik topuklular. Ariel Corta eldivenli eliyle martinisini kaldırıyor ve bir yudum alıyor.

Oğlanlar kazanmıştı. Vidhya Rao'nun tüyosu sağlamdı. Ariel'in Lucas ile özel şifrelemeyle yaptığı kısa ve güvenli konuşma, üç şeyi ispatlamıştı. Rafa için, Ariel'in de gücü var. Annesi için, Cortalar gerçekten de Beşinci Ejderhalar. Lucas için, Ariel daima gerçek bir Corta. *Seni satın almak istiyoruz*, demişti Vidhya Rao. Satın alınmamıştı, ücreti ödenmişti. Kiralanmıştı, sahiplenilmemişti. Bu, tüccar ile danışmanın arasındaki farktı. Zafer senin. Ariel Corta kendine, tüm müşterilerine, kontrat sahiplerine ve topluluklara kadeh kaldırıyor. Mavi Ay'dan bir yudum daha alıyor. Beijaflor, gizli kameralardan Ariel'e kendini gösteriyor. Ariel vücuduna daha da hayran kalmak için poz veriyor. Ariel muhteşem. Muhteşem.

Soyunmadan önce bir kapsül Solo içiyor. Kimyasal Kız kardeşler, toplumun narko-tasarımcıları, bunu bu tür seanslar için sipariş üzerine basıyorlar. Şapka, üstü pamukla kaplı tezgâha konuluyor, eldivenler ve külotlu çorap sabırla ve özenle katlanıyor. Ariel seks odasına giriyor. Teni, meme uçları, dudakları, vulvası, anüsü cinsel arzuyla çıtırdıyor. Duvarlar ve zemin, sünger ve sahte beyaz deri ile kaplanmış. Giysiler onu bekliyor, belli bir sırada yerleştirilmişler, sahte beyaz deriyle uyumlular. Önce çizmeler; uzun ve sıkı. Daha

da sıkmak için bağcıkları var. Bağcıkları çekiştirerek en sıkı haline getiriyor. Bacaklarını birbirlerine sürterek küçük odanın içinde yürüyor, poposunu ve vulvasını bağcıklar gıdıklıyor. Diz çöküyor, kalçasına batan topuklar onu heyecanlandırıyor. Sonra eldivenler, omuza kadar ve bağcıklı; sıkı sıkı. Parmaklarını açıyor, sıkı beyaz deriyle kaplı. Sert, yüksek yaka. Bağcıklar iyice sıkışırken Ariel nefessiz kalıyor, hareketlilik ve özgürlükten feragat ediyor. Son olarak, korse. Bu bir ritüel; nefes verişler, zamanlamaya dikkat edilerek, nefes alamaz hale gelene dek çekilen bağcıklar. Küçük göğüsleri mağrur ve şuh.

Ariel Corta on üç yaşındayken, bir *sasuit* giydikten sonra orgazm olmuştu. O zaman dek hiç giymemişti ama *sasuitin* sıkılığı, merhametsiz darlığı ve vücudu kontrol edişi, onun seks oyunlarını kalıcı olarak şekillendirmişti. Ariel Corta hiç kimseye *sasuit* boşalmasından bahsetmemişti.

Ağız tıkacı. Klasik, kırmızı top şeklinde bir tıkaç. Rujuna uygun. Sıkıca tutturuyor. Bu, olağanüstü mastürbasyonlarının sesini bastırmak için çarşafın yarısını ağzına tıktığı zamanlar için. Köpükleri şampanyanın içinde tutuyor. Ariel Corta ağız tıkacının içine doğru çığlık atıp yalvarıyor. Beijaflor, sözlü kumandadan çıkarılmış durumda ama koruyucu bu oyunu birçok kez oynadı, biliyor. Giyim tamamlandı.

Ariel eldivenlerini yavaşça birbirine çarpıyor. Dokunma algıları çalışmaya başlıyor; göğüslerini okşuyor, kalın yumuşak kürkün her dokunuşuyla ağız tıkacının içinde tıslıyor. Parmaklarıyla meme uçlarının çevresinde daireler çiziyor, zevkten çıldırıyor. Dokunma algıları yeniden ayarlanıyor ve sert kılların dokunuşuyla çığlık atıyor. Eldivenler gelişigüzel bir dizilişi takip ediyorlar: Ariel vulvasının yumuşak, hassas katlarını sert kıllarla, sonra vinil çıkıntılarla sonra da pütürlü aşındırıcıyla buluştururken dizlerinin üstünde kendinden geçmiş halde salyalarını akıtıyor. Sağ eliyle uzun, yavaş okşayışlar; sol eli, sıkı bağcıklı deri giysinin arasındaki çıplak teni keşfediyor. Patlıyor; gergin deri kanı, kemikleri, eti ve sıvıları bir arada tutuyor. Şimdi dokunma algıları her eline farklı duyumsamalar gönderiyor. Ariel dizlerinin üstünde, parmakları küçük, ateşli vulvasından içeriye girmesinler diye arkasına yaslanıyor. Sivri topuklar kalçasını deliyor, poposunun yanaklarının yumuşak zeminde yayılıp

ayrıldıklarını hissedebiliyor. Ağız tıkacının içine doğru küfrediyor. Beijaflor ona kendini gösteriyor, bacaklar açık, parmaklar iş başında, yüzü yukarıya çevrili ve gözler tamamen açık. Yanakları, ağız tıkacının her tarafından akan salyalardan ıslak. Dokunma algıları iğnelenmeye geçiyor: Ariel'in parmakları ilk kez klitorisine doğru hareket ediyor. Ağız tıkacının içine doğru özgürce ve keyifle bağırıyor. Solo, klitorisini, meme uçlarını, vulvasını ve anüsünü aşırı hassaslaştırıyor. Her dokunuş bir ıstırap ve cüretkâr bir haz. Ariel Corta artık sessizce feryat ediyor. Beijaflor kamerayı onun çevresinde döndürüyor. Parmaklarını, gözlerini, dar çizmelerinin üstüne sarkan bacak etlerini yakından çekiyor.

Ön sevişme bir saat sürüyor. Ariel Corta kendini beş, altı kez orgazmın eşiğine getiriyor. Ama bu bir ön sevişme. Seks, ritüelleştirilmiş bir ayin. Bir baskı makinesi ötüyor, dokunma algıları kapanıyor. Titriyor, terden ve ağız tıkacından sızan tükürüklerden sırılsıklam. Ariel baskı makinesine doğru emekliyor. Coco De Lune, ayın en muhteşem seks oyuncağı tasarımcısı. Baskı makinesi ötene dek Ariel ne ile karşılaşacağını hiç bilmez. Kesin olan bir şey vardır ki onun vücuduna ve zevklerine göre tasarlanmış olurlar ve oyuncağın inceliklerini keşfetmek saatlerini alır.

Ariel baskı makinesini açıyor. Bir dildo, bir dizi cilalı anal top. Dildo uzun ve zarif, klasik eski moda bir ay roketi, ucundaki dört sabitleyici kanatçıkla tamamlanıyor. Her kanatçık farklı bir dokunuş alanını kontrol ediyor. Gümüş bir roket onun vajinasının ve vulvasının boyutlarına göre basılmış. Bir penis değil. Asla bir penis olmaz. Ariel Corta vücuduna bir penis girmesine asla izin vermez.

Çok güzelsin, diye fısıldıyor Beijaflor, Ariel'in sesiyle Ariel'in kulağına. *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*

Ariel ağız tıkacının içine doğru inliyor, içi pamuk dolu deriye uzanıyor, bacaklarını açıyor.

Onu üstüne koy, içine koy, içinde kilometreler, diyor Beijaflor. *Kendini ölümüne becer.*

Ariel kendiliğinden kaygan zevk toplarını anüsüne sokuyor. Korse ve yaka onu dik tutuyor, kendi deliklerine ne yaptığını göremiyor. Beijaflor ona yakın çekimleri gösteriyor ve kendi Portekizcesiyle pis kelimeler ve hakaretler fısıldıyor. Ariel topları içine sokuyor,

derinlere itiyor, bir parmağını tutmaca takıyor. Nazikçe çekiştiriyor, içindeki sürüklenmeyi ve sürtünmeyi hissediyor. Orgazm sırasında onları dışarıya çekecek, belki ağır ağır, belki hepsini bir anda. Sonra birer birer yeniden içine sokacak.

Dildoyu gözlerinin hizasında tutuyor, korku ve beklenti içinde nefes nefeseyken, kendi sesi ona onunla tam olarak ne yapacağını, ne kadar derine, ne hızla ve ne kadar uzun süre gireceğini, her bir pozisyonu ve okşayışı söylüyor. Saatler sürecek. Saatler. En sonunda Ariel Corta seks odasından sürüklenerek, ter, salya, vücut sıvıları ve kayganlaştırıcıyla sırılsıklam halde çıkacak ve kendini kısıtlayan deriden yavaşça kurtulacak. Hiçbir sevgili, hiçbir vücut, hiçbir et onun kendiyle bu yaptığı mükemmel seksle kıyaslanamaz.

Ariel Corta on üç yaşından beri neşeli, coşkulu, tek eşli bir şekilde öz-cinsel.

Adam eğiliyor, ingiliz anahtarıyla Marina'nın dizlerini hedef alıyor. Marina sıçrıyor. Gücü ve momentumu onu yükseğe, uzağa taşıyor. Yüksek, uzak ve savunmasız. Momentum öldürür. Marina nefesini kesecek kadar sert bir şekilde yere düşüyor, kayıyor, kirişe çarpıyor. Mackenzie adamı nasıl dövüşmesi gerektiğini biliyor. Ayakta duruyor, Marina'nın göğsüne indirmek üzere ingiliz anahtarını havaya kaldırmış. Marina tekme atıyor. Botu adamın dizkapağına geliyor. Kemik çıtırtısı, çığlık sesi bir anlığına limanı sessizliğe gömüyor. Adam yere düşüyor. Marina ingiliz anahtarını alıyor.

"Marina!" Carlinhos'un sesi. "Yapma."

Mackenzie uzun boylu, zinde ve erkek. Marina ise kısa boylu ve kadın ama bir Jo Moonbeam. Üç Ay erkeğinin gücüne sahip. Bir yumruk darbesiyle bu adamın kaburga kemiklerini parçalayabilir.

Kavga nasıl başlamıştı? Diğer kavgalar nasıl başlarsa öyle: bir ateş gibi: yakıcı öfke, yakınlık, bir kıvılcım, tutuşmayı besleyecek bir şey. Mackenzie Metalleri arazi aracı filosu limana yanaşıp kilitlenirken, Beikou Kilit Kontrol Merkezi Corta Takımını bekleme alanında tutmuştu. Takım huzursuzdu: kısıtlayıcı tünellerden, pis havadan, bayat sudan bıkmışlardı. Evlerini istiyorlardı. Sabır kalmamıştı. Marina, hepsi de erkek olan Mackenzie filosunun dış kilitten içeriye ay tozunun baharatlı kokusunu taşıyışını izlemişti. Filo lideri Carlinhos'un yanından geçerken, iki kelime: *Hırsız Cortalar*. Sabır

taşmıştı. Carlinhos kükremiş ve kafa atarak adama saldırmıştı. Bekleme alanı patlamıştı.

Marina daha önce hiç kavga etmemişti. Barlarda, öğrenci evlerinde görmüştü ancak asla bir parçası olmamıştı. Burada ise hedef halinde. Bu adamlar ona zarar vermek istiyorlar. Ölmesi, bu adamların umurlarında değil. Mackenzie adamı yerde ve kavga dışında. Marina çömeliyor (alçakta durmak kuvvettir) ve gözleriyle odayı tarıyor. Gerçek kavgalar, filmlerdeki kavgalar gibi değillerdir. Kavga edenler yere inerler, çekiştirirler, pençe atarlar ve birbirlerinin kafalarını ezmeye çalışırlar. Carlinhos sırt üstü yerde. Marina ona saldıranın koluna yapışıyor. Adam çığlık atıyor. Marina adamın kolunu çıkarttı. Adamı kıyafetinin yakasından ve kemerinden tutarak, sanki bir kumaş parçasıymış gibi rahat bir şekilde limanın karşı tarafına fırlatıyor. Marina dönüyor, ilk gördüğü Mackenzie'ye saldırıyor. Mackenzie adamını bir kolona vurup eziyor. Dimdik ayakta duruyor, nefes nefese. Marina'nın süper güçleri var. O bir Dişi-Hulk.

"Polisler nerede?" diye bağırıyor, Carlinhos'a.

"Dünya'da," diye bağırarak cevap veriyor Carlinhos. Saldırganın bacağını altından itiyor. Adamın yüzüne bir yumruk indiriyor. Kırılan burundan kanlar fışkırıyor; ağır ağır dökülen kırmızı.

"Kahretsin!" diye bağırıyor Marina. "Lanet olsun!" Kendini kavganın içine atıyor. Gücün baştan çıkarıcılığı, korkunç ve cazip. Dünya'da erkek olmak, hep güçlü olduğunu bilmek, böyle bir şey olmalı. Tekme atıyor, yakalıyor, tutuyor, vuruyor, eziyor. Ve bitiyor. Cürufun üzeri kan. Mırıltılar, iç çekişler. Liman kontrol geliyor ve şok tabancaları ve bıçaklarla tarafları ayırıyorlar. Ancak kavgaların ömrü kısa olur ve bu kavga da birbirine işaret etme, hamleler yapma ve bağırma aşamasına gelmiş halde. Şimdiki tartışma, kimin ödeyeceği, zararı kim karşılayacağı hakkında. Artık hukuki yapay zekâlar kavga ediyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Carlinhos. Marina ondan gelen şiddet kokusunu duyumsuyor. Tüyleri diken diken oluyor. Bir tutku ya da kendini zapt ediş olmadan dövüşmüştü, sanki şiddet onun için iş aletlerinden biriydi. Dışarıda, toz motorlarının üstündeyken şöyle demişti: *Rafa çekici olan, Lucas plancı, Ariel konuşmacı; ben de savaşçıyım*. Marina onun metaforik olarak konuştuğunu

düşünmüştü. Hayır. Carlinhos bir savaşçı ve de güçlü bir savaşçı. Marina biraz korkuyor.

Marina başını sallıyor. Titreme şimdi geliyor, fiziksel ve kimyasal rahatlama. İnsanlara zarar verdi. Vücutları kırdı, yüzleri parçaladı. Marina kendini Carlinhos'un onu Uzun Koşuya götürdüğü zamanki kadar saf, öforik ve canlı hissediyor. Sevinçli ve heyecanlı; pis, kaşıntılı, alçalmış: kancı şıllık. Marina kendini tanımıyor.

"Otobüs geldi. Hadi eve gidelim."

Belki soğuktan veya ağırlığın yeniden düzenlenmesinden veya gecenin içindeki küçük, temkinli gürültülerden, ama Sohni Sharma Rafa'nın orada olmadığını bilerek uyanıyor. Seks neredeyse sonradan akla gelmişti; üstünkörü, gereklilik üzerine. *Kulübüme geri gidelim*, demişti Rafa. Sohni belki de bu kelimelerin içindeki uyarıyı anlamalıydı. Gürültülü adamlar, kimi sarhoş, kendi yerleri ve alanları, onu yukarıdan aşağıya süzen, ölçüp biçen, yoklayan, sinsi bakışlar atan, Rafa'ya kaşlarını kaldıran ve gülümseyen. Mal sahibi adamlar. Sonra anlaşmayla ilgili haberler gelmişti, bir takım yeni kazı hakları, arazi hakları. Bu haberler, Rafa'nın bar salonu karanlığını yok etmekle kalmamış, aynı zamanda tersine de döndürmüştü; altın gibi parlatmıştı. Kulüp onundu. Herkese benden içki; tüm arkadaşlarım, için, için. Yüksek sesler, maçoluklar, sırt sıvazlamalar; kabaca ve tebrik niteliğinde: Sohni bir ödül ve vaatti. Galibin ödülü. Rafa'nın kolu bütün gece onu çevrelemişti. Profesyonel Hentbol Takımı Sahipleri Kulübü güvenli bir yer değildi ama yine de orada kalmıştı.

Sohni'nin gözleri acıyor, eklemleri zonkluyor, Ay'ın yüzeyi kadar susuz. Akşamdan kalma bir haldeyken Ay sıçrayışı ne kadar kötü olabilir?

Saat. Ah, beş on iki. Gün ışığı, dünyanın üzerinde lacivert bir şerit. Sohni harekete geçmeli, eşyalarını toplamalı, bir araya getirmeli. Rafa nerede? Odada yok, odanın banyosunda da yok. Çıplak ayaklarının ucunda ofisi ya da yaşam alanını dolaşıyor. Hava temiz, yıkanmış kokuyor. Rafa sığ balkonda bir sandalyenin ucuna ilişmiş, oturuyor. Kulüp kurallarının tümünün aksine, üzerindeki tek şey koruyucusu. Konuşuyor, arkası dönük, alçak sesle. Duyulmaması gereken bir konuşma. Sohni duymak zorunda.

Ama Robson tamamen emniyette. Sana yemin ederim. Yüce Tanrı ve annesi adına. Robson güvende, Luna güvende; Boa Vista güvende. Seninle savaşmak zorunda kalmak istemiyorum. Seninle savaşmak istemiyorum. Luna'yı düşün. Ortada kalacak. Geri dön. Boa Vista'ya dön, corcão. Bana kısa bir süre olacağına söz verdin. Geri dön. Bu, çocuklarla ilgili değil. Bu, benimle ilgili...

Sohni çıplak tenli, çıplak ayaklı, alkolden titreyerek ve beklemesine rağmen kendini yaralayan ihanetle dönüyor, yürüyor, giyiniyor, birkaç parça eşyasını alıyor ve Ay'ı sonsuza dek terk ediyor.

Sonunda Adriana, Paulo'yu kendi mutfağından kovuyor. Paulo onun aşçısı, teknik konuları çalışmıştı, baskı makineleri imbiği, eziciyi, kapağı ve pistonu bastı. Ama Paulo bunu daha önce hiç hazırlamamıştı, tadına bakmamış, hatta koklamamıştı bile. Fakat Adriana yapmıştı. Paulo zavallı bir gururla mutfaktan çıkıyor. Aroma, Boa Vista'nın klimasından geçiyor. Bu şey de ne?

Sanırım kahve.

Görevliler, Paulo'nun mutfağının önüne dizilmişler: Sinyora Corta ne yapıyor? Ölçüyor. Su kaynatıyor. Suyu kaynatıcıdan alıyor. Sayıyor. Suyu o şeyin içine belirli bir yükseklikten döküyor. Bu ne için? Oksijenleme, diyor Paulo. Adriana bu şeyi karıştıracak da: Oksidasyon tepkimesiyle tat gelişiyor. Şimdi bekliyor. Nasıl kokuyor? Dudaklarımın arasından geçirmek isteyeceğim bir şey gibi değil. Şimdi ne yapıyor? Hâlâ bekliyor. Bu kahve, biraz ritüel gibi.

Adriana Corta pistona basıyor. French Presin üstünde bronz rengi bir krema yüzüyor. Bir fincan.

Adriana sonuncu kahvesinden bir yudum alıyor. Bu düşünceyi arkalara itiyor. Bu bir kutlama, küçük, özel bir kutlama, Lucas'ın onun doğum günü için ısrar ettiği şatafatlı karnavaldan önceki gerçek kutlama. *Bu kez değil*, diye fısıldıyor Mackenzielere ve ölüme. Fakat hayatı sonuncu şeylerle doluyor, bir tüneli dolduran sel suları gibi. Seviye artıyor: ya da hayatı aşağıya doğru iniyor.

Kahvenin tadı kokusu gibi değil. Adriana bunun için müteşekkir. Öyle olsaydı, insanlar kahve içmekten başka bir şey yapmazlardı.

Koku, hafızanın duyusudur. Her kahve, sayısız hatırayı, sınırsız hatıraları anımsatır. Kahve, hatırlama ilacıdır.

"Teşekkür ederim, Lucas," diyor Adriana Corta ve ikinci fincanını dolduruyor. French pres boş, sadece nemli bir zemin. Kahve değerli bir şey. *Altından daha değerli*, diye fısıldıyor Adriana, tozcu günlerinden kalma bir hatıra. *Altını kaldırıp atıyoruz.*

Adriana iki fincanı alıp São Sebastião çardağına götürüyor. İki fincan, iki sandalye. Biri onun için, diğeri Irmã Loa için. Adriana bir yudum kahve daha içiyor. Bu topraksı, misk kokulu, acı içeceği nasıl sevebilirdi: herhangi biri nasıl sevebilirdi? Bir yudum daha. Bu, hatıraların fincanı. Kahveyi yudumladıkça, bir önceki fincanını da yudumluyor: kırk sekiz yıl önceki. O kahve de bir anıttı. Oğulları muhteşemdiler; Mare Anguis'i Mackenzielerin ellerinden çalma başarısı, nesiller boyu sürecek bir Ay efsanesi olmuştu ancak kahve onu daima Achi'ye geri götürürdü.

ALTI

Achi'yle tanıştım çünkü serbest düşüş seksi beni hasta ediyordu. Eğitim sırasında tek konuşulan buydu. Serbest düşüş seksi. Yaptıkları tek şey, istedikleri tek şey. Seni sonsuza dek mahveder. Serbest düşüş seksinden sonra, ağır seks berbat ve çirkin gelir. Vorontsov Uzay insanları; onlar seks Ninjalarıdır.

Kilitten geçerlerken bile bizi eşleştiriyorlardı. Şu Vorontsov Uzay insanları. Bir delikanlı vardı: O bana baktı, ben ona baktım ve başımı salladım evet, yapacağım, evet hatta bağlar, transfer kapsülü döngüleyiciden kopartıp, Dünya ile son bağlantımız kesilirken yapacağım. Ben namus düşkünü değilim. Yeni Yıl Barra sahil bilekliğim bile var. Partilere ve hayat değiştiren seks fırsatlarına düşkünüm; bunu görmezden gelemezsin. Bunu, o çocukla denemek istemiştim. Aktarma merkezine gittik. Her yer vücutlarla doluydu, sürüklenen, birbirlerine çarpan. Erkekler prezervatif kullanmak zorundaydılar. O uçan şey tarafından vurulmak istemedin. *Nazik ol*, dedim ve uçan spermden daha beterini yaptım. Onun üstüne kustum. Kusmamı durduramıyordum. Bu hiç seksi bir şey değil. Sıfır G içimdeki her şeyi alt üst etmişti. O çok nazikti, ben yer çekimine dönerken her şeyi o temizledi.

Santrifüj kolundaki diğer tek kişi bu karamel gözlü kızdı, narin eller, uzun parmaklar, her birkaç saniyede bir yüzünde bilinçsiz mikro buruşmalar olup geçiyordu. Gözlerimin içine zar zor baktı; utangaç ve içedönük görünüyordu. İsmi Achi Debasso'ydu. İsmi bir yere konumlandıramıyordum; daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Ama benimki gibi onun ismi de tarihin akıntısında yuvarlanan bir isimdi. Suriyeliydi. Suriye*h*. O tek harf, bir farklılık

evreniydi. Ailesi, iç savaştan kaçan Suriyeli Hristiyan bir aileydi. Henüz annesinin rahminde bir hücre topluluğuyken Şam'ı terk etmiş. Londra'da doğmuş, Londra'da yetişmiş, MIT'de eğitim almış ancak unutmasına asla izin verilmemiş; *sen Suriyehlisin.* Achi bir sürgün olarak doğmuş. Şimdi de daha uzak sürgünlere doğru yol alıyordu.

Yukarıda, aktarma merkezinde gelecekteki iş arkadaşlarımız sevişiyorlardı. Biz, aşağıda, santrifüj kapsülünde sohbet ettik, yıldızlar ve Ay ayaklarımızın altındaki pencerenin karşısında kavis çiziyordu. Fırıl fırıl dönen Ay, her karşılaştığımızda biraz daha büyüyordu ve biz de birbirimizi biraz daha iyi tanıyorduk. Hafta sona ererken Ay bütün pencereyi kapladı, biz de hoş sohbet eden iki kişiden iki arkadaşa dönüştük.

Achi, hayaletlerle dolu bir kızdı. Kökleri olmamanın hayaleti. Ölü bir ülkeden sürgün edilmenin hayaleti. Ayrıcalığın hayaleti: Yazılım mühendisi baba, zenginlikten gelen anne. Londra böyle göçmenlere kucak açıyordu. Suçluluk duygusunun hayaleti; on binlercesi ölmüşken, o hayattaydı. En karanlık hayaleti ise kefaret hayaletiydi. Doğduğu yeri ya da düzeni değiştiremezdi ancak işe yarar bir insan olarak bunun için özür dileyebilirdi. Bu hayalet onun bütün hayatını idare ediyordu, kulağının içinde çığlık atıyordu: Bir işe yara Achi! UCL'den mezun olup, MIT'de yüksek lisansı bitirinceye dek: İşleri düzelt! Bedel öde! İşe yarama hayaleti onu çölleşme, tuzlanma ve ötrofikasyon ile savaşmaya yollamıştı. O bir savaşçıydı. En sonunda yolu Ay'a düşmüştü. Bütün dünyayı korumak ve beslemekten daha işe yarar bir şey olamazdı.

Bunlar onun hayaletleriyse, yol gösterici ruhu, orixası da Yemanja'ydı. Achi bir su kızıydı. Ailesinin evi Olimpik havuzun çok yakınındaydı, annesi hastaneden çıktıklarından birkaç gün sonra onu suya düşürmüştü. Achi önce batmış, sonra yüzmüştü. Yüzmüş ve sörf yapmıştı: uzun İngiliz yaz gecelerinde, batı sahillerinde. Soğuk İngiliz suları. Kısa boylu ve zayıftı ama dalgadan korkmuyordu. Ben, yatak odamda dalga sesleriyle büyüdüm fakat ılık Atlantik sularına ayak başparmağımdan daha fazlasını asla daldırmadım. Achi Ay'dayken, okyanusu feci halde özlüyordu. Bir mercanadada yaşıyor gibi olmak için evindeki ekranları ayarlamıştı. Bu beni biraz hasta ediyordu. Yeni bir su tankı veya bir havuz inşa edilir

edilmez, yüzmek için karşısına bir fırsat çıktığında, orada olurdu, bir aşağı, bir yukarı kulaç atardı. Suda hareket etme şekli çok doğal, çok güzeldi. Ben onun suya dalışını, suyun içinde kendini itişini izlerdim ve onun sonsuza dek suyun içinde kalmasını isterdim, saçları suyun üstünde süzülerek, göğüsleri suyun içinde ağırlıksız, elleri ve ayakları onu o pozisyonda tutan minik, güzel hareketleri yaparak. Onu hâlâ suyun içinde görüyorum.

O beni kendi hayaletleriyle tanıştırdı, ben de ona benimkini gösterdim: *Outrinha*: Ortalama Jane: Küçük Hanım Bana Bak. Yalın Jane ve Denizkızı. Gelecekteki günlerde ve aylarda birbirlerine çok ihtiyaçları olacaktı. Ay, o zamanlar vahşi bir yerdi. Şimdi o da benim gibi yaşlı. Ama o zamanlar, ilk günlerde, zenginlerin ve tehlikelerin, fırsatın ve ölümün ülkesiydi. Genç ve hırslıların ülkesiydi. Ay'da hayatta kalabilmek için saldırgan olmalıydınız. Ay, sizi her şekilde öldürmeye çalışırdı; cebren, hileyle, baştan çıkartarak. Bir kadına beş erkek düşüyordu ve bunlar genç, orta sınıf, eğitimli, hırslı ve korkmuş erkeklerdi. Ay, erkekler için güvenli bir yer değildi, kadınlar için daha da güvensizdi. Kadınlar için tehlikeli olan sadece Ay değildi, erkekler de vardı. Ve hepimiz, daima korkuyorduk. Ay sıçrayışı aracı bizi almak için transfer kapsülüne yanaştığında korkuyorduk ve tek yolun ileriye doğru olduğunu biliyorduk. Birbirimize ihtiyacımız vardı ve birbirimize yapıştık, tutunduk, kıyafetlerimizin içinde, aşağıya inene kadar.

Serbest düşüş seksi mi? Yüz karası. Her şey yanlış yöne hareket ediyor. Her şey sizden uzaklaşıyor. Her şeyi yerine bağlamak zorundasınız. Karşılıklı esaret gibi bir şey.

Ay sıçrayışı istasyonundan dışarıya çıktık, o zamanlar kutup yörüngesinde yalnız bir uzay bağı vardı: yüz yirmi Jo Moonbeam. Bu, eski bir deyiş, ayın en eski deyişlerinden biri. Jo Moonbeam. Kulağa parlak, gözünü dört açmış ve masum geliyor. Hepimiz öyleydik.

Henüz resmi olarak karşılanmadan, LDC göz yuvarlarımıza *chiblerimizi* yerleştirmişti. Bedava on soluğumuz vardı, sonra ödemeye başladık. O zamandan beri de ödüyoruz. Hava, su, karbon, veri. Dört Element. Sen burada doğdun, o sayıların gözünün içinde olmadığı bir an yok. Ama ben sana söyleyeyim, piyasadaki oynamalar yüzünden orada değişen sayıları ilk gördüğün zaman,

nefesin boğazında takılı kalıyor. Başka hiçbir şey, belli bir fiyattan nefes verip, başka bir fiyattan nefes almak kadar açık bir şekilde artık Dünya'da olmadığını söyleyemez. Sonra bizi tıp merkezine iteldiler. Kemiklerime bakmak istediler. Kemiklerini düşünmezsin. Jo Moonbeamler için her şey yeni ve talepkârdır. Nasıl hareket etmeniz gerektiğini öğrenmelisiniz, nasıl durmanız gerektiğini öğrenmelisiniz. Nasıl görmeniz, nasıl duymanız gerektiğini öğrenmelisiniz. Kanınız, kalbiniz ve toz hakkında ve bu şeyin sizi nasıl öldürebileceği hakkında bilgi edinmelisiniz. Tahliye deliklerini, basınç azalma alarmlarını, kapının hangi tarafında durulacağını ve açmak için ne zaman güvenli olduğunu öğrenirsiniz. İnsanlara ne zaman yardım edip, ne zaman arkanızda bırakmanız gerektiğini öğrenirsiniz. Birbirinizin üstüne basarak nasıl yaşayacağınızı, birbirinizin havasını nasıl soluyacağınızı, suyunuzu nasıl içeceğinizi öğrenirsiniz. Öldüğünüz zaman LDC'nin sizi alacağını, sizi parçalara ayıracağını, karbon, kalsiyum ve organik gübre için sizi yeniden dönüştüreceğini öğrenirsiniz. Kendi vücudunuzun sahibi olmadığınızı öğrenirsiniz. Hiçbir şeye sahip değilsiniz. Ay sıçrayışından dışarıya adım attığınız andan itibaren her şey kiralık.

Kemiklerinizi düşünmezsiniz ama onlar derinizin altında, saat saat, gün gün, ay ay, acımasız bir hızla geçerler, kütlelerini ve yapılarını kaybederler. Tekrar söylüyorum, Rahibe, sen burada doğdun. Burası senin evin. Asla Dünya'ya gidemezsin. Ama benim geri dönebileceğim bir pencerem vardı. Dünya yer çekiminin benim için ölümcül olacağı seviyeye kadar kemik yoğunluğum ve kas elastikiyetim eriyinceye dek iki senem vardı. İki sene. Bu hepimiz için aynıydı: iki sene. Bu, Meridyene gelip, fırsatlar ülkesini arayan her Jo Moonbeam için hâlâ aynı. Hepimizin Ay'da yüzleştiği gün karar vermesi gereken şey, kalmalı mıyım, gitmeli miyim?

Kemiklerime baktılar. Achi'nin kemiklerine baktılar. Ve sonra onları unuttuk.

Barakalara gittik, Achi ve ben. Jo Moonbeam yatakhanesi, sizin yaşam alanınızı belirleyen bölmeleri olan bir antrepoydu. Ortak banyolar, yemekhane yemekleri. Mahremiyet yoktu, görmediğini duyabilir, duyamadığınızı koklayabilirdiniz. Koku. Lağım, elektrik, toz ve yıkanmamış vücutlar. Kadınlar doğal olarak bir araya toplanmışlardı: Achi ve ben yan yana bölmeleri tutmuştuk,

daha sonra onları tek bir yere çevirmiştik. O gece küçük bir ritüel geliştirmiştik ve endüstriyel votkadan yapılmış tuhaf tatlı kokteyllerin üstüne ölümsüz kız kardeşlik için yemin ettik. İnsanlar yalnızca beş yıldır Ay'daydılar ve şimdiden bir votka endüstrisi vardı. Kumaş parçalarından süsler yaptık, hidroponik çiçekler yetiştirdik. Sosyal çevremiz oldu, tampon ticaretinin merkezi olduk. Tıpkı hapishane ekonomisi gibiydi, tampon karşılığında sigara. Achi ve benim doğal bir çekim kuvvetimiz vardı. Kadınları ve maço böbürlenmeleriyle yüksek seslerden bıkan erkekleri çekiyorduk: Dünya-kırıcıları, ay- patlatıcılarıydık. Bu kayayı sallayacağız ve ondan milyonlarca parça kopartacağız. Bu Ay'ın icabına bakacağız. Daha önce orduya hiç katılmadım ancak Ay'ın o ilk günlerinin biraz orduya benzediğini düşünüyorum.

Güvende değildik. Kimse güvende değildi. Jo Moonbeamlerin yüzde onu, üç ay içinde öldüler. İlk haftamda, Xinjiang'dan bir ekstraksyon işçisi basınç odasında ezildi. Benim içinde bulunduğum OTV, Korou'dan yirmi dört kişi başladı: Üçü, daha yüzey faaliyet eğitimimiz bitmeden öldü. İçlerinden biri, yanımdaki koltukta oturan adamdı. Şimdi onun ismini hatırlamıyorum. Naaşlarını geri dönüştürdük ve onları yeniden kullandık, onların gübrelediği sebzeleri ve meyveleri yedik ve topraktaki kanı asla aklımıza getirmedik. Görmemeyi ve duymamayı seçerek hayatta kalabilirsiniz.

Sana Ay'ın pis kokusundan bahsetmiştim. En kötü kokanlar erkeklerdi. Testosteron. Sürekli bir cinsel gerginlik soluyordun. Kadınların hepsine saldırıldı. Benim başıma da geldi: bir kere. Benden yaşça büyük bir işçi, bir tozcu, soyunma odasında eğitim kıyafetlerimi değiştirirken. Bir elini kaydırmaya çalıştı. Onu yakaladım ve soyunma odasının diğer tarafına fırlattım. USP Brezilya jiu jitsu takımı. Babam benimle gurur duyardı. O adamla bir daha sorun yaşamadım ya da başka bir adamla fakat yine de bir çete olarak üstüme saldıracaklarından korkuyordum. Bir çeteyle dövüşemezdim. Bana zarar verebilirlerdi, hatta beni öldürebilirlerdi. Kontratlar ve davranış kuralları vardı ama onları uygulamak için yalnızca şirket yöneticileri vardı. Cinsel saldırı bir disiplin meselesiydi.

Ama Achi Brezilya jiu jitsusu bilmiyordu. Dövüş sanatlarının hiçbirini bilmiyordu, adam ona tecavüz etmeye kalkıştığında kendini koruyabilmesinin bir imkânı yoktu. Adam başarılı olamadı, başka bir grup erkek adamı Achi'nin üzerinden aldılar. Adam şanslıydı. Onu ben yakalamış olsaydım, bıçaklardım. Diğer adamlara minnettardım. Hep birlikte yaşamanın bir yolunu bulmamız gerektiğini anladılar. Ay, bir başka Dünya olamazdı. Birbirimize düşersek, hepimiz ölecektik. O adamı bulup, öldürmeyi düşünmüştüm. Corta darbesi. Bu bizim ismimiz. Sert, keskin, hızlı. Ayda zekice öldürmenin milyonlarca yolu var. Bunun üzerine uzun süre ve derin düşündüm: Gizli bir intikam mı olmalıydı yoksa gördüğü son şey benim yüzüm mü olmalıydı? Ben başka bir yol seçtim. Birçok şey olabilirim ama bir katil değilim.

Achi'nin saldırganı için daha yavaş, daha sinsi silahlar kullandım. Onun yüzey faaliyet eğitim ekibini buldum. Kıyafet termostatında bazı düzenlemeler yaptım. Mükemmel bir aksaklık olarak görünecekti. Ben, iyi bir mühendisim. Adam ölmedi. Ölmesi gerekmiyordu. Soğuktan donmuş başparmağını ve üç ayak parmağını, benim kupalarım olarak kabul ettim. Herkes bunu yapanın ben olduğumu biliyordu ama hiçbir şey kanıtlanamadı. Efsane hoşuma gitmişti. Erkeklerin bana korkuyla bakmasını sağlıyorsa, bu iyi bir şeydi. Adamın adı Hanif'ti. Hastane yatağında bana tecavüz edeceğine ve karnımı deşeceğine yemin etti. Tıp merkezinden çıktığında, Achi ve benim kontratlarımız bitmişti.

Achi, Asamoahlarla Amudsen'deki yeni agrariumları için ekosistem tasarlamak üzere yeni bir kontrat imzaladı. Benim Mackenzielerle yaptığım kontrat, beni açık denizlere sürükledi. Achi bir kazıcı olacaktı, ben ise bir tozcu. İki gün içinde ayrılacaktık. I ve A barakalarına bağlanmıştık, bölmelerimize, arkadaşlarımıza bağlanmıştık. Birbirimize bağlanmıştık. Korkuyorduk. Diğer kadınlar bizim için bir parti verdiler; Ay mojitoları, hep birlikte şarkı söylemek için müzik yazılımları. Ama müzik ve içkiden önce Achi için özel bir hediye: AKA ile çalışacak olan Achi yeraltında kalacaktı; kazacak, kepçeleyecek ve tohum ekecekti. Asla yüzeye çıkması gerekmeyecekti. Bütün kariyerini, bütün hayatını mağaralarda, lav tünellerinde ve devasa agrariumlarda geçirecekti. Soğuk gökyüzünü görmesi asla gerekmeyecekti.

Bütün cazibemi ve itibarımı kullandım ancak kıyafet kirası kozmolojik olarak çok pahalıydı. GP yüzey faaliyet kabuğu için otuz dakikalık kontrat imzaladım. Benim esnek örümcek kadın *sasuitimin* yanında zırhlı bir dev gibi duruyordu. Basınç kapısı kayarak açılırken dış kilitte ele ele tutuştuk. Yüz binlerce bot izinin arasında rampayı tırmandık. Yüzeyde birkaç metre yürüdük, hâlâ ele eleydik. Orada, iletişim kulelerinin, enerji tesislerinin ve otobüs ve arazi araçlarının şarj noktalarının ardında; yakın ufukta kıvrılan krater ağzının gri çizgisinin ve güneşin asla değmediği gölgelerin ardında; minik dünyamızın kıyısından başımızı uzattık ve tam Yerküre'yi gördük. Tam, mavi ve beyaz, yeşillerle ve toprak renkleriyle beneklenmiş. Tam, ulaşılmaz ve benim kelimelerimin yetmeyeceği kadar güzel. Mevsimlerden kıştı ve karşımızda güney yarıküre vardı; gezegenin yarısı okyanus. Büyük Afrika'yı gördüm. Sevgili Brezilya'yı gördüm.

Sonra kıyafetimin yapay zekâsı bana kontratın bitmek üzere olduğunu hatırlattı ve biz de mavi Yerküre'ye sırtımızı döndük, Ay'da geriye yürüdük.

O gece işimize, arkadaşlarımıza, aşklarımıza ve kemiklerimize içtik. Sabah ayrıldık.

Achi'yi bir daha altı *lune* sonra gördüm. Fecundity Denizinde, toz eleyerek altı lune. Mackenzie Metalleri'nin Messier biriminde görevliydim. Eski, sıkışık, gıcırtılı bir yerdi: buldozerle üstünden geçilmiş regolit banketlerin altında kaz ve kapa tünelleri. Radyasyon alarmı yüzünden sıklıkla yeni kazılmış derin seviyelere tahliye ediliyordum. Alarm ışığının sarı yoncasını ne zaman lenslerimde görsem, yumurtalıklarımın sıkıştığını hissediyordum. Tüneller gece gündüz derin kayayı yiyip bitiren kazma makinelerinin titreşimleriyle zangırdıyordu. Messier'de seksen tozcu vardı.

Tatlı bir adam vardı; adı Chuyu'ydu. Bir 3D baskı tasarımcısı. Nazik, eğlenceli, yetenekli. Kahkaha ve güzel seksle dolu bir ayın sonunda benden kendi haremine katılmamı istedi: Chuyu, Queen'deki *amoru*, Meridyendeki *amoru*. Şartlarda anlaştık: altı ay, kiminle seks yapıp kiminle yapmayacağım, diğerleriyle aşk yuvası dışında görüşülmesi, aşk yuvasına kimlerin getirileceği. Hatta o zaman nikâh bile yaptık. Chuyu, bana bu teklifin gelmesinin namım yüzünden geciktiğini sonradan itiraf etti. Achi'nin saldırganı

hakkındaki söylentiler Messier'e ulaşmıştı. *Bunu bir amoruma yapmam*, dedim. *Ciddi bir şekilde tahrik edilmedikçe*. Sonra onu öptüm. Aşk yuvası ateşli ve seksiydi fakat bir Achi değildi. Her gün konuşuyor ya da yazışıyorduk ama yine de ayrılığı hissediyordum. Âşıklar arkadaş değillerdir.

On günlük iznim vardı ve ilk düşüncem bunu Achi ile geçirmek oldu. Messier'in otobüs çıkışında ona veda öpücüğü verirken, Chuyu'nun hayal kırıklığını görebiliyordum. Bu bir ihanet değildi: kontratta, Achi Debasso ile seks yapmayacağımı söylemiştim. Biz arkadaştık, sevgili değil. Achi beni karşılamak için Hypatia'daki ana istasyona gelmişti. Queen of the South'a kadar yol boyunca konuşup gülüştük. Çok fazla kahkaha.

Benim için bir dolu eğlence planlamıştı! Messier kokulu ve sıkış tıkış bir yerdi, Queen of the South hareketli, gürültülü ve renkliydi. Sadece altı *lune* içinde tanınamayacak kadar değişmişti. Caddelerin hepsi daha uzun, tünellerin hepsi daha geniş, odaların hepsi daha yüksekti. Achi beni cam bir asansörle, yeni tamamlanan Thoth Mıntıkasının alt kısmına götürdü. Vertigo yüzünden sersemlemiştim. Aşağıda, mıntıka zemininde, bodur ağaçlardan oluşan küçük bir koruluk vardı. Büyük boy ağaçlar tavana değer, diye açıkladı Achi. Orada bir kafe vardı. Nane çayının tadına ilk kez orada baktım ve hemen o anda nefret ettim.

Bunu ben inşa ettim, dedi Achi. *Bunlar benim ağaçlarım, bu benim bahçem.*

Yukarıya doğru yükselen ışıklara, bütün ışıklara bakmakla çok meşguldüm.

Ne eğlence! Çay, sonra da alışveriş. Bir parti elbisesi bulmak zorundaydım. O gece özel bir partiye gidiyorduk. Seçkin. Giyebileceğim bir şey bulmadan önce beş farklı baskı mağazasının kataloglarını karıştırdık: çok retro, 1980'ler, kapitone ve büzgülü. Ama gizlemeyi istediğim şeyi gizliyordu. Sonra ayakkabılar.

Bu seçkin parti, Achi'nin çalışma grubuna özeldi. Güvenlikli bir ray kapsülü bizi karanlık bir tünelden çok büyük, çok ışıklı bir yere götürdü. Neredeyse Balenciaga'mın üstüne kusacaktım. Bir Agrarium, Achi'nin son projesi. Bir kilometre yüksekliğinde, elli metre genişliğinde bir bacanın dibindeydim. Ufuk, Ay'da göz

hizasına yakındır; her şey kıvrılır. Yeraltında faklı bir geometri geçerlidir. Agrarium, benim aylardır gördüğüm en düz şeydi. Ve parlak: Merkezi bir ayna göbeği bacanın tüm yüksekliği boyunca uzanıyor, güneş ışıkları hidroponik raflarla teraslanmış duvarların üstünde zıplıyordu. Bacanın zemini, balık tanklarından bir mozaikti, aralarından yürüyüş yolları geçiyordu. Hava ılık, nemli ve ağırdı. CO_2'den sersemlemiştim. Bu koşullarda bitkiler süratli ve çok büyüyorlardı; patates bitkileri çalı büyüklüğündeydi; domates asmaları o kadar uzunlardı ki yaprak ve meyve karmaşası içinde tepelerini gözden kaybediyordum. Aşırı yoğun tarım: Agrarium, bir mağaraya göre çok büyük, bir ekosistem için küçüktü. Tanklarda balıklar sıçrıyordu. Kurbağa sesi mi duymuştum? Bunlar ördek miydi?

Achi'nin ekibi su geçirmez örtüler ve inşaat iskeletiyle yeni bir gölet inşa etmişti. Bir havuz. Bir yüzme havuzu. Bir ses sisteminde Gana pop müziği çalıyordu. Kokteyller vardı. Moda sarıydı. Elbiseme uyuyorlardı. Achi'nin mürettebatı arkadaş canlısı ve samimiydi. Gece elbiseme iltifat etmekten kaçınmadılar. Havuz için elbiseyi, ayakkabılarımı, her şeyi üstümden çıkartıp attım. Uzandım, tadını çıkarttım. Başımın üstünde aynalar hareket ettiler. Achi yanımda yüzdü, birlikte yürüdük, güldük, su şıpırdattık. Agrarium mürettebatı havuza plastik sandalyeler yerleştirmişlerdi. Achi ve ben bacaklarımızı kan sıcağı suda çırptık, altın rengi bizon otu votkası içtik.

Ertesi sabah yatakta, Achi'nin yanında uyandım; votkadan kafam bir dünya. Mırıltılı, beceriksiz sevişmeyi hatırlıyorum. Ürpererek, aptalca şeyler fısıldayarak, ten tene. İşleyen parmaklar. Achi sağ tarafının üstünde kıvrılmıştı, yüzü bana dönük. Gece üstündeki örtüyü atmış. Ağzının kenarından yastığına ince bir salya sızmıştı ve nefes aldıkça titreşiyordu. Hâlâ gözümün önünde.

Ona baktım. Nefesi, sarhoş uykusunda genzinde hırıldıyordu. Sevişmiştik. En iyi arkadaşımla seks yapmıştım. İyi bir şey yapmıştım, kötü bir şey yapmıştım. Geri alınamayacak bir şey yapmıştım. Sonra geri uzandım, kendimi ona iyice yaklaştırdım. Achi mırıldanıp homurdandı ve bana doğru yaklaştı, parmakları beni buldu ve yeniden başladık.

Annem, aşkın dünyadaki en kolay şey olduğunu söylerdi. Aşk, her gün gördüğün şeydi. Babamla böyle âşık olmuşlardı; her gün babama kaynayarak onunla birleşmişti.

Queen'deki partiden sonra Achi'yi birkaç *lune* görmedim. Mackenzie Metalleri beni Vapours Denizine yeni araziler aramaya göndermişti. Uzaklarda, Vapours Denizinde aşk yuvasının bana uygun olmadığı hem benim hem de Sun Chuyu için belli oldu. Kontratı bozmuştum fakat o günlerde sözleşme dışı seksin finansal sonuçları olmuyordu. Karşılıklı taraflar sözleşmenin iptalini kabul ettiler ve ben aşk yuvasını terk ettim. Suçlama yok, talep yok. Sıradan, otomatikleştirilmiş bir kontrat sonlandı.

Bir iki haftalık birikmiş iznimi alarak Queen'e döndüm. Takılmak için Achi'yi aradım ancak o, Asamoahlar'ın yeni bir şirket merkezi inşa ettikleri Twé'ye kazıya gitmişti. Kendimi rahatlamış hissettim. Sonra da rahatlamış hissettiğim için suçlu hissettim. Seks her şeyi farklılaştırmıştı. İçki içtim, partilere gittim, bir gecelik ilişkiler yaşadım, Barra'daki annem ve babamla pahalı bant aralığından uzun sohbetler ettim. Bütün aile, özellikle ufak çocuklar, lenslerin karşısında toplanmış para için bana teşekkür ediyorlardı. Farklı göründüğümü söylediler. Daha uzun. Bitkin. Onlar ise orada mutlu ve güvendeydi. Onlara gönderdiğim para onlara eğitim satın almıştı. Sağlık, düğün, bebekler. Ben buradaydım, Ay'da. Asla bir erkeğe sahip olamayacak olsa da eğitimi olan, dereceleri olan, işi olan ve onlara Ay'dan para gönderen *Outrinha* Adriana.

Haklılardı. Farklıydım. Bir daha asla gökteki o mavi inci Dünya hakkında aynı şeyleri hissetmedim. Bir daha asla ona bakmaya gitmek için bir *sasuit* kiralamadım. Yüzeye çıkınca onu umursamadım.

Mackenzieler beni Lansberg'deki ekstraksyon sahasına gönderdiler ve ben orada her şeyi farklılaştıran şeyi gördüm.

Lansberg'de beş ekstraktör çalışıyordu. Sen hiçbir ekstraktör gördün mü? Elbette hayır, affedersin. Sen hiç yüzeye çıkmadın. Ekstraktörler çirkin şeylerdir, içleri görünür; o zamanlarda da daha zarif değillerdi. Ama benim için güzellerdi. Fevkalade kemikler ve kaslar. Onları bir gün regolitte gördüm ve yaşadığım aydınlanma yüzünden neredeyse yere yapışıyordum. Konu ne amaçla yapıldıkları

değil (Ay regolitinden ender bulunan yerküre metallerini ayırmak), neyi fırlatıp attıklarıydı. Yükseklere fırlatılarak kavis çizip, büyük ve ağır makinelerin her iki yanına düşen püskürtüler.

Bu, benim her gün gördüğüm bir şeydi. Günün birinde, otobüsteki oğlana bakarsın ve oğlan senin kalbine ateş düşürür. Günün birinde endüstriyel atık püskürtüsüne bakarsın ve akla hayale sığmayan bir servet görürsün. Plan orada ve o anda oluştu, kafamın içinde birden bire. Arazi aracına döndüğümde, her şey yerli yerine oturmuştu, her bir ayrıntı, incelikli, düşünülmüş ve güzel. Her şeyin tıkır tıkır işleyeceğini biliyordum. Ama işe yaraması için beni regolit atıkları ve güzel toz gökkuşaklarıyla ilişkilendirebilecek herhangi bir şeyle arama mesafe koymak zorundaydım. Mackenzieler işin hiçbir kısmı için hak iddia etmemelilerdi. Mackenzieler'den ayrıldım ve bir Vorontsov hat kraliçesi oldum.

Meridyene giderek bir veri kriptosu kiraladım ve Lansberg'de gördüğüm şeyi korumaya almak için en güçsüz, en yeni, en aç hukuk firmasını aradım. Ve orada Achi'yi tekrar gördüm. Obusai agrariumunda pis kokulu kara balçıktan bir sütuna sebep olan bir mikrobiyota sorununu çözmek için Twé'den geri çağrılmıştı.

Bir şehir, iki arkadaş, iki *amor*. Eğlenmeye çıktık. Ve beceremediğimizi gördük. Gece elbiseleri muhteşemdi, kokteyller yüz kızartıcıydı, kuşkulu arkadaşlıklar ve göz kamaştıran narkotikler ama gittiğimiz her barda, kulüpte, özel partide kendimizi bir köşede konuşurken bulduk. Eğlence sıkıcıydı. Sohbet güzeldi, dipsizdi ve heyecan vericiydi. Elbette yine yatağı boyladık. Bekleyemiyorduk. İhtişamlı, kullanışsız 1980'ler elbiseleri yerde buruşmuş duruyorlardı, geri dönüşüme hazır.

Achi'nin şu soruyu sorduğunu hatırlıyorum: *Ne istiyorsun?* Yatağa uzanmış, elektronik sigaradan THC çekiyordu. Asla o şeyi içemezdim. Beni paranoyak yapıyordu. Sonra ekledi: *Hayal et ve korkma.*

Ben de cevap verdim: *Bir Ejderha olmak istiyorum.* Achi güldü ve bacağımı çimdikledi. Fakat en doğru sözleri asla söylemedim.

Ay'a geldikten bir buçuk yıl sonra, küçük dünyamız değişti. O ilk günlerde her şey hızlı gelişiyordu. Bütün bir şehri aylar içinde inşa edebiliyorduk. Enerjimiz, hammaddemiz, insani hırsımız

vardı. Başlıca ekonomik güç olarak dört şirket ortaya çıkmıştı. Dört aile. Mackenzieler ilk kurulandı. Asamoahlar onlara gıda ve yaşam alanlarıyla katılmıştı. Vorontsovlar sonunda Dünya'daki işlerini tamamen taşımışlardı. Döngüleyiciyi, ay fırlatıcısını, otobüs hizmetlerini yönetiyorlar ve Ay'ı raylarla kaplıyorlardı. Sunlar, LDC kurulundaki Halkların Cumhuriyeti temsilcileriyle savaşmışlar ve sonunda yerküre kontrolünden tamamen kurtulmuşlardı. Dört şirket: Dört Ejderha. Ben de Beşinci Ejderha olacaktım.

Achi'ye, Lansberg'de gördüğüm şeyi söylemedim. Veri deposundan ve yasal yapay zekâ ekibinden bahsetmedim. Parlak fikrimi ona söylemedim. Ondan sır sakladığımı biliyordu. Onun kalbine bir gölge bırakmıştım.

Yeni işime, hat inşa etmeye gittim. İş güzeldi, kolaydı ve tatmin ediciydi. Her vardiyanın sonunda, bot izlerinin arasında ışıldayan üç kilometrelik rayları görürdün ve orada, ufkun kıyısında, tüm yıldızlardan daha parlak, kör edici bir kıvılcım olan Pota, dünün raylarında ilerlerdi. Bunu ben yaptım, derdin. İşin gerçek bir ölçüsü vardı: Mackenzie Metallerinin Mare Insularum'da önlenemez ilerleyişi, en parlak yıldızdan daha parlak. Öyle parlaktı ki göz hizanda çok uzun tuttuğun zaman kaskının güneş koruyucusunu yakarak bir delik açabilirdi. Binlerce içbükey ayna, güneş ışığını döküm yapan potalara odaklıyordu. On yıl içinde ray hattı küreyi çevreleyecekti ve Pota güneşi takip edecekti. O zamana dek, ben bir Ejderha olacaktım.

Achi'den çağrı geldiğinde, Pota'nın on kilometre ilerisinde çalışıyordum. Çın çınn ve her şey yerle bir oldu. Achi'nin sesi, benim iş müziği listemin önüne geçti, Achi'nin yüzü, Rimae Maestlin'in kirli gri tepelerinin üstüne bindi. Achi bana, olağan doktor kontrolünün ona dört hafta verdiğini söylüyordu.

İnşaat arabalarından birine atladım ve Pota'ya döndüm. Gölgelerin içinde, tonlarca erimiş metal arasında ve başımın üstünde on bin kelvin güneş ışığıyla iki saat bekledim. İroniyi anlamanın vakti. Bu bahsettiğimiz, ticareti yapılabilecek bir mal değil. Onların ilerlerinde çalışarak Mackenzieler'den saklanmıştım ama onların başkentlerinin karanlıklarına dalmıştım. Meridyene giden yavaş bir yük trenine bindim. Oturmak bir yana, kendi etrafında dönmeye bile yer olmadan, on saat boyunca bakım

platformuna tutundum. Yol boyunca bossa nova koleksiyonumu dinledim. Her göz kırpışımda titreyen ve dönen altın rengi yıldızları görene dek kask içi ekranımda Connecto oynadım. Ailemin sosyal medya paylaşımlarına çevrim dışı göz attım. Meridyene vardığımda, hipotermi olmama iki derce kalmıştı. Tren için yeniden basınçlanma süresini göze alamadım ve bunun üzerine pis ve hızlı bir şekilde BALTRAN'a bindim. Kusacağımı biliyordum. Kendimi üçüncü ve son sıçrayışa kadar tuttum. Queen of the South'ta kapsülden dışarıya çıktığımda, BALTRAN görevlisinin yüzündeki ifade, görmeye değerdi. Bana söylenen buydu. Ben göremiyordum. Ama kapsülün parasını ödeyebiliyorsam, onu temizleyecek suyu da ödeyebilirdim. Ayrıca Queen'de, doğru miktarda bitsiye *sasuitteki* kusmukları memnuniyetle temizleyecek insanlar vardı. Vorontsovların neyini seviyorsun diye soracak olursan, çok güzel para ödüyorlar.

Bitmek bilmeyen saatler boyunca bir Ay berduşu gibi trende yolculuk, hipotermi ve bir tenekenin içinde kendi kusmuğumla vurulmak, tüm bunları yaptım çünkü Achi'nin dört haftası vardı ve ondan uzakta kalamazdım.

Yeni Chandra mıntıkasının on ikinci katında bir kafede buluştuk. Sarıldık, öpüştük, biraz ağladık. Aşağımızda, kazı makineleri toprak çıkartıp, şekillendiriyorlardı. Her on günde, yeni bir kat ekleniyordu. Kollarımızı tuttuk ve birbirimize baktık. Sonra da balkonda nane çayı içtik.

İlk başta kemiklerden bahsetmedik. Birbirimizi görmeyeli sekiz *lune* olmuştu; konuştuk, paylaşımlar yaptık. Achi'yi güldürdüm. Yumuşak bir yağmur gibi gülüyordu. Ona King Dong'dan bahsettim, Mackenzie tozcularının ve Vorontsov hat kraliçelerinin tozun içinde oğlanlar gibi tepiştiklerini anlattım. Achi hınzır bir neşeyle ellerini ağzına götürdü fakat gözleriyle gülüyordu. Çok yanlış. Çok eğlenceli.

Achi kontratsız kalmıştı. Ay gününe ne kadar yakınsan, kontratın o kadar kısa olurdu ama bu farklıydı. AKA onun fikirlerini istemiyordu. Doğrudan Accra ve Kumasi'den hizmet alıyorlardı. Gana şirketi için Ganalılar. Achi, Meridyendeki yeni limanları için LDC'ye fikirler veriyordu; üç kilometre derinliğinde mıntıkalar, yontulmuş bir şehir, titanik katedralinin duvarlarının içinde yaşam. LDC nazik davranıyordu ama gelişim fonlarının iki

lune sonra açılacağını söylüyorlardı. Achi'nin birikimleri eriyordu. Sabahları, lenslerindeki Dört Elementin işaretlerini kontrol ederek uyanıyordu. Daha küçük bir yere taşınmayı düşünüyordu.

"Gündeliklerini ödeyebilirim," dedim. "Çok param var."

Sonra da kemiklerden bahsettik. Ben raporlarımı alıncaya dek Achi karar veremiyordu. Suçluluk duygusu, bir şeyleri yanlış yapmanın hayaleti. Verdiği kararın, benim Ay'da kalmak ya da Dünya'ya dönmek kararımı etkilemesine katlanamazdı. Bunu yapmak istemiyordum. Burada, bu balkonda olmak ve sidik gibi çayı içmek istemiyordum. Achi'nin beni tıp merkezine gitmeye zorlamasını istemiyordum. Vermem gereken bir karar olmasını istemiyordum.

Sonra mucize. Çok net bir şekilde hatırlıyorum: görüş alanımın köşesinde altın rengi bir parlama. Olağanüstü bir şey. Bir kadın uçuyor. Uçan bir kadın. Kolları yana açılmış, bir çarmıh gibi göğe asılı. Uçuş Leydisi. Sonra gökkuşağı renklerindeki kanatların pırıldayıp çırpındığını gördüm; yusufçuk kanatları kadar şeffaf ve güçlü kanatlar. Kadın kısa bir an asılı kaldı, sonra bürümcük kanatlarını etrafına katladı ve düştü. Tepe taklak oldu, baş aşağı dalışa geçti, bileklerini şaklattı, omuzlarını esnetti. Bir kanat parıltısı onu yavaşlattı; sonra kanatları tam açtı ve kendini dalıştan çıkartarak sarmal halinde havada süzülerek, Chandra Mıntıkasının tepelerine çıktı.

"Ah," dedim. Nefesimi tutmuştum. Şaşkınlıktan titriyordum. Eğer uçabiliyorsan, başka bir şey neden yapasın ki? Şimdi bu çok sıradan bir şey; herkes uçabiliyor. Ama o zaman, orada, bizim burada neler yapabileceğimizi gördüm.

Mackenzie Metallerinin tıp merkezine gittim ve doktor beni tarayıcıya soktu. Manyetik alanları vücudumda gezdirdi ve makine bana kemik yoğunluk analizimi verdi. Achi'den sekiz gün gerideydim. Beş hafta, sonra aydaki oturumum vatandaşlığa dönüşecekti.

Ya da Dünya'ya, Brezilya'ya geri uçabilirdim.

O gece altın kadın rüyalarımda bana saldırdı. Achi yanımda uyuyordu. Bir otel odası tutmuştum. Yatak genişti, hava Queen of the South'ta olabileceği kadar temizdi ve suyun tadı dişlerinizi kamaştırmıyordu.

Ah, o altın kadın, benim kesinliklerime doğru dönerek uçuyordu. Queen of the South üç vardiyalı topluma geçmemişti bu nedenle hiçbir zaman tamamen karanlık olmuyordu. Achi'nin çarşafını üstüme aldım ve balkona çıktım. Tırabzanlara yaslandım ve ışık duvarlarına baktım. Her ışığın arkasında yaşamlar ve kararlar. Bu, çirkin bir dünyaydı. Her şeye bir fiyat biçiyordu. Herkesle bir pazarlık yapıyordu. İndirme istasyonunda, yüzey işçilerinin bazılarında yeni bir şey görmüştüm: bir madalyon, dış cebe takılmış bir adak. Bakire Meryem giysileri içinde bir kadın, yüzünün bir yarısı kara bir melek, diğer yarısı çıplak kafatası. Bu, benim Dona Luna'yı ilk görüşümdü. Yüzünün bir yarısı ölü fakat diğer yarısı canlı. Ay, ölü bir uydu değildi, yaşayan bir dünyaydı. Onu benimki gibi eller, yürekler ve umutlar şekillendirmişti. Burada, insan iradesine karşı çıkacak bir Doğa Ana yoktu, Gaia yoktu. Yaşayan her şeyi biz yapmıştık. Dona Luna sert ve merhametsizdi. Ama güzeldi. Yusufçuk kanatlı, uçan bir kadın olabilirdi.

Çatı yükselen güneşle kızarıncaya dek balkonda kaldım. Sonra Achi'nin yanına gittim. Onunla yeniden sevişmek istiyordum. Güdülerimin hepsi çok bencilceydi. Arkadaşlarla zor olan şeyler, sevgililerle daha kolaydı.

Bunu bir oyuna dönüştürmek, Achi'nin fikriydi. Yumruklarımızı taş, kâğıt, makas oynar gibi arkamızda sıkacaktık ve üçe kadar sayacaktık. Sonra yumruklarımızı açacaktık ve içinde bir şey olacaktı, verdiğimiz kararı hiç kuşku olmayacak şekilde anlatacak küçük bir nesne. Konuşmayacaktık çünkü tek bir sözcük bile diğerinin kararını etkileyebilirdi. Achi'nin buna dayanabilmesinin tek yolu buydu. Tek kelime etmeden, çabuk ve temiz. Ve bir oyun.

Oyunu oynamak için kafenin balkonundaki masaya gittik. İki bardak nane çayı. Havada her zamanki elektrik ve lağım kokusunun yanı sıra kaya tozu kokusu olduğunu hatırlıyorum. Her beşinci gökyüzü paneli yanıp sönüyordu. Neredeyse mükemmel bir dünya.

"Bence bunu çabucak yapmalıyız," dedi Achi ve sağ elini arkasına o kadar hızlı götürdü ki nefessiz kaldım. Artık zamanı gelmişti. Küçük nesnemi çantamdan çıkarttım ve yumruğumun içinde gizledim.

"Bir, iki, üç," dedi Achi. Yumruklarımızı açtık.

Onun elinde bir nazar boncuğu vardı: bir Arap tılsımı: iç içe mavi gözyaşları, beyaz ve mavi yuvarlak cam, göz gibi.

Benim elimde ufak bir Dona Luna ikonası vardı: siyah ve beyaz, yaşam ve ölüm.

Son şeyler basit ve süratliydi. Bütün vedaların ani olması gerektiğini düşünürüm. Achi'ye bir Döngüleyici bileti aldım. Dönüş yörüngesinde daima yer olurdu. O da beni LDC tıp merkezine götürdü. Yanıp sönen bir ışık ve *chib* kalıcı olarak gözüme yerleşti. Tokalaşma yok, tebrik etme yok, kucaklaşma yok. Yaptığım tek şey, yapmakta olduğum şeye devam etmeye karar vermekti.

Döngüleyici Karanlık Taraftan gelecekti, Ay sıçrayışı ile randevu üç gün sonra. Üç gün: duygularımıza yoğunlaştık, çok fazla ağlamadık.

Achi ile birlikte Meridyene giden trene bindim. Bir sıra koltuk sadece bize aitti, içi doldurulmuş küçük hayvanlar gibi koltuklara kıvrıldık.

Korkuyorum, dedi Achi. Geri gitmek canını yakar. Döngüleyici seni yavaşça Dünya yer çekimine sokar ve sonra G kuvveti başlar. Achi aylarca tekerlekli sandalyeye mahkûm kalabilirdi. Derler ki yüzmek, geri dönen kişinin Ay'da var olmaya en yakın olduğu yerdir. Sen kemik ve beden kitleni yeniden kazanırken, su seni destekler. Achi yüzmeyi severdi. Sonra bir de kuşkular vardı. Ya başka biriyle karıştırılmış ve geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmişse? Onu geri Ay'a getirmeye çalışırlar mıydı? Achi buna dayanamazdı. Bu kesinlikle onu, Dünya'nın kemiklerini parçalayıp onu kendi ağırlığı altında boğması gibi öldürürdü. İşte o zaman, onun Ay'dan nefret ettiğini anladım. Hep nefret etmişti; tehlike, korku, ama en çok insanlar. Senin yüzüne bakan aynı yüzler, sonsuza dek. Senden bir şeyler isteyen. İsteyen, isteyen ve isteyen. Kimse bu şekilde yaşayamaz, demişti. Bu, insanlık dışı. Onun Ay'a katlanmasını sağlayan tek şey bendim. Ve ben kalıyordum ve o gidiyordu.

Bunun üzerine ben de ona sırrımı söyledim: Lansberg'de gördüğüm şeyi, beni Ejderha yapacak olan şeyi. Çok basitti. Her gün farklı bir biçimde gördüğüm bir şeye bakmıştım. Helyum-3. Petrol sonrası ekonominin anahtarı. Mackenzie Metalleri, helyum-3'ü her gün atıyordu. Mackenzieler bunu nasıl göremezler, diye

düşünmüştüm. Mutlaka... Yalnız ben olamam. Ancak ailelerin ve şirketlerin, özellikle de aile şirketlerinin tuhaf saplantıları ve körlükleri vardır. Mackenzieler metal çıkartırlar. Yaptıkları iş, madencilik. Başka bir şeyi hayal edemezler ve burunlarının dibindeki şeyi gözden kaçırabilirler. Bunu başarabilirdim. Achi'ye böyle söyledim. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Fakat Mackenzielerle birlikte değil. Onu benden alırlardı. Onlarla savaşmaya kalkışırsam, beni gömerlerdi. Ya da öldürürlerdi. Bu daha ucuzdu. Clavius Mahkemesi elbette aileme tazminat öderdi ama bu, benim hanedan kurma hayallerimin sonu olurdu. Bunu kendim için başaracaktım, bir hanedan kuracaktım. Beşinci Ejderha olacaktım. Mackenzie, Asamoah, Vorontsov, Sun: Corta. Kulağa hoş geliyordu.

Bunu Achi'ye Meridyen treninde söyledim. Koltuk arkası ekran, yüzeyi gösteriyordu. Ekranda, her şey hep aynıydı. Gri, yumuşak, çirkin ve ayak izi kaplı. Trenin içinde işçiler ve mühendisler vardı; sevgililer, eşler ve hatta bir iki küçük çocuk. Sesler, renkler, içki, kahkaha, küfür ve seks vardı. Ve biz, arkada koltuklarımıza kıvrılmış haldeydik. Ve ben, işte Ay bu diye düşündüm.

Achi, Ay sıçrayışı kapısında bana bir hediye verdi. Sahip olduğu son şeydi. Onun dışında her şeyi satmıştı. Gidiş kapısında sekiz yolcu vardı, bir de onları yolcu edecek arkadaşlar, aileler, sevgililer. Kimse yalnız gitmiyordu. Havada hindistancevizi kokusu vardı. Geliş kapısındaki kusmuk, ter, yıkanmamış vücut kokularından çok farklı. Nane çayı alınabilecek bir tedarik makinesi vardı. Hiç kimse içmiyordu.

Achi'nin hediyesi bir evrak tüpüydü, bambudan yapılmıştı. Talimatlara göre, Achi gittikten sonra açacaktım. Kalkış çok hızlıydı, infazların da o kadar hızlı olduğunu söylerler. VTO görevlileri herkesi koltuklarına bağladılar ve ne ben ne de Achi bir şey söyleyemeden önce kapsül kapısını sıkıca kapattılar. Achi'nin dudaklarının elveda dediğini gördüm, parmaklarını salladığını gördüm, sonra kilitler mühürlendi ve asansör, kapsülü uzay bağı platformuna çıkarttı.

Ay sıçrayışını hayal etmeye çalıştım: yirmi santimetre genişliğinde, iki yüz kilometre uzunluğunda, dönen M5 elyaf teli. Orada, yükseltici karşı denge kütlesine doğru tırmanıyor, yerçekimi merkezinin yerini değiştiriyor ve uzay bağını yüzey üstü yörüngeye

gönderiyor. Beyaz kablo ancak yaklaşma anının sonlarında görünür hale geliyor, yıldızlarla dolu gökyüzünden düşey olarak iniyor. Kanca takılıyor ve kapsül platformdan kopuyor. Yukarıda, o parlak yıldızlardan biri yükseltici, uzay bağını aşağıya doğru kayıyor ve kütle merkezinin yerini yeniden değiştiriyor. Böylece hepsi birlikte daha yüksekteki yörüngeye doğru hareket ediyorlar. Sıçrayışın en tepesinde kanca serbest kalıyor ve kapsülü Döngüleyici yakalıyor. Tamamen mühendislik işi, tamamen bir süreç işi, tamamen teknik. Korkunç boşluğu kendimden uzak tuttum. Yıldızlara isim vermeye çalıştım: Döngüleyici, yükseltici, karşı ağırlık; *amorumla*, sevgilimle, arkadaşımla yüklü kapsül. Fiziğin avuntusu. Yeni bir kapsül kapıya yanaşana kadar izledim. Bir sonraki uzay bağı ufukta yükselmeye başlamıştı bile.

Sonra kahve almaya gittim.

Evet, kahve. Fiyatı fahişti. Birikimlerime başvurdum. Ama kahve gerçekti, ithal edilmişti, organik bir baskı makinesinden çıkmamıştı. İthalatçı, koklamama izin verdi. Ağladım. İthalatçı kadın aynı anda bana özel aletleri de sattı. İhtiyacım olan ekipman elbette Ay'da yoktu.

Hepsini otel odama götürdüm. Malum taneleri öğüttüm. Su kaynattım. Doğru sıcaklığa gelene dek soğuttum. Maksimum havalanma için belirli bir yükseklikten kahvenin üstüne döktüm. Karıştırdım. Onu da aynı sana yaptığım bu kahve gibi yaptım, Rahibe. Böyle şeyleri asla unutmazsın.

Bu sırada Achi'nin hediyesini açtım. Çizimleri açtım, Ay koşullarının Achi'nin bunu inşa etmesine asla izin vermeyeceği bir habitat için sanatsal içerik çalışmaları. Genişletilmiş, duvarlarına yüzler oyulmuş bir lav tüneli. Orixaların yüzleri, her biri yüz metre yüksekliğinde, yuvarlak, pürüzsüz ve huzurlu, teras bahçelere ve havuzlara bakıyorlar. Gözlerinden ve açık ağızlarından çağlayan sular. Uçsuz bucaksız mağaranın zeminine dağılmış çardaklar ve taraçalar. Zeminden suni gökyüzüne dek yükselen dikine bahçeler, tanrıların saçları gibi. Balkonlar (Achi balkonları severdi), galeriler, kemer altları, pencereler. Havuzlar. Bu Orixa dünyasının bir ucundan diğerine yüzerek gidebilirdiniz. Bir de isim vermişti: *bir hanedanlık yurdu*.

Bu, Achi'nin hediyesi, çevrendeki her şey.

İthalatçı burnumun ucuna bir tutam kahve tuttuğunda, içim çocukluk anılarıyla, deniz, üniversite, arkadaşlar, aile, kutlamalarla doldu. Hafızayla en yakından ilişkisi olan duyunun koku olduğu söylenir. Hazırladığım kahveyi kokladığımda, yeni bir şey deneyimledim. Hatırlar değil, bir görü. Denizi gördüm, Achi'yi gördüm, geri dönmüş Achi, bir teknede, denizde. Gece, Achi kürek çekiyor, dalgaların içinde, dalgaların ötesine, Ay'ın denizdeki gümüş rengi izinde ilerliyor.

Kahvenin aromasının içine daldım, içimi doldurdum ve tadını çıkarttım.

Kahvemi içtim.

Yine de tadı kokusu gibi değil.

YEDİ

"Bizi beceriksiz kızlarmışız gibi fırlatıp attılar." Robert Mackenzie'nin yaşam destek sandalyesinin üstündeki yirmi monitör, turuncu renkte zirve yapıyorlar. "İçlerinden biri de kahrolasıca bir kızdı."

Haberler Pota'nın omurga kirişine ulaşmıştı, koruyucudan koruyucuya: *Duncan Mackenzie Fern Gully'den çıkıyor.* Görülmemiş. Akla hayale sığmaz. Ayıp. Jade Sun, kocasının yaşam destek biriminin ulaşım kapsülüne hassas bir şekilde yüklenişine eşlik etmişti. Kelimeleri yumuşak, kibar ve cesaretlendiriciydi ama yine de yardımcı görevlilerin korkudan beti benzi atmıştı. Kapsül, eritme aynalarının yakıcı parlaklıklarının altında hızla 27. Arabaya gitmişti. Duncan Mackenzie'nin özel dairesi.

"Kız, bir Jo Moonbeam'di," diyor Duncan Mackenzie.

"Bunun için bir özrün mü var?" diyor Jade Sun, her zaman Bob Mackenzie'nin sağ omzunun bir adım arkasında.

"Saçmalama."

"Bu, kavga değil. Bu, asla bir tozcu kavgası değil," diyor Bob Mackenzie. Sesi, solunum cihazlarının cızırtısı gibi olmuş; akciğerleri yıllarca toz solumaktan yarım ay halinde. "Bizi önlerine alıp becerdiler. Sosyal ağı gördünüz mü? Asamoahlar, Vorontsovlar, hatta Sunlar bile bize gülüyorlar. Hatta lanet olasıca Ay Kartalı bile."

"Biz senin talihsizliğine asla gülmeyiz, sevgilim," Jade Sun.

"Öyleyse aptalsınız. Ben sizin yerinizde olsam gülerdim. Çocuk bisikletine binen lanet olasıca Brezilyalılar."

"Bizden erken davrandılar," diyor Duncan. "Bu bir gecikme." *Berbat kokuyorsun*, Duncan kokuyu fark ediyor. Mide bulandırıcı

dışkı kokusu, ekşi idrar, bu kokuları hafifçe bastıran sterilize pamuklar ve anti bakteriyeller. Teni kokuyor, saçları kokuyor. Yağ, ter ve sızıntılar. Dişleri kokuyor; rezil, iğrenç dişler. Duncan bu sarı kütüklere bakmaya dayanamıyor. Seri, sert bir yumruk gelse ve onları dökse ne iyi olurdu, böylece onlara tekrar bakması gerekmezdi. Bu, yaşlı adamı öldürürdü. Hafifçe ufalanan kemiğin içinden beyninin yumuşak özüne bir yumruk.

"Gecikme mi?" diyor Bob Mackenzie. "Kuzey batı projemizin çeyreğini kaybettik. Bu pislik yığınının altından helyum operasyonumuzu çıkartmak beş yılımızı alacak. Adrian bilgiyi doğrudan Kartal'dan aldı. Adrian küçük yağlı bir sansar olabilir ama kaynağına nasıl sahip çıkacağını bilir. Biri bunu sızdırdı. İçimizden biri. Bir hainimiz var. Her şeyden çok hainlerden nefret ederim."

"Eoin Keefe'nin raporunu okudum. Şifreleme sistemimiz emniyetli."

"Eoin Keefe, bu aile için asla elini taşın altına koymayan bir korkak." Jade Sun'un sağ omzunun bir adım arkasında; kıvrak, göz korkutucu bir varlık, Hadley Mackenzie. Duncan, kendi dairesinde babasının varlığından nefret etse de babası aile reisi, yaşlı kurt, buna hakkı var. Ama Hadley'e içerliyor çünkü onun varlığı, Fern Gully'nin yeşil yaprakları arasında yumuşak sözler ve mırıltılı kararlar anlamına geliyor, Duncan'ın dâhil olmadığı kararlar.

"Hadley, Eoin Keefe'yi görevden aldı," diyor Jade Sun kibarca.

"Bu sizin kararınız değil," diyor Duncan. "Benim yöneticimi görevden alamazsınız."

"Kimi ne zaman istersem görevden alırım," diyor Robert Mackenzie. Duncan kendi pozisyonunun ne kadar savunmasız olduğunu anlıyor.

"Bu, yönetim kurulunun kararıdır," diye mırıldanıyor Duncan.

"Yönetim kurulu!" diye bağırıyor Robert Mackenzie, toplayabildiği bütün tükürüklerle. "Bu aile bir savaşın içinde."

Duncan, Jade Sun'un yüzünde küçük bir tebessüm mü görüyor?

"Biz bir şirketiz. Şirketler savaşmazlar."

"Ben savaştım," diyor Robert Mackenzie.

"Bu, tamamen yeni bir Ay."

"Ay değişmez."

"Cortalarla savaşmanın hiçbir kârı yok."

"Onurumuz vardı," diyor Hadley. Duncan ona yaklaşıyor; göz göze, nefes nefese.

"Onuru soluyabilir misin? Oraya çık ve bunu Lady Luna'ya söyle: *Benim Mackenzie onurum var.* Onlarla en iyi yaptığımız şeyle savaşırız. Biz para kazanırız. Mackenzie Metalleri onur değildir, Mackenzie Metalleri aile değildir; para kazandırma makinesidir. Tüm yatırımcılarına kâr sağlayan bir makine; Dünya'daki size güvenen sermaye sahipleri ve girişim sermayedarları, baba, onların parasını aldık ve parayı onlar için çalıştırdık. Mackenzie Metalleri onlar. Biz değiliz."

Robert Mackenzie taşlaşmış akciğerleriyle hırıldıyor.

"Kocam çok yoruldu," diyor Jade Sun. "Duygular onun için çok yorucu oluyor." Robert'in yaşam destek ünitesi sandalyesi dönüyor ve Duncan bunun, yaşlı canavarın isteği olmadığını biliyor. Ulaşım kapsülünün kapısı açılıyor. Hadley üvey kardeşine başını sallıyor ve yavaşça ilerleyen korteje katılıyor.

"Cortalarla barışa ihtiyacımız var!" diye bağırıyor Duncan, onların arkasından.

Kız, Wagner'i sandalyede görüyor ve donakalıyor.

"Bu bardaki herkes bir kurt," diyor Wagner. Kız çevresine bakınıyor. Yan masada iki kadın, uzakta bir masada bir grup, barda tek başına içki içen biri, locadaki yakışıklı çift dönüp ona bakıyorlar. Barmen başını sallıyor. Wagner karşısındaki sandalyeyi gösteriyor.

"Lütfen. Bir şey içer misin?"

Kız, Wagner'in ismini bilmediği bitkisel bir kokteyl söylüyor. Bu salona girmeden önce korkmuştun, diye düşünüyor Wagner. Ama beni gördüğün anda öfkelendin. Gözbebeklerindeki büyümeyi, çenendeki kasılmaları, bardağı tutan elinin arkasındaki çizgileri, burun deliklerinin şiştiğini görebiliyorum; yüzlerce mikro anlatıcı. Bazen tamamen yükselen duyuları, Wagner'i bir izlenim barajının içinde boğuyordu. Bazen öngörüleri bir bıçak kadar keskin oluyor. Kızın içkisinin bileşenlerinin kokusunu alabiliyor: hafif ekşili fesleğen ve tarhun otu sodası. Su, buz gibi ve taze.

"İyi tuzak kurmuşsun," diyor kız.

"Teşekkür ederim. Üzerinde çok çalıştım. Geçmişi kontrol edeceğini biliyordum. Sosyal profili beğendin mi? Polar Lunatic'te küçük ortak. Hatta onu da kontrol edersin diye gerçekten de hisse aldım. Adamlarım senin kapıda olduğunu söyleyince de sattım." Çok fazla şey anlatıyor. Bu, onun için bir tehlike. Her şey içinde, aynı anda var oluyorlar: kelimeler, düşünce ve sesin dar kapılarından geçecek bir yer bulmak için savaşıyorlar. Dünyasal şeyler çok yavaş.

"Kolokyumda bu kadar gayretli değildin."

"Gayretli. Gayretli, evet. Hayır. O zamandan beri çok değiştim."

"Ben de öyle duydum. Bu senin her zamanki koruyucun mu?"

"Yerküre tam yuvarlak olduğu zaman her şey farklı oluyor," diyor Wagner.

"Senden korkuyorum," diyor Elisa Stracchi.

"Elbette. Evet. Kaçmayacağını garanti altına almalıydım. Bilgi istiyorum, Elisa."

"Ne için olduğunu bilmiyordum."

Wagner öne doğru eğiliyor. Elisa Stracchi, Wagner'in bakışlarının yoğunluğundan kaçıyor.

"Buna inanacağımı sanmıyorum. Hayır, hiç inanmıyorum. Ağabeyime bir suikast girişimi? Sineğe yerleştirilmiş nörotoksin gönderme sistemi için özel olarak tasarlanmış biyo-işleyiciler? Buna inanmıyorum."

"Müşterinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söylersem bana inanır mısın?"

"Bana gösterdiğin titizliği müşterine de göstermiş olacağına inanıyorum. Buradan da gerçek müşterinin benzer paravan şirketlerle saklandığı sonucuna ulaşabilirim."

"Bir pislik gibi konuşuyorsun, Wagner," diyor Elisa. Masanın altında ayağı seğiriyor. Kurt duyularının o hareketi okuması zor olmuyor.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Kime teslim ettin?"

"Güvende miyim, Wagner?"

Wagner, Elisa'nın yüz ifadesini okumayı bırakabilmeyi isterdi. Her bilinçsiz kas seğirmesi ve gerginlik, Wagner'in empati kurmasına

ve kaygılanmasına yol açıyor. Bazen her an her şeyi algılamayı ve derinden anlamayı kesebilmeyi diliyor. Bunu bırakabilmek, Wagner Corta olmayı kesmek anlamına geliyor.

"Seni koruyacağız."

Elisa, Dr. Luz'a kurumsal yükleme kutusunun adresini veriyor. Dr. Luz sorguluyor. Bir paravan şirket, artık kapanmış. Elisa bunu biliyor olmalıydı. Şimdi Wagner'in cevabını bulması gereken soru, bir toparlayıcıya ulaşmadan önce dosyanın kaç paravan şirketten ve değiş tokuştan geçtiği. Düşünceleri aynı anda onlarca farklı yoldan koşuşturmaya başladı bile. Wagner zihnini bir kuantum bilgisayarı olarak görüyor; birçok paralel evrendeki olasılıkları aynı anda inceliyor, sonra üst üste yığılmış saptamaları parçalayarak tek bir karara varıyor. Bir sonraki adımda ne yapacağını biliyor.

"Wagner."

Wagner yeniden odaklanabilmesi saniyeler alıyor.

"Lanet olsun. Bir kez Corta olduysan daima Corta'sındır. Daha önce kimse sana hayır demedi, değil mi? Kelimeyi bile anlamıyorsun." Elisa kısa bir an tereddüt ediyor, sadece bir saniye, sonra gitmek için dönüyor ve barın boş olduğunu görüyor. Wagner'in Corta hesabından özel güvenlik tutma izni yok. Barı kendi cebiyle kapatabilir. Ve o barı arkadaşlarıyla, ailesiyle, ekip arkadaşlarıyla doldurabilir.

Wagner o gece sürüyle birlikte şehrin çatısına koşuyor. Orada, mimari Dünya'nın ışığına izin verdiği ölçüde, odacıklara ve salonlara servis tünelleri açılmış. Burası bir bar, bir kulüp, bir sığınak. Sanki akciğerin içinde parti yapıyormuş gibi. Hava ağır ve pis kokulu. Bar, vücut, parfüm, ucuz votka, polikarbonat kokuyor. Işık mavi, Dünya mavisi, müzik gerçek, koruyuculardan özel olarak yayınlanmıyor ve fiziksel olacak kadar yüksek.

Magdalena sürüsü, Queen of the South'tan Meridyene geliyor. Ay sürülerinin en eskisi; rüya zamandan beri Sasha Volchonok Ermin tarafından yönetiliyorlar. Né, Ay'daki en yaşlı kurt olduğunu iddia ediyor; Dünya'da gözlerini ilk yukarı kaldıran ve uluyan kişi. İsmi ilk hak eden. Né, bir ilk nesil, sürüsündeki herhangi birinden bir baş boyu daha kısa. Ancak karizması barı Diwali gibi aydınlatıyor. Wagner onu göz korkutucu buluyor; Né'nin ona saygısı yok, onun yumuşak bir aristokrat olduğunu, gerçek bir kurt

olmadığını düşünüyor. Sürüsündekiler kaba saba ve kavgacılar. Ayrıca kendilerini her iki doğanın da mirasçısı olduklarına inanıyorlar. Fakat iyi parti veriyorlar. Dövüşçüler şimdiden pistin etrafına dizilmişler, soyunmuşlar, güreşmeye hazırlar. Wagner bir konuşmacı, bir dövüşçü değil. Tünel kalabalığının içinde kendine seslerden ve DJ'den uzak bir delik buluyor ve aynı anda üç sohbeti idare ediyor; Taiyang Moongrid'den bir robot bilimcisi, fizik sınırlı yan ürünler komisyoncusu ve özel sipariş ahşaplarda uzmanlaşmış bir iç mimar.

Bir Magdalena kızı sohbete dâhil oluyor. Dünya tam yuvarlakken, Ay kurtları günlük giysileri beğenmezler: kız limon yeşili bir kıyafet astarı giymiş, üstüne keçeli kalemlerle çılgınca, sarmal, amaçsız Dünya'ya ait görsel, hayali şekiller karalanmış.

"Küçüksün, tatlısın, güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor kız ve Wagner bu gevezelik örgüsündeki her kelimeyi seçiyor.

"İşte tarz," diyor Wagner.

"Bir şeydi, sonra bir şey olmadı, şimdi yeniden bir şey," diyor kız. "Ben Irina." Koruyucusu, gözlerinden ve burun deliklerinden alevler çıkan boynuzlu bir kafatası. Bir şey olan, sonra bir şey olmayan, sonra yeniden bir şey olan bir başka tarz. Wagner, üstü grafitili kıyafet astarlarına duyulan bu kısa süreli hevesin nereden geldiğini merak ediyor.

"Ben…"

"Senin kim olduğunu biliyorum, Küçük Kurt."

Irina dişlerini Wagner'in kulak memesine geçiriyor ve fısıldıyor, "Isırmayı severim."

"Isırılmayı severim," diyor Wagner fakat Irina onu çekiştirerek götürmeden önce bir elini kızın göğüs kemiğine koyuyor. Wagner her kalp atışını, her soluğu, ana damarlardan akan her kanı hissedebiliyor. Kız, bal ve paçuli kokuyor. "Yarın *mamãenin* doğum günü partisine gitmem gerek."

"Öyleyse annene saygı göster ve ona çok fazla çıplak ten gösterme."

Lucasinho'nun her iki yanına iki takım elbise yanaşıyor. Adamların kim olduklarını bilmiyor ancak kime ait olduklarını biliyor.

Lucas Corta, Lucasinho'nun uyuduğu kanepede oturuyor. Tertipli, düzgün, elleri ağırlık yapmadan bacaklarının üstünde duruyor. Flavia bir köşeye, azizlerin arasına sinmiş. Gözleri korkudan kocaman açılmış. Göğsü inip kalkıyor, her bir soluk için savaştığı görünüyor. Elleri göğsünde çırpınıyor. Lucasinho daha önce hiç görmemiş olsa bile Ay doğumlu herkes bunun ne olduğunu bilir. Flavia nefessiz bırakılmış. Temiz havada boğuluyor.

"Ona nefesini geri ver!" diye bağırıyor Lucasinho. *Madrinha* Flavia'nın yanında çömeliyor, kollarını doluyor.

"Elbette," diyor Lucas Corta. "Toquinho." Flavia derin bir nefes alıyor, çınlayan, boğuk bir nefes. Öksürüyor, tıkanıyor. Lucasinho onu kendine doğru çekiyor. Flavia'nın gözleri korku içinde.

"Wagner ödüyor..."

"LDC'ye daha iyi bir teklifte bulundum," diyor Lucas. "Bu, duyarlı bir uyarı sayılır. Nefes almazsan, konuşmazsın."

"Canın cehenneme," diyor Lucasinho.

"Çevrim dışı kaldığın için büyük bir zafer kazandığımızı bilmeyebilirsin. Corta Hélio. Ailen. Mare Anguis'te, yeni bir helyum-3 işletme arazisi ele geçirdik. Clavius Mahkemesi, hak iddiamızı onayladı. Senin geleceğini garanti altına aldım, evlat. Buna ne diyorsun?"

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Madrinha Flavia'nın nefes alışı artık daha rahat ama yine de aldığı her nefes sonuncu olacakmış gibi korku içinde.

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum. Jinji'yi aç. Hadi. Yapabilirsin."

Önyükleme başarılı, diyor Jinji. *Hesaplarına eksiksiz giriş yeniden kuruldu.*

"Para, karbon ve çevrimiçi olmak iyi hissettiriyor, öyle değil mi?" diyor Lucas. "Toquinho." Lucas'ın omzunun üstünde bir dizi not dönüyor. Sanal not yağmuru var.

Bir transfer kontratı aldım, diyor Jinji. *Flavia Vila Nova için Dört Element hesabı. Kabul ediyor musun?*

"*Madrinhan* sana bakmıştı," diyor Lucas. "Senin de ona bakman en doğrusu olur."

Kabul ediyor musun? diye zorluyor Jinji.

"Flavia," diyor Lucasinho. "Bu senin hesabın. *Pai* onu benim devralmamı istiyor. Bunu yapmak zorundayım." Sonra babasına dönüyor. "Kabul ediyorum. Yine de senin paran."

"Evet. Ama sen küçük bir çocukken sana hiç evcil hayvan almamıştım, değil mi?" Lucas ayağa kalkıyor, pantolonundaki hayali tozları silkeliyor. Başını sallıyor, güvenlik takım elbiseleri kapıya yöneliyorlar. "Son bir şey. En önemli kısım. Geliş nedenim. Partileri seviyorsun. Partileri herkes sever. Senin için bir parti davetiyem var. Büyükannenin doğum günü. Bir pasta getir. Pasta işinde iyisin. Pastayı yaparken giyinik mi olursun, olmaz mısın umurumda değil fakat seksen mum."

Yemanja, Adriana Corta'yı müzikle uyandırıyor: *Aguas de Marco*: en sevdiği. Elis ve Tom'un uyarlaması.

Teşekkür ederim, diye fısıldıyor Adriana koruyucusuna ve ince yatak örtüsünün altında uzanıyor, tavana bakıyor, müzik dinliyor, bu sabah neden bu melodinin çaldığını merak ediyor. Hatırlıyor. Bu, onun doğum günü. Bu gün seksen yaşına giriyor.

Yemanja doğum günü elbiselerini seçmiş: kendi için üçlü hilal ve Adriana için: Pierre Balmain, 1953, ata yaka, uzun kollu ceket, dar kalem etek ve sol kalçadan aşağıya uzanan bir kurdele. Eldivenler. Çanta. Şık. Seksen yaşındaki etin üstünde gururunu okşuyor. Adriana giyinmeden önce yirmi dakika boyunca sonsuz havuzda yüzüyor. Penceresinin dışındaki orixalara, cin ve tütsü ile saygısını gösteriyor. İlaçlarını ve gargaralarını alıyor. Yemanja aile işleri hakkındaki güncellemeleri yaparken beş dilim mango yiyor. Binlerce kaygı üşüşüyor ama bugün hiçbiri içine yerleşemeyecek. Doğum gününde olmaz.

Onu ilk tebrik eden, Helen de Braga. Bir öpücük, bir kucaklaşma. Şimdi de Heitor Pereira bugün için iyi dileklerini iletiyor. Adriana Corta'nın şerefine fantastik bir üniforma giyiyor, böyle bir vakarla taşımasa komik görünecek şeritler ve düğmeler, omuz vatkaları. Bir kucaklaşma, bir öpücük.

İyi misin? diye soruyorlar.

Sevinçliyim, diyor Adriana Corta. Ölüm onu yiyip bitiriyor, her

gün bir parçası gidiyor, ondan sonra olacaklar belirsiz ama bu sabah sevinçten yanıp tutuşmuş halde uyandı. Küçük şeylerden duyulan sevinç, orixaların yüzlerine düşen güneş, havuza girdiğinde suyun vücudundaki hareketi, mangoların tatlı ekşi mis kokusu, parti elbisesinin kumaşının hışırtısı. Olağanüstü banallikler. Bu küçük dünyada hâlâ tadı çıkartılacak yeni heyecanlar var.

Şimdi torunlar koşarak geliyorlar. Robson'un ona gösterecek yeni bir kart hilesi var: *servis aracında, anzinho.* Luna çiçekler getiriyor, elbisesiyle uyumlu mavi bir buket. Her ne kadar bir zamanlar canlı, artık ölü olan bu şeylerin dokunuşu tenini karıncalandırsa da Adriana çiçekleri kabul ediyor. Kokularını içine çekiyor; Luna kıkırdıyor: *Menekşelerin kokusu yoktur, Vo.*

Sonra *okolar.* Boa Vista'da yalnızca bir tane kaldı. Amanda Sun kayınvalidesini kucaklıyor ve yanaklarından öpüyor.

Şimdi *madrinhalar.* Amalia, Ivete, Monica ve gözünü Robson'dan ayırmayan, onun kravatını, yakasını düzelten Elis. Rafa, Lucas, Ariel ve Carlinhos Boa Vista'dan ayrılalı çok olmuştu ama *madrinhaları* orada kalmıştı. Adriana onları Boa Vista'dan asla uzaklaştırmazdı: Cortalar mecburiyetlere saygı gösterirler. Adriana Corta onların, dedikodular ve sırlarla birlikte dünyanın her yerine dağılmaları yerine çatısının altında olmalarını tercih ederdi. Diğeri gibi. Sadakatsiz olan. Madrinhalar birer birer velinimetlerini kucaklayıp öpüyorlar.

Son sırada görevliler var. Bu, uzun bir süreç oluyor, tokalaşmalar, bu kutlu gün için iyi dileklerini bildirme. Fakat Adriana Corta gayretli bir biçimde çalışıyor; burada bir kelime, şurada bir tebessüm. İstasyonun girişinde güvenlik görevlileri arkasına geçiyorlar. Adriana, torunları, en eski uşakları ve halkı arasında koyu renk takım elbiseli bir barikat kuruyorlar. Herkes, Finans Müdüründen bahçıvanına kadar herkes, koruyucularını parti biçim ve renklerine bürümüş.

İstasyonun dış kapısı kayarak açılıyor. Eller bıçaklara gidiyor: Heitor Pereira, partiyi Boa Vista dışında verme fikrine karşı çıkmıştı ancak Adriana ısrar etmişti. Corta Hélio korkup kalesinin içinde saklanmayacaktı. Eller bıçaklardan uzaklaşıyor. Bu Lucasinho, elinde küçük bir karton kutu.

"Doğum günün kutlu olsun, *Vo*." Kutunun içinde bir pasta var, yeşil şeker hamuruyla kaplı kubbe, barok dantel şekerlemelerle özenle süslenmiş. "Bu, İsveç Prenses pastası. İsveç ne demek bilmiyorum." Kucaklaşma, öpüşme. Lucasinho'nun piercingleri büyükannesinin cildine batıyor.

"Giysili mi giysisiz mi?" diye soruyor Adriana. "Umarım giysisizdir." Lucasinho kızarıyor. Bu onu çok sevimli yapıyor. "Sen makyaj mı yapıyorsun?"

"Yapıyorum, *Vo*."

"O renkli göz kalemi, gözlerinin ışıltısını ortaya çıkartmış. Belki elmacık kemiklerini daha fazla belirtmelisin. Güçlü yanlarına oyna." Lucasinho tatlı bir çocuk.

Parti ekibi iki vagonda seyahat edecek. İlk önce maiyet; Adriana, yakın aile üyeleri. Güvenlik görevlileri ikinci araçta. Üç dakikalık yolculuk sırasında Robson *vosuna* yeni kart oyununu gösteriyor (insanların sızıntılı bir ortamdan tahliye olmalarını konu alıyor: resimli iskambil kağıtlarının tümü destenin üstünde kaçıyorlar) ve herkesin parmakları Lucasinho'nun pastasıyla biraz yeşerip yapış yapış oluyor.

João de Deus, çalışan bir şehir ve Adriana Corta evrensel bir tatil ilan ederek asla kârından fedakârlık yapmaz, sekseninci yaş gününde bile. Ama şehir halkının ve çalışanlarının birçoğu birkaç dakikalık mola almışlar ve Helyum hanımefendisini selamlamak için hazırlanmışlar. Cortaları Kondakova Prospektine ve oradan da Lucas'ın doğum günü yemeğini düzenlediği otele doğru yukarıya taşıyan motor filosunu izliyorlar. Alkışlıyorlar, bazıları el sallıyorlar. Adriana Corta karşılık vermek için bir eldivenli elini havaya kaldırıyor. Çizgi film hayvanları biçimindeki balonlar, São Sebastião Mıntıkasında gizli mikro fanların üzerinde ilahi bir sirk gibi hareket ediyorlar. M-Kat Xu'nun gölgesi üzerine düşünce, Adriana kafasını kaldırıp yukarıya bakıyor. Gülümsüyor.

Heitor Pereira'nın adamları günlerdir çalışıyorlar, sessiz sedasız oteli emniyete aldılar. Kuşluk vaktinden beri gizlice konukları tarıyorlar. Alkış; dönen kafalar. Adriana kokteylin ortasına geliyor, bir yüzden diğerine, bir parti elbisesinden diğer parti elbisesine, bir öpücükten diğer öpücüğe dönüyor. Oğulları, yakışıklı oğulları

en iyi takımlarını giymişler. Ariel geç kalıyor, Ariel aile için hep geç kalıyor. Lucas'ın canının sıkkın olduğu belli oluyor ama o, kız kardeşinin bakıcısı değil. Burası polisi olmayan, hatta aile polisi bile olmayan bir dünya.

Yakın ve uzak aile: Lousika Asamoah'a samimi bir kucak, *okolar* arasında daima Adriana'nın en sevdiği oldu. Kan bağı ve evlilik bağından kuzenler; Carlos tarafından gelen Sore ailesi ve daha küçük klanlar; nikâh birliktelikleri. Daha sonra cemiyet. Ay Kartalından bir özür geldi; şimdiye kadar hiçbir Kartal, Adriana'nın doğum günü davetlerini kabul etmedi. Adriana, Twé'den gelen Asamoahlar, Sonsuz Işık Sarayından Sunlar ve Vorontsov ileri gelenlerinin arasında zarif bir vals yapıyor; daha küçük ve ehemmiyetsiz aileler, sosyete mensupları ve moda belirleyiciler, haberciler ve ünlüler, *amorlar* ve *okolar*. Lucasinho'nun Ay Koşusu topluluğu da burada, sıkılgan ve birbirlerinin sosyal yörüngelerinden çıkmadan. Adriana Corta'nın her birine söyleyecek bir iki kelimesi var. Adriana'nın sosyal girdabı yüzlerce sohbeti ve bağlantıyı içine çeker.

En sonda da siyaset. LDC bürokratları ve Öteki Yüz Üniversitesi dekanları. Dizi yıldızları ve liste başı şarkıcılar, sanatçılar, mimarlar ve mühendisler. Adriana Corta doğum günlerini daima mühendislerle doldurur. Medya: sosyal ağ habercileri ve moda yorumcuları; paylaşımcılar ve içerik yaratıcılar. Dindarlar: Kardinal Okogie ve Baş Müftü el-Tayyeb; Baş Keşiş Sumedho ve tamamen beyazlar içinde bir Çağımızın Tanrılarının Rahibesi. Irmã Loa patronuna reverans yapıyor.

Ariel annesinin yanında beliriyor. Adriana'nın elini sallayarak geçiştirdiği bir öpücük ve özür.

Teşekkür ederim.

Sekseninci doğum gününü kaçırsaydım, beni asla affetmezdin.

Teşekkür etme nedenim bu değil.

Ariel elektronik sigarasını şaklatarak açıyor ve partinin onu içine çekmesine izin veriyor.

Adriana müziği duyunca keyifle başını kaldırıyor. Bossa Nova. Adriana'nın kaynağına doğru ilerlediği parti, önüne seriliyor.

Bu, Lucasinho'nun Ay Koşusunda çalan grup, diyor Adriana. *Ne kadar güzel.*

Lucas yanında. Adriana'nın yürüyüşünün tüm sosyal dönüşleri ve piruetleri sırasında da ondan en fazla iki adım uzaktaydı.

Hepsi senin en sevdiklerin, Mamãe. Eski melodiler.

Adriana elini Lucas'ın yanağında gezdiriyor.

Sen iyi bir çocuksun, Lucas.

Wagner Corta restorana geç geliyor, yeni basılmış takım elbisesinin içinde hâlâ rahat etmeye çalışıyor. Takımın boyutları doğru ancak oturuşu yanlış, rahat olması gereken yerler dar, okşaması gereken yerlerde sürtünüyor.

"*Lobinho*[31]!" Rafa Wagner'i kolları açık ve coşkulu bir halde karşılıyor. Ezici bir kucaklama, sırta ağır bir şaplak. Wagner irkiliyor. Erkek nefesi. Wagner ağabeyinin boğazından geçen her kokteylin içeriğini belirleyebiliyor. "Bu, *Mamãenin* doğum günü, en azından tıraş olamaz mıydın?" Rafa Wagner'i yukarıdan aşağıya süzüyor. "Ayrıca koruyucun da tanıdık değil."

Wagner bir düşünceyle Dr. Luz'u kovup, Sombra'yı çağırıyor. Gerçi Wagner'in iki kişiliği olduğunu bilen herkes, onun yüzündeki kirli sakaldan, aynı anda birkaç sohbeti birden dinliyormuş gibi görünmesinden, derisinin altında kıpır kıpır eden kurt halinde olduğunu anlayabilir.

"Karşılama sırasında gözleri seni aradı." Rafa tepsiden bir kokteyl kapıyor ve Wagner'in eline tutuşturuyor. "Lucas'a yakalanmadan önce ona görün. Lucas bugün affetme havasında değil."

Wagner ekspres trene güçlükle yetişmişti; Irina ile her anın tadını çıkartmıştı. Irina onu ısırmıştı. Etini öyle güçlü emmişti ki morluklar bırakmıştı. Çimdiklemiş, bükmüş, Wagner'e çığlık attırmıştı. Yavaşça, sevecen dişleriyle derisini çekiştirmişti. Seks bu sürecin en küçük parçasıydı, yapmış olmak için, göstermelik. Wagner için yeni olan duyuları ve duyguları uyandırmıştı. Wagner'in duyuları tüm gece alarm halindeydi. Takım elbiseyi istasyonun baskı makinesinden almıştı, üstünü trenin tuvaletinde değiştirmişti, gömleği ve pantolonu hâlâ taze olan yaraların ve morlukların üstüne ihtiyatlı bir şekilde çekmişti. Ufak acıların her biri birer coşturucuydu. Irina, Wagner'in talimatlarına itaat etmiş ve ellerine, boynuna ve yüzüne iz bırakmamıştı.

31 Lobinho: Yavru kurt

"Bir şey buldum," diyor Wagner.

"Söyle."

"Protein işlemcilerinden birini tanımladım. Siz göremezdiniz ama benim için adının neon harflerle yazılması gibi bir şeydi."

"Biraz hızlı konuşuyorsun, Küçük Kurt."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Tasarımcısıyla buluştum, üniversiteye birlikte gitmiştik. Aynı kolokyum. Bana bir posta adresi verdi. Elbette kullanım dışı. Ama sürü, üstünde çalışmaya başladı."

"Ağır ağır. Ne yaptın?"

"Sürüyü işe koydum."

Meridyen sürüsü tarımcılar, tozcular, robot bilimciler, manikürcüler, barmenler, sporcular, müzisyenler, masörler, avukatlar, kulüp sahipleri, büyük ve küçük ailelerin mensuplarından oluşuyor; beceri ve eğitim çeşitliliği; ancak bir araya geldiklerinde, tek bir işe odaklandıklarında, olağanüstü bir iş çıkartırlar. Görünüşe göre sürü, mükemmel bir takım oluşturmak için içgüdüsel olarak birbirini tamamlıyor ve bilgileri paylaşıyor; amaç birlikteliği: nerdeyse bir geştalt. Wagner bunu nadiren görmüştü, yalnızca bir kez katılmıştı ama şimdiye kadar hiç yardımlarını istememişti. Sürü bir araya gelmiş, zekâlar, yetenekler birbirlerine girip karışmış ve Wagner beş saat içinde suikastçı sineği imal eden mühendislik mağazasının kimliğini açığa çıkartmıştı. Bunda doğaüstü hiçbir şey yok; Wagner doğaüstüne inanmaz; bu, akılcı bir mucize. Bu, insan olmanın yeni bir yolu.

"İsmi En Küçük Kuşlar olan, tek kullanımlık bir mühendislik şirketi," diyor Wagner. "Merkez üssü Queen of the South'ta. Joachim Lisberger ve Jake Tenglong Sun adına kayıtlı."

"Jake Tenglong Sun."

"Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Şirket bir nesne üretti, teslim etti ve sonra kapandı."

"Kime teslim ettiklerini biliyor muyuz?"

"Bulmaya çalışıyoruz. Ben daha çok kimin sipariş verdiği ile ilgileniyorum."

"Peki, bu konuda bir ipucu var mı?"

"Bunu Jake Sun ile konuşabilirim, şahsen," diyor Wagner.

"İyi iş, Küçük Kurt," diyor Rafa. Sırtına ıstırap verici bir başka şaplak. Isırık izlerinin hepsi çığlık atıyor. Rafa Wagner'i Adriana'nın iyi dileklerini sunanların arasındaki yürüyüşünün içine götürüyor.

"*Mamãe*, doğum günün kutlu olsun."

Adriana Corta'nın dudakları kasılıyor. Sonra Wagner'e doğru eğiliyor, öpücük için bir çağrı. İki öpücük.

"Tıraş olabilirdin," diyor Adriana, maiyetinden gelen küçük gülüşmelere doğru. Sonra partinin içinde ilerlerken Wagner'in kulağına fısıldıyor, "Bir süre kalmak istersen, Boa Vista'daki eski evin hazır bekliyor."

Marina elbiseden nefret ediyor. Sıkıyor, kaşındırıyor. Çok hacimli ve rahatsız. Kendini bu elbisenin içinde çıplak hissediyor; savunmasız, ani bir harekette omuzlarından ayak bileklerine inecekmiş gibi. Ve ayakkabılar da komik. Ancak modaya ve istenilene uygun. Ayrıca her ne kadar bir tayyör veya erkek kıyafetiyle gittiğinde kimse bir şey demeyecek olsa bile Carlinhos, Adriana'nın bunu fark edeceğini açıkça belirtmişti.

Marina, Öteki Yüz Üniversitesinden gürültücü bir sosyoloğun ve onun ikinci ve üçüncü nesil Aylıların post-nasyonal kimlikleri hakkındaki teorilerinin hâkimiyeti altında dönen sıkıcı bir sohbetin içinde sıkışıp kalmış halde.

Bütün bunların üstüne, ayda yaşayanlar için Aylılar'dan daha iyi bir isim bulamıyorsun, diye düşünüyor Marina. Aklından bazı ifadeler geçiyor: *Ayhalkı, aycılar, aydan uydudan.* Hiçbiri iyi değil. *Kurtar beni*, diye yalvarıyor partilerin *orixasına*.

Carlinhos'un vücut, koruyucu ve kokteyl bardağı kalabalığını yararak geldiğini görüyor.

"Annem seninle tanışmak istiyor."

"Ben mi? Ne?"

"İstedi."

Çoktan Marina'nın elini tutmuş, insanların arasından sürüklüyor.

"*Mãe*, bu Marina Calzaghe."

Marina'nın Adriana Corta hakkındaki ilk izlenimi, boğazında bir bıçak izi olduğu. Ama Adriana Corta, Ay'a geldiğinden beri

geçen lune'lardan daha yaşlı görünüyor; hayır, yaşlı değil: Pörsümüş, çökmüş, daha şeffaf hale gelmiş.

"Nice mutlu yıldönümleri, Sinyora Corta."

Marina artık Portekizcesiyle gurur duyuyor ama Adriana Corta Globo dilinde döktürüyor.

"Görünen o ki ailem bir kez daha size minnettar kaldı."

"Söylendiği gibi, ben sadece işimi yapıyordum, efendim."

"Sana başka bir iş versem, onu da sadakatle yapar mısın?"

"Elimden geleni yaparım."

"Başka bir işim var. Senin birine göz kulak olmanı istiyorum."

"Sinyora Corta, küçük çocuklarla aram hiç iyi olmamıştır. Onları korkuturum..."

"Bu çocuğu korkutmazsın. Ancak o seni korkutabilir."

Adriana'nın başı, Marina'ya odanın karşısındaki Ariel Corta'yı gösteriyor. Ağır başlı bir şekilde giyinmiş bir grup mahkeme görevlisi ve LDC teknokratın tam ortasında parlak bir alev. Gülüyor, başını arkaya atıyor, saçını savuruyor, elektronik sigarasının dumanından ideogramlar dokuyor.

"Anlamıyorum, Sinyora Corta."

"Kızımla ilgilenecek birine ihtiyacım var. Onun için korkuyorum."

"Bir koruma görevlisi istiyorsanız, Sinyora Corta, eğitimli dövüşçüler var..."

"Bir koruma görevlisi isteseydim, şimdiye kadar tutardım. Onlarca koruma görevlim var. Ben bir ajan istiyorum. Senin benim gözlerim, kulaklarım, sesim olmanı istiyorum. Onun arkadaşı ve sırdaşı olmanı istiyorum. Senden nefret edecektir, seninle kavga edecektir, senden kurtulmaya çalışacaktır, seni tersleyecek ve seni küçük görecektir. Ama sen onunla kalacaksın. Bunu yapabilir misin?"

Marina'nın söyleyecek bir sözü yok. Bu imkânsız bir şey, yapmak da itiraz etmek de. Kaşındırıcı elbisesinin içinde, Adriana Corta'nın karşısında duruyor ve tek düşünebildiği, *ama Carlinhos orada olmayacak*, oluyor.

Carlinhos onu hafifçe dürtüyor. Adriana Corta bekliyor.

"Yapabilirim, Sinyora Corta."

"Teşekkür ederim." Tebessümü hakiki, Marina'nın yanağındaki öpücükler sıcak ama Marina ürperiyor, sonsuz bekleyişin soğuğundan üşüyor.

Kalabalığın arasında ilerliyor, kırmızı elbise içinde bir dans. Hâlâ bakıp bakmadığını, hâlâ takip edip etmediğini, aralarındaki mesafeyi koruyup korumadığını görmek için arkasına bakıyor. Rafa onu balkonda yakalıyor. Balon yaratıklar restoranın çevresinde toplanmışlar, bekliyorlar, hiçbir zaman en büyük tapınağa girmeye hak kazanamayan prototip tanrılar gibi gökte sallanıyorlar.

Rafa tek kelime etmeden onu kendine çekiyor. Öpüşüyorlar.

"Sen, bu dünyadaki en güzel şeysin," diyor Rafa. "Her iki dünyada da."

Lousika Asamoah gülümsüyor.

"Luna'ya kim bakıyor?" diye soruyor.

"*Madrinha* Elis. Seni özlüyor. *Mamãesini* geri istiyor."

"Şşşt." Lousika Asamoah kırmızı tırnağını Rafa'nın dudağına dokunduruyor. "Hep böyle oluyor." Yeniden öpüşüyorlar.

"Lousika, kontrat."

"Altı *lune* sonra evliliğimizin süresi doluyor."

"Yenilemek istiyorum."

"Ben Twé'de yaşasam, sen benim kızımı vermesen ve birbirimizi sadece senin ailenin sosyal etkinliklerinde görsek bile."

"Öyle olsa bile."

"Rafa, ben Kotoko'ya davet edildim."

Rafa aynı zamanda hem hayranlık duyuyor hem de AKA politikaları yüzünden şaşkınlık yaşıyor. Altın Tabure, *abusuaları* temsil eden sekiz aile üyesinden oluşan bir konsey. Sandalye, Tabure, *Omahene* bu üyeler arasında her sene değişiyor. Altın Tabure ise AKA'da kendi içinde değişiyor. Bu, Rafa Corta'ya gereksiz karmaşık ve demokratik geliyor. Devamlılık, önceki *Omahenelerin* tüm kayıtlarını ve bilgeliklerini içeren *Omahene* koruyucusu Sunsum tarafından korunuyor.

"Bu, senin Boa Vista'ya dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bir daha Altın Tabureye oturmam, sekiz yıl sonra olacak. Luna on dört yaşında olacak. Birçok şey olabilir. Bunu geri çeviremem."

Rafa bir adım geri gidiyor ve karısını kol mesafesinde tutuyor. Sanki onda tanrıçalık veya delilik emareleri arıyor.

"Kontratı yenilemek istiyorum, Rafa. Ama Boa Vista'ya geri dönemem. Henüz değil."

Rafa hiddetli hayal kırıklığını bastırıyor. Kendini acele etmemeye, hissettiği kelimeleri yutmaya zorluyor.

"Bu yeterli," diyor.

Lousika ceketinin yakalarını tutuyor ve onu kendine çekiyor. Koruyucuları birleşip karışıyorlar; birbirlerinin içine geçen yanılsamalar.

"Bu partiden kaçamaz mıyız?"

Lucas, kalabalığın kenarından içeri giriyor ve Amanda Sun'u gülen kardeşlerinin ve kuzenlerinin arasından çıkarıyor. Amanda'nın dirseğine bir dokunuş.

"Kısa bir konuşma. Özel."

Amanda Sun'u dirseğinden tutarak, tavana değen buzdan uçuşan kuşlar heykelinin çevresine kurulmuş doğum günü ziyafetinin bulunduğu yemek odasına götürüyor. Kanatlı kapılardan geçerek mutfağa.

"Lucas, bu da ne?"

Ocakları, lavaboları, titanyum çalışma tezgâhlarını geç, soğutucuları, yiyecek dolaplarını, inip kalkan bıçakları ve doğrayıcıları geç ve kilere gir.

"Lucas, senin derdin ne? Bırak beni. Beni korkutuyorsun."

"Senden boşanacağım, Amanda."

Amanda gülüyor. Söylenen şeyin saçma olduğunu belli eden küçük, neredeyse sinirli bir kahkaha. Düşünülemez. Ay'ın Hudson Körfezine çarpması gibi. Sonra, "Ah tanrım, sen ciddisin."

"Hiç olmadığım zaman var mı?"

"Hayır, kimse senin ciddi olmadığını söyleyemez, Lucas. Ayrıca ben de bu fikrin bana cazip gelmediğini söyleyemem. Fakat biz bu

tür şeylerde özgür değiliz, öyle değil mi? Babam, kızına yapılmış bu hakareti asla hoş görmez."

"Tekeşlilik şartında ısrarcı olan ben değildim."

"İmzaladın. Gerçekten de bu nedir, Lucas?" Amanda, hastalık mı yoksa delilik mi anlayacakmış gibi Lucas'ın yüzünü inceliyor. "Aman tanrım. Bu aşk, değil mi? Aslında başkasına âşıksın."

"Evet," diyor Lucas Corta. "Kontratı benim bozmamı mı istersin, yoksa her iki taraf da iptali konusunda anlaşsın mı?"

"Sen âşıksın."

"*Lune* sonuna dek her şeyini Boa Vista'dan taşırsan memnun olurum," diye sesleniyor Lucas, kilerin kapısından. Mutfak çalışanları, ara sıcakları yerleştirmek, tabaklamak ve soslamak için harıl harıl çalışıyorlar. "Lucasinho hakkında sorun çıkmayacaktır. Artık reşit oldu." Lucas mutfaktan uzaklaşıyor. Kilerde, Amanda Sun gülüyor, gülüyor, gülüyor ve en sonunda yorgunlukla ellerini dizlerine koyuyor ve yeniden gülüyor.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Neden mesajlarıma karşılık vermedin?"

Abena Asamoah saten Rayne topuklularının ayakucunu büküyor ve bakışlarını kaçırıyor. Lucasinho'nun kulağındaki çiviye fiske vuruyor.

"Hâlâ takıyorsun. Bu makyaj da çok yakışmış."

Lucasinho onu buraya, kokteyl bara getirmiş, sakin bir köşeye çekmişti. *Bu, sapıklık, Luca*, diyordu içinden bir ses.

"Büyükannem de aynı şekilde düşünüyor."

Lucasinho sırıtıyor ve bunun Abena'yı etkilediğini ve onda minicik bir tebessüme yol açtığını görüyor.

"Yani gerçekten bir acil durum olduğunda, sana gelebileceğim." Lucasinho parmağının ucuyla metal çubuğa vuruyor.

"Elbette. Bunun anlamı, o."

"Sadece…"

"Ne?"

"Twé'de havuz partisindeyken, bana bakmadın bile."

"Havuz partisindeyken, her yanın Ya Afuom ile kaplıydı ve tanrı ne olduğunu biliyor ya onunla kafan uçmuştu."

"Ya Afuom ile hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum."

"Ayrıca bir şey olsaydı bu senin için fark eder miydi?"

Abena uzay boşluğu veya Dört Element gibi acı gerçekleri bir çocuğa açıklamak üzereymiş gibi derin bir nefes alıyor.

"Kojo'nun hayatını kurtardığında, benim de senin için bir şey yapmam gerekti. Sana saygı duydum. Sana çok çok saygı duydum. Cesurdun ve kibardın, hâlâ öylesin. Ama Tıp Merkezinde Kojo'yu görmeye gittiğin zaman tek derdin onun dairesine yerleşmekti. Onu kullandın. Tıpkı Grigori Vorontsov'un seni bir seks oyuncağı olarak kullandığı gibi. Ben namus kumkuması değilim, Luca, ancak bu çok kabaydı. Başka insanlara saygı duymayı kestin, kendine saygı duymayı kestin, ben de sana saygı duymayı kestim."

Lucasinho'nun yüzü yanıyor. Özürler, savunmalar, mazeretler düşünüyor – babama kızgındım, babam paramı kesti, gidecek hiçbir yerim yoktu, çevrim dışıydım, hayatı keşfediyordum, çılgınca bir dönemdi, sadece kısa bir süreydi, kimseye bir zarar vermedim – fena değil. Bunlar kulağa mızmızlanma gibi geliyor. Bunların hiçbiri doğruları değiştiremez. Lucasinho Ya Asamoah'ı becermemişti ama yapsaydı bunun karşılığı onun evinde birkaç gece olurdu; yumuşak bir yatak, sıcak bir vücut ve kahkahalar. Grigori gibi, Kojo gibi. Kendi teyzesi gibi. Lucasinho suçlu. Abena'nın kalbini kazanmanın tek yolu, bunu kabullenmek.

"Haklısın."

Abena ayağa kalkıyor, kollarını kavuşturmuş, muhteşem bir buyuruculuk.

"Haklısın."

Hâlâ tek kelime yok.

"Bu doğru. İnsanlara alçakça davrandım."

"Seni önemseyen insanlara."

"Evet. Beni önemseyen insanlara."

"Bana bir pasta yap," diyor Abena. "Telafi etmek için bunu yapmıyor muydun? Pasta yapmıyor muydun?"

"Sana pasta yapacağım."

"Kremalı küçük kekler istiyorum. Otuz iki tane. *Abusua* kız kardeşlerimle kremalı küçük kek partisi yapmak istiyorum."

"Tadı ne olsun?"

"Her tattan olsun."

"Tamam. Otuz iki kremalı küçük kek. Sana onları yapış videomu atarım, böylece onları düzgün bir şekilde yaptığımı görebilirsin."

Abena sahte bir öfke çığlığı atıyor, sağ ayakkabısını çıkartıyor ve Lucasinho'nun göğsüne çok nazik olmayan bir şekilde vuruyor.

"Sen terbiyesiz bir çocuksun."

"Sen de benim kanımı içmeye çalıştın."

Güvenlik uyarısı, diyor Jinji Lucasinho'nun kulağına. *Sakinliğini koru, Corta Hélio güvenlik görevlileri yoldalar*. Salonun diğer köşesinde eller kulaklara gidiyor, yüzlerde aynı soru var: *ne, nerede?* Tina Leser gece elbiseli bir kadın barın üstünden atlıyor, Abena'yı itiyor ve kendini Lucasinho ile tehlikenin arasına atıyor. Her iki elinde de bıçak var.

"Neler oluyor?" diyor Lucasinho. O sırada restoranın kapısından çıkan misafirlerin hareketi, neler olduğunu ona gösteriyor. Arkasında altı korumasıyla birlikte Duncan Mackenzie partiyi basıyor.

Heitor Pereira, Duncan Mackenzie'ye karşı koymak için ileri adım atıyor. Mackenzie Metallerinin CEO'su, uzanan ele birkaç santimetre kala duruyor. Cortalar'ın adamının süslü püslü üniformasını görünce tek kaşını havaya kaldırıyor. Her iki adamın arkasında da silahlı uşakları var, ellerinde de bıçakları.

Rafa güvenlik görevlilerini iterek ilerliyor. Lucas onun bir adım arkasında. Bir yanında Carlinhos, bir yanında Wagner. Lucas oğluna bir bakış atıyor; Lucasinho erkekleri takip etmek için koruma görevlisini itiyor.

"Burada ne işin var?" diyor Rafa. Salon tamamen hareketsiz. Ne bir kokteyl ne de bir çay yudumlanıyor.

"Annene bugüne özel iltifatlar sunmaya geldim," diyor Duncan Mackenzie.

"Seni Beikou'dan attığımız gibi buradan da atacağız," diye bir bağrış geliyor koruma görevlilerinin arasından. Rafa bir elini havaya kaldırıyor: yeter.

"Çocuklar, çocuklar." Adriana Rafa'nın kalçasına dokunuyor ve Rafa kenara çekiliyor. "Hoş geldin, Duncan. Ama neden bu kadar çok adam?"

"Güven bu sıralarda karaborsada."

Adriana bir elini uzatıyor. Duncan Mackenzie öpmek için öne eğiliyor.

"Doğum günün kutlu olsun." Sonra Portekizce fısıldıyor. "Konuşmamız gerek. Aile aileye."

"Konuşuruz," diye cevap veriyor Adriana aynı dilde ve sonra talimat veriyor. "Benim masamda bir yer daha açın. Benim yanıma. Bay Mackenzie'nin adamlarına içki."

"*Mamãe?*" diyor Lucas. Adriana onu savuşturuyor.

"Sen henüz bir *hwaejang* değilsin. Hiçbiriniz değilsiniz."

Yemekler enfes, peş peşe tabaklar, birbiri ardına gelen uyumlu tatlar ve çelişen dokular, sıvılar ve jöleler, geometriler ve ısılar. Ancak Adriana yemekleri ancak zehre duyarlı yemek çubuklarıyla yiyebiliyor. Teoriyi ve beceriyi anlamak için bir koku, bir tat. Sol tarafında oturan Duncan Mackenzie, şevkle ve bir dolu iltifatla yiyor; son yemek de bitene dek konuşmayarak beceriyi şereflendiriyor.

"Mare Anguis için tebrik ederim," diyor Duncan Mackenzie. Nane çayı bardağını kaldırıyor.

"Samimi değilsin," diyor Adriana.

"Elbette değilim. Fakat zekice halledildi ve ben buna hayranım. Bizim helyum-3 geliştirme planımızı mahvettiniz. Lisans bilgisini nereden aldınız?"

"Ariel, Beyaz Tavşan Köşkünde."

Duncan Mackenzie birkaç saniye ağzında kalan tadı çiğniyor.

"Bunu bilmeliydik."

"Siz nasıl öğrendiniz?"

"Ay Kartalının yastık sohbetleri çok fecidir."

"Ailem için bir avantaj görürsem, bunu kullanırım," diyor Adriana.

"Demir Yasası," diyor Duncan Mackenzie. "Bizim de işimize yaramıştı. Adrian ile konuşmalıyım. Kartal için yeni bazı numaralara ihtiyacı var."

"Neden buradasın, Duncan?"

Duncan Mackenzie, Adriana'nın solunda, Lucas'ın yerinde oturuyor; Lucas sürüldüğü daha alçak konumlu masadan sürekli olarak bariz bir tiksintiyle bakıyor. Adriana onun bakışını yakalıyor: *Bu seni ilgilendirmez.*

"Doğum günleri, geleceğe bakılan zamanlardır."

"Benim yaşımdayken, değil."

"Benimle eğlenme. Beş yıl sonra, nerede olacağız?"

"Bu salonda, kutlayacağız."

"Ya da Bairro Alto'da, idrarımızı satıp, yiyecek ve su için etrafı tırmalayıp, her nefes için dövüşeceğiz. Ay değişiyor. Artık sen ve babamın savaştığınız o dünya değil. Eğer şimdi savaşırsak, hepimiz kaybederiz." Duncan Mackenzie özel bir kanaldan konuşuyor, Esperance'tan Yemanja'ya, sözcükleri alt sesten vererek. Adriana da aynı küçük sesle cevap veriyor.

"Savaşa geri dönmeyi arzu etmiyorum."

"Ama o yöne doğru gidiyoruz. Beikou çarpışması sadece bir başlangıçtı. St. Ekaterina ve Port Imbrium'da sorunlar çıktı. Biri ölecek. Sizin yüzey işçilerinizden birini, Mackenzie Metalleri arazi aracına sabotaj düzenlemeye çalışırken yakaladık."

"Ne yaptınız?"

"Elimizde tutuyoruz. Bir bedeli olacaktır ama bu, Hadley'in istediğinden çok daha iyi. O, kızı hapsetmek istiyordu."

"Torunum Robson, şaşırtıcı bir şekilde bıçakta iyi. Bunu nereden öğrenmiş biliyor musun? Hadley'den. Robson orada. Jaden Wen Sun'a bir kart oyunu gösteriyor, gördün mü? Pota'dan kaçtığından beri bunu yapıyor. Eğer biri ona dokunduysa..."

"Sana temin ederim ki kimse dokunmadı. Ama sen oğlunu aldın. Benim kızım öldü."

"Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Sessiz konuşma hırslı bir hale geliyor, sıkılan çeneler, gerilen boğazlar, kımıldayan dudaklarla kendine ihanet ediyor. Yuvarlak masanın karşısında oturan Ariel, sandalyesinden bakıyor. Adriana kızının yetenekli bir dudak okuyucu olduğunu biliyor. Bu, faydalı bir mahkeme becerisi.

"Bizim savaşımızdan kim kârlı çıkar?"

"Ejderhalar savaştığında, herkes yanar," diyor Adriana. Bu bir Sun özdeyişi, yeni, Ay kökenli.

"Sen de aynısını yaparsan, ben kendi aileme hükmederim."

"Anlaştık."

"Bu, senin ailen için de geçerli."

Bu küstahlık karşısında, Adriana'nın dudakları öfkeyle seğiriyor. Rafa çabuk öfkelenişini annesinden almış fakat Adriana'nın, Rafa'nın asla öğrenmek zorunda kalmadığı, yıllarca süren savaşlar, yönetim kurulu çarpışmaları, yatırımcı kazıkları, hukuki cebelleşmeler sonucunda şekillenmiş bir kontrolü var. Öfke, Rafa'nın birçok ayrıcalığından biri.

"Rafa bir *bu-hwaejang*."

"Onu alçaltmak için söylemiyorum. Buna asla yeltenmem. Ben, onun sorumlulukları paylaşmasını öneriyorum."

"Kiminle?"

"Lucas."

"Benim ailemi çok iyi tanıyorsun," diyor Adriana.

"Biz Rafa'yı öldürmeye çalışmadık," diyor Duncan yüksek sesle.

"Biz de Rachel'i öldürmedik," diyor Adriana. Başlar dönüyor. "Özür dilerim, Duncan. Birkaç kelime söyleyeceğim. Benden bir konuşma bekliyorlar." Kokteyl bardağına yemek çubuğuyla vuruyor, gevezelik eden salonu susturan net bir çınlama. Adriana Corta ayağa kalkıyor.

"Sevgili konuklarım, arkadaşlarım, meslektaşlarım, ortaklarım, ailem. Bugün seksen yaşıma giriyorum. Seksen yıl önce Brezilya, Barra de Tijuca'da, başka bir dünyada doğdum. Bu yılların ellisinde, hayatımın yarısından fazlasında, bu dünyada yaşadım. Buraya ilk

yerleşimcilerden biri olarak geldim. İki neslin büyüyüşünü gördüm; çocuklarım ve torunlarım, görünüşe göre Kurucu Anneyim. Ay beni birçok yönden değiştirdi. Vücudumu değiştirdi, bu yüzden geldiğim dünyaya asla dönemedim. Siz genç nesiller, bu sizin için tuhaf bir kavram. Bu dünyadan başka bir yer tanımadınız ve ben her ne kadar Ay'ın bana yaptığı değişikliklerden bahsetsem de bunların hiçbiri sizde gördüklerimle kıyaslanamaz. Çok uzun! Çok zarif! Ve torunlarım, tanrım, sanırım sizi öpebilmek için beni uçuracak kanatlara ihtiyacım olacak! Ay benim hayatımı değiştirdi. Barra'lı kız, *Outrinha*, Gösterişsiz, şimdi güçlü bir kuruluşun sahibi. Gözlem kulesine gidip, çıplak gözlerle Dünya'ya baktığım zaman Yerkürede gece vakti yanan ışık ağlarını görüyorum ve düşünüyorum, *o ışıkları ben yakıyorum*. Bu da ayın insanlarda yaptığı bir başka değişiklik: Alçakgönüllülük kazanç getirmez.

Ay, aileleri değiştiriyor: Beş Ejderhadan arkadaşlarıma, akrabalarıma, meslektaşlarıma bakıyorum, uşaklara ve *madrinhalara* bakıyorum; ama ben sizler gibi değilim. Sizler ailelerinizle birlikte geldiniz, siz Sunlar, Asamoahlar, Vorontsovlar, siz Mackenzieler, hiçbir büyük aileden olmayan sizler. Corta Hélio'yu kurduğum zaman Dünya'daki ailemin tüm üyelerine peşimden Ay'a gelme ve benimle birlikte çalışma imkânı sundum. Biri bile benim teklifimi kabul etmedi. Biri bile Dünya'yı terk edecek umuda veya cesarete sahip değildi. Bunun üzerine ben de kendi ailemi kurdum; sevgili Carlos ve onun ailesi ama aynı zamanda bana bir aile kadar yakın olan sevgili arkadaşlarım; Helen ve Heitor. Senelerdir verdiğiniz hizmet ve sevgi için size teşekkür ederim.

Ay benim kalbimi de değiştirdi. Buraya bir Brezilyalı olarak geldim, şimdi burada bir Ay kadını olarak duruyorum. Yeni bir kimlik oluşturmak için diğerini bıraktım. Sanırım, bu hepimiz için geçerli; dilimizi ve geleneklerimizi, kültürümüzü ve isimlerimizi koruyoruz ancak bizler Ay'ız.

Ama Ay'ın değiştirdiği en büyük şey, kendisi. Bu dünyanın bir araştırma üssünden birkaç endüstriyel yerleşim bölgesine, oradan da tam bir medeniyete dönüştüğümü gördüm. Elli yıl, bir insan ömrü için uzun bir süre; yeni bir ulusun ömrü için çok daha uzun. Biz artık değersiz bir uydu değiliz, bir dünyayız. Aşağıda, Yerkürede, bizim burayı gasp ettiğimizi söylüyorlar, doğal güzelliğini alıp

yollarımız, trenlerimiz, ekstraktörlerimiz, güneş pillerimiz, sunucu tesislerimiz ve milyarlar ve milyarlarca ayak izimizle yağmaladığımızı söylüyorlar. Aynalarımız aşağıda onların gözlerini kamaştırıyor; King Dong'umuz onları rencide ediyor. Ama Ay hep çirkindi. Hayır, çirkin değil. Düz. Buranın güzelliğini görmek için yüzeyin altına gitmelisiniz. Şehirler, mıntıkalar, yerleşim yerleri ve agrarialar kazmalısınız. Halkını görmelisiniz. Ben, bu harika dünyanın inşasında kendi üzerime düşeni yaptım. Bu, şirketimden fazla, ailemden bile daha fazla, en gurur duyduğum başarım.

Seksen yaş, benim başarılarımın tadını çıkarma vaktim. Hayatım iyi durumda, ailem şerefli ve saygıdeğer, şirketim günden güne güç kazanıyor, Mare Anguis arazisindeki son başarımızdan söz etmiyorum bile. Yani Adriana Corta için sonunda bir mola. Corta Hélio'nun *hwaejang* görevinden ayrılıyorum. Rafael *hwaejang* olacak, Lucas *bu-hwaejang* olacak. Hiçbir şeyin değişmediğini göreceksiniz: oğullarım son on senedir şirketi yetkin bir biçimde idare ediyorlar. Bana gelince, ben emekliliğimin, ailemin ve arkadaşlarımın keyfini çıkartacağım. Bu özel gün için güzel dileklerinize teşekkür ederim; gelecek günler için onları hafızamda tutacağım. Teşekkür ederim."

Adriana şaşkınlığın içinde oturuyor. Salonda, masasında, ağızlar hayretle açılmış. Adriana'ya yaklaşıp kulağına fısıldayan Duncan Mackenzie hariç herkesin. "Kesinlikle doğru tarafı seçmişim." Adriana ufak ama parlak, berrak bir kahkaha atıyor, bir genç kız gibi. Engelsiz bir kahkaha. Ariel masaya yaslanmış, Rafa ayakta, Carlinhos, Wagner; herkes aynı anda sorular soruyor, ta ki yüksek sesli, düzenli el çırpışları konuşmaları kesene kadar. Lucas ayağa kalkıyor, elleri havada alkışlıyor. Salonun diğer tarafından bir çift el cevap veriyor; sonra iki, sonra dört, sonra bütün parti ayağa kalkıyor, alkışlar Adriana Corta'nın üstüne yağmur gibi yağıyor. Adriana ayağa kalkıyor, gülümsüyor, başıyla selam veriyor.

Lucas'ın elleri, sessizliğe bürünen son çift oluyor.

Şok geçtikten sonra sorular.

Helen de Braga, Ariel gelmeden önce fısıldıyor.

"Bunun doğum günün için çok marazi olacağını söyledin sanıyordum."

"Yalnızca emekli olacağımı söyledim," diyor Adriana. Eski arkadaşının elini sıkıyor. "Sonra."

Ariel annesini öpüyor.

"Korkunç bir an için bana da bir iş vereceğini düşündüm."

"Ah, sevgilim," diyor Adriana. Sonra maiyetine emretme sesine geçiyor. "Çok yorgunum. Fazlasıyla zorlayıcı bir gün oldu. Eve gitmek istiyorum."

Heitor Pereira güvenlik görevlilerini topluyor. Adriana'yı, konukların sorgusundan korumak için kordon altına alıyorlar.

"Emekliliğinizi tebrik ederim, Sinyora," diyor Heitor. "Ama konumum dikkate alındığında; Lucas'ın benden kurtulmak istediği bir sır değil."

"Ben kendime bakarım, Heitor."

Korumalar Rafa'nın geçmesi için yol açıyorlar. Arkasında Lousika Asamoah var. Rafa *mãesine* sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Seni mahcup etmeyeceğim."

"İntikal için çok ve uzun süre düşündüm." Adriana Rafa'nın yanağını okşuyor.

"İntikal mi?" diye soruyor Rafa ama o sırada Adriana Lucas tarafından sıkıca kucaklanıyor.

"Senin aklına kim girdi, *Mamãe*?"

"Dramatik şeyler hep ilgimi çekmiştir."

"O Mackenzie'nin önünde."

"Duyacaktı. Fısıltılar bu dünyada bir anda yayılır."

"Mackenzie Metallerinin CEO'su. Rafa'yı öldürmeye çalıştılar."

"Ben de ona eski savaş günlerine dönmeyeceğimize söz verdim."

"*Mãe*, sen artık *hwaejang* değilsin."

"Sözümü bir *hwaejang* olarak vermedim."

"Onlar sözü bozarlar. Duncan Mackenzie söz vermiş olabilir fakat babası affetmez. Mackenzieler üç kez öç alırlar."

"Ona güveniyorum, Lucas."

Lucas parmaklarını sıkıyor, başını öne eğiyor ancak Adriana onun buna razı gelemeyeceğini biliyor. Lucas'ın ardından Carlinhos,

Wagner, *madrinhalar* ve çocuklar geliyor: Adriana çınlayan alkışlar ve gülümseyen yüzlerden oluşan bir koridorda ilerliyor. Kapıda, süs ağaçlarının arasında bir karartı görüyor.

"Geçmeme izin verin."

Irmã Loa boncuklarının arasından haçını çıkarıyor. Adriana Corta onu öpmek için eğiliyor.

"Onlara ne zaman söyleyeceksin?" diye fısıldıyor Irmã Loa.

"İntikal hallolunca," diyor Adriana. Koruyucular dinliyorlar, fısıltıları duyabilirler ancak özel şifreyi çözümleyemezler. Irmã Loa bir matara çıkartıyor ve Adriana Corta'nın üstüne kutsal su serpiyor.

"Sizi, ailenizi ve bütün projelerinizi, Aziz Jeus ve Mary, Jeronimo ve Kavram Tanrıçası, Aziz George ve Aziz Sebastian, Kozmos ve Damian, Mezarlıklar Tanrısı, Santa Barbara ve Santa Anne kutsasın."

Lobide *motolar* süzülüyor, sessiz ve doğru.

Ariel'in topukluları görkemli ve kullanışsız ancak lobideki sıçrayışına bir şıklık katıyorlar. Ama Marina bir uzun koşucu ve yüzey zindeliğine sahip. Ariel'i dirseğinden yakalıyor.

"Bundan ben de hoşlanmıyorum fakat anneniz emretti..."

Bir el, bir tutuş, bir büküş ve Marina çıkık eklemlerle, çatlak kemiklerle bitmeyen yolu takip ediyor. Parti çevresinde dönüyor ve kendini sırt üstü cilalı ahşap zeminde buluyor.

"Bana bunu yapabildiğin zaman, işte belki o zaman bir koruma görevlisine ihtiyacım olur," diyor Ariel ve önünde bir el gibi açılan *motoya* biniyor.

"Yine de bu benim işim," diye mırıldanıyor Marina. Corta güvenlik ekibi onu kaldırıp ayaklarının üstüne koyuyor fakat *moto* Kondakova Prospektinin yarısını geçerek uzaklaşmış halde.

"Merhaba."

"Merhaba."

Lucasinho'nun koluna Abena'nın dokunuşu.

"Bir şey yapıyor musun?"

"Neden?"

"Bazılarımız bir kulübe gidecek."

Abena ona Jinji üzerinden mesaj da atabilirdi ama şahsen gelmişti, ona dokunmak için.

"Kimler?"

"Ben, *abusua* kız kardeşlerim, Nadia ve Ksenia Vorontsov. Orada, Zé Ka Kolokyumundan birileriyle buluşacağız. Geliyor musun?" Parti elbiseleri ve renkli ayakkabılarıyla Lucasinho'ya bakıyorlar. Lucasinho onlarla birlikte olmayı, Abena ile olmayı ve şansını zorlamayı, kendini ifade etmeyi ve onu etkilemeyi her şeyden çok istiyor. Gözünün önünden iki görüntü gitmiyor: Her iki yanında babasının korumaları. Azizlerinin arasında kıvrılmış, nefes almak için mücadele eden Flavia.

"Gelemem. Gerçekten de *madrinhamla* birlikte olmam gerek."

Partiler yarısına gelince bozulmaya başlar. Sohbetler hızlarını kaybeder. Konular bitkinleşir. Konuşmak yorgunluk verir. Peşinden dolaşılması gereken herkesin peşinden dolaşıldı. Kurulması gereken ilişkiler kuruldu ya da başarısız oldu ve artık hiç kimse müziği dinlemiyordu. Görevliler temizliğe başlıyor. Bir saat sonra akşam servisi başlıyor.

Lucas oyalanıyor. Engel olduğunun ve varlığına zor tahammül edildiğinin farkında ancak bir teşekkür buraya, bir tokalaşma şuraya, bir bahşiş, bir ikramiye bahşetmek istiyor. İyi yapılmış bir işi her zaman takdir eder ve bunun ödüllendirilmesi gerektiğine inanır.

"*Mãe* memnun oldu," diyor restoran sahibine. "Çok mutluyum."

Grup, enstrümanlarını topluyor. Performanslarından hoşnut görünüyorlar. Lucas onlara teker teker teşekkür ediyor; Toquinho bahşişlerde cömert davranıyor. Jorge'a bir fısıltı: *Bir saniye, sakıncası yoksa.*

Lucas'ın bir bakışı balkonu boşaltıyor.

"Başka bir balkon," diyor Jorge. Lucas cam duvara yaslanıyor, aşağıda uzanan São Sebastião Mıntıkasına bakıyor. Doğum günü balonları zemin kata uçmuşlar, cılız insanlar ipli ve kancalı süzülen tanrıları yakalamaya ve söndürmeye çalışıyorlar.

"Teşekkür ederim, Jorge," diyor Lucas. Sesinde, Jorge'un cümlesindeki bütün espriyi, bütün şakalaşmayı öldüren bir ton var. Bir soğukluk, boğukluk.

"Teşekkür ederim, Sinyor Corta," diyor Jorge.

"Sinyor..." diyerek söze başlıyor Lucas. "*Mamãenin* gününü güzelleştirdiniz. Hayır, söylemek istediğim bu değil. Ben Corta Hélio'nun *bu-hwaejang'iyım*, yönetim kurulundaki stratejiye karşı çıkıyorum, yaşantımız için konuşuyorum ama konuşamıyorum. Bir açılış konuşmam vardı, Jorge. Tüm gerekçelerim ve kavrayışlarım. Hepsi benimle ilgili."

"Parmaklarım donakaldığında, bir diziyi başaramadığımda, içimdeki müziğin yanlış olduğunu hissettiğimde, orada bulunma nedenimin benden başka o odadaki hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yaptığımı anımsıyorum," diyor Jorge. "Ben herkes gibi değilim. Ben sıra dışıyım. Benim bu konuda kibirli olmaya hakkım var. Sen, Lucas: Senin de istediğini söylemeye, istediğini düşünmeye hakkın var."

Lucas sanki gözlerinin arasına bir tırnak geçirilmiş gibi irkiliyor. Elleri cam tırabzanları kavrıyor.

"Evet. Basit." Jorge'a bakıyor. "Jorge, benimle evlenir misin?"

Bu kez, Duncan Mackenzie seraya çağrılıyor. *Servis aracı geldi*, diye duyuruyor Esperance. Duncan ceketinin yakasını, pantolon paçalarını, gömleğinin manşetlerini düzeltiyor. Görünüşünü Esperance aracılığıyla bir kez daha kontrol ediyor. Dişlerinin arasından nefesini vererek servis aracına biniyor.

Babası, eğrelti ağaçlarının arasında bekliyor. Havada rutubet ve çürük kokusu var. Duncan artık babasının yüzündeki ifadelerin hiçbirini okuyamıyor. Her şey yaşlı, çizgiler derin Ay oyukları. O fişi çekmek, o kabloyu çekiştirmek, o hortumu kopartmak ve babasının o değerli Fern Gully'sinde eriyip boğulmasını izlemek ne kadar kolay. Gübreden gübreye. Bitkiler için besin. Ancak doktorlar onu yeniden hayata döndürürlerdi. Zaten daha önce bunu üç kez yapmışlardı, sönmeden önce gözlerindeki ışığı yakalamışlar ve bu ışığı, harabe vücudunu yeniden alevlendirmek için kullanmışlardı. *Dört gözle beklediğim şey bu.*

Robert Mackenzie'nin arkasında Jade Sun duruyor.

"Doğum günü. 'İyi ki doğdun Adriana' diye şarkı da söyledin mi?"

"O gitsin." Duncan Jade Sun'a bir bakış atıyor.

"Robert'e söylediğin şeyi bana söylemiş olursun," diyor Jade Sun. "Koruyucular olsun ya da olmasın."

"O ne diyorsa, o," diyor Robert Mackenzie. "Sanıyorum komik duruma düşmüşüz. Tanrım, evlat, o kadının doğum gününe gittin."

"Onunla konuştum. Ejderha, Ejderhaya."

"Fısır fısır konuştun. Sen bizim halkımızı mı yöneteceksin? Bizim halkımız? Bu ne biçim bir anlaşma? Elimizi kolumuzu bağlayacak ve o hırsızların bizi yüzeyde çırılçıplak bırakmasına izin vereceksin. Benim zamanımda, düşmanlarla nasıl anlaşmalar yapacağımızı bilirdik."

"Kırk yıl önce, baba. Kırk yıl önce. Artık yeni bir ay var."

"Ay değişmez."

"Adriana Corta emekli oluyor."

"Rafael *hwaejang* oluyor. Lanet olasıca palyaço. Gösteriyi Lucas yönetecek. O şerefsiz işini bilir. Asla bir centilmenlik anlaşmasına imza atmamıştır."

"Ariel, Beyaz Tavşan'ın bir üyesiymiş," diyor Duncan. Yaşlı adam hiddetle tükürüyor. Tükürük, ay yer çekiminde uzun, zarif, zehirli bir kavis çiziyor.

"Bunu biliyorum. Bunu haftalardır biliyordum. Adrian söylemişti."

"Bana söylemedin."

"Ve iyi de oldu. Bu sadece senin koşuşturmana ve gizlenmene neden olurdu. O, bir Beyaz Tavşan'dan fazlası, Ariel Corta."

"Ariel Corta, Ay Topluluğunda görevlendirildi," diyor Jade Sun.

"Ne?" Duncan Mackenzie aklı karışık bir hüsranla kafasını iki yana sallıyor. Bu mücadelede tutunabileceği hiçbir şey yok, babasını ele geçirebileceği bir şey yok.

"Bir grup nüfuz sahibi endüstriyel, akademik ve hukuki yetenek," diyor Jade Sun. "Ay bağımsızlığını savunuyorlar. Onu gruba Vidhya Rao aldı. Darren Mackenzie de grubun bir üyesi."

"Bunu benden sakladınız mı?"

"Babanın siyasi inançları bizimkilerden farklı. Sunlar, Halkların Cumhuriyetinden ayrıldığımızdan beri her zaman bağımsızlığın sadık müttefiki olmuşlardır. Ariel Corta'ya arazi açılacağı bilgisini sızdıranın da Ay Topluluğu olduğunu düşünüyoruz."

"Biz?"

"Üç Muhteremler," diyor Jade Sun.

"Onlar gerçek değiller." Bu, Ay efsanelerinden biri; Taiyang, yapay zekâ sistemlerini Ay toplumunun ve alt yapısının her yerine yerleştirmeye başladığında doğmuş: Bilgisayarlar öyle güçlü, algoritmalar öyle hassaslar ki geleceği öngörebiliyorlar.

"Seni temin ederim ki öyleler. Withacre Goddard, bir seneyi aşkın bir süredir onlar için kurduğumuz bir kuantum stokastik algoritma sistemini işletiyor. Sence biz Withacre Goddard'ın bizim donanımızı bir arka kapı olmaksızın kullanmasına izin verir miyiz?"

"Evet, evet," diyor Robert Mackenzie. "Kuantum vudusu. Beyaz Tavşan ve Ay Topluluğu: Önemli olan şu; dümeni biz tutabilmeliyiz. İşleri kendi yöntemimizle yapmalıyız. Sen bizim iş modelimizi tehlikeye attın, evlat. Daha da kötüsü, ailemize utanç getirdin. Kovuldun."

Kelimeler küçücük, bu terraryumun içinde kuş cıvıltısı gibi; duyuluyor ancak kulak ardı ediliyor.

"Bu benim şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Artık CEO benim."

"Bunu yapamazsın. Yönetim kurulu..."

"Yine başlama. Yönetim kurulu..."

"Lanet olasıca kurulu iyi biliyorum. Sen kovamazsın, ben istifa ediyorum."

"Biliyor muzun, sen hep fevri küçük bir pislik oldun. Bu yüzden ben seni beş dakika önce kovdum. Senin idari yetkilerin kaldırıldı. Şifrelerin tek sahibi benim."

Servis aracı geldi, diyor Esperance.

"Ben geri döndüm, evlat," diyor Robert Mackenzie ve Duncan önceden sadece öfke ve acizlik olan yerde duyguları görüyor. Vücudu hâlâ patlayıp tıslıyor kokusu hâlâ mide bulandırıcı fakat Robert

Mackenzie'nin yaşam ışığı hâlâ parlak ve sıcak. Çenesinde gerilim, ağzının duruşunda kararlılık var. Duncan Mackenzie yenik. Utanç içinde. Aşağılanma mutlak ancak tam değil. Sonuncu aşağılanma, topukları üzerinde dönüp nemli, pis kokulu eğreltiotlarının arasından servis aracının kapısına doğru yürürken geliyor.

"Hadley'i çağırmalı mıyım?" diye soruyor Jade Sun.

Duncan Mackenzie hiddet yumrusunu yutuyor. Yenilgiye uğramış topuklarının sesi kulaklarından hiç gitmeyecek.

"Bunu sen yaptın!" diye bağırıyor kapıdan, Jade Sun'a. "Sen ve senin pislik ailen. Sizi bunun için cezalandıracağım. Bizler Mackenzieleriz, sizin lanet olasıca maymunlarınız değil."

SEKİZ

Marina koşuyor. Meridyen koşu için güzel bir alan, ağaçların altında, bacaklarını test edebileceği kadar dik yokuşlar, daha sert bir antrenman isterse merdivenler, her iki yanında muazzam manzaralar olan narin köprüler, yumuşak çimler. Marina Aquarius Mıntıkasından daha iyi bir yerde koşmamıştı. Oradaki ilk koşusu vücudu boyalı, kollarında ve bacaklarında Ogun püskülleri asılı halde olmuştu. Saatlerce koşmuştu, Uzun Koşunun ezgilerini dinlemiş, dalgalanan vücutları izlemişti. Diğer koşucular ona gülümsemişlerdi; sonra da birbirleriyle fısıldaşmışlar veya kıkırdamışlardı. Marina uygunsuzdu, belirgin bir şekilde görgüsüzdü. Burada Uzun Koşu yoktu, nefes, kas ve devinim birlikteliğine, koşan tanrının vücuduna karışmak yoktu.

Daha az açık şort, daha süslü bir üst satın almıştı. Renkli São Jorge kordonlarını vakumlu çantaya kaldırmıştı.

Koşmak, sadece koşmaktı. Formda olma. Bir rejim.

Meridyenden nefret ediyorum. İlk gördüğümde de nefret etmiştim ama sanırım şimdi nefesimin ücretini karşılayamadığım ve kendi idrarımı sattığım zamankinden daha çok nefret ediyorum.

Bu tarafa doğru gidersem; işte, görebiliyor musunuz? Bu benim evimin manzarası. Batı 53, Aquarius Merkezi. Burası Aquarius Mıntıkasının Takip Noktası. Benimle gelin. Bakın. Ayrı bir yemek odası. Bunu görüyor musunuz? Yatağı aşağı indirmek zorunda kalmıyorum. Duş, süreli değil. Tamam, sizinkiyle karşılaştırınca burası tavşan kafesi gibi fakat Ay standartlarına göre bir saray. Yani, neden nefret edeyim?

Aslında Meridyen değil. Sorun, Ariel Corta. Burnu büyük, kibirli, kıyafet düşkünü, çok fazla fikri var ve düşündüğünün yarısı kadar iyi değil. Bir de şu var, tek işleri ona ne kadar zeki olduğunu, ne kadar mükemmel olduğunu, üstündeki elbisenin ne kadar fantastik olduğunu, ne kadar yetenekli, akıllı ve espritüel olduğunu söylemek olan çevresindeki insan topluluğu. Şey, ben seni görüyorum, seni tümüyle görüyorum ve sana söylüyorum; sen bunların hiçbiri değilsin, Ariel Corta. Sen Anne Corta'nın tek ve biricik küçük kızısın, sen şımarıksın. Sen, orijinal Ay Prensesisin; aah, Prenses Ariel'in başına asla kötü bir şey gelmez! Ya o elektronik sigara? O şeyi alıp senin kıçına sokmak istiyorum.

Evet, bana servet ödeniyor. Yüzeyde Carlinhos ile birlikte çalışırken kazandığımdan çok daha fazlası ödeniyor. Keşke oraya geri dönebilseydim. Boa Vista'da olmak isterdim. Oradayken nerede olduğumu biliyordum. Ve evet, Carlinhos… Ama Patron Anne'nin benim için özel bir işi vardı ve Adriana Corta'yı geri çeviremezsiniz. Ama Ariel lanet olasıca Corta.

En azından karşılıklı. Benden nefret ediyor. Beni küçük gördüğü kadar benden nefret etmiyor. Böyle bir deyim var mı? Ama öyle. Sanki ben yaşamıyormuşum gibi. Bir robot bile daha faydalı. Ben, bir sınıfı ve zevki olmayan, kendi arzuları dışında davranmaya zorlanan ve bundan kurtulamayan, ucuz ve pis bir João de Deus tozcusuyum. Genital siğil gibiyim.

Para önümüzdeki birkaç gün içinde geçer, söz veriyorum. Bizim bankalarla sizinkiler arasında bir çekişme var. Bizim bankalarımız, kendilerini Dünya ekonomisinden özgür kılacak bir şey yapmışlar ve Dünya bankaları bundan hoşlanmıyorlar. Ama para, paradır. Mutlaka gelecektir.

Evet, ev hakkında ne düşünüyorsunuz?

"Bu olmaz," diyor Ariel ve elektronik sigarasıyla Marina'nın omzuna, beline, bacaklarına vuruyor. Pat, çıt, pat.

Marina, patronunun yüzüne başının arkasıyla vurabileceğini düşünüyor. Ön beyninde kaynayan kan. Ve rahatlama.

"Giysilerimin nesi var?"

"Bir dindar gibi giyiniyorsun," diyor Ariel. "Burası Clavius

Mahkemesi. Benim müşterilerim, toplumun ileri gelenleri – şey, en zenginleri. Beklentileri var. Benim beklentilerim var. *Zashitnik* bile senden iyi giyinir. Yan, hayır, hayır, hayır." Ariel vurmaktan vazgeçiyor. Marina'nın gözündeki lavları görüyor.

Za ne? diye sormak istiyor marina ama baskı makinesi çalışmaya başlıyor. "On birde mahkemedeyim, on ikide mal varlığı duruşması, on üçte eski kolokyum arkadaşımla öğle yemeği," diyor Ariel. "On beşten on sekize kadar müşteri görüşmeleri, yirmide Akindele duruşması öncesi çalışmalar. Yirmi bir civarında Chawla düğününde şöyle bir görüneceğim ve sonra yirmi ikide Hukuk Topluluğu Tanıtım toplantısı. Saat şimdi on olduğuna göre şimdi bunları giy ve o topuklularla düşmemeye çalış." Ariel kaşlarını çatıyor.

"Şimdi ne oldu?"

"Koruyucun."

"Hetty'yi rahat bırak."

"Hetty. Peki, bu ne?"

"Bir orka."

"Bu bir hayvan, bir balık mı?"

"Benim totem ruhum." Bu bir yalan fakat Ariel anlamaz. Hetty aslında ince bir alay. Hetty dokunulamaz; bir kadın ve onun koruyucusu arasındaki ilişki hevesler veya moda için tartışma konusu olamaz.

"Anlıyorum. Din. Buna dini bir itiraz yok sanırım?" Ariel, Marina'ya bir tomar kumaş uzatıyor, yumuşak, taze deterjan kokulu, baskı makinesinden yeni çıkmış.

"Ne arıyorsun?"

"Üstümü değiştirebileceğim bir yer."

Ariel'in evi, Marina'nın düşündüğünden daha küçük ve çıplak. Beyaz. Yüzeyler. Bitmek bilmeyen sesler, renkler, gürültüler ve insan, insan, insan kalabalığından minimalist bir kaçış mı? Evdeki tek dekorasyon, duvar boyunda, Marina Calzaghe'ye yabancı bir hagiografinin ikonası olması gereken bir yüzün ağartılmış baskısı. Kapalı gözler, bükülmüş ağız, Marina'yı rahatsız ediyor. Narkotik ve orgazmik.

Bir elini kapıya koyuyor.

"O olmaz," diyor Ariel. Bunu öyle süratle söylüyor ki Marina bu konuyu daha sonra araştırmaya karar veriyor. "Burası."

Marina kıvranarak elbisenin içine giriyor. Fırfırların ve dantellerin yoğunluğu boğuyor. Korse rezalet. İnsanlar nasıl hareket ediyorlar, nefes alıyorlar? Silahları nereye saklayabilir? Şok tabancası göğüs dekoltesine, bıçak jartiyerin içine. Elbisenin hatlarını bozma.

"Bacaklar."

"Ne?"

"Tüylerini al. Zamanı gelince sana kalıcı epilasyon yaptırırız."

"Canın cehenneme."

Ariel parlak bir külotlu çorap uzatıyor.

"Tamam."

Marina banyonun kapısını açtığında, Ariel'in onun eski giysilerini siliciye attığını görüyor.

"Hey!"

"Günlük olarak sil. En azından. Kardeşim çok yabanidir. Aynı kıyafet astarını yarım *lune* boyunca giyer."

Marina külotlu çorabı yeni pürüzsüz bacaklarına geçiriyor. Ayakkabıları giyiyor. Ay yerçekiminde bile bunların içinde bir saatten fazla kalamaz. Bunlar birer silah, ayakkabı değil.

Ariel, Marina'yı yukarıdan aşağıya süzüyor.

"Dön."

Marina parmak uçlarında dönüyor. Her iki ayağının da kavisli kısmı şimdiden acıyor.

"Mastürbasyon partisindeki bir rahibe kadar rahat görünüyorsun ama idare edersin. İşte." Ariel elinde bir çift yumuşak babet ayakkabı tutuyor. "Sosyete sırrı. Bunları çantana koy ve fırsat bulduğunda ayağına geçir. Yeter ki kimsenin seni görmesine izin verme. Hadi işe gidelim."

Marina Ariel'in tebessümünü hayal edemiyor.

"Bu gerçek mi?"

"Ne?"

"Mastürbasyon partisi."

"*Coração*, artık Aquarius Mıntıkasındasın."

Üç gündür mahkemedeyim ve hâlâ Ay hukukunu anlamıyorum. Prensibi anlıyorum – herkes prensibi anlıyor: ceza hukuku ya da medeni hukuk yok, yalnızca kontrat hukuku var. Onlarca kontrat yaptım; yüzlerce: Hetty çoğunu bana fark ettirmeden hallediyor. Havada uçuşan milyarlarca kontrat var, her günün her saniyesinde. Bu Beşinci Element: kontrat. Clavius Mahkemesi, önlem yasaları ile ilgili görünüyor. En çok nefret ettikleri şey, yeni bir yasa yapmak. Çünkü bunun bağlayıcılığı olur ve müzakere etme özgürlüğünü yok eder. Bir dolu avukat, çok az yasa. Mahkeme duruşmaları, aslında genişletilmiş müzakereler. Her iki taraf da hangi yargıçların başkanlık edeceği ve bunun için ne kadar ödeyecekleri konusunda pazarlık yapar. Dava vekilinden çok film yapımcısı gibiler. İlk oturumlar, tamamen önyargıları telafi etmek için. Yargıçların tarafsız olduklarına dair bir varsayım yok, kontratlar ve davalar bunu dikkate alıyorlar. Bazen yargıçlar, yargıç olmak için para ödüyorlar. Her şey müzakere edilebilir. Ayın seksüel olarak bu kadar açık olma nedeninin bu olduğu hakkında bir teorim var: Heteroseksüel, eşcinsel, biseksüel gibi etiketlerle ilgili değil. Bu sen ve senin ne istediğin ile ilgili. Seks, beceren ve becerilen arasında bir kontrat.

Clavius Mahkemesi; kulağa ihtişamlı geliyor, değil mi? Baştan aşağı mermer ve Romalı teçhizatı. Size söylüyorum, hayır. Meridyenin en eski kısmında, tüneller, toplantı odaları ve duruşma salonlarından oluşan bir labirent. Hava kurşun gibi. Ay tozu ve küf kokuyor. Ama insana ilk çarpan şey gürültü: yüzlerce avukat, yargıç, davacı, davalı, hepsi bağırıyorlar, işlerini halletmek için itişip kakışıyorlar. Şu eski borsa filmlerindeki gibi; kravatlı adamlar fiyatlar ve teklifler için bağırıp itişiyorlar. Burası da bir hukuk pazarı. Şöyle: Avukatlarını, yargıçlarını, duruşma salonunu tutuyorsun. Sonra nasıl yargılanmak istediğine karar veriyorsun. Satılık olan şey sadece avukatlar ve yargıçlar değil, aynı zamanda hukuki sistem. Ve: En sonunda *zashitnik* nedir anladım. *Zashitnik*, iri bir adam, genellikle bir adam, genellikle bir Joe Moonbeam çünkü onlar fiziksel olarak daha kuvvetliler. Davanı bir düelloya dönüştürmek, tamamen yasal.

Eğer kendin dövüşmek istemezsen, bunu senin için yapacak birini tutabilirsin. İşte bu, *zashitnik*. Anlaşılan Ariel duruşmada çatışma ilan edip, bütün mahkemenin gözünün önünde soyunup dövüş kıyafetlerini giyerek büyük bir hukuksal kargaşaya neden olmuş. Bunu hayal etmekte zorlanıyorum. Ama tekrar söylüyorum, o bir evlilik ve boşanma avukatı. Yani belki bu o kadar da tuhaf değildir.

İşte, Ariel ile birlikte mahkemedeyim. Bu sürenin çoğunda o, bir odada diğer avukatlar ve yargıçlarla konuşuyor ve ben de dışarıda oturup Hettyile oyunlar oynuyorum. Ya da sizlere mektup yazıyorum. Ya da beynim erimeden Ay hukukunu öğrenmeye çalışıyorum. Kontratların her şeyi sıkı sıkı bağlayacağını düşünürsünüz ancak en hata kabul etmez kontratlar bile her şeyin müzakere edilebileceği, her şeyin kişisel olduğu hakkındaki Ay prensibine karşı gelirler. Her zaman bir kaçış boşluğu olmak zorunda – her kontratın eğilip bükülebilmek için bir yeri olmalı. Ay hukuku suçluluğa ya da masumluğa inanmaz. Veya mutlak doğru ya da mutlak yanlışa. Ben de düşünüyorum, bu kurbanı suçlamak olmuyor mu? Hayır, Ay hukuku kişisel sorumluluklar hakkındadır, diyor Ariel. Bilmiyorum. Bana anarşi gibi geliyor fakat işler yürüyor. Vakalar çözülüyor. Adalet yerini buluyor ve insanlar buna riayet ediyorlar. Bu hukuk sisteminden, bizim kendi hukuk sistemlerimizden memnun olduğumuzdan daha çok memnunlar gibi görünüyor. Ay'da kimse üst mahkemeye gitmiyor; bu, müzakerede bir başarısızlık olduğu anlamına gelir ki bu da burada bir felaket ve kültür şoku olur. Bu yüzden süreçler uzun ve bitmek bilmeyen konuşmalar yapılıyor ama kendilerinden emin görünüyorlar. Yerküre hukuku ile ortak tek bir nokta var: İşlerin çoğu öğle yemeğinde halledildiyor.

Özür dilerim. Uyuyakalmışım. Saat gündüz iki, bir resepsiyondayım – sanırım bir resepsiyon, bir açılış da olabilir – ve Ariel hâlâ konuşuyor. Her gün bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum. Konuşmaktan daha yorucu bir şey yok. Bu çok insafsızca. Bitkinim. Artık hiç koşamıyorum.

Seni duyabiliyorum, anne; Marina, Ariel Corta'ya biraz olsun saygı duyuyor mu, diyorsun. Şey, bir avukat olarak belki. Bir insan olarak; şey, şöyle söyleyeyim, hiç sevgilisi olmamış gibi görünüyor, hatta günü birlik ilişkisi. Hiç. Asla. Buna inanıyorum.

"Bu sana yirmi milyona patlar," diyor Ariel.

"Bir Sun için çok fazla," diyor Lucas. Kız kardeşini, Boa Vista'ya sürükleyerek kızdırmıştı ama Clavius Mahkemesinin koridorlarında avukat ve yargıç kavgalarının, uluyan suçluların rezaletini çekemeyecekti. Corta meseleleri yorumculardan uzakta, samimi salonlardaki kokteyllerde halledilir.

"Elliyle başladılar."

Toquinho kontratı Lucas'ın dikkatine sunuyor. Lucas ana konuları gözden geçiriyor.

"Lucasinho'ya erişimi var."

"Bunu bir tatlandırıcı olarak sundum. Temasa geçip geçmemek her zaman Lucasinho'nun seçimiydi ve hep öyle olacak."

"Yirmi milyon."

"Yirmi milyon."

Kısaca düşünen Lucas boşanma kontratını imzalıyor. Bir diğeri ile Toquinho'nun yirmi milyon bitsiyi kendi hesabından Sonsuz Işık Sarayındaki Taiyang mali yapay zekâya transfer etmesini sağlıyor. Lucas, bu ismin hantal asaletine hep hayran olmuştu ancak yalnızca bir kez ziyaret etmişti, düğünden sonra Amanda onu ailesinin çapraşık katmanlarında gezdirirken. Sunların başkenti, aydaki en eski yerleşim yeriydi, Ay'ın güney kutbunun birkaç kilometre uzağında, Shackleton kraterinin kenar duvarına oyulmuş, kraterin merkezindeki sonsuz karanlığın üstündeki neredeyse süreğen ışığa tutunuyordu. Kraterin içinde, insanlığın aydaki varlığına tohumluk yapan donmuş gazlar ve organik maddeler vardı. Lucas buradan nefret etmişti. Karşıtlıklar çok sertti, çok inceliksizdi. Yüksek ve alçak. Karanlık ve aydınlık. Soğuk ve sıcak. Amanda onu Malapert Dağı zirvesinde inşa edilmiş olan kuleye, Sonsuz Işık Çardağına zorunlu geziye çıkarmıştı. Bir kilometre yüksekliğindeki kulenin tepesindeki fenerde sonsuz ışık yanıyordu. Amanda ile birlikte asansörde yukarı çıkarken Lucas dişlerini sıkmış, radyasyonun metal duvarlardan aktığını, içine aktığını, seramiklerin, plastiklerin kimyasal bağlarını ve insan DNA'sını kopardığını hayal etmişti. *Keyfini çıkar*, demişti Amanda, Lucas asansörden inip cam fenerden akan süreğen ışığa adım atarken. *Her iki dünyada da güneşin asla batmadığı tek yer*. Tüm yüzeyler, tüm işaretler veya nesneler

ışıktan ağarmıştı. Lucas parladığını, şeffaflaştığını, derisinin soluk ve hastalıklı hale geldiğini hissetmişti. Yıllar sonra bile havadaki yanık kokusunu alabiliyordu. Acımasız ışık. Gel ve gör, demişti Amanda ama Lucas onun peşinden cama ve ayın güney kutbunun manzarasına gitmemişti. Ağartıcı ışığın, zalim ultraviyolenin, cam moleküllerini kemirdiğini düşünmüştü, her seferinde bir foton. Yere düşen bir kokteyl gibi patlayacağını düşünmüştü. *Gel ve ışığa bak.* İnsanlar sonsuz ışığa göre yaratılmadılar. İnsanlar, kendi karanlıklarına ihtiyaç duyarlar.

"Tamam," diyor Lucas. O sırada Toquinho kontratın bir kopyasını Beijaflor'a gönderiyor. "Özgür fakat meteliksiz."

"Komik olma," diyor Ariel. "Hiçbirimiz asla meteliksiz kalmayız."

Jorge *Manhã de Carnaval'ı* Dokuzuncu G Majörle bitiriyor, davulcuya bakıyor. Fırçaların en hafif mırıltısı.

Kulübün arkasındaki locasında, mavi biyo ışığın pırıltısında, Lucas alkışlıyor. Dokuzuncu G Majör, bossanın klasik akortlarından biridir. *Suadadenin* ruhu, Rio güneşinin altındaki melankoli. Eksik çözülmüş ve dolayısıyla tatmin edici. Lucas'ın alkışı çınlıyor. Kulüpteki tek alkış. Kulüp asla tam dolu olmaz ama Lucas'ın *escoltaları* gösteri boyunca barı sessizce boşalttılar, buraya bir omuz atış, şuraya bir laf atış. Jorge ışıkların içine bakıyor.

Lucas sahneye yürüyor.

"Konuşalım mı?"

Grup Jorge'a bakıyor; Jorge başını sallıyor. Tamam.

Locada bekleyen bir mojito var, Jorge'un zevkine uygun yapılmış.

"Güzel bir gösteri. Solo yapsan daha iyi olur. Grup seni kısıtlıyor. Onlar olmasa uçarsın. Bu yüzden mi Queen of the South'a gidiyorsun?"

"Solo yapmayı uzun zamandır bekliyorum. Bir pazar var. Büyük değil ama yeterli. Ismarlama bossa."

"Gitmelisin."

"Bana sen ilham verdin."

"Memnun oldum. Senin benden kaçtığını düşünmek istemezdim." Lucas Jorge'un bardak tutan eline dokunuyor; kırılgan, neredeyse korku dolu.

"Sorun yok, sen aramayınca cevabının ne olduğunu tahmin etmiştim."

"Üzgünüm. Bu yanlıştı. Beni gafil avladın, beni korkuttun. Ne yapacağımı bilemedim. Kendime boş bir yer bulmalıydım, düşünebilecek bir alan."

"Ben yeniden bekâr bir erkek oldum, Jorge. O şeytani nikâhtan kurtuldum. Bana yirmi milyona mal oldu ve Sunlar isimlerini lekelediğim için yirmi binin daha peşindeler."

"Bunu söyleme, Lucas, lütfen."

"Senin için yaptığımı mı? Hayır. Sen kendini kim zannediyorsun? Hayır, bunu kendim için yaptım. Ama seni seviyorum. Seni düşünüyorum ve yanıyorum. Seni hayatımın her kısmında istiyorum. Senin hayatının her kısmına dâhil olmak istiyorum."

Jorge Lucas'a doğru eğiliyor. Kafaları birbirine değiyor, elleri buluşuyor.

"Yapamam. Senin hayatın çok fazla. Ailen, sen bir Corta'sın. Senin bir parçan olamam. En üst masada biri olamam, annenin doğum günündeki gibi, senin yanında oturan. Herkesin bakmasını ve dedikodu yapmasını kaldıramam. Onların ilgisini istemiyorum. Müziğimi yaptığımda insanların, bu *Lucas Corta'nın okosu. Ah, işi böyle almış olmalı*, demesini istemiyorum. Seninle evlenmek, bu benim sonum olur, Lucas."

Lucas'ın verecek onlarca cevabı var fakat hepsi de alaycı ve zalim.

"Seni seviyorum. Seni Boa Vista'da gördüğüm andan itibaren seviyorum."

"Lütfen yapma. Queen'e gitmeliyim. Lütfen izin ver, gideyim, orada bir hayat kurmama izin ver. Beni arama. İstediğin her şeyi yapabileceğini biliyorum, ama bırak beni gideyim."

"Sen hiç..."

"Ne?"

Sözcükler çok dikenli ancak Lucas'ın boğazına kancalar takılıyor.

"Beni sevdin mi?"

"Seni sevmek mi? Müzik odana ilk geldiğim gün, gitarımın akordunu bile yapamadım, ellerim öylesine titriyordu. Sözler ağzımdan nasıl çıktı bilmiyorum. O gece balkonda, benden

kalmamı istediğinde, kalbimin patlayacağını zannettim. Ya beni becermek istiyorsa, diye düşünüp durdum. Ben istiyordum. Evde mastürbasyon yaparken, Gilberto'ya senin bir fotoğrafını yansıtmasını ve sesini senkronize etmesini söyledim. Bu, ürkütücü mü? Seni sevmek mi? Sen benim oksijenimdin. Seninle yandım."

"Teşekkür ederim. Bu doğru değil. Teşekkür çok küçük ve hafif kalır. Kelimeler yetmez."

"Seninle evlenemem, Lucas."

"Biliyorum." Lucas ayağa kalkıyor, giysilerini düzeltiyor. "İzleyiciler için özür dilerim. Onları gönderdim. Yalnız başıma olmaya çok alıştım. Eğer Queen of the South'a gidersen, söz veriyorum seni takip etmeyeceğim."

"Lucas."

Jorge, Lucas'ı kendine çekiyor. Öpüşüyorlar.

"Kulaklarım seni arayacak," diyor Lucas. "Bana öylesine haz verdin." Kulüpten çıkınca, Lucas korumalarını geri gönderiyor ve tek başına São Sebastião Mıntıkasına yürüyor. Uzun Koşucular, onuncu seviye köprüden Ellen Ochoa Mıntıkasına geçiyorlar. Davullar, parmak zilleri, şarkılar. Lucas, Carlinhos'un kendini Uzun Koşuya adamasına sürekli olarak burun kıvırırdı ancak bu gece renkler, ritim, narin vücutlar kalbinden bir parça kopartıyorlar. Belli bir sürede ve bir yerde kendini kaybedebilmek, kendin olmadığın bir yerde olmak, bu taştan hapishanede kilitli bu kemikten kask. Lucas, bazı Uzun Koşucuların aya Dünya çevresinde dönmek için güç verdiklerine inandıklarını duymuştu. Kozmik koşu bandı. İnanç, çok rahatlatıcı olmalı.

Evi Lucas'ı karşılıyor ve kendi özel cininden bir martini hazırlıyor. Lucas müzik odasına gidiyor. O notalar, o sözler ve nefesler, o duraklamalar ve armoniler, duvarların içine hapsolmuşlar. Ay'da hayalet yok ama olsaydı, bunlar gibi olurdu: Hapsolmuş sözler, fısıltılar, taş hatıralar. Lucas'ın inanabileceği tek tür.

Yaşadığı kayıptan dili tutulmuş Lucas bardağı duvara fırlatıyor. Oda, parçalanan cam seslerini mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Şifreler hâlâ geçerli. Asansör, komutasına yanıt veriyor. Boa Vista'nın ana giriş kapısındaki az kullanılan bir lobide bekliyor.

Zeminde yılların biriktirdiği tozlarda ayak izlerini bırakıyor; uzun bir aylaklıktan sonra işe dönen mekanizmaların gıcırdayışını hayal ediyor. Kubbe matlaşmış, toz grisi bir yarıküre. Ama yüzeyde olduğunu biliyor. Koruyucusunun dokunduğu sistem hayata dönüyor. Parmaklarını deri kanepelerde gezdirerek tozda izler bırakıyor; sandalyeler uyanıp ona doğru sallanıyorlar. Yıllanmış tozlarda insan lekelerini, elektrik çıtırtılarını, ışık yıllarının tahrip ettiği yüzeylerin hafif yanık kokusunu hissediyor.

Ağır ağır ve büyük bir törenle, Wagner bütün giysilerini çıkarıyor. Kubbenin en üst noktasının altında çıplak halde duruyor, ayak tabanlarının üstünde hafifçe yaylanıyor, dövüşçü duruşu. Vücudu tam bir karmaşa içinde, mor, kabuklanmış, berelenmiş. Kurt aşkı, şiddetli bir aşktır. Derin ve istikrarlı nefesler alıyor.

"Camı temizle."

Kubbe yeniden şeffaflaşıyor. Wagner, Fecundity Denizinin yüzeyinde çıplak halde duruyor; ayaklarının altındaki toz, tozlu regolite dek uzanıyor, sonsuz ayak ve tekerlek izleriyle lekeli. Hayatın başlangıcından da önce orada bulunan iri kaya parçaları. Uzaklarda Messier A'nın ağzı.

Wagner'in geliş nedeni bunların hiçbiri değil. Kollarını genişçe açıyor ve yukarıya bakıyor. Tam Dünya parlıyor.

Dünya'nın ne zaman yuvarlak olduğunu her zaman bilirdi. Yedi, sekiz, dokuz yaşlarında, Boa Vista'nın duvarlarının derinliklerinde, yatağına uzanıp tavana bakardı. Bir türlü uyuyamazdı çünkü Dünya ışığı kafasının içinde parlardı. On, on bir, on iki, Tam Dünya vaktinde, hiperaktif, serkeş ve yüzüstü halde baş döndürücü fantezi uçuşları. Doktorlar DEHB[32] ilaçları vermişlerdi. *Madrinha* Flavia onları siliciye fırlatıp atmıştı. Bu çocuk Dünya'dan etkileniyor, hepsi bu. Hiçbir ilaç, gökyüzündeki büyük ışığı yok edemez. On üç. Tam Dünya onu yatağından kaldırmıştı, uykuya dalmış Boz Vista'dan bu asansöre, oradan da gözlem kubbesine. Kapıyı kapatmış, giysilerini çıkarmıştı. On üç, her şeyin değiştiği yaştı, vücudu derinleşmiş, uzamış ve dolmuştu. Kendi derisinin içinde bir yabancıya dönüşüyordu. Dünya ışığında çıplak halde durmuştu, onun kendini çekiştirdiğini, yırttığını, iki Wagner Corta'ya ayırdığını hissetmişti. Başını geriye atmış ve ulumuştu. Kapı açılmıştı. Wagner onlarca

32 DEHB: Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu

güvenlik sistemini harekete geçirmişti. Heitor Pereira onu çıplak, yere kıvrılmış halde titreyip acı acı havlarken bulmuştu.

Heitor, gözlem kubbesinde gördükleri hakkında asla tek kelime etmemişti.

Wagner mavi gezegenin ışığının keyfini çıkarıyor. Yaralarını dağladığını, berelerini hafiflettiğini, iyileştirdiğini hissediyor.

Pasifiğin üstünde, beyaz bulutların parçalanmış kıvrımları akıyor. Dünya okyanuslarının mavisinin Wagner'in kalbini parçalamadığı bir an hiç olmamıştır. Başka hiçbir şey daha mavi değildir. Wagner asla oraya gidemez. Uzak, dokunulmaz bir tanrı. Kurtlar, göğün serserileridirler.

Gece çoktan Dünya'nın en alt kanadına dokunmuş, kılcal karanlık çizgisi. İleriki günlerde dünyanın yüzüne tırmanacak. Wagner'in hayatının karanlık yarısı yaklaşıyor. Buradan ayrılacak, sürü dağılacak, kurtlar kadınlara ve erkeklere dönüşecek. Wagner yeniden odaklanma ve konsantrasyon, analiz ve kendini adama gücü bulacak; Analiese'in yanına geri dönecek. Analiese onun tüm vücudundaki iyileşme izlerini görecek ve hiç soru sormayacak ancak sorular hep orada olacak.

Wagner gözlerini kapatıyor ve uzaktaki Dünya'nın ışığını içiyor.

Carlinhos, Mare Crisium'da otuz altı saattir yağmacıları kovalıyor. İlk olarak Kırlangıç'a saldırdılar: Üç ekstraktör tahrip oldu, beşi etkisiz hale getirildi. Biçimlendirilmiş yüklerin patlama modelleri belirgindi. Carlinhos takip motorlarını onların tekerlek izlerinden ilerletirken, onlar üç yüz kilometre kuzeydeki Cleomedes F'ye saldırdılar. Bir mobil destek ve bakım üssü imha edildi. İki ölü. Carlinhos ve avcıları, *caçadoreleri* – bitirim tozcular ve motorcular – geldiklerinde araçların ve yerleşimlerin beş milimetrelik oyuklarla delik deşik olduklarını gördüler. Girişler ve çıkışlar eşleşiyor. Mermiler.

İki saldırı, üç yüz kilometre mesafe, bir saatten az süre. Ay'da hayalet yok ancak diğer varlıklar duran ve yeniden basınçlandırılmış mobil üsse dadanabilirler: söylentiler, batıl inançlar, canavarlar. Mackenzieler ışınlanıyorlar; Avustralya büyüsü ile uğraşıyorlar, kendilerine ait özel bir ay gemileri var.

"Özel bir ay gemisi değil," diyor Carlinhos, uydu verilerine göz atarken. "VTO vinç *Sokol*." Yörüngeden, tozdaki saçılma modelleri net. Carlinhos ay sıçrayışı kamerasına zamanı giriyor, São Jorge İkinci Yükselticinin ikinci geçişinde, Cleomedes H kraterinin gölgeliklerinde bir düzensizlik fark ediyor. Büyüteç lekeyi gözden kaçmayacak bir ay gemisi şekline getiriyor. "Onları Mackenzie uçuruyor."

Carlinhos'un avcıları motorlarına atlayarak gidiyorlar. São Jorge en olası hedefin Eckert samba-hattı olacağını öngörmüştü; altı ana ekstraktörden oluşan küçük bir filo Mare Anguis'in güney batı ucuna doğru hareket halinde. *Caçadoreler*, ufukta yükselen Corta Hélio rampalarının hareketli ışıklarını görene dek toz motorlarını güçlerinin son damlasına kadar zorluyorlar. Carlinhos ekibini yavaş hareket eden ekstraktörlerin gölgelerine sokuyor. São Jorge'un yörüngede dönen gözleri, güney doğu ufkunun hemen altında yere inmiş bir ay gemisi bildiriyor. Carlinhos kaskının içinde sırıtıyor ve her iki bacağına da taktığı bıçak kınlarının emniyetini açıyor.

Üç arazi aracı. On sekiz yağmacı.

"Arazi aracından çıkana dek bekleyin," diye emrediyor. "Nene, senin ekibin araçları alsın."

"Bu onları mahsur bırakır," diye itiraz ediyor Gilmar. Gilmar emektar bir motorcu, Dorsa Mawson'daki ilk yolları inşa etmiş. Terk etme, bütün ahlak kurallarının ve geleneklerin ihlalidir. Dona Luna herkesin düşmanıdır. Kurtarırsan, sen de kurtarılırsın.

"Bir gemileri var, öyle değil mi?"

Arazi aracı künyeleri, alt künyelere bölünüyorlar. Yağmacılar hareket halinde.

"Bekle," diyor Carlinhos, Üç Numaralı ekstraktörün gölgesinde büzülerek. "Bekle." Künyeler yayılıyor. Bir sürü hedef. Bir sürü yer. "Alın onları!"

Altı motor hızlanıyor; tekerlekler tozu dövüyor. Carlinhos kazıcının etrafından dolanıyor ve en yakın künyenin üzerine atlıyor. *Sasuitli* şahıs şaşkınlıktan donakalıyor. Carlinhos bir bıçak çekiyor.

"*Gamma hutch*," diyor Lousika Asamoah.

"*Hoosh*," diyor Rafa Corta. *Gammahoosh*. Fransızca."

"Fransızca," diyor Lousika.

"Bu nedenle," diyor Rafa, "*Gamahuche*[33]."

"Doğru anladığımdan emin değilim. Uygulamalı olarak daha iyi öğrenirim. *Hutch*?" Yuvarlanarak Rafa'nın üstüne çıkıyor, *oof* diyerek küçük bir çabayla bacaklarını Rafa'nın omuzlarının üstünden geçiriyor ve Rafa'nın başını bacaklarının arasında sıkıştırıyor.

"*Huche*," diyor Rafa ve Lousika onun diline çöküyor.

Rafa Twé'yi, hep sevmişti. Gürültülü, düzensiz ve anlamsız bir tasarımı var – yerleşim yerleri ve argarialarının kaotik labirenti, sarp tüp çiftliklere açılan birbirinin içine geçmiş tüneller ve güneş kapanlı aynalardan gelen ışık ışınları ile dalgalanan meyve çalılarının yeşilliklerinin ardındaki alçak tavanlı evler. Sular çağlıyor, duvarlar buğulanma yüzünden küflü, hava çürük, gıda, maya ve bok kokuyor. Burada kaybolmak kolay: Kaybolmak için çok iyi. On yaşındaki Rafa, Twé'ye ilk gelişinde şerefle kaybolmuştu. Erken bir dönüş onu uzun boylu insanların kalabalığından uzaklaştırmış, sadece yaprakların ve ışığın yaşadığı yerlere götürmüştü. Corta ve Asamoah güvenlik görevlileri tünellerde koşturmuş, ona seslenmiş, robotlar insanlar için çok dar ancak çocuklar için ayartıcı olan deliklerde ve tavanlarda seğirtmişti. Yazılım onu karnının üstüne yatmış, Agrarium göletinde daireler çizen Tatlısu çipuralarını saymaya çalışırken bulmuştu. Rafa daha önce hiç yaşayan bir yaratık görmemişti. Rafa yıllar sonra bu ziyaretin hanedanlıkla ilgili olduğunu anlamıştı. Adriana, Corta Hélio ve Altın Tabure arasında olası bir evlilik olabileceğini düşünmüştü. Oysa Rafa için baştan sona balıklarla ilgiliydi.

"Burası," demişti Lousika.

"Burası mı?" Ama Lousika çoktan yeni Altın Tabure protokolleri ile kapıyı kilitlemiş ve elbisesini çıkarmıştı.

Bahane, João de Deus Moças ve Siyah Yıldız Kadınlarının maçıydı. Robson yaşam boyu João de Deus taraftarıydı ve artık Luna'yı da oyuna dâhil etmenin zamanı gelmişti. Ayrıca söz konusu Twé'ydi: *Tia* Lousika'yı görebiliriz, Rob; senin *mamãen, anzinho*. Bu harika olmaz mı? Lousika onları istasyonda karşılamıştı. Luna platform boyunca koşmuştu. Robson ona güzel bir kart hilesi

33 Gamahuche: Fr. Oral seks

göstermişti. Rafa onu kollarının arasına almış ve nefessiz kalıp gözlerinden yaşlar gelinceye dek sıkmıştı. AKA Arena'da devre arasında çocuklar korumalarla şeker almaya gitmişlerdi ve Rafa sıcak elini karısının bacaklarının arasına kaydırmış, ölmek isteyene *kadar seni becereceğim*, demişti.

Devam et, demişti Lousika.

Ilık, nemli yosun üzerinde Lousika Asamoah, Rafa Corta'nın yüzüne oturuyor ve Rafa onu yiyip bitiriyor. *Gamahuche*. Diliyle, Lousika'nın klitorisinin ucunda daireler çiziyor, uzun vuruşlar yaparak onun oyun oynamak için çıkmaya ikna ediyor. Okşuyor. Eziyet ediyor. Lousika vulvasını onun yüzüne bastırarak eziyor. Rafa tükürükler saçarak gülüyor. Burnunu sürtüyor, keşfediyor, içeri girip dışarı çıkıyor. Bir yavaş, bir hızlı. Lousika onun diliyle dans ediyor, Rafa'nın ritmine eşlik ediyor, ürpertici hazzın sıra dışılıklarını ve ahenksizliklerini buluyor. Saatlerce sürüyor. Lousika dört kez boşalıyor. Rafa bunun karşılığında ona oral seks baskısı yapmıyor bile. Bu seferki bir hediye.

"Bunu çok özlemişim." Lousika Rafa'nın üzerinden yuvarlanıyor ve yaprakların içine sırt üstü uzanıyor. Yaprakların yumuşak çentiklerinden aşağıya doğru ılık yoğuşmanın tombul damlaları yuvarlanıyor, bir inci gibi asılı kalıyor, kabarıyor ve yavaşça Lousika'nın vücuduna düşüyorlar. "Alıştırma mı yaptın?" Lousika eliyle damlaları yakalıyor ve Rafa'nın yüzüne doğru savuruyor.

Rafa gülüyor. İyiydi. Nikâhta sadakat asla olmazdı ama yine de bazı kurallar vardı. Asla sevgililerin hakkında konuşmayın. En iyisini birbirinize saklayın. Böyle bir ziyafetten sonra Rafa bitkin düşüyor. Çenesi acıyor. Ağzını çalkalayıp tükürmeye ihtiyacı var. Fakat bu affedilmez bir şey olur. Rafa'nın yemekler arasında bir molaya ihtiyacı var. Bir antrakt. Tepede aynalar uzun güneşi takip ediyorlar, Rafa'nın yüzüne gölge düşürüyorlar.

"*Madrinha* Elis'in Luna ve Robson'u getirmesine bir saat var. O zaman bile onu arayıp bir iki saat daha çocukları oyalamasını söyleyebilirim. Elbette bir nedenim olursa? Bilirsin değil mi?" Rafa sırt üstü yatıyor ve gözlerini kırpıştırarak ayna pırıltılarına bakıyor. Lousika onun üstüne doğru kayıyor.

"Peki, başka nelerin alıştırmasını yaptın?"

Carlinhos bıçağı kol mesafesinde tutuyor. Mackenzie sabotajcısı savunmaya geçerek ellerini havaya kaldırıyor. Carlinhos Corta bıçaklara nasıl bakacağını bilir. Güzelce bilenmiş ve sevilmiş bu bıçak da böyle bir momentumla sağ kolu tam dirseğin altından temiz bir şekilde kesip alıyor. Hayatta kalamaz.

Carlinhos bir botunu yere koyuyor ve toz motorunu fırıldak gibi döndürüyor, bir sonraki hedefine yöneliyor. São Jorge kaskının içinde her yere yaşamsal uyarılar yağdırıyor; solunum, kan basıncı, adrenalin, nabız, sinirsel faaliyetler, görsel faaliyetler, tuz, şeker, kan. Carlinhos'un São Jorge'un görsellerine ihtiyacı yok. Alev alev yanıyor.

Toz motoru süvarileri ilk görevlerini tamamladılar. Beş Mackenzie yerde, geri kalanlar kaçıyor. Arazi araçları tahliye için hızla geliyorlar. Yağmalama partisi bozguna uğradı. Carlinhos bıçak tuttuğu eliyle havada daire çiziyor: *dönün ve yeniden saldırın.*

"Bırakın onları!" diye bağırıyor Gilmar, ortak kanaldan. "Kaçıyorlar."

Arazi araçları açılıyor, Mackenzie yağmacıları sabotaj ekipmanlarını atıyorlar ve koltuklara yerleşip emniyet kemerlerini bağlıyorlar. Toz motorları onlarla rahatlıkla boy ölçüşebilir. São Jorge, ufuktan kalkan Vorontsov gemisinin simgesini getiriyor. Gemi kurtarma için saldırıya geçiyor. Bırakın gelsin. Ay gemisi mücadeleye değer.

İki arazi aracı toz kavisleri içinde ilerliyor; yağmacılardan biri, üçüncü aracın yanında diz çöküyor, uzun metal bir aygıtla nişan alıyor. Diz çöken şahıs sıçrıyor: geri tepme. Ve Fabiola Mangabeira'nın eli patlıyor. Vücudu toz motorundan uçuyor; makine gitmeye devam ediyor, ölü kadından cam, fiber, kemik, et ve donmuş kan yağıyor. İsmi, Carlinhos'un kaskının içinde beyaza dönüyor.

"Lanet bir silahları var!" diye çığlık atıyor Gilmar. Nişancı başka bir hedef belirliyor. Sessiz geri tepme. Carlinhos'un kask ekranına fırlayan sıcak kırmızı termal bir darbe yansıyor. Atış, Thiago Enders'i omzundan vuruyor. Kusursuz bir atış değil, kafaya atış değil; fakat öldürücü atışların hepsi aynıdır. *Sasuitler* tedavi edebilirler ancak bu kadar hasarı, bu kadar çabuk yapamazlar. Thiago, regolitin üstünde

kasılıyor, kanı uzay boşluğuna fışkırıp kalın, parlak bir buz olarak donarken kıvranıyor. Bir isim daha beyaza bürünüyor.

Silah, Carlinhos'a dönüyor. Motorunu tozda kaydırıyor. Sonra Gilmar'ın son sürat nişancıya doğru ilerlediğini görüyor. Gilmar içten ve sert bir şekilde saldırıyor. Nişancı tekerlerin altına gidiyor, kolları ve bacakları sağa sola sallanıyor; motor yükseğe sıçrıyor, Gilmar onu aşağıda tutuyor. Motorun heybetli lastikleri *sasuiti*, deriyi, eti, kaburga kemiklerini parçalıyor. Silah yuvarlanıp gidiyor.

Carlinhos hâlâ gitmekte olan motoruna doğru hızla koşuyor.

"Peşlerinden, peşlerinden gidin!"

Üçüncü arazi aracı kapanıyor ve süratle uzaklaşıyor. Carlinhos yavaşça yere inen tozların içinde ayakta duruyor, her iki elinde birer bıçak, kükrüyor.

"Bırak gitsinler!" diye bağırıyor Gilmar.

Carlinhos nişancının cesedinin yanına yürüyor. Kumaş, kemik, bağırsak. Carlinhos bunlara uzun süre bakarak düşünüyor; bu pelte ve pıhtının kırılganlığı, yıkımın bütünlüğü. Ay, bütün yaraları ölümcül hale getiriyor. Bir kadın, diye tahmin yürütüyor. Genelde en iyi nişancılar onlar oluyor. Sonra kaska hızla basmak ve kafatasını kırmak için botunu havaya kaldırıyor. Gilmar onun kolunu yakalıyor ve döndürerek uzaklaştırıyor. Carlinhos geri sıçrıyor, bıçaklar hazırda.

"Carlo, Carlo, bitti. Bıçakları kaldır."

Carlinhos göremiyor. Bu kim? Uyarıları kapalı. Bütün ekranı kıpkırmızı. Ne diyorlar? Bıçaklar hakkında bir şeyler.

"İyiyim," diyor Carlinhos. Toz yere iniyor. Ekibinin geri kalanı onu bekliyor, saygı ve korku arasında bir yerde duruyorlar.

Biri onun toz motorunu geri almış. Yer sarsılıyor; bir ay gemisi roket ateşinin elmaslarıyla ufuktan yükseliyor, ışıklar yanıp sönüyor, üç arazi aracı da geminin ortasına yapışıyor. Carlinhos bıçaklarını onlara doğru savuruyor; gereksiz iki bıçağıyla, gökyüzündeki ışıklara kükrüyor. Gemi dönüyor, gidiyor. "İyiyim." Carlinhos birer birer bıçaklarını kaldırıyor.

Carlinhos bıçaklarını sevmeyi küçükken öğrenmişti. Korumaları bir oyun oynuyorlardı; açılmış parmakların arasındaki boşluklara

bıçağın sivri ucunu saplamak. Sekiz yaşındaki Carlinhos riskleri ve cazibeyi aynı anda görebiliyordu. Öldürücülüğü, basit hassaslığı, bıçaklarda ne karmaşık ne de gereksiz bir şey olmadığını anlıyordu.

Kardeşlerine olduğu gibi Carlinhos Corta'ya da Brezilya jiu jitsu öğretilmişti. *Kendini vermeyecek*, diye bildirmişti Heitor Pereira, Adriana'ya. Şakalar yapıyor, oyunlar oynuyor ve ciddiye almıyor. Carlinhos ciddiye almamıştı çünkü ona ciddi gelmiyordu. Çok yakındandı, haysiyetsizdi ve usta-öğrenci disiplininden tiksiniyordu. Hızlı ve tehlikeli bir silah istiyordu. Zarafet ve şiddet istiyordu; vücuduna bir ek, kişiliğinin bir uzantısı.

Madrinha Flavia onu dövüş hançerleri bastırırken bulduktan sonra Heitor Pereira, Carlinhos'u Mariano Gabriel Demaria'nın Queen of the South'taki Yedi Çan Okuluna göndermişti. Burada, karanlık becerilerin tümü öğretiliyordu; hırsızlık, gizli işler ve suikast, dolandırıcılık, zehirler, işkence ve eziyet, iki bıçak kullanma. Carlinhos gerçek bir aile gibi serbest çalışan güvenlik görevlilerinin ve korumaların kucağına düşmüştü. Bir eli ve iki eli kullanmayı, saldırı ve savunmayı, oyuna getirme ve kör etmeyi öğrenmişti; nasıl kazanıp öldüreceğini. Hızla büyümüştü, uzundu, kaslıydı ve dansçı duruşu vardı. *Corta, İspanyolcada kesmek demektir*, demişti Mariano Gabriel Demaria. Şimdi sıra Çan Yürüyüşüne geldi.

Yedi Çan Okulunun merkezi, eski servis tünellerinden bir labirentti. Karanlık tutulurdu ve içinde Mariano Gabriel Demaria'nın akademisine ismini veren yedi çan asılıydı. Eğer bu labirentin içinde tek bir çanı bile çaldırmadan yürümeyi başarabilirseniz mezun olurdunuz. Carlinhos üçüncü çanda başarısız olmuştu. Üç gün boyunca öfkeden kudurmuştu. Sonra Mariano Gabriel Demaria onu karşısına almış, oturtmuş ve konuşmuştu. *Asla en büyük olmayacaksın. Sen, küçük kardeşsin. Asla şirketleri ya da bütçeleri kumanda etmeyeceksin. Öfke dolusun, evlat, bu öfkeyle kaynayarak şişmişsin. Bir aptal, sana bu öfkeyi kullanmanı söylerdi ancak aptallar Yedi Çan Okulunda ölürler. Sen en güçlü değilsin, sen en akıllı değilsin ama ailesi için öldüren sen olacaksın. Bunu kabullen. Bunu başka kimse yapamaz.*

Carlinhos Corta, Çan Yürüyüşünü dört kez daha yapmıştı. Beşinci seferde sessizlik içinde yürümüştü. Mariano Gabriel Demaria ona bir çift el yapımı Ay çeliği bıçak vermişti; dengeli, güzel ve bir hayali parçalayacak kadar keskin bilenmiş.

Mariano Gabriel Demaria'nın doğrusunu anlamak, Carlinhos'un beş senesini almıştı. Öfke asla gitmeyecekti. Buradan geçmenin bir yolunu asla bulamayacaktı. Şu terapi konuşması. Kabullen. Sadece kabullen.

Onarılmış üste, Carlinhos bıçaklarıyla oynuyor, onları tekrar ve tekrar parmaklarının arasında yuvarlıyor, döndürüyor, atıp tutuyor. O sırada vakumlanmış cesetler dışarıda çantalara asılı haldeler, karbonları ve suları artık Ay Gelişim Şirketinin malı. Ve Carlinhos öfkeli, hâlâ çok öfkeli.

Rahibeler, Lucas Corta'yı hayal kırıklığına uğrattılar. Toquinho onu, Hadley'in Armstrong Mıntıkasında Doğu 83'teki endüstriyel birime götürdü. Cam ve sinter, tam boy pencereler, standart bölmeler, işlevsel tesisatlar, hızlı basım katalog mobilyaları, genel karşılama yapay zekâsı. Yumuşak beyaz, göze batmayan tam spektrumlu aydınlatma. Havada servi ve greyfurt kokusu. Ucuz bir güzellik merkezi veya saatlik kiralık gelişim çiftliği de olabilirdi. Hadley hep ucuz bir yer olmuştu, taşralı. Ama Toquinho buranın Çağımızın Tanrılarının Rahibelerinin Merkez Evi olduğunda ısrar etmişti; onların *terreirosu*.

Ve Lucas'ı bekletmeye devam ediyorlar.

"Ben, Mãe de Santo Odunlade Abosede Adekola." Kadın kısa boylu, toparlak bir Yoruba, baştan aşağıya Rahibe beyazı, boynuna onlarca boncuklu kolye ve gümü tılsım asılı. Parmakları yüzüklerle dolu; bir elini Lucas'a uzatıyor. Lucas uzatılan eli öpmüyor. "Rahibeler, Maria Padilha ve Maria Navalha." İki kadın Mãe de Santo reverans yapıyorlar. Saygıdeğer Ana Rahibeden daha genç ve uzun boylular; biri Brezilyalı, diğeri Batı Afrikalı. Başörtüleri kırmızı. Exus Caddesi'nin Filhos de Santo'su, Pomba Gira, Lucas *Madrinha* Amalia'nın öğretilerini anımsıyor.

"Biz, koruyuculardan bağımsız bir topluluğuz," diyor Maria Navalha.

"Elbette." Lucas Toquinho'yu yolluyor.

"Şeref duyduk, Sinyor Corta," diyor Baş Rahibe Odunlade. "Anneniz, bizim işlerimizin büyük destekçisi. Bize geliş nedeninizin de bu olduğunu tahmin ediyorum."

"Açık sözlüsünüz," diyor Lucas.

"Tevazu, Abraham'ın çocukları içindir. Sizin Rahibe Flavia'ya karşı duyarsız tutumunuz beni derinden üzüyor. O sevgili kadını nefes korkusuyla bırakmak..."

"Mesele artık benim ellerimde değil."

"Anlıyorum. Lütfen."

Rahibe Maria Padilha ve Rahibe Maria Navalha, Lucas'ı bitişik odaya davet ediyorlar. Divanlar, biraz daha ucuz basım mobilyalar, yumuşak beyaz. Lucas, koyu gri takım elbisesinin içinde cüretkârca çift renkli duruyor. Lucas'ın bu şahsiyetsiz duvarların ardında, derinlerde saklı bir kutsal oda olduğundan kuşkusu yok. İnançsızların ve birkaç değerli inançlının hiçbirinin burayı görebileceğini sanmıyor.

Metal bir fincan bitki çayı.

"Maté?"

Lucas çayı kokluyor ve kenara koyuyor. Baş Rahibe görgü kurallarına uygun olarak gümüş bir pipetle yudumluyor.

"Hafif bir uyarıcı ve konsantrasyon yardımcısı," diyor Baş Rahibe Odunlade. "Ruhani bitki çayları ve maté yetiştirip, Yerküre'ye ihraç ediyoruz. Hafif öforik bitkilerden, ayahuskayı limonata gibi gösteren tam halüsünojenlere kadar. Şebekeye girdikleri anda çalınıyorlar ama dünyaya yeni dini deneyimler vermenin bizim sorumluluğumuz olduğunu hissediyoruz."

"Geçtiğimiz beş yıl içinde, annem sizin organizasyonunuza on sekiz milyon bitsi hibe etmiş," diyor Lucas.

"Biz de bunun için çok müteşekkiriz, Sinyor Corta. Dini düzenler, Ay'da eşi görülmeyen fırsatlar ve sorunlarla karşılaşıyorlar. İnanç, nefes almak zorunda. Mali destekçilerimiz arasında Ay Kartalı, Ya Dede Asamoah ve Yerküre'de União do Vegetal, Ifa Pentakostal Lagos Kilisesi ve Long Now Vakfı var."

"Biliyorum."

"Anneniz sizin çok gayretli olduğunuzu söyler."

"Bana üstünlük taslamayın."

Eşlikçi rahibeler oturdukları yerde doğruluyorlar, hakarete uğramış hissediyorlar.

"Affedersiniz, Sinyor Corta."

"Bu sohbete özel olarak devam ettirmek istememde bir sakınca olur mu?"

"Olmaz, Sinyor."

"Ama ben gayretliyim. Annesinin parasını dolandırıcılara ve üçkâğıtçılara harcatmayacak olan oğul benim."

"Bu onun parası."

"Ne yapıyorsunuz, Baş Rahibe Odunlade?"

"Çağımızın Tanrılarının Rahibeleri, Ay-Afrika-Brezilya dini düzenlerinin sentezidir ve kendilerini orixalara hürmete, yoksulluğun azaltılmasına, ruhani disiplinlerin uygulanmasına, sadaka ve meditasyona adarlar. Ayrıca kalıtımsal araştırmalar ve sosyal bir deneyle de uğraşıyoruz. Annenizi ilgilendiren şey ise ikincisi."

"Anlatın."

"Rahibeler, on bin yıl sürecek bir sosyal yapı üretmek için bir deneyle uğraşıyorlar. Bu deney, kalıtım bilimini, sosyal mühendisliği ve nesil manipülasyonunu içeriyor. Avrupalıların gördükleri şey, Ay'da bir adam; Azteklerinki bir tavşan. Çinliler ise yaban yavşanı görüyorlar. Siz iş ve kâr görüyorsunuz, Öteki Yüzün akademisyenleri evrende bir pencere görüyorlar. Biz de bir sosyal muhafaza kabı görüyoruz. Ay, mükemmel bir sosyal laboratuvar; müstakil, sınırlı. Bizim için toplum türleri üzerinde deney yapmak için mükemmel bir yer."

"On bin yıl mı?"

"İnsanlığı bu güneş sisteminden bağımsız hale getirip, gerçekten yıldızlararası türlere dönüştürmek için gereken süre."

"Bu, uzun vadeli bir proje."

"Dinler, sonsuzlukla ilgilenirler. Başka gruplarla da çalışıyoruz, bazıları dini, bazıları felsefi, bazıları siyasi ama hepimizin amacı aynı; bizi yıldızlara götürebilecek kadar dirençli ve bir o kadar da esnek bir insan topluluğu. Beş ana sosyal deney geliştiriyoruz."

"Beş."

"Doğrudur, Sinyor Corta."

"Benim ailem, sizin laboratuvar fareleriniz değil."

"Esasen, öyle, Sinyor Corta…"

"Annem asla çocuklarını alçaltmaz…"

"Anneniz deneyin temeli."

"Biz bir deney değiliz."

"Hepimiz öyleyiz, Lucas. Her insan bir deneydir. Sizin anneniz yalnızca harika bir mühendis ve sanayici değil, aynı zamanda bir sosyal vizyonerdir. Ulus devletlerin, imparatorluk hırslarının ve özdeş grupların hizipçiliğinin Yerküre'ye ne kadar zarar verdiğini gördü. Ay, yeni bir şey denemek için bir fırsattı. İnsanlar daha önce hiç bu kadar zorlayıcı ve tehlikeli bir çevrede yaşamamışlardı. İşte buradayız, şehirler ve yerleşim yerlerinde bir buçuk milyon kişi. Hayatta kaldık; serpildik. Çevremizin zorlayıcı koşulları bizleri uyuma ve değişime zorladı. Yerküre, ayrıcalıklı bir yer. Evrenin geri kalanı bizler gibi olacak. Siz bir deneysiniz, Asamoahlar bir deney, Sunlar bir deney, Mackenzieler bir deney. Vorontsovlar ise uç bir deney: Sıfır-G ile geçirilen onlarca yıldan sonra insan vücutlarına ve toplumlarına ne olur? Deneyimlersiniz, birbirinizle rekabet edersiniz. Bu bir çeşit Darwinizm, sanırım."

Lucas bu küstahlığa kızıyor. O, manipüle eden olur, manipüle olan değil. Ancak Beş Ejderhanın ayda hayatta kalmak ve serpilmek için farklı çözümler bulduklarını inkâr edemez. Vorontsovlardan olan arkadaşları, Valery Mikhailovitch Vorontsov'un, Baikonurlu yaşlı roketçinin, yıllar önce döngüleyicisi *Saint Peter ve Paul'den* serbest düşüş yaptığı ve bu yüzden tuhaf ve insanlık dışı bir yaratık haline geldiği efsanesini ne kabul ediyor ne de inkâr ediyorlardı.

"Neden rahibelerinizden biri annemi ziyaret ediyor?"

"Annenizin isteği."

"Neden?"

"Kardeşinin peşine casus takıyorsunuz da annenin peşine mi takmıyorsunuz?"

"*Mamãeye* saygı duyuyorum."

Rahibeler birbirlerine bakıyorlar.

"Anneniz günah çıkartıyor," diyor Baş Rahibe Odunlade.

"Anlamıyorum."

"Anneniz ölüyor."

Moto, Ariel Corta'nın üstüne kapanıyor. Ariel bir elini havaya kaldırıyor: kabin, Ariel'in sesini duyurabileceği kadar aralanıyor.

"Affedersin?"

"Neredeyse parmağımı kaybediyordum!" *Moto* hızla ve sertçe Marina'nın yüzüne kapanmıştı.

"Sana tazminat öderdik. Tatlım, bunu konuştuk. Benimle gelemezsin."

"Sizinle birlikte gelmeliyim," diyor Marina. Bu sabah baskı makinesi hazneye Flamenko stili bir erkek takım elbisesi çıkarmıştı. Marina pantolondan çok hoşlanıyor ancak kalçasını kapatması için ceketi çekiştirmekten kendini alamıyor. Ayakkabı hilesini de bir süredir devam ettiriyor. Artık aptal topuklular yok. Gerçek ayakkabılar.

"Sana emrediyorum."

"Ben sizin emirlerinize bağlı değilim, hanımefendi. Annenize bağlıyım."

"O zaman ona söyle." Ariel *motoyu* kapatıyor. Henüz bir blok uzaklaşmadan, Hetty ikinci bir kabin getirtiyor ve Ariel'in peşine takıyor.

Marina'nın *motosu* açılırken, Ariel abartılı bir şekilde sigara içiyor. Batı Orion 65'te eski bir kazı birimi, merkeze yakın ancak sönük ve rahatlıkla gözden kaçırılabilir. Kasten böyle, diye düşünüyor Marina. *Ay Topluluğu*, diye bildiriyor Hetty, Marina'ya.

"Burası üyelere özel bir kulüp," diyor Ariel.

"Kulüpler korumaları içeriye alıyorlar."

"Bu kulüp almıyor."

"Peşinden geleceğim."

Ariel hiddetle tıslayarak dönüyor.

"Tanrı aşkına, sadece benim istediğim şeyi yapar mısın? Sadece bir kez?"

Marina hoşnutluğunu yutuyor. Sayı.

"Tamam. Tamam. Ama bir şeyi bilmelisin."

"Yine ne var?" Ariel tükürükler saçıyor.

"Sol çorabınızın baldırında bir kaçık var."

Ariel bir an için patlayacak gibi oluyor, dışarı vuran bir basınçla gözleri pörtlüyor. Sonra çaresizce kahkahalara gömülüyor.

"İyi biri ol ve genel baskı makinesine git, bana bir çift bastır," diye buyuruyor Ariel. "Beijaflor sana baskı dosyasını yolluyor."

"Niye..." diye başlıyor Marina. Bitirmiyor. Hetty onu en yakın baskı makinesine, bir alt seviyeye götürüyor. Ariel çorapları ayrıntısına kadar inceliyor ve sonra eskilerini çıkarıp yenilerini giyiyor.

"Daha az göz önünde bir yer bulamaz mıydın?" diyor Marina. Hiçbir çalışanın sahip olmaması gereken görüşleri var.

"Ah tanrı aşkına, bu kadar Dünyalı olma." Ariel elbisesini düzeltiyor, kendini kameralara gösteren bir kadın gibi uzun uzun bakıyor. "Bir saate dönerim."

Vidhya Rao, Ariel'i lobide bekliyor. Ariel Ay Topluluğuna hoşnutsuzlukla bakıyor. Halı var. Halılardan nefret eder. Bu halı, mide bulandırıcı yeşil renkte, lekeli ve onlarca yıl ezilmekten ve yetersiz bakımdan alacalanmış. Deri divanlar da yamalı, tasarımının modası geçmiş, retro olarak bilinen zamanlarda hizmetini tamamlamış, ölümcül bir eskimeye terk edilmiş. Az ışık. Üniversiteye özgü, kuralcı, küflü bir konu üzerine eski bir kolokyum gibi. Ariel'in yıllardır bir cin gibi dönüp durduklarını düşündüğü hava boşlukları var.

"Lütfen." Vidhya Rao, alçak bir sehpanın etrafına kümelenmiş divanlara işaret ediyor. "İçecek bir şey?"

"Bloody Mary," diyor Ariel ve elektronik sigarasını açıyor. Bir robot içkisini getiriyor, bankacı için de su. "Başkaları da olacak mı?"

"Korkarım ki yalnızca ben," diyor Vidhya Rao. Bir elini dizinin üstüne koyuyor, parmakları kavisli, hayat dolu bir duruş. Ariel Bloody Mary'sini yudumluyor.

"Başarılı bir toplantı." Vidhya Rao bardağını şerefe kaldırıyor. Ariel karşılık veriyor. "Tam bir şölen. Annen iyi mi?"

"Annemle ilgili bir şey söylemek zordur. Yeni bir kurumsal yapı var."

"Biliyorum."

"Bunu senin Üç Muhteremlerin mi tahmin ettiler?"

"Dedikodu kanallarının coşkulu bir hayranıyım."

"Ben neden buradayım, Sayın Rao?"

"Son karşılaştığımızda, sana seni satın almak istediğimizi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Fiyatı söyle."

"Ay Topluluğu makaleler hazırlıyor. Bunu düzenli olarak yapıyoruz; Ay bağımsızlığı için çeşitli taslaklar hazırlıyoruz; ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel, ekolojik. Destek imzaları hoşumuza gider."

"Neyi imzalıyor olacağım?"

"Siyasi bir makale. Ben, Maya Yeap, Roberto Gutierrez ve Yuri Antonenko tarafından hazırlandı. LDC'nin lağvedilmesi ve Ay kurallarının oluşturulması için üç alternatif yapı öneriyoruz. Tam katılımcı demokrasiden, mikro kapitalist anarşizme kadar yayılıyorlar." Ariel Bloody Mary'sini bitiriyor. Böyle bir kahvaltı yok.

"Son karşılaşmamızda, ben bir Corta'yım, bizde demokrasi yoktur dediğime inanıyorum."

"Bunlar çok iddialı sözler. Sadece bir makale. Senden kendi kanınla bağımsızlık bildirgesi imzalamanı istemiyoruz."

"Şey, hiçbir şey okumak sorunda kalmayacaksam," diyor Ariel ve boş bardağı bekleyen hizmetçi robota veriyor.

Lucas'ın tramvayı geldi, diye bildiriyor Yemanja.

"Beni yalnız bırakın," diyor Adriana, Heitor Pereira ve Helen de Braga'ya. Helen veda etmek için bir elini Adriana'nın elinin üstüne koyuyor.

"Sorun yok," diyor Adriana. Lucas, Rafa gibi hiddetlenmez; bağrışlar, öfke nöbetleri, somurtkanlıklar olmaz. Ama yine de öfkelenecek. Adriana, Nossa Sinyora da Rocha Çardağında, Oxum'un yüzünün altında bekliyor.

İki öpücük, her zamanki kadar sorumluluk sahibi.

"Neden bana güvenmedin?" Elbette, doğrudan. Kişisel ihanetle açılış. Güçlü bir kart. Yalan söylenilen sorumluluk sahibi oğul.

"Diğerlerine de söylemem gerekirdi. Bunu Rafa'dan saklayamazdım."

"Ben hep ketum olmuşumdur."

"Evet, öylesin, Lucas. Kimse senden daha ketum ya da güvenilir değildir."

"Veya şirket için daha fazlasını yapmamıştır." Adriana, Lucas'ın elindeki en büyük kartın ne olduğunu biliyor ama Suçluluk Vale'sini oynamak için henüz çok erken.

"Bize ne zaman söyleyecektin? Başka bir aile kutlamasında mı? Luna'nın doğum gününde mi?"

"Lucas, yeter."

"Peki ne zaman, *Mamãe*?"

"Aş bunu Lucas. Bunu yapmana dayanamıyorum."

Lucas öfkesini yutuyor, başını öne eğiyor.

"Ne kadar, ne zamana kadar?"

"Haftalar."

"Haftalar!"

"Sana daha önceden söylemeliydim…"

"Ancak veda edecek kadar zaman. Teşekkür ederim. Öğrendiğimiz zaman ne yapacağımızı düşündün?"

"Her şey değişebilirdi. Şu anda bana nasıl baktığını görüyorum ve ne zamandır biliyorsun? Beş saat mi? Ben senin annen değilim, ben Adriana Corta değilim. Ben, yürüyen ölümüm."

Acıma bakışı, ölüm bakışından daha kötüydü. Adriana acınmaya, mızmızlanarak kaygılanmalara, kızgın güceniklikleri örten sabırlı gülümsemelere tahammül edemezdi. *Bana acımayacaksınız.* Bu ölüm yalnızca ona aitti. Bu ölüme el uzatacak ilgiyi veya acıları istemiyordu. Çocukları bu ölümü onun elinden alacaktı, anneleri yok olana dek onu şekillendirecek, yönetecekler ve kontrol edeceklerdi, sandalyesinde ölen yaşlı kadın.

"Diğerlerine söylemedim."

"Teşekkür ederim."

"Çağımızın Tanrılarının Rahibelerinden duydum."

"Onların bağışlarını tehlikeye atmamalıydın." Lucas'ın treni Hadley Merkez'den ayrılır ayrılmaz, Mãe Odunlade Adriana ile iletişime geçmişti. Lucas, Irmã Loa'nın ziyaretlerinin nedenini biliyordu. Lucas, Adriana'nın ölümünden sonra bağışları iptal etmekle tehdit ederek bilgi koparmıştı. Adriana Lucas'ın yaptıklarına öfkelenmişti. Lucas her zaman yumuşak bir zorba olmuştu. Adriana ne yapmış olursa olsun, bu konuda öfkelenmeye hakkı vardı.

"Ailemizle soy oyunu oynamamalıydın."

"Lucas, her şey soydur, hep soy olmuştur. Ben sizin için en iyisini istedim, hepiniz için. Aile için."

Lucas bunu kabullenecek. Lucas için de konu hep aile olmuştur. İşte şimdi kartını oynayacak. Adriana oynaması için zorlamıştı.

"Corta Hélio'nun varisi olarak Ariel'i ilan ettiğin ailen mi?"

"Evet."

"Rafa değil. Ben..."

"Sen değil."

"Rafa bu şirketi nefessiz bırakırdı. Bunu biliyorsun. Ariel'in kendi hayatı ve kariyeri var. Sence o Corta Hélio'nun *hwaejang*'ı olmak ister mi?"

"Belki istemez fakat ben böyle karar verdim. Ölümümden sonra, Ariel şirketin başı olacak. *Hwaejang* olmayacak. Onun için yeni bir unvan ve yönetim yetkisi icat ettim. Sen ve Rafa kendi pozisyonlarınızı ve sorumluluklarınızı koruyacaksınız. Hepiniz birlikte çalışacaksınız."

"Bu, sana Rahibelerin fısıldadıkları bir görüş mü?"

"Bu sana yakışmıyor, Lucas."

"Peki ya biz?"

"Biz mi? Sen ve Rafa mı?"

"Biz; sen ve ben, *mamãe*."

"Lucas, Lucas, işte bu yüzden ben güven içinde ölene dek tüm bunların beklemesini istemiştim."

"Bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünüyorum."

"Burası Ay. Hiçbir alacağın yok. Ariel Corta Hélio'nun *Choegosu* olacak."

"Dediğim gibi kimseye bir şey söylemedim. Şimdilik."

Adriana onun bunu eninde sonunda yapacağını biliyor fakat manipülasyon, o yağlı tehdit nefesini kesmeye devam ediyor.

"Sen ve taht arasına bu kadar mesafe koymamın nedeni de bu, Lucas."

Bu, arkadan bıçaklama. Bu, iyileşmeyecek yara. Lucas'ın ağzının kenarı seğiriyor.

"Seninle savaşacağım."

"Ben senin düşmanın değilim, Lucas."

"Corta Hélio'nun çıkarlarına ters davranışlar sergiliyorsan, evet düşmanımsın. Sen bile, *mamãe*. Beni incittin, *mamãe*. Bundan daha derin bir kesik olabileceğini sanmıyorum. Bunun için seni affedemem."

Lucas ayağa kalkıyor, yumruğunu sıkıyor ve başını eğerek annesine selam veriyor. Veda öpücüğü yok. Boa Vista'nın dalgalanan sularının püskürtüleri ile dövülen hava, gökkuşağı ile titreşiyor.

"Lucas."

Lucas servis istasyonunun yolunu yarılamış bile.

"Lucas!"

Gelebilir miyim?

Lucas, lütfen, hayır. Beni ikna edemezsin.

Seni ikna etmek istemiyorum.

Lucas, sanki tüm kemikleri regolit gibi parçalanmış ve onları tutan tek şey iradesiymiş gibi Jorge'un kapı kamerasının önünde duruyor.

İçeri gel. Ah, içeri gel.

Lucas konuşmuyor, içindeki yıkımdan tek kelime sızmasına izin vermiyor ama Jorge onu kendine çekiyor, sarmalıyor, öpüyor. Onu tutuyor. Onu pis kokulu küçük odada, küçük yatakta uzun uzun tutuyor.

Daha sonra Lucas başını Jorge'un karnına yaslıyor. Jorge bir müzisyene göre zinde, akortlu ve tonlu.

Santa Barbara Mıntıkasının çatı kirişlerindeki ev sefil halde, odalar ufacık ve tıkış tıkış, hava nefes kokulu. Yatak tüm odayı

kaplıyor. Gitar duvarda asılı, bir ikona veya başka bir sevgili gibi onları izliyor. Bu, Lucas'ı huzursuz ediyor; ses deliği bir tepegöz veya dehşete düşmüş bir ağız.

"Annen hâlâ hayatta mı?"

"Hayır, Aristarchus sarsıntısında öldü." Lucas, Jorge'un sözcüklerindeki, soluğundaki ve kalbindeki yumuşak ve nazik ritmi hissediyor. "Senin için çalışıyordu. Ay bilimi. Ay taşları ve tozu."

Hafif depremler ayı düzenli olarak sallar; gel git stresleri, artçı depremlerin etkileri, soğuk kabuk yeni güneşle ısındıkça ortaya çıkan termal genleşme: yumuşak titreşimler, tenindeki solucan deliklerinde sürünen insanlara, ayın gökyüzündeki ölü bir taş kafatası olmadığını anımsatmak için uzun, yavaş bir deprem. Çıngıraklı yılanlar, toz karıştırıcılar. Her birkaç lune'da bir, Ay daha güçlü depremlerle sallanırdı: yirmi, otuz kilometre derinliğinde yer sarsıntıları, yeraltındaki şehirlerinde insanlara işlerini yarıda bıraktırır, duvarları, gaz bağlantılarını çatlatır, enerji nakil hatlarını ve ikmal raylarını işe yaramaz hale getirir. Aristarchus'ta Corta Hélio bakım ve araştırma üssünü yıkan ve iki yüz kişiyi toprak altına gömen. Üs ucuz ve hızlı inşa edilmişti. Clavius Mahkemesinde hâlâ bazı tazminat davaları devam ediyordu.

Lucas Jorge'a bakmak için kafasını çeviriyor.

"Üzgünüm."

"Şanslısın," diyor Jorge. "Annene sahip olduğun için şanslısın."

"Bunu biliyorum. Ona bakacağım, onu savunacağım, onun yanında oturup elini tutacağım."

"Onu seviyor musun?"

Lucas doğruluyor. Gözlerinde öfke var. Jorge bir an için korkuya kapılıyor.

"Onu hep sevdim."

"Sormamalıydım."

"Sormalıydın. Kimse sormamıştı. Her hafta *mamãemi* görmeye gidiyorum ve kimse bana bunu görev icabı mı yoksa onu sevdiğim için mi yaptığımı sormayı düşünmüyor bile. Sevgi dolu olan Rafa'dır. Lucas Corta? Karanlık olan. Komplocu. Oğlum Lucasinho, benim her şeyim. O çocuk bir mucize, bir hazine. Ama onunla

konuştuğum zaman bunu söyleyemiyorum. Bükülüyor. Yanlış yere gidiyor. Dışarı vurmak zor oluyor. Rafa için neden bu kadar kolay oluyor?"

Lucas yatağın kenarına oturuyor. Oda o kadar küçük ki ayakları oturma alanına taşıyor.

"En azından sana Queen'de düzgün bir ev almama izin ver."

"Tamam."

"Çok çabuk kabul ettin."

"Ben bir müzisyenim Asla bedava konaklamayı geri çevirmem."

"Gelip seni dinlemek isterim. Arada sırada."

"Arada sırada. Henüz değil. Eğer sorun olmazsa."

"Tamam."

Jorge Lucas'ı aşağıya, yanına çekiyor. Lucas onun yanında kıvrılıyor, karnı sırtında, penisi kıçında, masum ve birkaç saniyeliğine geçmişten ve gelecekten, tarihten ve sorumluluklardan uzak.

"Bana bir şarkı söyle," diye fısıldıyor Lucas. "*Aquas de Marco*."

Şef Marin Olmstead hasta. Şef Marin Olmstead hasta değil. Şefler en sağlıksız tüccarlardır. Saatleri dengesiz, çalışma yerleri sıkış tıkış, sevimsiz, buhar ve duman doludur. Vücutlarının seri tacizcisidirler. Fakat mutfaklarından bir gün bile ayrılmazlar. Şefler asla hasta olmazlar. Marin Olmstead hasta olduğu için Beyaz Tavşan Köşkünün düşüncelerini Ay Kartalının Kartal Yuvasına kendi yerine Ariel'in sunmasını istediğinde, Ariel Corta bunun koca bir yalan olduğunu biliyor. Jonathon Kayode onunla konuşmak istiyor.

Güvenlik ihtiyatlı ve Beijaflor *motoyu* Kartal Yuvasına döndürdüğü anda başlıyor. Ariel ve Marina iyice taranıyorlar ve kabin yükselticiye bağlanıp Antares Merkezinin güney batı duvarını tırmanırken kontrol ediliyorlar. Bolero takım elbiseli ve şapkalı şık bir kâhya Ariel'den kendini teraslı bahçelere doğru takip etmesini istiyor.

Ay Kartalı, Turuncu Çardak'ta çay içiyor. Kartal Yuvası, bir dizi cam köşkten, katlı bahçelerin arasına yerleştirilmiş, her biri farklı bir renk çerçevesinde temalandırılmış taraçalardan oluşuyor. Turuncu

Çardak, narenciye ağaçlarının kenarına kurulmuş: Portakal, kamkat, bergamot, hepsi de AKA genetikçileri tarafından insan ölçülerine göre bodurlaştırılmış. Manzara muazzam; Kartal Yuvası, Antares Mıntıkasının yerleşkelerinin kesiştiği merkezi kümbetin yarısına oturtulmuş. Manzara için yeteri kadar yüksek, aristokrasi için yeterince alçak. Ariel'in nefesi kesiliyor. Bu, sonsuzluğun kıyısına adım atmak gibi. Antares Mıntıkası, Aquarius Mıntıkasından sekiz saat geride. Güneş ufukta uyanıyor, beş Prospekt boyunca altın rengi ışıklar saçıyor. Işıklar, alacakaranlığın içinde yıldızlar gibi tozlu parlıyorlar. Bu, sadece ve sadece Kartal'a özel bir görünüm.

"Dava vekili Corta." Jonathon Kayode bir bergamot yoluyor. Tırnaklarını yeşil kabuğuna batırıyor, içinden aromatik bir yağ çıkartıyor. "Kokla." Ariel meyveye eğiliyor.

"Tanımlayamıyorum."

"Hayır, bu imkânsız, değil mi? Duyular ve duygular, onları kendi tabirleri haricinde ifade etmenin bir yolu yoktur." Meyveyi fırlatıp atıyor. Ariel nereye düştüğünü görmüyor. Kenardan aşağıya gitmiş olabilir. "Buyurmaz mısınız?"

Kartal, merkez yuvarlağın en kenarındaki küçük, kubbeli çardağı gösteriyor. Çardak, bir sehpa ve iki bankın sığabileceği kadar büyük. Ariel kat kat iç eteğini yerleştiriyor. Bugünkü, bir Dior kloş elbise, belden büzgülü; göze batan dişilik aldatmacası. Kâhya, Kartal için nane çayı, Ariel için sert bir sek martini getiriyor. Mıntıkalardan birinde illa ki kokteyl saati olmuştur. Ariel elektronik sigarasını açıyor.

"Sakıncası var mı?"

"Siz benim konuğumsunuz."

Gökyüzü şimdiden yoğun; kablolu arabalar şimdiden kanyondalar; bisikletler ve kaykaylar alçak uçuş yapıyorlar; daha yüksekte, fakir kasabada, Ariel ip köprülerde koşuşan karartıları seçebiliyor. Altın rengi uzayda dronlar ve uçan nesneler parlıyor.

"Annenizin doğum gününe katılmadığım için samimi özürlerimi iletiyorum. Bu dünya onu Corta Hélio'nun başında arayacaktır."

"Annem dünyayla arasına mesafe koydu, yani Gupshup ağında çok fazla ağlanacağını sanmıyorum."

"Senin tersine," diyor Jonathon Kayode. Ariel ilk kez onun fiziksel kütlesini hissediyor: Yerküre doğumlu ağırlık ve kas. Ariel'i biraz korkutuyor.

"Bana ne istediğinizi söyleyin," diyor Ariel. "Aslında ne istediğinizi."

Jonathon Kayode'un gülümseyişi, dünyaları büyüleyebilirdi. Çay bardağını bırakıyor ve ellerini keyifle çırpıyor.

"Ne dobralık! Bir düğün istiyorum."

"Bunu herkes ister."

"Bir Corta-Mackenzie düğünü istiyorum."

"Hoang Lam Hung Mackenzie ile Robson Corta arasındaki nikâhı, Robson'un cinsel tercihlerini ihmal etmekten iptal ettim ve Luna da sadece beş yaşında."

"Lucasinho'yu kastediyorum, Denny Mackenzie ile."

"Bryce'ın küçük yetimlerinden biri."

"Evet."

"Size Lucas'ın ne diyeceğini söylememi ister misiniz?"

"Lucas evet diyecek, sen ona eğer geri çevirirse LDC'nin prosedürdeki usulsüzlükler için Mare Anguis lisansını yeniden gözden geçirme talimatı vereceğimi anlattıktan sonra."

"Corta Hélio'nun çok parası var."

"Ama sonsuz değil. Soruşturma sonlanana kadar, helyum-3 ihracatınıza geçici olarak ambargo uyguladığımız zaman savaş sandığınız ne kadar dayanacak?"

"Dünya karardığında, siz bu güzel sarayda ne kadar oturabileceksiniz?"

Jonathon Kayode öne doğru eğiliyor ve Ariel'in ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. Teni yumuşak ve sıcak.

"Ama bunların hiçbiri olmak zorunda değil, Ariel. Lucasinho, Denny Mackenzie ile evlenir. Hatta nikâhı sen kaleme alırsın. Biz de Cortalar ve Mackenzieler arasında barışı sağlamış oluruz. Hanedan düğünü. Barış istiyorum, Ariel. Sakin bir Ay istiyorum. Siz ve Mackenzie Metallerinin Mare Anguis'de ne yaptığınızı biliyorum. Benim dünyamda şirketler savaşı olmayacak. Ailelerin basitçe

birleşmesi. İki güzel prens. Onlara burada, Antares Rotunda'da bir ev bile ayarlarım. Böylece her iki taraf da onlar üzerinde bir baskı kuramaz."

"İki güzel rehine."

"Ariel, ne kadar ikiyüzlüsün. Kaç nikâh kaleme aldın?"

Ariel elektronik sigarasından derin bir nefes çekiyor. Martinisi el değmemiş bir şekilde sehpada duruyor.

"Mackenzie Metallerini de benzer yaptırımlarla tehdit ediyor musunuz?"

Artık tamamen sabah olmuştu, Antares Mıntıkasında bir başka muhteşem gün.

"Bazen ailenin gerçek siyasette ne kadar yeni olduğunu unutuyorum." Ariel mavi bir buharı bir spiral şekilde yavaşça üflüyor. Görkemli katlardan ve platformlardan, payandalardan ve sütunlardan kıvrılarak geçip, ışıltılı Han Ying Plaza'ya uçuyor.

"Canın cehenneme, Jonathon."

"Bu mesajı annene götürmeni istiyorum."

"Ben annemin muhbiri değilim."

"Gerçekten mi? Bence sen tam da küçük kurnaz bir örümceksin."

"Ailemin lehine olacaksa yaparım."

"Elbette. Sen, etik davrandın. Ancak Mare Anguis gizli bilgisinin Beyaz Tavşan Köşkünden gelmediğini biliyorum."

Ariel martisinden ilk yudumu serinkanlı bir şekilde alıyor. Taş kalbini yeniden başlatmak istiyor. Jonathon biliyor. Suçu kabul et. Pazarlık yap. Ariel'in eldivenli parmakları bardağı tek bir dalgalanma olmadan masaya bırakıyor.

"Ay Topluluğunu yasaklayan bir yasa yok. Zaten olmasın da. Çok fazla yasa, kötü adalet getirir. Bu, çıkar çatışması bile değil."

"Ama benim çıkarlarımla, LDC'nin çıkarlarıyla çatışıyor. Sizler vatandaş değilsiniz, müşterisiniz. Bunu asla unutma. Adını verdiğin o makale: heyecan verici. Çok heyecan verici. Çok alakasız: siyasi bir teori mi? Bizler burada pragmatik insanlarız. Bu, sadece *chatterati*[34] tarafından okunacaktır. Ama ismini gerçekten insanları etkileyecek

34 Chatterati: siyasi ve güncel olayalar hakkında yazı yazıp konuşan kişiler

konuların, Dört Element gibi, sonuna eklersen. Şey, bu huzursuzluğa, hatta paniğe yol açabilir. LDC bunu hoş göremez. Yargıya talip oluyorsunuz. Bunu inkâr etme, Ariel. Hırsın, takdire değer ama şunu asla unutma, Clavius Mahkemesinin görevlendirmeleri, Ay Gelişim Kuruluşu tarafından yapılır."

"Jonathon, bir kez daha…"

"Canım cehenneme. Evet. Annenle konuş. Ağabeyini ikna et. Beni düğüne davet et. Büyük bir düğün olsun. Büyük düğünleri çok severim."

Kâhya geliyor. Görüşme sona erdi. Jonathon Kayode ağacından ikinci bir bergamot koparıyor ve elindeki şey bir bebek veya bir kalpmiş gibi hassasiyetle Ariel'e sunuyor.

"Bunu al. Evinin ortasına koy, kokusu tüm odaları dolduracaktır."

Bu etkinlik, Modi resepsiyonu veya Kolokyum '79 toplantısı olabilir ama beş gün içinde onuncu etkinlik ve saat gece bir buçuk ve Marina ağlayabilmek için evini, yatağını istiyor. Barda, Jacques Fath elbisesiyle, elinde çay bardağıyla oturuyor, bir gruptan diğerine, bir sohbetten diğerine gezen Ariel'i takip ediyor. Aynı yüzler, aynı konuşmalar. Ezici bir banallik. Bu bir beceri, diye düşünüyor Marina. Konu, ne söylendiği olamaz; kimin tarafından ve kime söylendiği olmalı. Marina, kırmızı topuklu stiletto opera ayakkabılarının içinde bir milimetre boşluk bulmaya çalışıyor. Topukluları çıkarıyor. Duyduğu haz öyle büyük ve ani ki acı veriyor. Ayakları şişmiş, ıstırap içinde. Parmak ucunda durmaktan gerilen kasları gevşiyor ve Marina çığlık atacak hale geliyor. Topuksuz babet ayakkabılarını giyerken yüzünü buruşturuyor.

Ariel maiyetiyle birlikte sürükleniyor.

Marina olağanüstü yumuşak ayakkabılarından kafasını kaldırıyor ve bıçağı görüyor. Bıçak iması; elin hareketi, giysinin arkaya sıkışması, maiyetin arasında parlayan metal. Bıçak. Çekiş.

Hamle.

Jo Moonbeam kasları. Marina sandalyesinden fırlıyor. O fırlayış, onu odanın dörtte biri kadar uzağa atıyor. Saldırgan bıçağını Ariel Corta'nın kalbine geçirirken, Marina da onun üstüne yığılıyor. Saldırganı yere devirdiği için vuruş eğri oluyor. Bıçak, Givenchy

dantel ve korsesinin katlarının arasından geçip Ariel'in sırtına giriyor. Kan. Ay'da kan yavaşça yukarıya doğru fışkırır. Ariel yerde. Saldırgan dönüyor ve yeni bir saldırı için ayağa kalkıyor. Adam ay doğumlu, uzun boylu, hafif, hızlı; Marina'dan daha hızlı. Bıçağı tuttuğu elini değiştiriyor. Marina'nın silahları bu aptal elbisesinin içinde kilitli. Öldürmek için eline alabileceği bir şey arıyor, buluyor. Saldırgan geliyor, bıçağı hazırda. Marina tüm gücüyle elektronik sigarayı adamın çenesinin altına saplıyor. Tamamını. Adamın çenesindeki kirli sakala değince yumruğunu aniden geri çekiyor. Kemik kırılması. Sigaranın ucu, kafatasının tepesine kadar gidiyor. Saldırgan kasılıyor. Marina elektronik sigarayı sıkıca tutuyor, adamın ona takılı kalmasını sağlıyor, canı çıktığından emin olana dek gözlerini ondan ayırmıyor. Mızrağını elinden bırakıyor. Vücut yana devriliyor. Kanlar, elektronik sigaranın titanyum ucundan ellerine akıyor. Ariel'in yarasından fışkıran kanlar yüzüne ve elbisesine gelmiş. Ariel, kanlar içinde, titreyerek, seğirerek yatıyor. Maiyet her zamanki gibi etrafında daire olmuş ona bakıyor. Dehşet içindeyiz. Endişeliyiz. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.

"Doktor!" diye çığlık atıyor Marina. Ariel'in yanına diz çöküyor. Nereye bastırmalı, nereyi tutmalı, kan akışını nasıl durdurmalı? Çok fazla kan. Deri ve et parçaları. "Doktor!"

DOKUZ

O hep buradaydı, oturmuş benim onu çağırmamı bekliyor, benim tüm hikâyelerimi ve saçmalıklarımı dinliyor ve gülümsüyordu. Çünkü ben mühendistim, saçmalamaması gereken, lafı dolandırmaması gereken kişi bendim. Hatalara karşı hep çok sabırlıydı. Carlos, biraz daha beklemek zorundasın. Ama çok değil.

Achi gitti ve ben onu bir daha ne gördüm ne de konuştum. Çalıştım. Yapacak işlerim vardı. Birilerini özlemeye vakit yoktu. Ne kadar üretkenim, bak! Onu hiç özlememiştim. Gitmesi iyi olmuştu; aşk sadece dikkatimi dağıtırdı. İnşa etmem gereken bir işim vardı.

Öyle meşguldüm ki kendi Ay Günümü kaçırdım.

Bu bir yalan. Achi'yi özlemediğim de yalan. Onu öyle çok özlemiştim ki kaybı içimde bir sızıydı; uzay boşluğu. Onun tatlı ciddiyetini özlemiştim; her sabah yatağımdaki veya yüzey kıyafetimi çıkarışındaki nezaketini; benim pasaklılığımın yanında onun düzenliliğini, detaylara olan dikkatini, evdeyken veya oteldeyken eşyaları düzeltişini, eşyaları odanın duvarlarına yapıştırışını özlemiştim. Benim şakalarımı anlamakta veya Portekizce konuşmaktaki beceriksizliğini. O kadar çok şey var ki! Hepsini hafızamın arkalarına ittim, onları düşünmedim. Çünkü onları düşünmek, Ay'da sonsuza dek kaybettiğim şeyleri düşünmeme yol açıyordu. Özgürce nefes almak. Çıplak tenimde güneş. Açık göğe bakmak. Uzak ufuk; Dünya'nın kıyısındaki, okyanusta gümüşten bir yol oluşturan Ay. Sudan okyanuslar, tozdan değil. Rüzgâr: dinle!

Harıl harıl çalıştım; modelledim, tasarladım, planladım. İşe yarayacaktı. Basitti. Ancak mideniz ve ruhunuz hastalanana kadar çok çalışabilirdiniz. Ara verdim. Adriana Corta arası. DEMIN'deki

eski madencilik okulu arkadaşlarım benimle gurur duyarlardı. Bir gecede Orion Mıntıkasının on iki barının hepsine gitmeye çalıştım. Dokuzuncunun kapısından içeri yuvarlanarak girdim. Onuncuda, tek atmalık kaç kadehle barın üstünde kule yapabileceğime dair bahisler aldım – on beş. On birincide, bir kovuğun içinde koca gözlü, tatlı bir Santos genci ile alın alınaydım ve ben tüm planlarımı ve arzularımı anlatırken o da koca gözlerini daha da irileştirerek ilgileniyormuş gibi yapıyordu. On ikinci bara hiç gidemedim. Santos koca gözle birlikte yataktaydım. Berbat bir âşıktım. Bütün gece ağladım. O da benimle birlikte ağlayacak kadar tatlıydı.

Ay Günümden sonra uzunca bir süre ailemi aramadım. Değiştiremeyeceğim, korkunç bir karar vermiş olduğumun farkına varmaktan korktum. Sonra düşündüm, insanlık tarihinin büyük çoğunluğunda, göç tek yönlü bir seyahat olmuştu. Eski Portekizli aileler, yeni bir hayat için Brezilya'ya giden çocuklarının ardından cenaze düzenlerlerdi. Yolculuk, insanı rahatlatıcı bir peri masalıydı. Hayat, yalnızca bir yöne doğru açılan kapılar dizisiydi. Asla geri dönemezdik. Dünya burası ve bizler de elimizden gelen en iyi şekilde burada yaşamalıyız. Ama bol bol eski dünyanın müziklerini dinledim, annemin sevdiği ve evde söylediği şarkılar. Sanki aşağıdaki mavi gezegenden yukarıya süzülmüşler ve yeni bir memlekete yerleşmişlerdi, gri tepelere, döküntü yerlere, yamaçlara, bütün o çirkinliklere değil, insanların kalbine. Ay'daki tek iyi şey, insanlar.

Artık bir Ay kadınıydım. Kendimi yeni bir dünyaya ve yeni bir hayata adadım. Bir fikrim vardı, param vardı – eğer göç ettiyseniz, borçlarınızı ve zorunlu ücretleri çıkararak geri dönüş ücretinizi size geri ödüyorlardı. Dönüştürülebilir LDC bonoları aldım. Güvenli, sağlam, yüksek gelirli. Hukuk kadrom, tasarım yapay zekâm ve bir modelim vardı. Bunları gerçek dünyada denemek için sabırsızlanıyordum. Sahip olmadığım şey ise bir ipucuydu. Daha açık söylemek gerekirse, bütün bunları işe nasıl dönüştüreceğimi bilmiyordum. Bir planım yoktu. Bu, benim bildiğim mühendislikten farklı bir mühendislik türüydü; bir şirket planlamak ve onu işe başlatmak.

Sonra Helen ile karşılaştım. Potansiyel finans müdürlerim için karanlık bir ağ kurdum. Benim halkımdan kimsenin parayla arası

iyi değildi ve ben de bir istisna değildim. Her şey hoş bir gizlilik içindeydi; şifreli mesajlar – tüm bunlar koruyuculardan önceydi – ve son dakikada değişen çayhanelerde yapılan gizli toplantılar. Mackenzie Metallerinin benim planımı keşfetmelerini göze alamazdım. Şimdi vahşi bir dünyada yaşadığımızı düşünebilirsin; ilk günlerle karşılaştırılamaz bile. Ama işte o vardı, şu Portolu kadın. İşiyle ilgili her şeyi biliyordu, hangi soruları soracağını, hangilerini sormayacağını biliyordu, anlatabiliyor muyum? Onu işe almaya karar verdiren şey aslında Portekizce konuşmasıydı. İngilizce öğrenmiştim, Globo öğreniyordum (ortak dil olmaya başlamıştı, özellikle de makineler bu aksanı anlayabildikleri için) fakat bazı şeyleri yalnızca kendi kelimelerinizle söyleyebilirdiniz. Konuşabiliyorduk.

Onunla o günden beri her gün çalıştım. Benim en eski ve en candan arkadaşım. O beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı ancak ben onu defalarca uğrattığımı biliyorum. Bana, asla para konuşma dedi. Asla. Ben sana söylemediğim müddetçe asla ödeme yapma. Asla. Ve bir Proje Mühendisine ihtiyacın var. Ben bir tane tanıyorum, Brezilyalı bir delikanlı, bir Paulistano, üç aydır yukarıda.

Bu delikanlı Carlos'tu.

Ah, ne kadar da kibirli bir pislikti. Uzun boyluydu, yakışıklıydı, komikti ve bunları biliyordu. O Paulistano üstünlük duygusuna sahipti: daha iyi eğitim, daha iyi gıda, daha iyi müzik, daha iyi iş ahlakı. Cariocalar sahilde yaşarlar ve bütün gece içki içerlerdi. Asla bir iş yapmazlardı. Bir barda tanıştık, shirataki eriştesi yedik. Shirataki eriştesi yediğimizi hatırlamama şaşırıyorsun. Ben o buluşma ile ilgili her şeyi hatırlıyorum. O zamanın modası 1980'lerin günlük giysileriydi. Carlos da keten bir pantolon ve Hawaii gömleği giymişti. Söylediğim her şey sanki şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi davranıyordu. Kibirliydi, can sıkıcıydı, cinsiyetçiydi ve beni deli ediyordu. Ondan biraz nefret etmiştim.

"Dinleme probleminiz bütün kadınlar için mi geçerli yoksa sadece benim için mi?" dedim.

Bunun üzerine, sonraki bir saati Corta Hélio'nun temellerini oluşturacak iş planını kurmakla geçirdi.

Ah, ama çok eğlenceliydi. O sene Ay'da hayallerimizin peşinden gittik. Nefes almaya nasıl devam ettiğimizi tanrı bilir.

Geri ödenen yol parası önemli bir miktar olsa da elimizden toz gibi uçup gidiyordu, Finans Müdürünüz ve Proje Mühendisiniz sadece Dört Element için para alsalar ve arkadaşlarının evlerinin zemininde yatsalar bile. Toplantılar, sahalar, projeler, taahhütler. Retler, süratle gelen bir hayır cevabının, uzun zamanda gelen belki cevabından daha iyi olduğunu kavrama. Elimize gerçek, hakiki bir yatırımcı geçirip onun bitsilerinin tadına baktığımızdaki heyecan. Çok nettim: Dünya-temelli yatırımcılar ve sermaye fonları istemiyordum, Pekin'in kontrolünden kurtulmak için sürekli olarak mücadele etmek zorunda kalan Sunlar gibi olmak istemiyordum. Mackenzieler gibi olmak istiyordum. Orada düzgün bir Ay kuruluşu vardı. Bob Mackenzie tüm yerküre işletmelerini satmış, parayı Ay'a transfer etmiş ve ailenin geri kalanına şöyle demişti: Mackenzieler artık Ay halkıdır. İlerle ya da oyun dışı kal. Ben Ay'a teslim olmuştum: Artık asla Dünya'ya dönemezdim, Dünya'nın da bana gelmesini istemiyordum. Dünya müşteri olacaktı, sahip değil. Corta Hélio, benim çocuğum oldu. Helen de Braga benim en iyi arkadaşım, kurul üyesi ama asla mal sahibi olmadı.

Carlos prototipi ve işi geliştirirken, Helen ve ben de para konusunda çalıştık. O zamanlar Ay çok daha küçük bir yerdi. Daha biz kasklarımızı takana kadar haberler Öteki Yüze gidip geri gelmeden bir ekstraktör inşa edip denemesini yapamazdık. Bu yüzden Öteki Yüze gittik ve fakülteden birkaç birim kiraladık. O zamanlar henüz üniversite değildi, ölümcül patojenleri araştıran bir gözlem evi ve bir mevziden fazlası değildi. Eğer bir şey ters giderse, Dünya'ya en uzak yerdeydiniz ve tüm alanı boşaltıp, radyasyona maruz bırakabilirdiniz. Tüneller yüzeye çok yakındı; her gece radyasyonun yumurtalıklarıma yağdığını hayal ederdim. Sürekli öksürürdük. Nedeni toz da olabilirdi ancak biz, patojen laboratuvarından küçük bir hatıra olduğunu düşünüyorduk.

Carlos ekstraktör prototipini inşa etti. İnşa etti dedim ama demek istediğim, inşaatçılar, robotlar, kalite kontrol ekipleri tuttu. Prototipi bana gösterdi ve ben hayır, hayır, hayır, dedim, bu işe yaramaz, yeteri kadar sağlam değil, bu süreç yetersiz; ya bakım gereksinimleri? Deli gibi kavga ettik. Evli bir çift gibi kavga ettik. Onu hâlâ sevmiyordum. Helen'e bunu söyledim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Carlos'un ne kadar aptal, kibirli ve inatçı olduğunu söyleyerek Helen'i çıldırtmış

olmalıyım ama o bir kez bile bana çenemi kapamamı ve o adamla yatmamı söylemedi. Çünkü ona deli oluyordum. Achi'den daha farklı olamazdı. Achi, arkadaştan sevgiliye dönüşmüştü. Carlos ise bir sevgili olabilirdi ama arkadaş asla olamazdı. Çekimler çok farklıydı, çok yanlıştı ve gerçek, gerçek, gerçekti. Onu yatakta hayal ettim. Onu çıplak hayal ettim, onun bu can sıkıcı kadının neyin peşinde olduğunu anlamak için planların üstüne doğru eğilmek ve beni öpmek gibi aptalca, sıra dışı ve romantik bir şey yaparken hayal ettim. Ondan kurtulmaya çalıştım. Sanırım beni duydu. Bu çekim de neyin nesiydi?

Sana Carlos'u ilk nerede öptüğümü söyleyeyim: Mare Fecunditatis'te benim için inşa ettiği küçük bir kümbetin içinde. Kümbet bile değildi, bir çift arazi aracı kabininin üstüne arazi denemelerimiz için zemin olarak kullandığımız regolitin yerleştirilmesiydi. Prototipi parçalamış ve isimsiz sandıkların içinde BALTRAN'la Öteki Yüzden getirmiştik. Her fırlatışta bir tane, sıradan görünmeleri için. Yine de istediğimiz yere, istediğimiz zamanda gelmişlerdi. Sonra onları arazi aracıyla küçük üssümüze getirmiştik. Hiçliğin bir ucunda, kimsenin asla bakmayacağı bir yerde ekibimiz onları bir araya getirmişti.

Artık oksijen yakar gibi para yakıyorduk. Ancak alan testi, bir ince ayar ve VİP'e yetecek kadar paramız kalmıştı. İşe yaramak zorundaydı. Hepimiz kabinin içine tıkıştık ve ekstraktörün Mare'de gümbürdemesini izledik. Çıkarma başlıklarını, ayırıcı pervanelerini ateşledim. Sonra ayırıcının düğmesine bastım ve aynalar döndü, güneşi yakaladılar ve ayırıcıya çevirdiler ve ben gözyaşlarına boğuldum. Bu, benim hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi.

İlk verilerimizi bir saat sonra aldık. O altmış dakika boyunca tek bir nefes aldığımı sanmıyorum. Gaz spektrometre verileri: Hidrojen. Su. Helyum 4. Karbon Monoksit. Karbon Dioksit. Metan. Nitrojen, argon, neon, radon. AKA'ya ve Vorontsovlara satabileceğimiz uçucular. İstediğimiz değil, aradığımız değil: Grafikteki o küçük çentik, diğerlerinden çok daha küçük. Aksları büyüttüm. Hepimiz ekranın önüne toplandık. Orada. Orada! Helyum-3. Tam da olması gerektiğini düşündüğümüz yerde, beklediğimiz oranda. Küçük tatlı spektograf çentiği. Helyumun içindeydik. Çığlık attım, yukarı aşağı dans ettim. Helen beni öptü, hemen ardından gözyaşlarına boğuldu.

Sonra ben Carlos'u öptüm. Carlos'u bir daha öptüm. Carlos'u tekrar öptüm ve durmadım.

Minik kabinin içine tıkışmış halde hepimiz ucuz VTO votkası içtik ve aptalca, tehlikeli bir biçimde sarhoş olduk. Sonra ben Carlos'u kendi ranzama çektim ve çevremizdeki herkes uyurken sessizce, şiddetle, kıkırdayarak seviştik.

O ranzada bir şehir tasarladık. O iki kabin, o regolit kapak, yıllar içinde João de Deus'a dönüştü.

Carlos ile hemen evlenmedim. Doğru bir nikâh elde etmeliydim ve ayrıca Mare Fecunditatis'den sonra yapacak çok işim vardı. VİP'lerimizi aradım ve biletlerini aldım. Gidiş dönüş, Dünya-Ay arası, altı kişi. EDF/Areva'dan iki kişi, Hindistan PFC'den iki kişi, Kansai Füzyon'dan iki kişi. Onlarla aylardır çalışıyordum; telekonferanslar, sunumlar, satış konuşmaları. Yerküre helyum-3'ü üzerindeki, füzyon enerji ücretlerini yüksek tutan ve gelişimi boğan ABD-Rus düopolisinden kurtulmak istediklerini biliyordum. Petrol çağı yeniden yaşanıyordu.

Bu bizim aldığımız en büyük riskti. Dünya'nın üç küçük füzyon şirketinin yöneticilerinin hepsi aynı zamanda aya gelecekler, öyle mi? Mackenzieler bile bunu hemen çözebilirlerdi. Soru ne zaman harekete geçecekleriydi, acaba geçecekler mi değil. Tek avantajımız, bizim kim olduğumuzu bilmemeleriydi. Henüz. Eğer Bob Mackenzie kabadayılarını ortaya atmadan önce gösterimimizi tamamlayabilir, anlaşma pazarlığını bitirebilir ve kontratı imzalayabilirsek, bu kontratı Clavius Mahkemesinde savunabilirdik.

Onları Meridyenin en iyi oteline yerleştirdik. Onların Dört Elementini karşıladık. Fransız delegelere şarap, Hint ve Japon delegelere de viski satın aldık. Daha önce de söyledim ya oksijen yakar gibi para yakıyorduk.

VIP'leri Mare Fecunditatis'e götüreceğimiz günden bir gece önce Mackenzie Metalleri bizi keşfettiler. Fecundity üssünden bir mesaj aldım. Mackenzie Metalleri logolu tozcular, prototip ekstraktörleri havaya uçurmuşlardı. Uçucu depolama tanklarını da imha ediyorlardı. Üsse doğru gidiyorlardı. Üstelerdi... Ötesini duymadım.

Odamda oturduğumu ve ne yapacağımı bilemediğimi hatırlıyorum. Odamda oturuyordum ve ne hissetmem gerektiğini

bilmiyordum. Hissizleşmiştim. Düşüyordum. Serbest düşüş gibi bir şeydi. Kusmak istedim. Ekstraktör; bütün çalışmalarımız, ama daha fazlası, çok daha fazlası, hayatlar. Birlikte güldüğüm, birlikte içki içtiğim, birlikte çalıştığım insanlar; bana ailemden daha yakın olan insanlar. Bana güvenen insanlar. Ölmüşlerdi çünkü bana güvenmişlerdi. Onları öldürmüştüm. Çocuk gibi olduğumuzu fark ettim. İş dünyası oyunu oynuyorduk. Mackenzieler yetişkinlerdi ve oyun oynamıyorlardı. Bizler çocuk savaşçılardık, kendi cahilliğimize doğru yürüyüş yapıyorduk. Odamda oturdum ve Mackenzie kabadayılarının asansörde, kapıda, pencerenin önünde olduklarını hayal ettim.

Beni Carlos kurtardı. Carlos beni yere indirdi, Carlos benim yer çekimimdi. *O ürün anlaşmasını kaparak kazanacağız*, dedi. *Corta Hélio'yu kurarak kazanacağız.*

Bu, o ismi ilk duyuşumdu.

Carlos kendi parasıyla, çalışanlarımız ve malzemelerimiz için serbest güvenlik görevlileri tuttu. Ben kendi paramla VIP'lere ay sıçrayışı satın aldım ve onlara plan değişikliğimizi anlattım. Onları bir uzay bağı ile Ay'ın çevresinde döndürüp Öteki Yüz'e götürecektik, helyum-3 ekstraktörünün ikinci prototipi oradaydı.

Carlos, proje yöneticiliğinin ilk gününde ilkesini ortaya koymuştu: Asla sadece bir tane prototip inşa etme.

VIP'leri kapsüle yerleştirdik, onları Ay'ın çevresinde döndürdük, biz arkadakinden geldik ve onlara ekstraktörün ne yapabileceğini gösterdik. Sonra çıkardığımız helyumu aldık ve onu Öteki Yüz Üniversitesinin LDX reaktöründe ateşledik.

Kalan son paramızla ürün anlaşması kaleme alması için hukuki yapay zekâ ile anlaştık ve o gece kontratı imzaladık.

Paramızın tam olarak sonu değildi. En sonuyla, Carlos ve ben yapay zekâya evlilik kontratı kaleme aldırdık. En, en sonuyla da bir düğün yaptık.

Ah, ucuz ve mutluluk vericiydi. Helen benim nedimemdi, diğer tek katılımcı LDC'den gelen tanıktı. Sonra gidip yumurtaları ve spermleri dondurduk. Romantizm veya aile için vakit yoktu. Kurmamız gereken bir imparatorluğumuz vardı. Fakat çocuk istiyorduk, bir hanedanlık istiyorduk, onlar için bir gelecek

kurduktan sonra o geleceği güvence altına almak istiyorduk. Ve bu yıllarımızı, onlarca yıllarımızı alabilirdi.

Corta Hélio'yu yaratmak, Corta Hélio'yu inşa etmekle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Kaç *lune* boyunca Carlos'u hiç görmedim. Uyudum, yemek yedim, egzersiz yaptım, yapabildiğim zaman seviştim ki bu çok nadirdi. Müttefiklere ihtiyacımız var, dedi Carlos. İlişkiler kurmaya çalıştım. Dört Ejderha, Corta Hélio'nun ismini duymuşlardı. Sunlar kendi hallerindeydiler, kendi projeleri ve politikalarıyla ilgileniyorlardı. Vorontsovların gözleri uzaydaydı yine de onlardan avantajlı ay sıçrayışı ücretleri koparabildim. Mackenzieler benim düşmanlarımdı. Asamoahlar, belki bizim işlerimiz onların işleri için bir tehdit oluşturmadığından, belki her ikimiz de Ay'a hiçbir şeysiz gelip bir şey yaptığımızdan, belki ezilenlerin yanında olduklarından, benim dostum oldular. Onlar hâlâ benim dostlarım.

Güvenilir ve sürekli ucuz yakıt tedarikiyle, yeryüzü müşterilerim kısa süre içinde rakiplerini bizimle anlaşmak ya da iflas etmek arasında bırakan bir pazar payına sahip olmuşlardı. Bunun hemen ardından ABD ve Rus helyum-3 pazarları yıkıldı. Amerika ve Rusya'yı yenmiştim! Aynı anda! İki sene içinde Corta Hélio tekel olmuştu.

Gördün mü? Para ve iş sohbetlerinden daha sıkıcı bir konuşma yoktur. Corta Hélio'yu kurduk. Seviştiğimiz küçük kulübeyi bir şehre dönüştürdük. Güzel günlerdi. En güzel günler. Coşku nefesimizi kesiyordu. Başarımızın kendi başarısını ürettiği bir noktaya gelmiştik. Yalnızca var olarak para kazanıyorduk. Ekstraktörler tozu kepçeliyorlardı, ay sıçrayışı metal hazneleri Dünya'ya uçuruyordu. Biz kasklarımızla yüzeyde duruyor ve Dünya gezegeninin ışıklarına bakıyorduk. Saçma bir şekilde kolaydı. Bunu herhangi biri düşünebilirdi. Ama ben düşünmüştüm.

Seni nasıl katılaştırdığını görüyor musun? Tüm bu telaşın, heyecanın ve işin içinde Fecundity Denizinde ölen insanları unutmuştum; ekibim, benim için çalışıp bu başarıyı ya da bu başarıdaki paylarını asla göremeyenler. İnsanlar ayın sert olduğunu söylerler; hayır, insanlar serttir. Daima insanlar.

Aileme para göndermeye devam ediyordum. Onları zengin etmiştim, onları ünlü yapmıştım. *Veja* dergisindeydiler: Helyum

Leydisinin kız kardeşi, erkek kardeşi. Demir El, dünyayı aydınlatan kadın! Harika bir evleri, büyük arabaları, havuzları, özel öğretmenleri, güvenlik görevlileri vardı. *Durun*, dedim bir gün. Benim param ve benim ismimle aldınız, aldınız, aldınız, dışarıda yemek yediniz, parti yaptınız, şişmanladınız. Ne bir teşekkür kelimesi, ne yukarıda yaptığım işe saygı, ne de bir takdir veya minnettarlık belirtisi. Çocuklarınız, benim yeğenlerim, benim yüzümü bile tanımıyorlar. Bana Demir El diyorsunuz, peki, işte size demir hüküm. Ay'dan son hediye. Güvenli bir hesaba, Ay'a tek yön yolculuk ücretlerinizi yatırdım. Eğer Corta Hélio parasını istiyorsanız, Corta Hélio parası için çalışmalısınız. Corta Hélio ile birlikte. Gelin yoksa bir daha size tek kuruş bile göndermeyeceğim.

Ay'a gelin. Gelin ve bana katılın. Gelin ve bir dünya yaratın, Corta hanedanlığını yaratın.

Ailemden bir kişi bile teklifi kabul etmedi.

Ben de onlarla irtibatı kestim.

Kırk yıldır hiçbiriyle konuşmadım.

Benim ailem burada. Corta Hanedanı.

Bunun acımasız olduğunu mu düşünüyorsun? Para; hiç önemli değil, hiçbiri bir daha asla fakir olmayacaktır. Tek kelime olmadan ya da hiç düşünmeden onlarla irtibatı kesmekle hata yaptığımı mı düşünüyorsun? Sana tüm eski bahaneleri sayabilirdim: Her şey müzakere edilebilir; çalışmazsan nefes alamazsın, Ay seni katılaştırır. Bu doğru, Ay seni değiştirir. Beni de öyle çok değiştirdi ki bir daha Dünya'ya dönersem akciğerlerim iflas edecekti, bacaklarım altımda bükülecekler di, kemiklerim pul pul ve kıymık halinde parçalanacaklardı. Ayrıca o üç yüz seksen bin kilometre de önemli. Evdekilerle konuşurken, cevap gelmeden önceki o iki buçuk saniyeyi duyuyorsun. Seni uzaklaştırıyor. Asla o boşluğu dolduramıyorsun. Bu, evrenin yapısı. Zor olan şey fizik kuralları.

Onları kırk yıldır hiç aklıma getirmemiştim. Ama şimdi düşünüyorum. Sık sık dönüp geriye bakıyorum; geçmişimdeki şeyler ben onları çağırmadan geliyorlar. Kendi kendime pişmanlığımın olmadığını söylüyorum ama var mı?

Şirketi bir arada tutan şeyin bu yıllar olduğunu düşünmeden edemiyorum; dışında olduğumdan çok daha fazla *sasuitin* içinde,

arazi araçlarına binip inerek, ekstraktörlere çıkıp inerek, Carlos'la o kabinin içinde sarılıp yatarak, içimden radyasyon geçerek...

Sana söylediğimden daha da ilerlemiş halde, Rahibe. Bunu bilen tek kişi Dr. Macaraeg. Lucas'ın Rahibe Manastırına gittiğini biliyorum: Durumumu biliyor ancak kapsamını bilmiyor. Beni dinle: bunlar örtmece. İlerlemiş, kapsam. Ben ölümü hissedebiliyorum, Rahibe. Onun küçük kara gözlerini görebiliyorum. Rahibe, Lucas ne derse desin, ne ile tehdit ederse etsin, ona bunu söylemeyin. Sadece uğraşacak, bir şeyler yapmaya çalışacaktır fakat yapabileceği hiçbir şey yok. O her zaman kendini ispat etmek zorunda. Ve ben onu çok üzdüm, onu çok feci üzdüm. Düzeltemeyecek kadar çok. Işık yavaş yavaş sönüyor.

Ama henüz sana Robert Mackenzie ile yaptığımız bıçak kavgasının hikâyesini bile anlatmadım!

Bu bir efsane. Ben bir efsaneyim. Belki duymamış olabilir misin? Bazen benden sonra geçen nesiller olduğunu unutuyorum. Unutmak değil, torunlarımı nasıl unutabilirim? Daha çok, o günlerden bu yana geçen zamana inanamıyorum; insanların bunu unutabilmelerine inanamıyorum. Ne günlerdi!

Kendi güvenlik görevlilerimizi işe alacak kadar paramız olduktan sonra Mackenzieler bizim malzemelerimize fiziksel saldırıyı kestiler. Şu Brezilyalı eski deniz subayı vardı; Brezilya artık bir deniz kuvvetini karşılayamayacağına karar verdiği zaman kovulmuş. Denizaltılarında bulunmuştu ve onun teorisine göre Ay'da savaş, denizaltı savaşının aynısıydı. Bütün araçlar ölümcül bir çevrede, basınç altında. Onu işe aldım. O hâlâ benim güvenlik müdürüm. Yalnız bir gözü pek saldırının savaşı sonlandıracağına karar verdik. Pota'ya saldırdık. Mackenzieler ve VTO, Ekvator Bir'i henüz yeni tamamlamışlardı; artık Pota nadir elementleri sürekli olarak arıtabilirdi. Bu, muhteşem bir başarıydı, hâlâ öyle. Corta Hélio'yu kurma yolculuğum sırasında Mackenzie Metallerinden ayrılıp, Vorontsov yol kraliçesi olduğumda, bunun bir parçası olduğumu unutmuştum. Planı Carlos tasarladı: *Ekvator Bir'e gizlice gireceğiz ve Pota'yı felce uğratacağız.* Masanın etrafındaki suratları hatırlıyorum: şok, şaşkınlık, korku. Heitor bunun yapılamayacağını söyledi. *Yapılabilir,* dedi Carlos. *Senin işin bana bunu nasıl yapacağımızı söylemek.*

Altı arazi aracı ile yaptık: üçerli iki takım. Saldırıyı, Mackenzie Metallerinin Xiaomi'ye yeni önemli bir nadir element sevkiyatına denk getirdik. Carlos ilk takımla gitti. Ben ikincideydim. Çok heyecanlıydı! İri kaslı *escoltalarla* dolu iki arazi aracı, biri de yıkım ekibi ile. Gerçekten de çok basitti. Pota'yı doğu Procellarum'da vurduk. *Escoltalar* dışarıyı çevrelediler; yıkım ekipleri aynı anda Pota'nın üçer kilometre yukarısından ve aşağısından saldırdılar. Bombaların patlayışını izledim. Raylar öyle yükseğe fırladılar ki yörüngeye gireceklerini sandım. Güneşi yakalayarak düştüklerini gördüm. Ay'da görebileceğimiz havai fişeklere en benzeyen şeydi. Herkes tezahürat yapıp haykırdı fakat ben yapamadım. Çünkü güzel, zekice bir mühendislik ürününün bir anda yok edilişini görmekten hoşlanmamıştım. Benim yerleştirmiş olabileceğim ray. Hoşlanmamıştım çünkü gururlanabileceğimiz bir şey inşa etmemiştik, yıkmıştık.

Planın en zekice kısmı, biz peşimizde Mackenzie Metallerinin araçlarıyla kaçarken, ikinci saldırımızın hattın yirmişer kilometre yukarı ve aşağısında gerçekleşmesiydi. VTO tamir ekipleri, Pota'ya daha yakın olan gedikleri yeniden inşa etmeden önce bunları onarmak zorundaydı. VTO ekiplerini bir saat içinde yetiştirebilse bile Pota bir haftalık bir karanlığa gömülecekti. Sevkiyat tarihini kaçıracaklardı.

Doğu Procellarum muharebesinden sonra Mackenzie Metalleri saldırıları Clavius Mahkemesine taşıdılar. Sanırım ben bıçaklar ve bombalarla yapılan savaşı tercih ederdim. Taktikleri değişebilirdi ancak stratejileri açık ve basitti: Yasal harçlarla Corta Hélio'yu kan kaybından öldür. Kontrat ihlali, telif hakkı ihlali, personel yaralama, kuruma zarar, bilgi hırsızlığı davalarıyla, saldırı günü Pota'da bulunan her bir mürettebat için ayrı ayrı zarar davalarıyla bize saldırdılar. Dava ardına dava, dava ardına dava. Davaların çoğu açılır açılmaz yapay zekâ ekibimiz tarafından yok edildi ama yok ettiğimiz her bir dava için onların yapay zekâ ekipleri on tane daha yaratıyorlardı. Yapay zekâlar verimlidirler, yapay zekâlar ucuzdurlar ama bedava değillerdir. Üzerinde anlaştığımız yargıçlar sonunda başka ciddiyetsiz dava açılmamasına ve Mackenzie Metallerinin akla yatkın bir başarı şansı olan, sağlam bir dava ortaya koymalarına karar verdiler. Öyle yaptılar. Adriana Maria do Céu Mão de Ferro

Arena de Corta'yı ekstraktör tasarımında Mackenzie Metalleri patentini kırk ayrı ihlalle suçluyorlardı.

Yapay zekâlar, avukatlar, yargıçlar uzun bir yargı sürecinde anlaştılar.

Ben anlaşmadım.

Bunun uzadıkça uzayabileceğini, Mackenzie Metallerinin bizim ihracatımıza karşı haksız uygulamayı durdurma davası açacaklarını, başımızdan savdığımız her bir dosya için yenisini hazırlayacaklarını biliyordum. Bizim ürünlerimizin kirlenmesini istiyorlardı. Benim ismimin ve ünümün toz olmasını istiyorlardı. Yerküredeki müşterilerimizin bizden çekinmelerini istiyorlardı. Kurulu, sağlam duran, ürünleri sevk edebilecek bir şirketle, Mackenzie Füzyon ile helyum-3 çıkarma girişimine biraz başlangıç parası yatırmayı düşünmeye yetecek kadar çekinmelerini istiyorlardı.

Bunu sert ve hızlı bir biçimde sonlandırmam gerekiyordu.

Robert Mackenzie'ye, ismen ve şahsen dövüşlü yargılanma için meydan okudum.

Hukuk ekibimin hiçbirine söylemedim. Helen'e söylemedim, Heitor'a söylemedim. Gerçi ondan bana bıçaklarla ilgili bir şeyler öğretmesini istediğim zaman tahmin etmiş olmalı. Carlos'a söylemedim.

Adlandıramadığımızın ardında kızgınlık, öfke ve daha da derin hiddet vardır. Solgun, çok saf ve çok soğuktur. Hristiyan tanrısının günahlara karşı olan hissiyatının bu olduğunu düşünüyorum. Ne yapacağımı anladığı zaman Carlos'un içinde bunu gördüm.

Sona erdirecek, dedim. *Kesin olarak.*

Ya bir zarar görürsen? dedi Carlos. *Ya ölürsen?*

Corta Hélio ölürse, ben de ölürüm, dedim. *Sence elimizi kolumuzu sallayarak gitmemize izin verecekler mi? Mackenzieler üç kez intikam alırlar.*

O gün Ay'ın yarısı mahkeme arenasındaydı ya da bana öyle geldi. Dövüş alanına geldim ve tek gördüğüm yüzler, yüzler, yüzler oldu, bütün etrafım, en yukarılara kadar. Tüm o yüzler ve koşu şortu, kısa bir üst ve elimde ödünç bir *escolta* bıçağı ile ben.

Korkmuyordum, bir parça bile.

Yargıçlar Robert Mackenzie'yi çağırdılar. Yargıçlar Robert Mackenzie'yi tekrar çağırdılar. Avukatları yanlarına çağırdılar. Mahkeme arenasının ortasında, elimde bir başka kadının bıçağı ile durdum. Bütün o yüzlere baktım. Onlara sormak istedim: *Buraya neden geldiniz? Neyi görmeye geldiniz? Zaferi mi kanı mı?*

"Sana sesleniyorum, Robert Mackenzie!" diye bağırdım. "Kendini savun!" Bir anlığına, arenada mutlak sessizlik oldu. Robert Mackenzie'ye tekrar seslendim. Ve üçüncü defa, "Sana sesleniyorum, Robert Mackenzie, kendini, ismini, şirketini savun!"

Ona üç kez seslenmiştim ve sonunda dövüş alanında tek başıma duruyordum. Ve sonra mahkemede curcuna koptu. Yargıçlar bağırarak bir şeyler söylüyorlardı fakat curcuna içinde kimse bir şey duyamıyordu. Omuzların üstüne kaldırılmış, Clavius Mahkemesinden dışarıya taşınmıştım. Bıçak hâlâ elimde gülüyor, gülüyordum. Corta Ekibinin üs kurduğu otele gidene dek de elimden bırakmadım.

Carlos gülsün mü kızsın mı bilmiyordu. Ağladı.

Biliyordun, dedi.

Başından beri, dedim. *Bob Mackenzie asla bir kadınla dövüşemez.*

On gün sonra Clavius Mahkemesi, dövüşlü yargılanma davalarına vekil dövüşçüleri kabul etmek için bir süreç başlattı. Mackenzie Metalleri yeni bir dava açmaya çalıştı. Ay'daki hiçbir yargıç buna yanaşmıyordu. Corta Hélio kazanmıştı. Ben kazanmıştım. Robert Mackenzie'ye bıçak dövüşü için meydan okumuştum ve kazanmıştım.

Ve şimdi kimse bunu hatırlamıyor. Ama ben bir efsaneydim.

Ölüm ve seks, öyle değil mi? İnsanlar cenazelerden sonra sevişirler. Bazen de cenaze sırasında. Bu, hayatın narası. Daha fazla bebek yapın, daha fazla hayat yapın! Hayat, ölüme verilen tek cevap.

Bob Mackenzie'yi mahkeme arenasında yenmiştim. Bu ölüm değildi – o gün değildi – ancak benim zihnimi harika bir şekilde odaklamıştı. Corta Hélio emniyetteydi. Artık hanedanı kurma zamanı gelmişti. Sana şunu söyleyeyim; elinde bıçağınla mahkeme arenasından taşınmaktan daha iyi bir afrodizyak yok. Carlos ellerini benden çekemiyordu. Çılgın gibiydi. Tam bir seks makinesiydi. Biliyorum, yaşlı bir kadının bu tür şeyler söylemesi uygun değildir.

Ama öyleydi: seks delisi. Ölümcüldü. Ve insafsız. Ve hayatımın en harika zamanlarıydı, arkama yaslanıp, evet güvendeyim, diyebildiğim tek zaman. Bunun üzerine elbette, *hadi bebek yapalım*, dedim.

Derhal *madrinhalarla* mülakat yapmaya başladık.

Kırk yaşındaydım. Çok fazla uzay boşluğu içmiştim, çok fazla radyasyon yutmuştum, deniz dolusu toz solumuştum. Normal, sağlıklı bir hamilelik geçirebilmek bir yana, işlerin orada hâlâ yolunda olup olmadığını tanrılar bilirdi. Çok fazla belirsizlik. Planlanıp düzenlenmiş çözümlere ihtiyacım vardı. Carlos da benimle aynı fikirdeydi: taşıyıcı anneler. Ücretli vekil anneler, kiralık rahimlerden çok daha fazlası. Onların ailenin bir parçası olmasını istedik. Bizim zaman ayıramayacağımız ya da dürüst olmak gerekirse istemediğimiz bebek bakımını üstlenmelerini bekliyorduk. Bebekler meşakkatlidir. Çocuklar ancak beş yaşından sonra insan olmaya başlarlar.

Ivete'yi bulmadan önce otuz genç, zinde, sağlıklı, doğurgan Brezilyalı kadınla mülakat yapmış olmalıyız. Siz Rahibelerle temasa geçişim bu şekilde oldu. Brezilyalılar topluluğu bana, *Mãe* Odunlade ile konuş demişti. Onda Ay'a gelen her Brezilyalının ve birkaç Arjantinli, Perulu, Uruguaylı, Ganalı, Fildişi Sahilli, Nijeryalının soy ağacı, kalıtım bilgileri, tıbbi geçmişleri vardır. Seni doğru yönlendirir. Öyle de yaptı ve ben de onun hizmetlerini ödüllendirdim. Zaten hikâyenin sonunu biliyorsun.

Biz kontratı hazırladık, onun yasal sistemleri üstünden geçti, *Mãe* Odunlade tavsiyeler verdi ve anlaştık. Biz zaten embriyolar üstünde çalışmaya başlamıştık; birini seçtik ve Ivete'ye bunu nasıl yapmak istediğini sorduk. Doğrudan tıp merkezine gidip embriyonun yerleştirilmesini mi isterdi yoksa benimle veya Carlos'la veya her ikimizle birlikte seks yapmak mı isterdi? Bunu daha kişisel, daha duygulu ve daha sıkı bağlı hale getirmek için.

Queen of the South'ta bir otelde iki gece geçirdik. Sonra embriyo yerleştirildi. Hemen tuttu. *Mãe* Odunlade *madrinhaları* iyi seçmişti. Ivete bizimle birlikte João de Deus'a geldi. Ona kendi evini verdik, tam zamanlı tıbbi destek sağladık. Dokuz ay sonra Rafa doğdu. Dedikodu siteleri fotoğraflar ve coşku doluydu – fotoğraf hakları Ivete'nin ücret paketinin içindeydi – ancak tezahüratlar hiç sıcak

değildi. Kınanma kokusunu alabiliyordum. Vekil anneler; kiralık rahim. Hepsi de Queen'de bir otelde çılgın seks dolu bir hafta sonu geçirirlerdi. Üçlü, bilirsin.

Rafa meme emmeyi daha yeni bırakırken ben çoktan bir sonrakini planlamaya başlamıştım. Carlos ve ben yeni bir *madrinha* aramaya başladık. Aynı zamanlarda ben de buranın ilk hayallerini görmeye başladım. João de Deus aile kurmaya uygun bir yer değildi. Şimdi burada çocuklar var fakat o zamanlarda bir sınır kasabasıydı, bir maden kasabasıydı, boş, taşlık ve kırmızı kanlı. Achi'nin bana veda hediyesini hatırladım. Bambu tüpü kolaylıkla buldum – Achi gideli on sene olmuştu. Ne kadar da çabuk! Şelaleler ve taş yüzler; ayın kalbine oyulmuş bir bahçe. Sanki Achi geleceği görmüştü veya benim kalbimin içini. Ay bilimcileri görevlendirdim; milyarlarca yıllık bir jeot gibi kayanın içine saklanan bu yeri buldum. Bir saray, bir çocuk, gelmekte olan bir çocuk daha, hep birlikte Meridyen Tıp Merkezinde. Bir iş ve bir isim. Sonunda Demir El olmuştum.

Sonra Carlos öldürüldü.

Ne dediğimi duydun mu? Carlos ölmedi. Öldürüldü. Kasıt vardı. Bir amaç ve kötü niyet vardı. Hiçbir şey kanıtlanmadı ama ben onun öldürüldüğünü biliyorum. Öldürüldü. Ve kimin yaptığını biliyorum.

Özür dilerim. Aşırı duygusallaşıyorum. Çok uzun zaman oldu – hayatımın yarısı onsuz geçti fakat onu çok net görüyorum. Geliyor, yanı başımda duruyor: teninin dokusunu görebiliyorum – korkunç bir teni vardı; kokusunu alabiliyorum – çok belirgin, çok kişisel bir kokusu vardı, şeker gibi tatlı. Tatlı kokulu şeker adam. Çocukları da ona çekmiş: tatlı ter. Onu duyabiliyorum, burnundan nefes aldığı zaman çıkardığı o ıslık sesini duyabiliyorum. Ufalanmış dişi. Her şeyi en ince detaylarıyla görüyorum ve yine de gerçek gelmiyor. Benim için Rio kadar gerçek dışı. Hiç orada yaşamış mıydım? Ayak parmaklarımı okyanusta sallamış mıydım? Çok kısa bir süre birlikte olmuştuk. Ben üç hayat yaşadım: aydan önce; Carlos; Carlos'tan sonra. Üç hayat da birbirinden öyle farklı ki benimlermiş gibi gelmiyor.

Bunun hakkında konuşmak benim için hâlâ çok zor. Affetmedim. Bu düşünceyi anlamıyorum bile; neden aslında hissettiğim şeyi

hissetmeyi kesmek zorundayım, neden haksızlığı maruz görmek zorundayım? Neden ona yapılan kötülüklerin hepsini alıp, *Bunların hiçbir önemli değil Carlos, ben affettim*, demek zorundayım? Dini saçmalıklar. Affedicilik, Hristiyanlar içindir ve ben Hristiyan değilim.

Yeni Mare Imbrium arazisinde beş günlük denetimden dönüyordu. Montes Caucasus'ta arazi aracı kontrolsüz bir basınç azalması yaşadı. Kontrolsüz basınç azalması, bu ne demek anlıyor musun? Bir patlama. Bu kırk yıl önceydi ve mühendisliğimiz şimdiki kadar iyi değildi. Ama o zamanda bile arazi araçları sağlamlardı; arazi araçları dayanıklılardı. *Kontrolsüz basınç azalması* yaşamazlardı. Sabote edilmişti. Küçük bir aygıt, iç basınçlandırma geri kalan işi hallederdi. Vorontsov kurtarma aracıyla gittim. Arazi aracı beş kilometrelik bir alana saçılmıştı. Karbon geri dönüşümüne yetecek bir parça bile yoktu. Sesimi duyabiliyor musun? Sesimi ne kadar düz ve odaklı tuttuğumu, kelimelerimi bir alet seçer gibi hassas ve amaca uygun seçtiğimi duyabiliyor musun? Carlos hakkında konuşabilmemin tek yolu bu. Oraya bir işaret koydum; lazer kesim titanyumdan bir sütun. Asla paslanmayacak, asla rengi kaçmayacak, asla eskimeyecek veya tozlanmayacak. Orada ebediyete kadar kalacak. Bu doğru, sanırım. Yeterince uzun.

Carlos Matheus de Madeiras Castro'yu sen öldürdün, Robert Mackenzie. Seni itham ediyorum. Bekledin, sabrettin ve bana en çok nasıl acı vereceğini buldun. En sevdiğim şeyi yok ettin. Benden üç kez intikam aldın.

Üç ay sonra Lucas doğdu. Onu hiçbir zaman Rafa'yı sevdiğim kadar sevmedim. Sevemedim. Carlos'umu almışlar, Lucas'ı vermişlerdi. Adil bir alışveriş gibi görünmüyordu. Bu doğru değildi, adil değildi ancak insan kalbi çok nadir adil olurdu. Fakat yatağının üstünde, babasının katilinin fısıldanan ismini duyan Rafa'ydı; o gölgenin içinde, kalbinde nefretle büyüyen oydu. Corta darbesi. İsimlerimizle başlar ve biteriz.

Rafael, Lucas, Ariel, Carlinhos: küçük Carlos. Wagner. O oğlana karşı iyi olamazdım. Kafamızın içinde fikirler vardır. Bir ömür geçtikten sonra çevremize baktığımızda, bunların dogmalaştığını görürüz. Ve Ariel... Ben neden... Anlamsız. Bir kere mühendis

olduysan, her zaman mühendissindir. Yaşamların çözülmeleri gereken birer problem olmadıklarını anlamam ömrümü aldı. Beni en gururlandıran başarılar, çocuklarımdır. Para – burada parayı neye harcayabiliriz? Daha hızlı bir baskı makinesi mi, daha büyük bir mağara mı? İmparatorluk mu? Dışarıda sadece toz var. Başarı mı? Bilinen herhangi bir maddenin en kısa yarı ömrüne sahiptir. Ama çocuklarım: Sence on bin yıl ayakta kalacak kadar sağlam inşa etmiş miyimdir?

Yemanja okyanusta gümüş bir yol açtı ve ben de Ay'a varana dek o yolda yürüdüm. Orixalarda sevdiğim şey, onların özgün bilgelikleri: Çok fazla şey sunmuyorlar. Kutsallık yok, cennet yok, sadece bir fırsat, tek bir kez verilen. Onu kaçırırsan bir daha asla gelmez. Onu kap ve yıldızlara kadar yürü. Bunu seviyorum. Benim *mamãem* bunu anlamıştı.

Hikâyem şimdi bitti. Geri kalan her şey tarihten ibaret. Ama biliyor musun? Ben ortalama değildim. Dışarıdaki Jane değildim. Ben *olağanüstüydüm*.

Rahibe, özür dilerim. Yemanja acil çağırıyor.

ON

João de Deus'un yirmi kilometre dışında ilk güvenlik hattından geçersiniz. Trende, otobüste, arazi aracında olabilirsiniz, belki BALTRAN kapsülünün içinde Fecunditatis 27'e gidiyor olabilirsiniz ama aracınız, yolcu beyannameniz ve siz Corta güvenlik yapay zekâları tarafından incelenir. İlk hat o kadar belirsizdir ki, onu aştığınızı bile bilmezsiniz. Takılmadığınız sürece.

İkinci güvenlik hattı bir çizgi değil, bir seviyedir, João de Deus'un bütün prospektlerini ve seviyelerini, bütün kaldırımlarını ve asansörlerini, bütün kanallarını, borularını ve bacalarını kaplayan bir alan. Sürünen, tırmanan, uçan, devasa tünel kazıcılardan böcek boyutlu keşif dronlarına kadar robotlar. Sadece robotların sahip oldukları gözler, kulaklar, duyular; dışa dönük, tetikte, nişan almış.

Üçüncü çember, güvenlik personelleri, biyolojik silahlı veya makineli suikastçılar öldürme mesafesine gelmeden onları aşağı indiren, jilet gibi takım elbiseli ve ondan daha keskin bıçaklı, uzun menzilli silahlı kadınlar ve erkekler. Zehirler, hava araçları, şok tabancaları, hedefli böcekler. Heitor Pereira özgürce ve hoyratça harcama yapmıştı. Onun cephaneliği, Ay'ın en iyisiydi.

Bu güvenlik çemberlerinin ortasında, Nossa Senhora Aparecida Tıp Merkezi'nin yoğun bakım ünitesinde, Ariel Corta uyutuluyor.

Ay'ın dört bir yanındaki Cortalar gelmişler, oradalar. Doktorlar, ailenin yoğun bakım ünitesine girişlerine izin vermemekte kesin kararlılar. Görecek bir şey yok. Hayat destek karyolasında güzel bir kadın, hortumlar ve kablolar bağlı, robot sensörler ve tarayıcılar vücudunun üstünde Hint dansı *mudraları*[35] gibi zikzaklar yapıyorlar.

35 Mudra: Hinduizm ve Budizm'de sembolik el hareketleri ve jestler

Beijaflor başının üstünde süzülüyor. Adriana saltanatını João de Deus'a taşımıştı. Corta Hélio, yoğun bakım ünitesinin üst katındaki odaları talep etmişti. Orada kalanlara iyi tazminatlar ödenmişti; ihtiyacı olanlar başka tıp merkezlerine, mümkün olan en iyi bakıma Corta imkânlarıyla taşınmışlardı. Boa Vista çalışanları mobilyalar, kumaşlar, yiyecekler bastırmışlardı. Basın ve dedikodu siteleri tıp merkezinin dışında kamp kurmuşlar. Heitor Pereira şimdiden otuz casus dron yakalamış halde.

Koruyucuları onlara saldırının ayrıntılarını ve zararı anlatmışlardı ancak Cortalar bunları birbirlerine tekrarlayarak, yineleyerek, yeniden söyleyerek rahatlıyorlar ve güvenli hissediyorlar. Bir suikastçının duası.

"Kemik bıçak," diyor Adriana Corta.

"Tarayıcıları öylece geçerek içeriye getirmiş," diyor Rafa. Doğrudan Twé'den gelmişti; BALTRAN'la üç atlayış. Derli toplu; balistik ulaşımın rezilliklerine rağmen bakımlı, giysileri, ayakkabıları, saçları kusursuz. "Hiç kimse görmemiş."

"Model, çevrimiçi ağda yaygın olarak bulunuyor," diyor Carlinhos. Crises Denizindeki ufak çaplı savaştan çıkıp on iki saatlik yolu arazi aracıyla geldi. Alışık olmadığı gömleğin ve ceketin içinde kaşınıyor. Bunaltıcı yakayı gevşetmeye çalışıyor. "Benim mürettebatımın yarısında vardı. Bir iki sene önce modaydı. Şablon olarak kendi DNA'nı kullanıyordun."

"Kindar bir davalı," diyor Adriana.

"O kadar da uzak ihtimal değil," diyor Lucas.

"Saçma," diye tıslıyor Adriana. "Kötü bir boşanmanın sonuna geldiysen, bunun hıncını avukatından çıkarmazsın, eski eşinden çıkarırsın."

"Hikâye inandırıcı," diyor Lucas. "Barosso – Rohanni davası. Davaya Clavius Mahkemesi bakıyor. Müzakerelerde başarılı olamadılar ve mahkemeye gittiler. Ariel onları parçalara ayırdı."

"Yine de partiye davetliydi," diyor Adriana. Saçma. Saçma.

Henüz kimse aleni olanı dillendirmemişti, Ariel tehlikeden kurtulana kadar da dillendirmeyeceklerdi. Ay'ın geri kalanı söylentilerle, taşkınlıklarla ve çevrimiçi ağ rezillikleriyle çalkalanabilirdi.

"Peki, Wagner nerede?" diye soruyor Adriana.

"Queen," diyor Carlinhos. "Bir şey buldu."

"Bizden biri olmak istiyorsa, burada olmalı."

"Bir kere daha denerim, *Mamãe*,"

Ama Lucas'ın kaşı havaya kalkıyor ve *bunu konuşacağız* dercesine kardeşine bir bakış atıyor.

Dr. Macaraeg burada, diye bildiriyor bütün koruyucular.

Ariel'in doktoru açık kapıda duruyor, ona bakan Corta kalabalığından çekiniyor. Toplantı masasının bir ucuna oturuyor. Aile masanın diğer ucunda bir araya geliyor.

"İyi değil," diyor Dr. Macaraeg. "Durumunu stabilize ettik ancak çok fazla kan kaybetmiş. Çok fazla kan. Sinirlerde de hasar var. Bıçak, omuriliğin bir kısmını kesmiş. İşlev kaybı olmuş."

"İşlev kaybı mı?" Rafa yaygara koparıyor. "Bu ne demek? Burada bir robottan söz etmiyoruz. Annem Ariel'e neler olduğunu bilmeli."

Dr. Macaraeg gözlerini ovuşturuyor. Bitkin bir halde ve Rafael Corta'nın faydasız huysuzluğundan daha az ihtiyaç duyduğu başka bir şey yok.

"Bıçak, omuriliğinin L5 kesit bölgesinde B kategorisinde lezyona neden olmuş. B kategorisinde, motor işlevler kaybedilir. Duyusal işlevler kalır. L5 bölgesi ayaklarımızın, bacaklarımızın ve pelvis bölgesinin motor kontrolü ile bağlantılıdır. Bu kaybedildi. Ayrıca bağırsak ve idrar torbası kontrolünde de kayıp var."

"Bağırsak ve idrar kesesi kontrolü derken, ne demek istiyorsun?" diyor Rafa.

"Tutamama. Bir kolostomi sistemi yerleştirdik."

"Yürüyemeyecek," diyor Carlos.

"Omurilik felci. Kız kardeşinizin belden aşağısı tamamen felç olmuş. Ayrıca şiddetli kan kaybı nedeniyle olası bir beyin hasarından da endişeleniyoruz."

Carlinhos bir umbanda küfürü mırıldanıyor.

"Teşekkür ederiz, Doktor," diyor Adriana Corta.

"Ne yapabilirsiniz?" diye soruyor Rafa.

"Ariel'in durumu stabilize olur olmaz kök hücre terapisine başlayacağız. İyi bir başarı yüzdesi var."

"Anlamıyorum: iyi bir başarı yüzdesi mi? Kojo Asamoah'ın iki ay içinde yeni bir ayak parmağı olmuştu," diyor Lucas.

"Yeni bir ayak parmağı oluşturmak ve omurilik sinirlerini onarmak arasında büyük bir fark var. Bu, hassas bir süreç."

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor Adriana.

"Bir sene alabilir."

"Bir sene!" diyor Rafa.

"Belki sekiz ay, eğer nakil ilk seferinde tutarsa. Sonra iyileşme süreci, motor sistemleri kullanmayı yeniden öğrenme, sinir yollarının uyarılması var. Bunu aceleye getiremeyiz. Hassas bir iş. Herhangi bir hata geri döndürülemez."

"Toplamda bir sene," diyor Lucas.

"İhtiyacınız olan her şeyi size temin ederiz," diyor Adriana. "Ekipman, Dünya'dan yeni teknikler, herhangi bir şey. Ariel'in ihtiyacı olan her şey."

"Teşekkür ederiz fakat bizim tıbbi teknolojimiz, Dünya'dakilerden daha ileri. Elimizden gelen her şeyi yapacağız, Sinyora Corta. Her şeyi."

"Elbette. Teşekkür ederiz, Doktor." İkinci *teşekkür ederiz*, gitmesine izin verme anlamında.

Adriana oğullarına dönüyor. "Rafa, Carlinhos, sakıncası yoksa? Lucas ile özel konuşmam gerek."

"Bunun beni etkilemediğini söylersem bir aptal ve yalancı olurum," diyor Lucas, oda boşalınca.

"Buna hayranlık duymamı mı bekliyorsun?"

"Hayır. Bu menfur bir saldırı ama iyi bir iş. Fakat benim aklımı en çok kurcalayan konu bu değil. Düğün, *Mamãe*. Nikâh müzakeresi için Ariel olmadıkça, Mackenzieler Lucasinho'yu çiğ çiğ yerler."

Lucas annesinin bu yeni bakış açısını kavramaya çalıştığını görüyor. Tıpkı bir dönüş yapmak için bütün araziyi dolaşmak zorunda kalan bir ekstraktör gibi. Bir zamanlar bir dansçı gibi dönmüş olmalı. Kıvrak zekâ ve idrak. Bu hanedanlık evliliği, onun

Amanda Sun ile paylaştığı uzun tuzak gibi olmayacaktı. Ariel bir anlaşma düzenleyecekti. Kariyerinin en iyi evlilik kontratı. Lucas hâlâ Lucasinho'ya söylememişti. Kontrat hazırlanana dek söylemeye niyeti yoktu. Ama şimdi çocuk Meridyenden gelmek üzere ve Lucas yaklaşan sohbetten ölesiye korkuyor.

"Ne yapabiliriz?" diye soruyor Adriana. Lucas annesinin sesindeki bitkinliği ve kararsızlığı duyuyor.

"Zaman kazanmak için oyalayabiliriz."

"Mackenzieler buna asla izin vermezler."

"Birini bulmaya çalışırım. Ariel'in kontratlarını Beijaflor yönetiyor."

"Evet," diyor Adriana ancak Lucas onun düşüncelerinin alt kattaki odaya gittiğini görebiliyor. "Lucasinho için elimizden geleni yapacağız."

"*Mamãe*, Ariel için üzülüyorum, gerçekten üzülüyorum ama şirket…"

"Sen şirketle ilgilen, Lucas. Ben Ariel ile ilgileneceğim…"

"Merhaba."

"Merhaba."

Carlinhos tıp merkezlerinin çok cömertçe sundukları bekleme süresini geçirmek üzere yiyecek, çay ya da herhangi bir şey bulmak için koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Marina, Heitor Pereira'nın onu sorguladığı odadan dışarıya fırlıyor; peş peşe sorular, sorular, sorularla dolu üç saat. Ayrıntılar. Hatırlananlar. Tekrar anlat, anlat, anlat. Saldırıya ışık tutacak, göze çarpan herhangi bir şey, çevresel bir ayrıntı. Marina yorgun ve bitkin.

Diğer koruma görevlileri geldiklerinde saldırgan çoktan ölmüş, ölmüş, ölmüştü. Biri elektronik sigarayı zorla yumruğunun içinden almıştı. Biri onu kan gölünün içinden çekip uzaklaştırmıştı. İlk önce robotlar gelmişti; tavanda seğirterek, havalandırmaların üstünde süzülerek. Kan kaybından mavileşen Ariel Corta'yı tahlil etmişlerdi, kollarına hortumlar ve kablolar takmışlardı, vücudundaki kesiklere kompres yapmış ve dikmişlerdi, suni kan basmışlardı, onu tedavi pozisyonuna getirmişler ve insan doktorları çağırmışlardı. Beijaflor'un acil bir kontratla tuttuğu serbest çalışan bir güvenlik

ekibi partiyi boşaltmıştı. Corta Hélio kendi kaynaklarını getirmişti. Aquarius Mıntıkası yüzey kapısına Vorontsov ay gemisi yanaşıyordu. Ariel João de Deus'a nakledilecekti. Soru yoktu. Kiralık güvenlik görevlileri ay gemisine kadar sedyeye ve tıbbi ekibe eşlik etmişlerdi. Marina onların yörüngesinde sürüklenmişti, kan lekeli bir uydu. Daha önce hiç ay gemisine binmemişti. Gürültülü bir şeydi. Her şey sallanıyordu. Kendini Carlinhos'un toz motorlarındaki kadar bile güvende hissetmemişti. Yirmi dakikalık uçuşun tamamında midesi bulanmıştı. Sonra Nossa Senhora da Gloria Merkezinin asansörüyle aşağıya indiği sırada sessizce köşeye kusarken, bulantının nedeninin elbisesindeki kan kokusu olduğunu anlamıştı.

Heitor Pereira onu kapıda yakalamış ve hızlıca acil müdahale ekibinden uzaklaştırmıştı. Etrafta dönen vücutların arasından, omuzların üstünden anneyi ve erkek kardeşleri görmüştü.

Bana her şeyi anlat.

Her yer kamera doluydu.

Bilmeliyiz. Her şeyi.

Onun lanet olasıca hayatını kurtardım.

"Şey, elbisen."

Marina'nın üstünde hâlâ Jacques Fath var. Kurumuş kandan sertleşmiş, demir ve ölüm kokuyor.

"İzin vermediler..." Marina hareket etmeyi bırakıyor. Olayların, seslerin, yüzlerin momentumları onu yere devirmekle tehdit ediyorlar. Yorgunluktan, şoktan ve vertigodan başı dönüyor.

"Hadi, sana bir şeyler ayarlayalım."

Büyük baskı makineleri tıbbi ekipmanlara veya Corta Hélio mobilyalarına bağlanmışlardı ancak tıp merkezinin çayhanesinin arkasında küçük genel bir baskı makinesi var. Müşteriler kanlara, Corta'ya bakıyorlar.

"Bana bakmayı kesin!" diye bağırıyor Marina. "Bana bakmayı kesin!" Silici, Marina'nın elbisesini almayı reddediyor. *Kirlenmiş malzeme*, diye bildiriyor Hetty. *Lütfen Zabbaleen ile kontrat yaparak geri dönüştürün.*

"Al." Marina baskı makinesini beklerken, Carlinhos ona çay ikram ediyor. Günlük, klasik: kapüşonlu kazak ve tayt. Alçak

topuklu ayakkabılar.

"İzin verir misin?" Marina omuz askılarını çözüyor.

"Seni daha önce de görmüştüm," diye şaka yapıyor Carlinhos.

"Bana bir saniye izin verir misin?" Burada şakalara, laubaliliklere yer yok.

Elbise derisine yapışmış. Marina, kabuklanan kanı çözmek için kumaşı soğuyan çay ile ovuyor. İç çamaşırları sırılsıklam oluyor. Her şeyi çıkartıyor, orada, çayhanenin arkasındaki bölmede; hepsinden kurtuluyor. Kendi kokusunu alabiliyor. Marina öğürüyor. Eğer şimdi kusarsa bir daha asla duramaz. Yeni basılmış tayt ve kapüşonlu kazak, teninin üstünde manevi bir temizlik hissi veriyorlar.

"Hadi."

Carlinhos Marina'yı kolundan tutuyor ve Marina da onun kendini dokuzuncu kattaki sessiz bir odaya götürmesine izin veriyor. Kanepeler, sahte kürkten örtüler, yayılmak ve kıvrılmak için bir yer.

"İçki?"

Carlinhos'un iki elinde de Mavi Ay var.

"Sen nasıl…" diye ağlıyor Marina. "Özür dilerim, özür dilerim."

Carlinhos onun yanına oturup, yayılıyor. Marina büzülmüş, kollarıyla dizlerini sarmalıyor.

"İyi yaptın."

"Sadece yaptım. Hepsi bu. Düşünmedim. Düşünecek bir şey yoktu. Sadece yaptım."

"Bazen bir şey yönetimi ele alır. Vücut değil, ruh değil, başka bir şey. Belki içgüdü ama biz bununla doğmayız. Bunu karşılayan bir kelime olduğunu düşünmüyorum. Anlık ve saf bir şey. Saf eylem."

"Saf değil," diyor Marina. "Buna saf deme. Onu görebiliyorum, Carlinhos. Şaşkın görünüyordu. Bu, onun beklediği son şeydi. Sonra sinirlendi. Öleceği ve planının işe yarayıp yaramadığını göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştı. Onu hâlâ görebiliyorum."

"Yapman gereken şeyi yaptın."

"Sus, Carlinhos."

"Yapman gereken şeyi yaparsın. Saflıktan bahsederken bunu kastediyordum. Bu, gereklilik."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Carlinhos."

"İyi yaptın."

"Bir adam öldürdüm."

"Ariel'i kurtardın. Ariel'i öldürebilirdi."

"Şimdi değil, Carlinhos!"

"Marina, ne hissettiğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor Marina ve sonra nefesi kesiliyor çünkü doğrular gözlerde, kaslarda hatta ter kokusunda yatıyor; bilinçsiz doğruları içtenlikle okuyabiliriz. "Biliyorsun. Ah tanrım, biliyorsun. Benden uzak dur, uzak dur. Üstündeki kan kokusunu alabiliyorum."

Marina Carlinhos'u itiyor. Moonbeam kasları onu sertçe duvara itiyor, bereleyecek kadar sert.

"Marina..."

"Ben senin gibi değilim!" diye bağırıyor Marina. "Ben senin gibi değilim." Sonra kaçıyor.

Kurt, yalnız bir avcı değildir. Ancak Wagner Corta öyle. Wagner iki yaradılışı hakkında sürü arkadaşlarında olmayan bir gerçeği keşfetti: Wagner onlar gibi dünyevi hayattan kurtluğa ve oradan yine geriye değişmiyor. İki Wagner Corta var, aydınlık ve karanlık, her biri ayrı ve farklı benlikler, kendi kişilikleri ve özellikleri, becerileri ve yetenekleri var. Dünyevi Wagner Corta on iki yaşında Boa Vista'nın güneş kubbesinde ölmüştü. Hayata kurt ve karanlık olarak devem etmişti.

Falcon Batı 73. Caddenin omuz atan kalabalığının içinde kıvrılarak ilerliyor. Koruyucusu da benzer bir şekilde Queen of the South'un güvenlik ağının derinliklerinde ilerliyor. Jake Sun'u takip etmesini sağlayan korsan programı kodlamak için saatlerce çalışmıştı. Adamı, alışkanlıklarını, ritüellerini, şablonlarını, öngörülebilirliklerini gözlemleyerek günlerini geçirmişti. Rafa aramıştı, tekrar ve tekrar: Ariel, Ariel bıçaklanarak ciddi bir şekilde yaralandı. João de Deus'a gel. Şimdi. Wagner bunu bir kenara itmeli, odaklanmalı. Ava konsantre olmalı.

Jake Sun bir blok ileride, bir seviye aşağıda, Taiyang Arena'daki maçtan dönüyor. Kaplanlar 34, Moços 17. Bir hezimet daha. Rafa'nın

Oğlanları için korkunç bir sonuç. Rafa'nın düşünecek çok şeyi var. Taraftarların keyfi yerinde. Jake Sun arkadaşlarıyla şakalaşıyor; mutlu, rahat, içinde kuşku yok. Wagner onu kolaylıkla alt edebilir. Arkadaşları ona içki içmeyi, yemek yemeyi teklif ediyorlar. Jake reddedecek. Queen of the South'taki aşkı Zoe Martinez'le ayarlanmış bir buluşması var. İşte orada, 33'e inen asansöre binecek. Wagner bir seviye arkada ona paralel kabinle aşağıya iniyor. Zoe Martinez'in evi 33'ün arka sokaklarından birinde, karanlık ve ıssız. Wagner adımlarını sıklaştırıyor ve kurbanına yaklaşıyor. Av, sessiz bölgeye giriyor.

"Jake Tenglong Sun."

Jake dönüyor ve Wagner Corta'nın elindeki bıçağı görüyor. Bir yansıma oluyor, Wagner'in şimdiye kadar hiç hissetmediği kadar büyük bir acı ve kendini kaskatı yerde buluyor. Her kasını lime lime etmek üzere vücuduna eller giriyor. Sırt üstü döndüğünde kendine doğrulan bıçağın ucunu görüyor. Sun korumaları.

"Kendini çok belli ediyorsun, Küçük Kurt." Jake Sun'un elindeki şok tabancasından kıvılcımlar çıkıyor. "Muhteremler senin geldiğini bir hafta önce görmüşlerdi. Çok fazla yaklaştın. Bunun için özür dilerim."

Dar sokak uğultuyla çınlıyor. Sun katillerinin dikkatleri bir an için dağılıyor. Bir an yeterli. Karartılar balkonlardan düşüyor, kapılardan fırlıyor, bir seviye aşağıdaki parmaklıklardan sıçrıyorlar. Vücutlar yere düşüyorlar, bir bot bir kafanın yanına vuruyor. Gözüne bir bıçak saplanmak üzereyken Wagner yuvarlanarak kurtuluyor. Bıçağın ucu caddenin yumuşak yüzeyinde sıkışıyor. Bir kadın güvenlik görevlisinin bıçağı oradan kurtarıp Wagner'in boğazına dayaması bir saniyesini alıyor. Bir el Wagner'i tutuyor ve kendine çekerek kurtarıyor, onu doğrultuyor. İki Sun katili yerde, az sayıda geri kalanlar ise kaçarken Jake Sun'u çevreliyorlar.

"İyi misin?"

Wagner'in her yeri iğnelenirmişçesine acıyor fakat görebiliyor ve konuşabiliyor. Isırmayı seven Irina. Sasha Ermin. Magdalena sürüsü.

"Hadi git, git," diyor Sasha Ermin. Sürü Wagner'i caddede koşturuyor. Wagner'in her yeri uyuşmuş, kaşıntılı. Kendine kızgın.

"Siz yavrukurtların sürü olma hakkında öğrenecekleri çok şey var," diyor Irina. "Başınızın üstünde sürekli Dünya'nın olmasına çok alışıksınız. Dünya karanlığa büründüğünde kurt olmayı bırakmıyorsunuz." Ama farklı görünüyor, farklı kokuyor, saçları farklı, standart spor bir kıyafet giymiş; onun bir kurt olmadığını söyleyen binlerce fark.

"Sana saldırmak için yumuşakların dışarıya döküldüklerini duyduk," diyor spor kıyafetli, koşu ayakkabılı uzun boylu, kaslı bir adam. Wagner onun tek eliyle bir parmaklıkta sallanıp saldırgan kadını böbreklerine bir tekmeyle yere serdiğini görmüştü.

"Teşekkür ederim," diyor Wagner. Yavan olsa da bundan daha doğru bir söz yok.

"İnsanların kendileri için daima herkesten daha iyi bir yolu olmalı," diyor Sasha. "Sürü evinde seni düzeltiriz."

"João de Deus'a gitmeliyim," diye itiraz ediyor Wagner. "Ailemi görmeliyim."

"Artık senin ailen biziz," diyor Irina. Wagner'e kayıp bıçağını uzatıyor.

Marina oturmak, içmek ve adamın uyuyuşunu izlemek için çayı oturma odasından getiriyor. Seks onu her zaman uykusuzlukla ödüllendirir. Marina karnın altından kolunu çeker, bacağını yeniden yerleştirir, bir omzun altından çıkar ve güneş doğana dek uykusuz kalırken adamlar horlar, hırıldar, mırıldanırdı.

Marina çayını içiyor. Sadece banyodan ve caddeden kazara gelen ışıkla aydınlanan karanlık oda, Carlinhos'un tenini kadifeleştirmiş. Carlinhos tenlerin en güzeline sahip. Bütün tozcular gibi o da vücudundaki tüm tüyleri tıraş etmiş. *Sasuitin* sırtındaki tüylere takılarak çıkması farklı bir ıstırap. Carlinhos'un tenine onu tahrik etmekten korkarak temkinle dokunuyor; ince tüyleri yakalayıp, canlı elektriği hissedecek kadar. Işık, Carlinhos'un sırt manzarasında hoş gölgeler oluşturuyor, alçak güneşin eski krater ve krater ağzı hatırlarını ortaya çıkarışı gibi. Carlinhos'un yanı, kalçası, kalçasının heykelsi kıvrımı belli belirsiz bir çizgi ağıyla kaplı. Yara izleri.

Baştan çıkartıcı, komplocu, konuşmacı, savaşçı.

Bir bebek gibi nefes alıyor.

Kaslı bir erkeğe sahip olmak ne kadar güzel bir şey. Uzun boylu, kaslı bir erkek; Ay uzunu, onu kaldırıp kucaklayıp, ona boyun eğdirecek kadar iri. Diğer erkekler üniversitelilerdi: inekler ve mühendisler, zar atıcılar ve simsarlar; kızakçılar ve kaykaycılar. Mukavva oğlanlar. Bir kez bir atlet; bir yüzücü. İyi bir vücudu vardı. Dünya erkeği. Bu, Ay erkeği. Marina Carlinhos'u Uzun Koşudan sonra yıkanıp temizlenirken çıplak görmüştü, Ao Jung'un gözleri ve pençelerinin altında, Beikou'daki o kıymetli havuzda giyinip soyunurken. Ama onu şimdiye kadar hiç Ay erkeği olarak görmemişti; kendi yatağında, yüz üstü, başı bir yana dönmüş. Ve bu Ay erkeği çok farklı. Marina'dan yaklaşık bir kafa boyu uzun olsa da ikinci nesle göre uzun boylu sayılmaz. Üçüncü neslin cılız ağaçlarının ortalamasının altında. Derisi farklı bir kas sisteminin üzerinde, bir manzara ve bütün manzaralar gibi yerçekimiyle yönlendiriliyor. Ayak parmakları uzun ve esnek. Baldırları yuvarlak ve sıkı: Marina bir Ay kızı gibi yürümeyi öğrendiği zaman baldırları bütün bir *lune* boyunca sızlamıştı. Carlinhos'un sıkı kasları koşu sayesinde belirginleşmiş ve uzamış fakat yerküre standartlarına göre az gelişmiş. Uyluk kasları Ay'a göre çok güçlü: Seni duvara ve insanlara çarpabilir ya da kafatasını çatıya fırlatabilir. Kalçası olağanüstü. Marina onu ısırmak istiyor. Size Gagarin Prospekti yürüyüşünü veren şey bu baldırlar ve kalça. 1950'ler retrosu bu yüzden bu sezon çok moda; o etekler ve kombinezonlar, bu motorcu ceketleri, hepsi de caddelerde birer baştan çıkartıcı olarak dolaşıyorlardı.

Carlinhos'un karnı diğer tarafa dönük ancak Marina sıkı ve sert olduğunu biliyor. Omurgası derin bir kas vadisinde uzanıp gidiyor. Vücudunun üst kısmı aşırı gelişmiş. Geniş omuzlar, iri göğüs kasları, şişkin pazılar ve kol kasları. Üst kısmı ağır. Ay'da vücudunuzun üst kısmının alt kısmından daha çok güce ihtiyacı vardır. Marina'nın yatağında bozguna uğramış bir süper kahraman gibi yayılmış yatıyor. Ağzından nefes alıyor.

Tuhaf adam, güzel adam. Bu dünyaya göre zindesin ve zindelik güzellik demek. Ama ben de senin kadar güçlüyüm, hastanede beni korkuttuğunda seni duvara fırlattım. Benim üstüme gelince seni tuttum ve devirdim. Sen güldün çünkü daha önce hiçbir *amor* sana buna benzer bir şey yapmamıştı. Sonra senin üstüne çıktım.

Marina'nın çayı soğuyor.

Marina koşmuştu, o koridordan bu koridora, hastaneden, şehirden, Ay'dan kaçmaktan aciz, ta ki kendine ufak bir köşe buluncaya kadar. O köşede büzülmüştü, kollarını dizlerine sarmıştı. Taş göğün üstüne bastırdığını hissetmişti; milyarlarca ton gök. Carlinhos onu orada bulmuştu. Koridorun karşı tarafında oturmuştu. Konuşmadan, dokunmadan, orada olmaktan başka hiçbir şey yapmadan. Yukarıda, Bairro Alto'da o umutsuz gökyüzünde bıçaklı bir adam Marina'nın sis tuzağını almış ve gözlerinin önünde suyunu içmişti. Bıçak kazanmıştı, bıçak daima kazanırdı. Korku, öfke ve adrenalin Marina'yı bıçakla yüzleşmeye ve titanyum ucu adamın beynine ve oradan da kafatasına sokmaya yönlendirinceye kadar bıçak onun için bir yüz karasıydı.

"Carlinhos," demişti Marina. "Korkuyorum."

Korkmak mı?

"Ben de senin gibiyim."

Odasında, aynı taş göğün altında Marina yanağını Carlinhos'un omuriliğinin çukuruna yaslıyor. Nefesinin hareketini, kalbinin ve kanının ritmini hissediyor. Teninin benzersiz dokusu. Yaraları hiç hissetmiyor.

"Ah dostum, biz şimdi ne yapıyoruz?"

"Kaç yaşında?" diye soruyor Lucasinho.

"Yirmi sekiz," diyor Lucas.

"Yirmi sekiz!"

Lucasinho'nun yaşında, bu ölüm demek. Lucas on yedi yaşını hatırlıyor. Nefret ederdi. Rafa'nın gölgesi üstündeydi; var olan birkaç arkadaşı uzağa taşınmıştı, onlarla iletişimini kaybetmişti ve yeni arkadaşlar edinmek konusunda kendini beceriksiz ve kararsız hissediyordu. Çevresindeki hiçbir şey ona doğru gelmiyordu; arkadaşlar, sevgililer, giysiler, kahkahalar ve on yedi yaşındakilerin sevgi olarak anladıkları her şey. Rafa'ya ise yağmur gibi gelmişti, onu çekicilikle ıslatmış, temizlemişti. Lucas o zaman da yalnızdı, şimdi de yalnız.

Lucas oğlunu kıskanıyor; Lucasinho'nun rahat cinselliği, cazibesi, vücuduyla barışıklığı. Yakasındaki Dona Luna iğnesi.

Lucas oğluyla istasyonda buluşmuştu. Çocuk bütün piercinglerini takmıştı –resmi bir durum- ve elinde bir pasta kutusu vardı. Pasta kutusunu gören Lucas neredeyse gülümseyecekti. Bu nezaketi nerede öğrenmişti? *Escoltalar*, ünlüleri gözetleyen basın mensuplarının arasında bir yol açmışlardı. Ayda, bir suikast girişimi kadar dedikoduya değer hiçbir şey yoktu. Başlarının üstünde dronlar uçuşurken Lucasinho pasta kutusunu bir bebek gibi tutuyordu.

Yoğun bakım ünitesinin penceresinin önünde on dakika birlikte durmuşlardı. Koruyucular tüm ayrıntılarıyla Ariel'i göstermişler, grafikleri ve tıbbi kayıtları iletmişlerdi fakat bunlar yalnızca görüntülerdi. Cam ise fizikseldi. Ariel komada yatarken Beijaflor yavaş topolojik müdahalelerde bulunuyordu. Sonra Lucas, Lucasinho'yu odasına çıkarmıştı. Jinji hastanenin baskı makinelerine çizimleri göndermişti: Boa Vista görevlileri Lucasinho'nun Meridyendeki kolokyum odasının huzur verici benzerini inşa etmişlerdi. Lucas bu odada ona evlilikten bahsetmişti. Bunu özenle planlamıştı. Lucas'ın kendi odası uygunsuz olurdu, ofisi çok resmi, çok bunaltıcıydı.

"Annen biz evlendiğimizde yirmi dokuz yaşındaydı. Ben de yirmi."

"Nasıl sonuçlandığına bak."

"Sen başaracaksın."

"Bana bunu yaptırma."

"Bu konularda özgür değiliz, Luca." Mahremiyet, takma ismin takma ismi: İstasyona giderken bunu prova etmişti, boğazındaki rahatsızlığa alışmaya çalışmıştı. Her şeyi berbat edeceğinden korkmuştu fakat söylemeye mecbur kaldığında kelimeler özgürce ağzından çıkmışlardı. "Ay Kartalı emretti."

"Ay Kartalı, Ay Sıçanı – söylediğin şey bu."

"Onun avcunun içindeyiz, Luca. Şirket batırabilir."

"Şirket."

"Aile. Ben Amanda Sun ile evlenmek istemedim. Onu hiç sevmedim. Kontratta aşk yoktu."

"Ama sen kendini kurtardın. Beni de bundan kurtar."

"Yapamam. Keşke yapabilseydim, Luca. Buna muktedir olmak için her şeyi yapardım. Bu, siyasi."

Kutuda makaronlar var, parlak ve mükemmel, renk spektrumuna göre dizilmişler. Lucas'a kendini en büyük hain olarak hissettiren şeyler bunlar. Makaronlar masumlar, kibarlar, nazikler ve ihanete uğramışlar.

"Nikâhın ilk taslağı elimde," diyor Lucas.

"Ariel yaşam destek ünitesinde."

"Bu Ariel'in hazırladıklarından değil," diyor Lucas. Lucasinho'nun yanakları seğiriyor.

"Ne?"

"Bu ilk taslak. Luca, sana emredebilirdim. Aile için, tüm bunlar. Sana soruyorum; Denny Mackenzie ile evlenir misin?"

"*Paizinho*..."

Şimdi Lucas neye uğradığını şaşırıyor, küçük bir sarsıntı: Lucasinho'nun bilindik kısaltmayı en son ne zaman kullandığını hatırlamıyor. *Baba*.

"Aile için mi?"

"Başka ne var?"

"Ne kadar zamandır oradasın?"

Ses, Marina'yı sıcak, antiseptik şekerlemesinden uyandırıyor. Yoğun bakım üniteleri oldukça uyutucudurlar. Sıcaklıkları, makinelerin uğultuları ve büyüleyici dansları, ona ormanları, dağları ve evini anımsatan bitki kokuları.

"Ne kadar zamandır uyanıksın?"

"Çok uzun," diyor Ariel Corta. Beijaflor yoğun bakım ünitesi yatağının başını kaldırıyor. Saçları serbest, gevşek ve dağınık, yüzünün çevresinde kirli. Derisi donuk, solgun, gri; gözleri çökmüş. Bileklerinden çıkan hortumlar ve sondalar tıbbi makinelerin pürüzsüz beyaz kollarına gidiyorlar.

"Sanıyorum senin..."

"Sanmayı bırak," diyor Ariel. Marina ile yüz yüze gelmek için yatağı döndürüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana göz kulak oluyorum, unuttun mu?" Ariel suni komadan çıkartıldıktan sonra ailesi onun başına üşüşmüştü. Yatağının başucunda bir ya da daha fazla kişinin olmadığı, elini tutup

gülümsemediği bir saat olmamıştı. Hatta tıbbi ekibin onun için programladığı uzun iyileştirici uyku seansları sırasında bile. Saatler, günler sonra şirketin talepleri onları uzaklaştırmıştı. Gece nöbetleri ziyaretlere dönüştüler. Kapıdaki medya çetesi uzaklaştı, insanlar dağıldı. En sonunda, Marina yoğun bakım ünitesinde saatlerce oturmuştu. Sessizlikten, bıçağın ucunda solup giden adamın yüzünden kaçamayacağından korkmuştu. Ancak bu nöbetin ona huzur verdiğini ve iyileştirdiğini fark etmişti. İnsanlar ve onların isteklerinden uzakta. Ariel'i öldürmeye çalışan adama yaptıklarını kabul edebilirdi. Zaman içinde bunu temize çıkarabilirdi.

"Berbat görünüyorsun," diyor Ariel. "Ayrıca o üstündekiler de ne?"

"Temiz şeyler. Onları seviyorum. Rahatlar. Ve sen de konuşabiliyorsun."

Ariel'in gülüşü kuru, acı bir havlama gibi.

"Tanrım evet; şimdi uslu bir kız olup bana biraz makyaj malzemesi bulabilir misin? Ay'ın karşısına böyle çıkmayayım."

"Önündeler." Marina sandalyesinin altındaki fermuarlı çantayı alıyor ve yatağın üstüne koyuyor. Bu sadece bir Rimmel Luna seyahat çantası, düşük kalitenin bir derece üstü ancak Ariel çantayı bir yeni yıl hediyesinin sabırsızlığı ve heyecanı ile açıyor.

"Sen tam bir hazinesin." Beijaflor'un aracılığıyla yüzüne bakan Ariel'in gözleri yumuşuyor ve iyileştirme çalışmalarını inceliyor. Kozmetik malzemeleri için bol bol teşekkür ama hayatını kurtarma için tek bir kelime yok, diye düşünüyor Marina. "Peki, benim sevgi dolu ailem nerede?"

"Düğün planlıyorlar," diyor Marina. Ariel dimdik sıçrıyor sonra acı içinde geri yığılıyor. "İyi misin?" Ruj, Ariel'in parmaklarının arasından yuvarlanıyor.

"Hiç iyi değilim. Sanırım bir şeyi yırttım. Doktor nerede? Bir insan istiyorum. Bana ağrı kesici bul."

"Yavaş."

Bir hemşire süratle geliyor ve Marina'yı yataktan uzaklaştırıyor. Yatak geri yatırılıp, monitörler kontrol edilip, ilaç dozları düzenlenirken Marina'nın gözüne Ariel'in usanmış yüzü takılıyor.

Kozmetik malzemeler yeniden çantaya yerleştirilmiş ve uzaktaki bir masanın üstüne koyulmuş haldeler.

"Şunları bana ver," diye buyuruyor Ariel, hemşire gidince. Fondötenini, farını ve göz kalemini sürüyor; rimel dikkatli ve hassas vuruşlarla. Ariel'in yüzünü törensel dönüştürüşü, vücudunu geri çağırmak anlamında, içinde bulunduğu çevrede bir derece kontrolü eline almak, kendi komutasında olmayan bir vücut. Son olarak dudaklar. Ariel düzeltilmiş yüzünü her açıdan görebilmek için başını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"O zaman: yeğenim. Nikâhla kim ilgileniyor?"

"Lucas."

"Lucas! Çocuk mahvoldu. Onu hemen buraya getir. Şimdi. Bir şey imzaladı mı? Tanrılar bizi amatör çöpçatanlardan korusunlar."

"Doktorlar senin hâlâ çok güçsüz olduğunu söylüyorlar."

"Öyleyse o doktorları kovarım ve biraz olsun saygısı olan doktorları işe alırım. Ne yapmam gerekiyor, burada böylece yatıp, tavana bakıp Beijaflor'un bana rahim sesi dinletmesini mi dinleyeyim? Çalışmayan şey bacaklarım, beynim değil. Bu bir terapi. Beijaflor, Lucas'ı buraya getir."

Tıbbi alanlarda dışarıyla iletişim kısıtlı, diyor Beijaflor açık kanaldan. Ariel bıkkınlıkla ciyaklıyor. Hemşire geri geliyor ve Ariel'in feryatlarından telaşlanarak hemen odadan çıkıyor. Marina sevincini saklamak için arkasını dönüyor.

"Marina, *coracão*, benim için Lucas'ı çağırır mısın?"

"Yaptım bile, Sinyora Corta."

"Sana söyleyip duruyorum: Ariel."

Marina'yı çığlık uyandırıyor. Hetty ona Ariel Corta'nın odasındaki alarmı haber verirken Marina da koridorda koşuyor. Ariel yoğun bakım ünitesinden, Corta katında özel bir odaya taşınmıştı. Bu kat havadar, sakin ve emniyetli. Makineler yürüyorlar ya da uçuşuyorlar, Ariel'in yaşamsal belirtilerine bakıyorlar, devam ediyorlar. Marina'nın hızı onu odaya taşıyor ve sert bir şekilde yatağın yanındaki duvara çarpmasına neden oluyor. Tıbbi robotlar onu muayene etmek için bölmelerinden çıkıyorlar. Yüzeysel berelenmeler, devam eden bir travma yok.

"İyi misin?"

"Bir şey yok."

"Duydum, Hetty beni ikaz etti."

"Bir şey yok!"

Yatak Ariel'i bir kez daha oturma pozisyonuna getiriyor. Hetty teşhisleri görüntülüyor fakat Marina Ariel'in büyümüş gözlerindeki korkuyu, nefesindeki sıkışıklığı, böyle yakışıksız bir şekilde bulunduğu için ağzını gücenik bir şekilde kıvırdığını görebiliyor.

"Gitmeyeceğim."

"Bir şey yok. Hayır. Onu gördüm."

"Barosso..." diye başlıyor Marina. Ariel elini havaya kaldırıyor.

"Söyleme." Usanmış halde iç çekiyor, yumruklarını sıkıyor. "Sürekli onu görüyorum. Ne zaman bir şey hareket etse; robotlar, koridorda biri, sen; o oluyor."

"Zaman alacak. Bir travma geçirdin – ciddi bir travma, zihninin iyileşmesine ihtiyacın var..."

"Bana terapi lafları etme, iyileşme saçmalıkları falan."

Marina sözlerinin geri kalanını yutuyor. Kendisi esenlik, denge, sıraya koyma, yeniden doğuş kavramlarıyla büyümüştü. Kristaller döner, çakralar parlardı. Acılar kötürüm eder, travmalar yaralar, dargınlıklar sakat bırakırdı. Marina bu ilkeleri ve inançları hiç incelemediğini fark ediyor. Bunların hepsi birer benzetiş. Fakat iyileşme, gerçek iyileşme vücutla alakalı bir şey olabilir, duygularla değil. Duygularla ilişkili olan başka bir süreç olabilir – eğer yaralanan şey duygularsa ve eğer *yara,* duygu deneyimlerinin ötesinde bir adı veya sözcüğü olmayan bir âlem için bir benzetiş değilse. Ya da belki bir süreç bile değildir, sadece zaman ve belleğin çürüyüşüdür.

"Özür dilerim."

"Kendine yardım saçmalıkları," diye gürlüyor Ariel. "İhtiyacım olan şey: yürüyebilmeye ihtiyacım var, kalçamın yanındaki çantada ılık bir şeyler hissetmeden işeyebilmeye veya kaka yapmaya ihtiyacım var. Bu yataktan çıkmaya ihtiyacım var. Lanet olasıca bir martiniye ihtiyacım var."

Kızgınsın, demek istiyor Marina. Hayır. "Eniştem, Skyler, ordudaydı."

"Gerçekten mi?" Ariel kendini dirsekleriyle destekleyerek kaldırıyor. Yatak da onunla birlikte kalkıyor. Bir insan öyküsü. Bir şeyler yapan insanlar; bunlar onun ilgisini çekiyor.

"Sahel'de çalışıyordu. Bu, herhangi bir acil durumda orduyu getirdikleri zamandaydı; çoklu direnişler, mülteciler, açlık, kuraklık."

"Aşağıda, siz insanlar neden ayaklanıyorsunuz, hiç anlamıyorum."

Marina'nın içinde bir öfke kabarıyor. Bu kibirli, zengin, kaltak avukat da kim oluyor? Ay'da zengin, kaltak bir avukat. Bıçaklanmış ve felç olmuş. Duygunun akıp gitmesine izin ver. Sakinleş. İyileş.

"İstihbarat destek birimindeydi. Her krizin istihbarat desteğine ihtiyacı vardır. Ama yine de birçok şey gördü. Çocuklar. En kötüleri de onlardı. Hep bunu söylerdi. Anlatmazdı. Hiç anlatmazlar. TSSB mağduru teşhisi konuldu. Hayır, dedi. Ben mağdur değilim. Beni mağdur göstermeyin. İnsanlar sadece bunu görürler. Ben sadece bundan ibaret olurum."

"Ben mağdur değilim," diyor Ariel. "Ama artık onu görmemek istiyorum."

"Ben de öyle," diyor Marina.

"Başkalarını becermiyorum derken ne demek istiyorsun?"

Saat gece iki ve Marina ile Ariel bir hastane odasında yine uykusuzlar. İnsanlardan ve siyasetten, hukuktan ve hırslardan konuştular; kendi geçmişlerini ve hikâyelerini sergilediler ve sıra sekse geldi.

"Cinsel olarak başkalarını çekici bulmuyorum," diyor Ariel. Yatağa yaslanmış, elektronik sigarasını içiyor. Dr. Macaraeg ona öğüt vermekten ve uyarmaktan vazgeçti. *Senin nefesinin parasını kim ödüyor, tatlım?* Bu elektronik sigara yeni, Marina'nın Edouard Barosso'ya sapladığı elektronik sigaradan daha uzun ve daha ölümcül. Akıp giden ucu Marina'yı büyülüyor. "Başkaları için rahatımı bozamam. O muhtaçlık, ilgi bekleyiş, onlar seni düşünmezken senin onları düşünmek zorunda kalman. Bütün o seks pazarlıkları, seks seansları ve aşk. Bundan kurtulmalı. Her zaman müsait olan, senin ne istediğini bilen ve seni bir başkasının sevebileceğinden çok daha fazla seven biriyle seks yapmak çok daha iyidir. Bu da kendinsin."

"Şey, hımm, vay," diyor Marina. Baskı makinesinden yeni çıkmış bir Jo Moonbeam olarak ilk geldiğinde, Marina aydaki cinsellik çeşitliliğini fark etmişti. Ancak ekosistemde – cinsel yağmur ormanı – onun hayal edemediği oyuklar vardı.

"Aşırı Dünyalısın," diyor Ariel, sigarasını şaklatarak. "Başka insanlarla seks daima uzlaşma gerektirir. Sürekli itiş kakış, bir şeyleri uydurmaya çalışma, ilk kim gelecek, kim neden hoşlanıyor, senin hoşlandığından onlar hoşlanmaz, onların hoşlandığından sen hoşlanmazsın. Bir şeyler hep içinde tutulur; sevdiğin veya denemek istediğin veya kendini kaybedip çığlık attığın o gizli şey, söyleyemezsin çünkü sana bakıp, *bunu mu istiyorsun* demelerinden ve seni âşıkları değil de bir canavar gibi görmelerinden korkarsın. Kafanın içi kadar kirli bir yer yoktur. Kendinle baş başayken, mastürbasyon yaparken, kendinle oynarken, inci avlarken, porno seyrederken: düşünmen gereken kimse olmaz, içinde tutman gereken hiçbir şey olmaz. Kimse seni yargılamaz, kimse seni kıyaslamaz, aklında başka biri olup da sana bir şey anlatmayan kimse olmaz. Ben-seksi en dürüst sekstir."

"Ben-seksi mi?" diyor Marina.

"Kendinle seks kulağa pis geliyor, oto-seks robotların sevişmesi ve içinde 'erotik' geçen her sözcük de aslında 'erotik olmayan' bir şeyin tanımı."

"Ama sen ne yapıyorsun…"

"Ne mi yapıyorum? Her şeyi tatlım."

"Evinde, içeriye girmeme izin vermediğin o oda…"

"Kendimle orada sevişiyorum. Orada eşyalarım var. Eğlencelerim."

"Sence bu uygun bir işveren/işçi sohbeti mi?"

"Bana sürekli olarak hatırlatmaya devam ettiğin gibi ben senin işverenin değilim."

"Üstüme iyilik sağlık!" diyor Marina; eski bir büyükanne deyişi ama şu anda yaşadığı hayreti ve şaşkınlığı düzgün bir şekilde ifade edebilecek başka bir şey aklına gelmiyor. Sanki küçük, boş bir evde kilitli bir kapıyı açmıştı ve karşısına harika çayırlıklar, sonsuz gökkuşakları, yağlı deriler, yumuşak vücutlar ve orgazm çığlıkları çıkmıştı.

"Kimi düşünüyorsun?" diye soruyor Ariel.

"Kimseyi..."

Ariel onun sözünü kesiyor.

"Evet düşünüyorsun. Birilerine A olduğunuzu söylediğinde, hemen tek başlarına yaptıklarının en iyisi ile hâlihazırda diğerleriyle yaptıklarının en iyisini karşılaştırmaya başlarlar. Her seferinde. Kimi düşünüyorsun?"

Gecenin en karanlık ve geç saatleri, ay makinelerinin tıkırtıları ve vızıltıları ama tüm dünyada Ariel ve kendisinden başka kimse yokmuş hissi, Marina'ya konuşma cesareti veriyor, "Kardeşin."

Ariel'in yüzüne bir sevinç gülümsemesi yayılıyor.

"Ah seni tutkulu kadın. Aileden biri. Seni bu kadar çok sevmemin nedeni işte bu. Carlinhos mu? Elbette Carlinhos. O harika biri. Gerçekten de kendine özen gösterir. Ayrıca çok fazla da konuşmaz. Eğer başka insanlarla sevişen türden bir kız olsaydım, onunla sevişmek isterdim." Ariel'in elektronik sigarası dudaklarına giderken havada donup kalıyor. Gözleri büyüyor. Doğruluyor ve Marina'nın ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. Yapılan hareket şaşkınlık verici, teni sıcak ve ilaçlar yüzünden kuru.

"*Oh mi coracão*," diyor Ariel. "Yaptın, değil mi? Lütfen bana onu sevdiğini söyleme. Ah, seni aptal kadın. Annem sana ailem hakkında bir şey söylemedi mi? Bize yaklaşma, bizi önemseme; her şeyden de öte, bizi sevme."

Ariel Corta huysuz bir çabayla ve acıdan alt dudağını ısırarak kendini yatağın kenarına sürüklüyor. Marina ıstırap içinde izliyor.

"Yardım edebilir miyim?"

"Hayır, edemezsin," diyor Ariel. Kendini yatağın en kenarına itiyor, bacaklarını sallandırıyor, uzun elbisesinin jüponunu ve eteklerini kalçasına kadar çekiyor. "Gelin bacaklar."

Odanın köşesinde bacaklar pır pır edip kımıldıyorlar. Corta Hélio robot uzmanları bu bacakları bir günde tasarlayıp üretmişlerdi: diğer tüm projeler, Ariel Corta'yı yürütebilme mecburiyetiyle ertelenmişlerdi. Bacaklar zeminde yürüyerek yatağa geliyorlar. Yürüyüşleri doğal, rahat, insani ve Marina'yı aşırı ürkütüyorlar. Vücudundan ayrılan kemikler gibiler. Kim bilir

kaç *lune* boyunca kâbuslarında yürüyecekler. Ariel'in sallanan bacaklarına sokuluyorlar, tuzak gibi açılıyorlar ve ayaktan kalçaya kadar kilitleniyorlar. "Yardımına şimdi ihtiyacım var," diyor Ariel. Marina bir koluyla Ariel'in vücudunu sarıyor, omzunu kolunun altına sokuyor ve sinir bağlantı örümcekleri cerrahların Ariel'in sırtına yerleştirdikleri soketi arayarak tırmanırlarken onu dik tutuyor. Kadın düşünce kadar hafif; kemik ve hava. Ama Marina onun gerili gücünü hissediyor. Örümcekler toplanmış kumaşın altında derinin üstünde hızla ilerliyorlar ve bağlantı parçalarını soketlere sokuyorlar. Ariel rahatsızlık hissederek ofluyor. İki damla kan.

"Hadi şunu deneyelim."

Marina uzaklaşıyor. Ariel yere iniyor. Makine bacaklar bükülüyorlar, bir an için Ariel düşecek gibi oluyor, sonra jirolar ve servolar Ariel'in amaçlarıyla iç içe geçiyorlar ve Ariel sabit duruyor.

"Elbiseyi yukarıda tut."

Ariel bir adım atıyor. Bir tereddüt ya da bocalama yok. Elbisesinin kuyruğunu bir nedime gibi tutan Ariel odada bir tur atıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"On yedi yaşımdaymışım ve *Mamãenin* ayakkabılarını giymişim gibi," diyor Ariel. "İyi. Bana çeki düzen ver."

Marina elbiseyi yere indiriyor, katları ve kıvrımları düzeltiyor. Elbisenin altından ne et ne de protezler görünüyor. Ariel Beijaflor aracılığıyla kendini inceliyor.

"Şimdilik idare eder." Yapılan nakiller idrar kesesi ve bağırsaklarda biraz olsun kontrol sağlamışlardı ve katmanlı elbise de mahrem kolostomi ekipmanını gizliyordu. "Hayatımın geri kalanında yerlere kadar uzun elbiseler giymeyeceğim. Tabii yeni bir moda oluşturmazsam. Lütfen arkamda kal. Gösterişli bir giriş yapmak istiyorum."

Ariel yavaş adımlarla kapıdan geçip toplantı salonuna girerken ilk alkışlayan Lucas oluyor ancak Marina onun yüzünde anlık beliren burukluğu gözden kaçırmıyor. Öpücükler. Sonra Adriana kızını kucaklıyor, Corta mühendislerinin yaptıklarını hayranlıkla incelemek için geriliyor.

"Ah canım benim."

"Bu geçici," diye söyleniyor Ariel. "Tamamen kozmetik."

Tıp merkezine gelen üçüncü aile üyesi Wagner oluyor. Marina'da en çok merak uyandıran Corta. Boa Vista'daki partiden bu yana Marina onu yalnızca bir kez görmüştü, doğum günü kutlamasında. O da Carlinhos gibi aileye yönetim kurulunun dışından hizmet ediyor ancak Marina bunun mizaçtan değil politikadan kaynaklandığını hissediyor. Wagner siyah gözlü, esmer tenli, uzun kirpikli ve çıkık elmacık kemikli. Koruyucusu yağlı siyah plastik çubuklardan oluşan bir küre ve buraya Rafa ve Carlinhos olmadığı zaman geliyor.

Ariel oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve elektronik sigarasını yakıyor. Marina onun yanında duruyor, gösterinin keyfini çıkarıyor.

"Lucas. Doğru düzgün bir nikâh." Koruyucular titreşerek veri transferini gerçekleştiriyorlar. "Bu, çocuğu güvende ve mutlu olmasını sağlayacak. Okuma, sadece imzala ve bir daha anlamadığın işlere burnunu sokma."

"Mackenzieler kabul ettiler mi?"

"Edecekler yoksa her madde için yıllarca müzakere etmek zorunda kalacaklar ve Jonathon Kayode göz alıcı bir düğün için sabırsızlanıyor."

Lucas başını öne eğiyor fakat Marina o kırgınlığı yeniden hissediyor.

"Wagner'in bize bildireceği bir şey var," diyor Adriana.

"Ariel, koruman," diyor Lucas.

"Marina kalıyor," diyor Ariel. "Ona hayatım pahasına güveniyorum."

Lucas annesine bakıyor.

"Marina çocuklarımdan ikisinin hayatlarını kurtardı," diyor Adriana.

"Bu ailenin içinde bir yerim olmadığını biliyorum," diyor Wagner. "Ay koşusu partisinde, saldırıdan sonra Rafa ile bir anlaşma yaptım. Bir takım soruşturmalar yürüttüm. Benim özel… durumum… yani sizlerin göremediğiniz şeyleri görebiliyorum."

Ariel, Marina'nın şaşkınlıkla yüzünü buruşturduğunu görüyor.

O bir kurt, diye fısıldıyor Beijaflor Marina'nın özel kanalından.

Ne? diye fısıldıyor Hetty. Marina Wagner'in Boa Vista'da kendine sorular sorduğunu hatırlıyor. Carlinhos ona yüzey deneyimi olup olmadığını sormuştu. Wagner ise mühendislik uzmanlıkları hakkında sorular sormuştu. Marina buradaki derin zekâyı görebiliyor, yalnızlık, vahşilik ve korunmasızlığı hissedebiliyor. *Kurt*.

"Protein işeyicilerin birinden tanıdığım bir şeyin kokusunu aldım ve tasarımcının izini takip ettim. O da beni işverene yönlendirdi. Tek işlik bir paravan şirketti ancak sahiplerinden biri Jake Tenglong Sun'du. Queen of the South'ta Jake Sun ile konuşmaya gittim. Benim geldiğimi biliyordu. Beni öldürmeye çalıştı. Magdalena sürüsü beni kurtardı."

Magdalena sürüsü mü? diye fısıldıyor Hetty, Beijaflor'a ama Ariel'in bir sorusu var.

"Senin geldiğini biliyor muydu?"

"Bana tam olarak şöyle söyledi: 'Kendini çok belli ediyorsun, Küçük Kurt. Muhteremler senin geleceğini bir hafta önceden bilmişlerdi.'"

"Tanrım," diyor Ariel.

"Ariel," diyor Adriana.

"Ben, Beyaz Tavşan Köşkü üyesiyim. Ayrıca Ay Topluluğunun da üyesiyim."

"Bu bana neden bildirilmedi?" diyor Lucas.

"Çünkü sen benim bakıcım değilsin, Lucas," diye çıkışıyor Ariel. Sigarasından derin ve uzun bir nefes çekiyor. "Vidhya Rao da üyelerden biri."

"Whitacre Goddard'dan," diyor Lucas.

"O bana Taiyang'ın Whitacre Goddard için tasarladığı bir yapay zekâ analitik sisteminden bahsetmişti. Ayrıntılı gerçek dünya modellemesinden büyük oranda doğru tahminler yapmak için tasarlanmış üç kuantum ana bilgisayarı. Bunu kehanet olarak adlandırmıştı. Fu Xi, Shennong ve Sarı İmparator: Üç Muhteremler."

"Sunlar bizim müttefiklerimiz," diyor Adriana.

"Esasen *Mamãe*," diyor Lucas, "Sunlar yalnızca kendilerinin müttefikleri."

"Sunlar neden benim oğlumu öldürmek için bir aygıt sipariş etsinler?" diyor Adriana.

"Bizi tam olarak şu anda bulunduğumuz yere getirmek için *Mamãe*," diyor Lucas. "Mackenzielerle savaşın kıyısına."

Lucas, Toquinho onu çağırmadan bir saniye önce uyanıyor. Şimdiki zaman bir yanılsamadır. Bunu çocukken okumuştu. İnsan bilinci, her kararın ve deneyimin ardından yarım saniye gecikmeli olarak gelir. Parmak bilinçsizce hareket eder, zihin eylemi onaylar ve bunu başlatıyormuş gibi hayal eder.

Helen de Braga, diyor Toquinho. Helen de Braga'nın koruyucusu, Esperança Maria karanlığın içinde Lucas'ın önünde beliriyor.

"Lucas, annen seni çağırmamı istedi."

Öyleyse vakit geldi. Lucas ne korku, ne dehşet, ne de gerginlik hissediyor. Bu an için hazırlandı, duygularını tekrar ve tekrar prova etti.

"Boa Vista'ya gelebilir misin?"

"Yoldayım."

Helen de Braga Lucas'ı tramvay platformunda karşılıyor. Resmi bir şekilde öpüşüyorlar.

"Ne zaman öğrendin?"

"Dr. Macaraeg bana söyler söylemez seni aradım."

Lucas, Dr. Macaraeg'e hiçbir zaman fazla saygı duymamıştı. Makineler tıp alanında çok daha iyilerdi; daha temiz, kişisel olmayan bir şekilde.

"Annenin durumu bozuldu," diyor Dr. Macaraeg. Lucas buz gibi bakışlarını ona çevirince kadın irkiliyor. Makinelerin daha iyi yaptığı başka bir şey: doğruyu söylemek.

"Ne zamandır?"

"Doğum gününden beri. Sinyora Corta bize talimatlar verdi…"

"Arzularınız var mı, Dr. Macaraeg?"

Doktorun kafası karışıyor.

"Söylemekten utanç duymuyorum, evet, daha fazla özel muayene arzum var."

"Güzel. Tevazu çok abartılan bir özelliktir. Umarım bu arzunuzu elde edersiniz. Annem size durumundan söz etmiş olmalı. Yine de tüm aşamalarını benden gizli tuttunuz. Sizce buna nasıl bir tepki vermeliyim?"

"Ben Sinyora Corta'nın özel doktoruyum."

"Elbette öyleşiniz, evet. Annemi göremememin tıbbi bir nedeni var mı?"

"Annen çok güçsüz. Durumu..."

"Tamam o zaman. Nerede?"

"Yüzey gözlemevinde," diyor Dr. Macaraeg ve Lucas'ın ilgi alanından uzaklaşıyor. Özel hazırlanmış çimenlikte Nilson Nunes'in altından Boa Vista çalışanları çıkıyorlar. Lucas Corta sorularına cevap veremiyor ancak o bir Corta, bir otorite. Lucas her birine başını sallıyor. İyi, vefalı insanlar. Sonra *madrinhalar*, hepsine birer kelime.

"Gerçekten ne kadar zamanı kaldı?" diye soruyor Lucas, Helen de Braga'ya.

"Günler. Belki de saatler."

Lucas bir an için asansör lobisinin cilalı taştan kirişine yaslanıyor.

"Ona itaat ettiği için doktoru suçlayamam."

"Yalnızca seni istedi Lucas," diyor Helen de Braga.

"Sen!" diye bağırıyor Lucas. Gözlerine beyaz bir şeyin hareketi takılıyor: Irmã Loa bir kâğıt gibi lobinin sütunlarının arasında uçuşuyor. "Evimden çık!"

"Ben annenin ruhani danışmanıyım." Irmã Loa, Lucas Corta ile yüzleşiyor.

"Sen bir yalancı ve asalaksın."

Helen de Braga Lucas'ın koluna dokunuyor.

"Annen Rahibelikte büyük bir avuntu buldu," diyor Irmã Loa.

"Güvenliği çağırdım. Nazik olma emri almadılar."

"Mãe Odunlade beni senin davranışların hakkında uyarmıştı."

Heitor Pereira ve yanındaki şık güvenlik üniforması birlikte geliyorlar. Irmã Loa tutuklamak için uzanan elleri uzaklaştırıyor.

"Gidiyorum."

"Bu kadının Boa Vista'ya girişi yasak," diyor Lucas.

"Biz senin düşmanların değiliz, Lucas!" diye sesleniyor Irmã Loa.

"Biz de sizin projeniz değiliz," diye geri sesleniyor Lucas ve Helen de Braga ne demek istediğini soramadan önce asansöre biniyor.

Dünya'nın son dördünü, Fecundity Denizinin üstünde duruyor. Adriana koltuğunu onu tam olarak görecek şekilde ayarlamış. Tozdaki tekerlek izleri, duvarların içine gizlenmiş göze çarpmayan tıbbi robotların ipuçlarını veriyor. Adriana'ya eşlik eden tek şey, üstünde bir fincan kahve olan bir sehpa.

"Lucas."

"*Mamãe*."

"Biraz önce burada biri vardı," diyor Adriana. Sesi alçak ve zayıf, vasiyetin dış kabuğu. Lucas bu seste, hastalığın kendinin ya da Dr. Macaraeg'in düşündüğünden çok daha fazla ilerlemiş olduğunu duyuyor.

"Wagner," diyor Lucas. "Güvenlik görmüş."

"Ne yapıyormuş?"

"Senin yaptığını. Dünya'ya bakıyor."

Adriana'nın profilinden hafif bir tebessüm geçiyor.

"O çocuğa karşı çok serttim. Onun hiçbir şeyini anlamıyorum ama hiçbir zaman da bunun için çabalamadım. Beni çok kızdırıyor, o kadar. Yaptığı herhangi bir şey değil; oluşu. Sadece *var* olarak, *sen bir aptalsın Adriana Corta*, deyip durması. Bu yanlıştı. Uğraş ve onu aileye dâhil et."

"*Mamãe*, o şey değil..."

"Öyle."

"*Mamãe*, doktor bana..."

"Evet, yine sır saklıyordum. Ayrıca sen ne yapacaktın ki? Aileyi mi toplayacaktın? Her köşede bulunan bütün Cortaları mı getirecektin? Gördüğüm son şey hepinizin bana kocaman gözlerinizle ciddi bir şekilde bakmanız mı olacaktı? İğrenç. İğrenç"

"En azından Rafa..."

"Hayır, Lucas." Adriana'nın sesi hâlâ emir kipiyle çıkabiliyor. "Elimi tut, tanrılar aşkına."

Lucas ince deri parçasını iki elinin arasına alıyor ve kuru sıcaklık karşısında şaşkınlık yaşıyor. Bu, ölmekte olan bir kadın. Adriana gözlerini kapatıyor.

"Son şeyler. Helen de Braga emekli olacak. Bu aile için yeterince şey yaptı. Onun bizden uzaklaşmasını istiyorum; güven içinde. O bir oyuncu değil. Bizim için korkuyorum, Lucas. Ölmek için korkunç bir zaman. Neler olacağını bilmiyorum."

"Şirkete sahip çıkacağım, *Mamãe*."

"Hepiniz çıkacaksınız. Böyle olması için ayarlamalar yaptım. Onu sakın bozma, Lucas. Bunu ben seçtim, bunu ben seçtim."

Adriana Lucas'ın ellerinin içinde yumruğunu sıkıyor. Lucas ellerini açıyor.

"Senin için korkuyorum," diyor Adriana. "İşte. Sadece senin için bir sır. Yalnızca sen, Lucas. Ne zaman ihtiyacın olacağını anlayacaksın. İlk günlerde, Mackenzieler bizi ortadan kaldıracakmış gibi göründüğü zamanlarda, Carlos bir intikam silahı yaptırttı. Pota'nın döküm kontrol sisteminin içine bir Truva atı yerleştirdi. Hâlâ orada duruyor. Akıllı bir kod parçası; saklanıyor, uyum sağlıyor, kendini güncelliyor. Çok basit ve zekice. Pota'nın döküm aynalarını yeniden yönlendirecek ve onları Pota'nın kendisine çevirecek."

"Aman tanrım."

"Evet. İşte, Lucas."

Yemanja ve Toquinho arasında kısacık bir veri alışverişi.

"Teşekkür ederim, *Mamãe*."

"Bana teşekkür etme. Bunu yalnızca her şey kaybedildiğinde ve aile dağıldığında kullanacaksın."

"Öyleyse asla kullanmayacağım."

Adriana şaşırtıcı bir kuvvetle Lucas'ın elini kavrıyor.

"Ah, kahve ister misin? Panama'dan Özel Esmeralda Geisha. Panama, Orta Amerika'da bir ülke. Buraya getirttim. Paramı harcayacak başka ne var ki?"

"Bunun tadını hiç sevemedim, *Mamãe*."

"Ne yazık. Sevmeyi şimdi de öğrenebileceğini sanmıyorum. Ah, ne yaptığımı anlayamıyor musun? Lucas, benimle otur. Bana biraz müzik çal. Çok güzel bir müzik zevkin var. Şu evlenmek istediğin adam; ailede bir müzisyen olması güzel olurdu."

"Aile onun için çok fazlaydı."

Adriana Lucas'ın elini okşuyor. "Yine de Amanda Sun'u boşamakta haklıydın. Onun Boa Vista'da sinsi siniş dolaşmasından hiçbir zaman hoşlanmadım. Ondan hiç hoşlanmadım."

"Nikâhı kabul etmiştin."

Lucas Adriana'nın elinin kasıldığını hissediyor.

"Öyle yaptım, değil mi? Bunun aile için gerekli olduğunu düşünmüştüm. Aile için gerekli olan tek şey ailedir."

Lucas ne söyleyeceğini bilmediği için Toquinho'ya müzik çalmasını emrediyor.

"Bu mu?"

"Jorge mu? Evet."

Adriana'nın gözlerini yaşlar yumuşatıyor.

"Tüm bu küçük şeyler, Lucas. Kahve ve müzik. Luna'nın en sevdiği elbisesi. Rafa'nın bana hentbol takımının sonuçlarını, iyi mi kötü mü olduklarını anlatması. Yatak odamın önündeki su sesi. Tam Dünya. Wagner haklı; ona bakarak kendini kaybedebilirsin. Çok tehlikeli: Bakmaya cesaret edemezsin çünkü gözünü kamaştırır ve vazgeçtiğin her şeyi sana anımsatır. Burası berbat bir yer, Lucas."

Lucas duyduğu acı nedeniyle irkildiğini annesinden gizliyor. Annesinin elini yeniden tutuyor.

"Korkuyorum, Lucas. Ölümden korkuyorum. Bir hayvana benziyor, hayatım boyunca benim peşimde gezen pis, sinsi bir hayvana. Bu ne güzel bir müzik, Lucas."

"Onun *Aguas de Marco*'sunu çalayım."

"Çal, Lucas."

Adriana gözlerini açıyor. İçi geçmişti. İçini soğuk vertigoyla dolduran bir uyku. Bu son uyku olabilirdi, dile getirilmemiş şeylerle birlikte. Kalbini sarsan soğuk artık aman vermiyor. Lucas onunla birlikte oturuyor. Adriana onun çalıştığını yüzünden anlıyor;

Toquinho, dosyalar, görüşmeler ve mesajlardan bir girdap. Müzik durdu. Çok güzeldi. Bu çocuk şarkı söyleyebiliyor. Lucas'tan tekrar çalmasını isteyebilir ancak anı bozmak istemiyor; fark edilmeden farkında.

Gözlerini Dünya'ya çeviriyor. Hain. Yemanja ona Dünya'dan çıkıp Ay'a uzanan denizde parlayan yolu göstermişti. Adriana peşinden gitmişti. Bu bir tuzaktı. Bu yolun dönüşü yok. Bu kuru denizden çıkan bir ışık yolu yok.

"Lucas."

Lucas başını işinden kaldırıyor. Gülümseyişi bir keyif. Küçük şeyler.

"Özür dilerim."

"Ne için?" diyor Lucas.

"Seni buraya getirdiğim için."

"Beni buraya sen getirmedin."

"Gerçek anlamlara bu kadar takılma. Neden her şeye karşı çıkmak zorundasın?"

"O yukarıdaki benim dünyam değil. Benim dünyam burası."

"Dünya. Yuva değil."

"Özür dileyecek hiçbir şeyin yok, *Mamãe*."

Adriana sehpanın üstündeki kahveye uzanıyor ancak fincan soğuk.

"Yenisini yaptırayım," diyor Lucas.

"Lütfen."

Hilal Dünya'nın aydınlanma çizgisi Atlantik'ten aşağıya doğru iniyor; tropikal bir tayfun halkası kuzey, kuzey batı yönüne doğru dönüyor, tropik bölgeler hava karışım alanının şal desenli bulutları gecenin içinde sessizce ortadan kayboluyorlar. Yeşilliğin kıyısı, kuzey doğu Brezilya'nın ucu ufukta beliriyor. Gezegenin karanlık tarafı ışık dantelleriyle kaplı. Kümeler ve halkalar, meteoroloji kalıplarını yansıtıyorlar. Aşağıdaki yaşamlar.

"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Kimler, Lucas?"

"Dünya'ya böyle baktığın zaman onları düşündüğünü biliyorum."

"Aşağıdaki herkes gibi onlar da başarısız oldular. Başka ne yapabilirlerdi?"

"Burası kolay bir dünya değil," diyor Lucas.

"Onlarınki de değil. *Mãe'mi* düşünüyordum, Lucas. Evde, şarkı söylüyor; *Pai* bayide, arabalarını cilalıyor. Güneşte öyle parlarlardı ki. Caio'yu görebiliyorum. Diğerlerinin hiçbirini. Artık Achi'yi bile net göremiyorum."

"Sen cesaretliydin," diyor Lucas. "Yalnızca bir tane Demir El var."

"Şu aptal isim!" diyor Adriana. "Bu bir lanet, isim değil. Bana o müziği bir daha çal, Lucas."

Adriana sandalyesine yerleşiyor. Jorge'un fısıltılı sesi ve kıvrak gitarı onu sarmalıyor. Lucas annesinin sözcüklerin ve tınıların içinden kayarak sığ uykuya dalışını izliyor. Hâlâ nefes alıyor. *Kahve geldi*, diyor Toquinho. Lucas kahveyi hizmetçiden alıyor ve sehpaya koyuyor, annesinin nefes almadığını görüyor.

Annesinin elini tutuyor.

Toquinho ona yaşamsal belirtileri gösteriyor.

Ölmüş.

Lucas nefesinin göğsünde sıkıştığını hissediyor fakat bu düşündüğü kadar korkunç değil; hiç korkunç değil. Yemanja yavaşça solarak beyazlaşıyor ve kendini kapatıyor. Hilal Dünya, doğu ufkunda sonsuza dek kalıyor.

Kırmızı elbisesiyle Luna çıplak ayakla Boa Vista'nın boş havuzlarının içinden ve iri çakıl taşlarının üstünden geçiyor. Dereler kurumuş, artık on orixanın gözlerinden ve ağızlarından sular dökülmüyor. Rafa, Boa Vista'nın sularını neden kapattığını açıklayamıyor ancak buna Luna dışında kimse itiraz etmiyor. Rafa yalnızca Boa Vista'nın bir şeyler söylemesi gerektiğini söyleyebiliyordu.

Anma töreni yıkık dökük ve düş kırıklığına uğratıcıydı. Konuklar yaptıkları konuşmalarla Cortaları gölgede bırakmamışlardı, Cortaların veda konuşması yapma geleneği yoktu bu yüzden hürmet gösterişleri içtendi ancak aksamıştı ve tören kötü yönetilmişti. Ayrıca dini gösterilerden iyi anlayan Rahibelerin de törene katılmaları

yasaklanmıştı. Söylenecekler söylenmişti, Adriana Corta'nın karbonunun LDC'nin özel törenler için ancak izin verdiği kadar bir avuç kalıntısı saçılmıştı, büyük ailelerin temsilcileri tramvaylara doğru yola koyulmuşlardı. Kısa tören sırasında Luna su kadar şakrak bir halde gezinmiş, tuhaf kuru dünyasını keşfe çıkmıştı.

"*Papai*!"

"Onu rahat bırak, *oheneba*," diyor Lousika Asamoah. O da kızı gibi kırmızı bir elbise giyiyor; Asamoahlar'ın cenaze rengi. "Bazı şeylere alışması gerek."

Rafa kuru ırmağın üzerindeki taşlara basarak bambuların arasına giriyor. Orixaların açık ağızlı, büyük gözlü yüzlerine bakıyor. Küçük ayaklar, kamışların arasında bir yolak açmış: Luna'nın ayakları. Luna burayı ve buranın gizemlerini ondan çok daha iyi biliyor. Ama şimdi burası onun, o artık Boa Vista'nın Sinyoru. Bir yerde yaşamak ve o yerin sahibi olmak arasında bir evren kadar fark var. Rafa uzun, sert kenarlı bambu yapraklarını parmaklarının arasında çeviriyor. Ağlayacağını düşünmüştü. Avutulamayacağını, bir çocuk gibi hıçkırarak ağlayacağını düşünmüştü. Rafa duygularının hızla nasıl birbirine karışabildiğini biliyor; öfkeden neşeye, sevince. *Annen öldü*. Hissettiği şey: şok, evet; hiçbirinin ölüm gerçeğini değiştiremeyeceğini bilmeye rağmen nafile bir şey, yüzlerce şey yapma ihtiyacıyla felç olma. Öfke – biraz; aniliğine, Adriana'nın uzun süredir hasta olduğunun ortaya çıkmasına, ay koşusu partisinden beri hastalığın son evresinde olmasına. Adriana'nın durumu ile ilgili vermiş olabileceği herhangi bir belirtinin, suikast teşebbüsünden sonra olan olaylar döngüsü içinde boğulmuş olması nedeniyle suçluluk duygusu. Son saatleri onunla birlikte geçiren kişi Lucas olduğu için güceniklik. Avutulamaz değil; duygulara boğulmuş değil: gözyaşı yok.

Kısa bir süre São Sebastião Çardağında duruyor, dereler artık kuru; tortuları altıgenlerin içinde çatırdıyorlar. Burası, Boa Vista'nın çardaklarının arasında annesinin en sevdiğiydi. Çay içmek için bir çardak, sosyal ve iş misafirlerini ağırlamak için bir çardak, akrabaları karşılamak için bir çardak, okumak için bir tane, sabah çardağı, akşam çardağı ama bu, Boa Vista'nın ana salonunun doğu kenarındaki çardak onun çalışma çardağıydı. Rafa çardaklardan

hiç hoşlanmıyor. Onların yapay ve aptalca olduklarını düşünüyor. Adriana Boa Vista'yı bencilce inşa etmişti; özel hayallerinin sarayı. Bu saray şimdi Rafa'nın ancak asla ona ait olmayacak. Adriana kuru göletlerin, şelalelerin, bambuların, çardak kubbelerinin, orixaların yüzlerinin içinde. Rafa ne bir yaprağı ne de bir çakıl taşını değiştirebilir.

"Su," diye fısıldıyor Rafa ve borularla pompaların içindeki sular harekete geçerken Boa Vista sallanıyor; burada bir şırıltı, orada bir sızıntı; derelerden ve musluklardan dökülen sular; ırmaklara dönüşen sızıntılar, dolan kanallar, taşların çevresinde çağıldayan, girdap, yaprak ve köpük taşıyan sular; orixaların gözlerinde ve ağızlarında toplanan sular; yüzey gerilimi ile titreşen ve ardından yavaş şelalelere dönen büyük gözyaşı damlaları; sağanaklar ve sızıntılar, çağlayanlar. Rafa, onları susturana dek tüm bu su şıpırtılarının ve sızıntılarının Boa Vista'yı nasıl doldurduklarını fark etmemişti.

"*Papai!*" diye bağırıyor Luna. Elbisesini toplamış ve baldırına kadar akan suya girmiş. "Soğuk!"

Boa Vista artık Rafa'nın ama Lousika bunu onunla paylaşmak için orada olmayacak.

"Geri taşınmayı düşünüyor musun?" diye soruyor Rafa.

Lucas kafasını iki yana sallıyor.

"Çok iç içe. Ben mesafemi seviyorum. Ayrıca buradaki akustik berbat." Rafa'nın Brioni ceketinin kolunda bir dokunuş. "Konuşalım."

Rafa, Lucas'ın neden taşlardan ve havuzlardan geçip pantolon paçalarını ıslatmayı ve ayakkabılarını lekelemeyi göze alarak bahçenin diğer tarafına kendini aramaya geldiğini merak ediyordu.

"Devam et."

"*Mamãe* ve ben son saatlerde epeyce konuştuk."

Rafa'nın boğazı ve çenesi küskünlükle geriliyor. O en büyükleri, hwaejang, altın çocuk. Son konuşmayı yapan o olmalıydı.

"Şirket için bir planı vardı," diyor Lucas. Akan suların müziği kelimeleri maskeliyor. "Vasiyeti. Yeni bir pozisyon oluşturmuş: *Choego*. Bu pozisyonu Ariel'in almasını istiyor."

"Ariel."

"Bunu bozmaya çalıştım ama çok inatçıydı. Ariel *Choego* olacak. Lider. Corta Hélio'nun başı. Benim ve senin üstünde, *irmão*. Hiç tartışma, başka önerilerde bulunma. Her şey planlandı. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Düzen kurulmuş, içine hapsolduk."

"Savaşabiliriz..."

"Sana tartışma, önerilerde bulunma dedim. Mahkemelerde mücadele vermek, bizim için hem zaman hem de para israfı olur. Ariel mahkemeleri tanır, bizi sonsuza kadar uğraştırır. Hayır, bunu yapısal olarak çözeceğiz. Kız kardeşimiz bıçaklı bir saldırıda feci bir şekilde yaralandı. Belden aşağısı felçli. İyileşmesi yavaş olacak, üstelik kesin de değil. Corta Hélio'nun yapılanmasında tıbbi yeterlik maddesi var. Bu madde, bir yönetim kurulu üyesinin, görevlerini tam olarak yerine getirmesini engelleyecek hastalık veya yaralanma durumunda emekli olmasına izin verir."

"Sen bunu öneriyorsun..."

"Evet. Şirket için, Rafa. Ariel çok becerikli bir avukat ama helyum madenciliği hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu, yönetim kurulu darbesi değil. Yaptığımız şey, onun güçlerini ve sorumluluklarını geçici bir süre askıya almak."

"Ne zamana kadar geçici?"

"Şirketi annemizin hevesleri ile değil, gerçek ihtiyaçlarıyla paralel bir şekilde yeniden yapılandırabilinceye kadar. Annem çok hasta bir kadındı, Rafa."

"Kapa çeneni, Lucas."

Lucas geri adım atıyor, ellerini havaya kaldırıyor.

"Elbette. Özür dilerim. Ama sana şunu söyleyeyim; annemiz kendi tıbbi yeterlik maddesini asla atlatamazdı."

"Hayır, defol git, Lucas."

Lucas bir adım daha geri gidiyor.

"Bütün ihtiyacımız, iki tıbbi rapor ve bu raporlar bende var. Biri João de Deus tıp merkezinden, diğeri bizim sevgili Dr. Macaraeg'imizden, kendisi bizim aile doktorumuz olarak kalmaktan çok memnun. İki rapor ve bir çoğunluk." Lucas su serpintilerinin arasından sesleniyor. "Bana haber ver!"

Luna nehrin içinde su sıçratarak ilerliyor, havaya yavaşça yere inen gümüş rengi su damlaları fırlatıyor. Su damlaları güneş ışınlarının ışığını yakalıyor ve kırıyorlar: gökkuşağı ile taçlanan çocuk.

Tramvayın kapıları kapanıyor, açılıyor. Ariel dışarıya bakıyor.

"Evet, geliyor musun?"

Platformda Marina dışında Ariel'in hitap edebileceği kimse yok ama yine de Marina kaşlarını çatıp ağzını oynatıyor. *Ben mi?*

"Evet, sen. Başka kim olacak?"

"Teknik olarak benim artık bir kontratım yok…"

"Evet, evet. Benim için çalışmıyordun, annem için çalışıyordun. Öyleyse artık benim için çalışıyorsun."

Hetty çınlıyor: gelen posta. Bir kontrat.

"Hadi. Lanet olasıca mozoleden çıkalım. Düzenlememiz gereken bir düğün var."

ON BİR

Meridyen düğünleri sever. Üstelik Lucasinho Corta ve Denny Mackenzie'nin evliliklerinden daha iyi bir düğün de olamaz. Ay Kartalı tören için özel bahçelerini bağışladı: ağaçlar kurdeleler, biyo-ışıklar ve göz kırpan yıldızlarla giydirildi. Bergamotlar, kamkatlar ve bodur portakallar gümüş rengine boyandılar. Dallara kâğıt fenerler asıldı. Yola gül yaprakları dökülecek. Muhteşem, kanat çırptıran bir serbest bırakma gösterisi için AKA yüz beyaz güvercin hibe etti. Güvercinler yirmi dört saat içinde ölecek şekilde üretildiler. Haşarat kanunları çok katı.

Kontratlar Turuncu Çardakta imzalanacak. Mutlu oğlan ve oğlanın arkasında, Antares Merkezinin yükseklerinde bir tabur ip cambazı parmak uçlarında dans performansı yapacaklar, ayak bileklerine bağlı flamalarla havada güzel sözler dalgalandıracaklar. Balkonlara bayraklar asıldı, flamalar yolları bezediler, köprülerden Diwali biyo-ışıkları sallanıyor. *Manhua* yarasaları, kelebek ve ördek biçimindeki balonlar merkezin hava sahasında dolanıyorlar. En güzel manzaralı balkonlarda yer kiraları altı yüz bitsiyi bulmuş durumda. Köprülerin ve patikaların en iyi seyir noktaları çok uzun zaman önce etiketler ve çantalarla tutulup ayrıldı. Ayrıcalıklı görüntü hakları gaddar bir açık artırmadan sonra Gupshup'a verildi: erişim anlaşması çok katı: medya dronları uygun bir mesafeyi koruyacaklar ve iki *oko* ile de doğrudan röportaj yapılmayacak.

Yirmi yemek hizmeti görevlisi ve seksen garson, dört yüz konuğa hizmet edecekler. Kültürel ve dini diyetlere ve her türlü gıda hassasiyetine saygı gösterilecek. Et olacak. Düğün pastasını kendine has tarzıyla Lucasinho'nun yapacağına dair bir şaka ortada dolaşıyor.

Doğru değil: Ker Wa fırını *oko* pastalarında ve Ay pastalarında en eski geleneğe sahip. Meridyen Holiday Inn'in Dolunay barından Kent Narasimha bir kutlama kokteyli icat etti: Utangaç Oğlan. Bir dikişlik cin, köpük, çözünerek cine renk helezonları ve tat veren jöle küpleri ve altın folyo pullarından oluşuyor. Alkol içmeyenler için de alkolsüz kokteyller ve bitki çayları.

Güvenlik taramaları bir hafta önceden başladı. LDC, Corta ve Mackenzie güvenlik ekipleri eşi benzeri olmayan şekilde birlikte çalıştılar. Jonathon Kayode'nin bahçeleri toz zerreleri ve ölü deri parçalarına kadar ayrıntıyla tarandılar.

Yılın düğününe son üç gün! Oğlanlar ne giyecekler? İşte Lucasinho Corta'nın son zamanlardaki tarzından seçmeler. Havalı kolokyum çocuğu. Ay koşusu partisindeki tüvit ve ten rengi pantolon. Moda ikonu olarak geçirdiği iki hafta, herkesin üstüne geçirdiği ve keçeli kalemlerle resimler yaptığı kıyafet astarları. Büyükannesinin sekseninci doğum günü; büyükannesinin cenazesi, çok üzücü, çok yakın. Modaya dönüşü: makyajını kim yapıyor? Bu sezonun tanımlayıcısı. Başlar yukarı, çocuklar! Hepiniz bu şekilde görüneceksiniz. Denny Mackenzie: ah, kimin umurunda? Bir Mackenzie ne zaman modaya uygun oldu? Ama düğün kıyafetlerini kim tasarlayacak? Bunu koruyuculara bırakamayız. Sevdiğimiz tasarım yapay zekâları Loyale, San Damiano, Boy de la Boy, Bruce and Bragg, Ceneentola. Kiminle kontrat yapılacak? Ayrıca kozmetikler…

Yılın düğününe son iki gün! Ejderhaları bizlerden çok daha iyi yapan şey: mükemmellik. Cortalar evlilik sürecinde saf mükemmellik sergilediler. Ariel Corta'ya yapılan o korkunç saldırının üstünden bir ay geçmemişti ancak o, robot bacaklarıyla her zamanki gibi hareket etmeye devam etmenin yanı sıra hastane yatağında da nikâhı ayarlamıştı. Bundan sadece iki hafta sonra Adriana Corta'nın ölüm haberiyle tüm ay sarsılmış ve üzüntüye boğuldu. Fakat Cortalar'ın çenelerini havaya kaldırmak, giyinmek, ışıldamaktan başka cesaretlerini gösterecek daha iyi bir yolları yok: yılın düğünü! Sınıf farkı.

Yılın düğününe son bir gün. Bugünün en kesin sosyal göstergesi: konuk listesinde misin, değil misin? Bunu kimse söylemiyor ancak Gupshup birkaç alacağının peşine düştü, bir iki tehdit savurdu,

öpücük ve hediye dağıttı ve şimdi biz size konuk listesinde kimlerin olduğunu ayrıntılarıyla söyleyebiliriz! Ve kimlerin olmadığını! Şok olmaya hazırlanın…

Yılın düğününün günü. Küçük bir sıra ile başlıyor; ünlü gözetleyicileri en iyi manzaralı noktalardaki görev yerlerinde, karşılarında yarasa, kelebek ve iyi şans yaratıkları şeklinde balonlar. Önceden ayarlanan sürede Antares Merkezi sakinleri balkon parmaklıklarına bayraklarını asıyorlar ve yavaşça aşağıya bırakarak iyi dileklerden bir örtü oluşturuyorlar. Konuk asansörleri gelirken güvenlik görevlileri yerlerini alıyorlar. Davetiyeler taranıyor, konuklar resepsiyona yönlendiriliyorlar, Dolunay barının Blushing Boy isimli özel içeceği ikram ediliyor. Jonathon Kayode ve Adrian Mackenzie, çok hoş ev sahipleriler. Dron kameraları belirlenen mesafede uçuşup dolanıyorlar, ünlülerin yakın çekimleri için çarpışıyorlar. İmzalar atılmadan yarım saat önce konuklar Turuncu Çardağa yönlendiriliyorlar. Koreografi zekice ve sıkı, oturma planı titizlikle uygulanıyor. Düğün teşrifatçıları havaya gül yaprakları saçıyorlar. Yirmi dakika: aileler geliyor. Duncan Mackenzie ve *okoları* Anastasia ve Apollinaire Vorontsov. Kızı, Tara ve *okoları*; onların delişmen oğulları ve kızları. İki sopaya dayanarak ağır ağır yürüyen Bryce Mackenzie, ona eşlik eden onlarca evlatlığı. Hadley Mackenzie, temkinli ve çok yakışıklı. Pota'dan ayrılamayan Robert Mackenzie özürlerini bildiriyor ve mutlu çifti tebrik edip, büyük Mackenzie ve Corta aileleri arasındaki barış anlaşması için en iyi dileklerini sunuyor. Jade Sun-Mackenzie tarafından temsil ediliyor.

Cortalar: Rafa ve Lousika, Robson ve Luna. Lucas yalnız başına. Ariel ve konukların coşkusu ve mırıltıları arasından geçerek ailenin içinde yerini alan yeni *escoltası*. Takım elbisesinin içini dolduran Carlinhos. Gergin görünen Wagner ve *oko* Analiese Mackenzie ve sürü arkadaşları; koyu renklerde giyinmiş otuz kişi, kendi içlerinde bir düğün partisi yapıyorlar ve düğün bahçesinin gümüşlerine ve kurdelelerine tehlike çeşnisi katıyorlar.

Yerlerini alıyorlar ve küçük bir grup *Blooming Flowers and Full Moon Night* parçasını çalıyor.

Şimdi yılın düğünü için gerekli olan tek şey damat ve damat.

Bir erkek soyunmaya alttan başlamalı diye duymuştu Lucasinho. Öyleyse giyinmek için sırayı tersine çevirmeliydi. Gömlek, baskı

makinesinden yeni çıkmış. Gümüş kol düğmeleri. Altın beş para etmez. Kravat, Seikaiha desenli, kumru grisi, Jinji'nin gösterdiği ve Lucasinho'nun her gün bir saat boyunca alıştırma yaptığı beş bükümlü girift Eldredge düğümü ile bağlanmış. İç çamaşırı: örümcek ipeği. Neden bütün giysiler bundan yapılmıyorlar? Çünkü hiç kimse bu duyguya tapmaktan başka bir şey yapmaz. Çoraplar da öyle, baldırın yarısına kadar. Ayak bilekleri görülmemeli: korkunç bir günah. Şimdi pantolon. Lucasinho Boy de la Boy'a karar verene dek günlerce tereddüt etti. Beş tasarımı geri çevirdi. Kumaşı gri, kravattan bir ton daha koyu, belli belirsiz çiçekli damasko desenli. Pantolon: paça kıvrımı yok, ütü çizgileri belirgin, çift plili. Çift pli bugünlerde moda. Her şeyin çifti moda: ceketler için, önde çift düğme, kol ağızlarında çift düğme, önden kesik. Dört santimlik klapalar yüksekten başlıyor. Düğme iliği. Kare cep; iki üçgen tepe şeklinde kıvrılmış. Aynı hizada kıvrım artık demode. Giysilerine uyan kısa siperlikli fötr şapka, iki santimetrelik ipek şerit ve kurdele. Lucasinho bunu takmayacak, taşıyacak. Şapkanın saçlarına dokunmasını istemiyor.

"Göster."

Jinji otel odasının kameraları aracılığıyla Lucasinho'ya kendini gösteriyor. Lucasinho dönüyor, kendine çeki düzen veriyor, dudaklarını büzüyor.

"Feci seksiyim."

Saçtan önce makyaj. Lucasinho yakasının içine bir havlu tıkıştırıyor, masanın başına oturuyor ve Jinji'nin yüzüne yaklaşmasına izin veriyor. Kozmetik paketi de Coteri'den özel sipariş. Lucasinho bu ayinsel törenin ritminin keyfini çıkarıyor; uygulamanın katmanları, inceltme ve karıştırma, ince dokunuş ve ayrıntılar. Kalem çekilmiş gözlerini kırpıştırıyor.

"Ah evet."

Sonra, aynı masada, saçları. Lucasinho özenle kâkülünü toparlıyor, arkaya doğru tarıyor, stratejik olarak uyguladığı sprey, köpük, jöle ve saç sabitleyicileri ile sabitliyor. Başını sallıyor. Saçları canlı bir şey gibi hareket ediyor.

"Benimle evlenirdim."

Son bir şey. Piercinglerini birer birer takıyor. Jinji ona son kez kendini gösteriyor. Sonra Lucasinho Corta derin bir nefes alıyor ve Antares Home Inn'den ayrılıyor.

Bekleyen *moto*, Lucasinho Corta'yı içine almak için açılıyor. Jinji'den gelen bir komuta onu Hang Yin Plaza'daki trafikte hızla götürüyor. Otelin konumu merkezi, Kartal Yuvası'na bir asansör seyahati. Hiçbir şey şansa bırakılmadı. Plazadaki insanlar bakıyorlar, tanıyorlar. Bazıları başlarını veya ellerini sallıyorlar. Lucasinho kravatını düzeltiyor ve yukarıya bakıyor. Merkez, renkli bayraklardan bir şelale. Manhua balonları debelenip birbirlerine çarpıyorlar. Köprülerin üstü insan kaynıyor, Antares Merkezinin büyük ırmağında yankılanan sesleri duyabiliyor.

Yukarıda yılın düğünü var. Home Inn'in ön kapısının karşısında bir AKA kantini var, özel yemekler yapan pahalı ve kaliteli bir büfe. Lucasinho caddeye çıkıyor ve oraya doğru yürüyor. Çevresinde akan bir trafik var, plazadan çıkıp beş ayrı Prospekte dağılan organizasyon dalgaları. Pencerede parlak sebze tabakları, içinde asılı cilalı ördekler ve kanatlı hayvan sosisleri olan et dolabı; buzda balıklar ve kurbağalar; dükkânın arkasında dondurucular, fasulye ve mercimek tenekeleri, diri tutan bir buğunun altında marul buketleri. Tezgâhta orta yaşlı iki kadın oturuyor, gizlice paylaşılan bir kahkahayla sallanıp, yuvarlanıyorlar. Asamoah tarzında *adinkra* koruyucuları var: Sankara'nın kazı ve Anense Ntontan'ın yıldız işareti.

Lucasinho dükkâna girdiğinde kahkahaları kesiliyor.

"Ben, Lucas Corta Junior," diyor. Kadınlar onun kim olduğunu biliyorlar. Sosyete kanalları bir haftadır sadece onun yüzüyle dolu. Kadınlar korkmuş görünüyorlar. Lucasinho fötr şapkasını tezgâha bırakıyor. Sol kulağındaki metal çiviyi çıkartıyor ve şapkanın yanına koyuyor. "Lütfen bunu Abena Maanu Asamoah'a gösterin. Bunun ne demek olduğunu o bilir. Altın Taburenin korumasını rica ediyorum."

Biz, Dünya ve Ay'ız, diye düşünüyor Lucas Corta. Bryce Mackenzie şişko bir gezegen, ben narin bir uydu. Bu kıyas Lucas'ı keyiflendiriyor. Bir başka keyif; bu, Lucasinho'nun firar etiği otel. İki küçük tebessüm. Bu toplantıdan aldığı keyif bunlar olacak.

Bryce Mackenzie sert adımlarla kanepeye gidiyor. Sopa, ayak, diğer sopa, ayak, antika bir dört ayaklı maden makinesi gibi. Lucas zar zor izleyebiliyor. Bu adam kendine nasıl katlanıyor? Tüm *amorları* ve evlatlıkları ona nasıl katlanıyorlar?

"İçki?"

Bryce Mackenzie koltuğa yerleşirken homurdanıyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Benim içmemin bir sakıncası var mı? Home Inn çalışanları saatlik kontratlar yapıyorlar ve şey, beni bilirsin. Her durumdan maksimum değer çıkarmayı severim. Ayrıca bu Blushing Boys iyiden de öte"

"Laubaliliğin yakışık almıyor," diyor Bryce Mackenzie. "Oğlan nerede?"

"Lucasinho konuştuğumuz gibi Twé'ye gelecek."

Konuklar, aileler; sonra tören başkanı. Rol, nikâha atılacak imzalara tanıklık etmekten fazlası değildi fakat Jonathon Kayode, Ay Kartalı'nın tüm muhteşemliğini role taşımıştı. Ariel töreni onun yönetmesini teklif ettiğinde, şaşırmış numarası yapmış, hatta nazlanmıştı. *Hayır, hayır, mümkün değil yapamam, şey, ah tamam o zaman.*

Jonathon Kayode bu özel durum için sipariş ettiği altın rütbe sembolleriyle süslenmiş resmi *agbada* giyinmişti. "Yükseltilmiş ayakkabılar mı giyiyor?" diye fısıldamıştı Rafa, Lucas'a. Bunu bir kere fark ettikten sonra her şey gölgede kalmıştı. Apartman topuklu ayakkabılar olmasa, Kartal evlendirdiği çiftten bir kafa boyu daha kısa olacaktı. Rafa kendi şakasına kapılmıştı. Gözlerini sıkıca kapatmış, ağzını kenetlemiş ancak bastırdığı kahkahayla sallanmıştı.

"Kes şunu," diye tıslamıştı Lucas. "Oraya gitmeli ve Lucasinho'yu teslim etmeliyim." Bulaşmaya karşı konulamıyordu. Lucas kıkırtısını yutmuş ve gözlerindeki yaşları gizlice silmişti. Orkestra *The Blooming of Rainy Night Flowers* şarkısına takılı kalmıştı. Bryce Mackenzie ayağa kalkmış ve Turuncu Çardakta yerini almıştı. Tüm kafalar çevrilmişti. Denny Mackenzie gül yapraklı patikada yürüyordu. Yürüyüşü sarsak, mahcup ve gönülsüzdü. Ellerini ne yapacağını bilemiyordu. Bryce Mackenzie ışık saçıyordu. Jonathon Kayode, bir rahip gibi kollarını iki yana açmıştı.

"Gösteri zamanı," diye fısıldamıştı Rafa kardeşine. Sonra bütün Corta koruyucuları aynı anda *Lucasinho'dan çağrı* diye fısıldamışlardı.

Otuz saniye sonra Gupshup haberi tüm aya yaymıştı. *Lucasinho Corta: kaçak damat.*

"Oğlunla görüştün mü?" diye soruyor Bryce Mackenzie.

"Ondan hiç haber almadım."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Bunun ikinizin birlikte planladığınız bir şey olduğu kanısındaydım."

"Saçmalıyorsun."

Bryce Mackenzie kafasını iki yana sallıyor, kızgınlık tiki. "Soru, bu zararı nasıl tamir edeceğiz?"

"Zarar mı var?"

Bir tik daha: burun deliklerinin kabarması, işitilebilir bir nefes.

"Ailemin imajına, Mackenzie Metallerinin itibarına zarar; Gupshup'un bize açacağı dava için ödeyeceğimiz tazminat."

"İçki faturaları da epey yüksek olmalı," diyor Lucas. Bryce Mackenzie ile iki kez karşılamıştı, her ikisi de sosyal olaylardı, hiçbiri iş değildi fakat Lucas adamın hilesini, *malandragemini* çözmüştü. Fiziksel gözdağı, kasla değil, kütleyle. Bryce Mackenzie bir odaya yer çekimiymiş gibi hâkim oluyor; seni parçalayacak bir sendeleme, bir düşüş. Hilenin ne olduğunu biliyorum diye düşünüyor Lucas. Ama sen Dünya'sın ben de Ay. Bu gizli güçle kendini sersemlemiş hissediyor. Her şey açık, daha önce hiç olmadığı kadar açık.

"Küstah," diyor Bryce Mackenzie. Terliyor, terli iri adam.

"Ne senin ailen ne de benim ailem dava tehditleriyle korkutulmadılar. Önerin nedir?"

"Düğün yeniden yapılacak. Masrafları bölüşeceğiz. Oğlunun gerçekten de orada olacağına dair bana garanti verebilir misin?"

"Garanti vermiyorum," diyor Lucas. "Ben, oğlum adına konuşamam."

"Sen onun babası mısın, değil misin?"

"Söylediğim gibi Lucasinho adına konuşamam. Ancak onun kararını tüm kalbimle destekliyorum," diyor Lucas. "Bana gelince, söyleyeceğim şu, canın cehenneme, Bryce Mackenzie."

Üçüncü tik: üst dudağı çiğnemek. Diğerleri kızgınlıktı. Bu ise hiddet.

"Güzel." Bryce'ın korumaları lobiden içeriye giriyorlar ve adamın kanepeden kalkmasına yardım ederek onun sopalar ve ayalarının üzerinde dengede durmasını sağlıyorlar. Bryce Mackenzie Lucas'ın yanından tıkır tıkır yürüyerek geçiyor. Lucas üçüncü bir keyif olduğunu fark ediyor, ufak, sefil ama çok tatlı, Bryce Mackenzie'yi taciz etmek.

Bryce kapıya gelince dönüyor, bir parmağını kaldırıyor, sopası bileğindeki ilmek halkasından sallanıyor. "Ah evet. Son bir şey." Bryce bir adım öne çıkıyor ve Lucas'ın yüzüne şamar atıyor. Darbe hafif de olsa Lucas şoktan, cüretten, içinde bulunduğu durumdan sendeliyor. "Temsil edileceksen, temsilcilerinin ve *zashitnikinin* isimlerini ver. Zaman ve mekân mahkeme tarafından kararlaştırılacak. Mackenzieler buna karşılık kan çıkaracaklar."

Kotoko'nun koruyucuları birer birer Abena Maanu Asamoah'ın çevresinde beliriyorlar. Abena'nın nefesi kesiliyor. Düşündüğünden daha fazla dehşet içinde. *Adinkralar* lenslerinde parlıyorlar, her saniye bir yenisi beliriyor. Işıldayan aforizmalarla çevrilmiş halde. Abena odasını saygılı bir biçimde hazırlamıştı. Kurul üyeleri tünellerde, tüp çiftliklerde, caddelerde ya da binalarda karşılaştığınız insanlar olabilir fakat *Kotoko* onu oluşturan bireylerden çok daha fazlasıdır. Devamlılık ve değişim, soy ve çeşitlilik, *abusua* ve kuruluştur. *Kotoko'ya* herkes danışabilir; buradaki soru, buna neden ihtiyaç duydun? Abena birkaç parça eşyasını toplamış, mobilyaları katlayıp kaldırmış, siyah, kırmızı ve beyaz biyo-ışıkları yere üçgen biçiminde kurmuş ve kendisi de onların tam ortasına yerleşmişti.

En son beliren Sunsum, Omahene'nin koruyucusu. Abena ürperiyor. Kudretli kuvvetleri çağırıyordu.

"Abena," diyor Adofo Mensa Asamoah. Koruyucular, kullanıcılarının sesleriyle konuşurlar. "Nasılsın? Altın Tabureden selamlar."

"Yaa Doku Nana," diyor Abena.

"Ah, ortalığı toplamışsın, ne güzel," diyor Öteki Yüz'den Akosua Dedei.

"Işıklar hoş olmuş," diyor Twé'den Kofi Anto.

"Peki, bize ne sormak istiyorsun?" diyor Mampong'dan Kwamina Manu. Gizli soru.

"Bir söz verdim," diyor Abena. Parmakları bilinçsizce Gye Nyame kolyesinin zincirini büküyor. "Ve şimdi bunu gerçekleştirmem gerek ama herhangi bir şeye söz vermeye hakkım var mıydı, bilmiyorum."

"Bu, Lucasinho Corta hakkında," diyor Abena'nın Lousika Asamoah'a ait olduğunu bildiği koruyucu.

"Evet. Ay Koşusu nedeniyle Cortalara Kojo için borçlu olduğumuzu biliyorum fakat ya Mackenzieler Cortalara yaptıkları gibi bize de cephe alırlarsa?"

"Bizden sığınma talep etti," diyor Cyrillus agrariumundan Abla Kande.

"Ama bunu teklif etmek bana düşer miydi?"

"Sözümüzü tutmazsak, Ay bizim hakkımızda ne düşünür?" diyor Adofo Mensa. Koruyucu halkasında sesler koro halinde fısıldaşıyorlar: *Fawodhodie ene obre na enam.* Bağımsızlık, sorumluluklarla birlikte gelir.

"Ama Mackenzieler, demem o ki biz en büyük aile değiliz ya da en zengin ya da en güçlü…"

"Sana küçük bir hikâye anlatayım," diyor Omahene Adofo. "Bu doğru. AKA, Beş Ejderhanın en zengini veya en eskisi değil. Bizler ihracatçı değiliz; Cortalar gibi oradaki ışıkların yanık kalmasını sağlamıyoruz ya da Mackenzieler gibi Dünya'nın teknoloji endüstrisini beslemiyoruz. Bizler sanayici veya bilişim teknolojisi devleri değiliz. Aya geldiğimizde Sunlar gibi siyasi bir dayanağımız, Mackenzieler gibi zenginliğimiz veya Vorontsovlar gibi fırlatma tesislerine erişimimiz yoktu. Asyalı ya da Batılı değildik; Ganalıydık. Ganalılar aya gidiyorlar! Ne hadsizlik ama! Bu, beyazların veya Çinlilerin yapabilecekleri bir şey. Fakat Efua Mensah'ın bir fikri vardı, fırsatı gördü, çalıştı, savaştı ve aya gelene dek inançlarını savundu. Onun ne gördüğünü biliyor musun?"

"Toprağı küreyerek zengin olabilirsin ama küreği satarsan zengin olursun," diyor Abena. Her çocuk, fişlendiğinde, lens takıldığında ve bir koruyucuya bağlandığında hiç vakit kaybetmeden bu

özdeyişi öğrenir. Abena her zaman yaşlı insanların bilgeliklerinin sıkıcı ve değerli olduğunu düşünür. Dükkân sahipleri ve manavlar; güzel toz motorlarıyla Cortalar ve Mackenzieler gibi veya enfes oyuncaklarıyla Vorontsovlar gibi göz alıcı değiller.

"Biz bağımsızlığımızı satın aldık, canım," diyor Adofo Mensa. Koruyucusu, Siyam Timsahı ve Ese Ne Tekremadan yapılmış, birliğin ve dayanışmanın *adrinkaları*. "Onu teslim etmeyiz. Mackenzieler bize zorbalık yapamazlar."

"Kimse yapamaz," diye ekliyor Kwamina Manu.

"Cevabını aldın mı?" diye soruyor Omahene Adofu.

Abena başını öne eğiyor ve makbul görünen ay şekliyle parmaklarını büzüştürüyor. *Kotoko'nun* koruyucuları birer birer yok oluyorlar. En sona Lousika Kande Asamoah-Corta kalıyor.

"Olmadı, değil mi?"

"Ne?"

"Cevap almadın."

"Aldım, ben sadece…"

"Rahatlamadın mı?"

"Sanırım aileyi tehlikeye attım."

"Ay'da kaç kişi var?"

"Ne? Yaklaşık bir buçuk milyon."

"Bir nokta yedi milyon. Bu çok gibi görünebilir ancak gen havuzu için endişelenmemize gerek kalmayacak kadar büyük değil."

"Soy içi üreme, mutasyon biriktirme, genetik sürüklenme. Arka plan radyasyonu. Bunları okulda gördüm."

"Ve hepimizin bununla mücadele etmek için farklı bir mekanizması var. Biz abusua sistemini ve kiminle seks yapamayacağın hakkındaki düzenlemeleri iyileştirdik. Sen bir, nesin?"

"Bretuo, Aseni, Oyoko ve elbette kendi *abusuam*."

"Sunlar önlerine gelen herkesle kız alıp verirler, Ay'ın yarısı Sun; Cortalar'ın kendi tuhaf *madrinha* sistemleri var ancak her şekilde gen havuzlarını açık ve temiz tutarlar. Mackenzieler, onlar farklı. Onlar aileyi yakın ve sıkı tutarlar, gen hatlarını kirletmekten, kimliklerini

seyreltmekten korkarlar. Kendi aralarında kız alıp verirler: tüm o çiller nereden geliyor sanıyorsun? Ama bu riskli, çok riskli. Yani doğru şekilde üreditklerinden emin olmalılar. Gen hatlarını planlamamız için bizi tutarlar. Bunu otuz senedir yapıyoruz. Bu bizim sırrımız fakat Mackenzieler konusunda emniyette olmamızın bir nedeni var. İki başlı bebek korkusu."

Abena fısıldayarak İsa'ya dua ediyor.

"Asamoahlar herkesin sırrını tutarlar. Fakat Lucasinho'ya göz kulak olmak, Abena. Mackenzieler bize dokunmaya cüret edemezler ancak büyük kinleri ve uzun bıçakları vardır."

Zabbaleen, Jonathon Kayode'nin bahçelerini pisleten ölü kumruları özenle toplayıp götürüyor. Kumruların serbest bırakılışı zaman ayarlıydı; kafesler aniden açılmışlar, kuşlar kanat çırparak yükselmişler ve ayrılan konukların başlarının üstünde uçuşmuşlardı. Ariel çürüyen gül yapraklarının arasından yolunu dikkatle seçerek ilerliyor. Kaygan balçıkta robot bacaklarına güvenmiyor. Annesinin canlı maddelere karşı hoşnutsuzluğunu o da paylaşıyor. Organikler hızla iğrençleşiyorlar.

Jonathon Kayode onu bahçeye bakan dairesinde ağırlıyor. Kurdeleler ve gümüş rengine boyanmış meyveler, narenciye ağaçlarını süslemeye devam ediyorlar. Yemek kırıntıları çimenleri kirletiyor. Robotlar titiz ancak dört yüz konuğun döküntüsü çok fazla.

"Evet, bu tam bir pislik," diyor Jonathon Kayode, Ariel'i selamlarken.

"Pisliklerimizi temizlemeleri için insanları işe alırız," diyor Ariel.

"Sana 'tören' sırasında söyleme fırsatım olmadı ama seni böyle hareketli görmek çok güzel. Bu uzun etek boyu sana yakışıyor. Birkaç yere gittim. Yılın düğünü fiyasko oldu ama damadın halası bir moda yaratıyor. Oğlan nasıl?"

"Asamoahlar ona sığınma verdiler."

"Siz hep yakın oldunuz, Cortalar ve Asamoahlar."

"Senden bunu durdurmanı istiyorum, Jonathon."

Jonathon Kayode kafasını iki yana sallıyor, parmağını alnına dokunduruyor.

"Ariel, sen de benim kadar biliyorsun ki..."

"LDC bir şeyin olmasını veya olmamasını istiyorsa, mutlaka bir yolunu bulur."

Bir sehpanın karşılıklı iki tarafına oturuyorlar. Bir robot iki kadeh Blushing Boy getiriyor.

"Biliyorsun, bunları gerçekten çok seviyorum," diyor Kartal. Ariel'in bu öğleden sonra keyfi yok. Kartal bir yudum alıyor. Gürültücü bir içici.

"Clavius Mahkemesi dövüşle anlaşmaya varalı iki sene oluyor," diyor Ariel.

"Tam değil." Jonathon Kayode kadehini masaya koyuyor. "Alạyoum'a karşı Filmus."

"O asla bıçakla sonuçlanmazdı. Bunu biliyordum. Malandragem. Bu şekilde kazandım. Ayrıca bu iki dava farklı. O bir boşanma davasıydı. Bu ise eski moda bir sesleniş, bir şeref davası."

"Bryce Mackenzie kardeşinden erken davrandı."

"Bunu bitirebilirsin, Jonathon," diyor Ariel.

"Bir şey içmek istemediğinden emin misin?" diyor Ay Kartalı, bardağını kaldırırken. Bardağın kenarından Ariel ile göz göze geliyor. Bakışları evin arkasına doğru kayıyor; bir, iki, üç kez. Ariel'in gözleri büyüyor.

"Benim için hâlâ çok erken, Jonathon." Mahkemede ve yasal çevrelerde, Adrian Mackenzie'nin Ay Kartalını bir gösteri *shibarisi* parçası gibi bağladığı şakası sürekli yapılır. Bu şaka değil.

Kan istiyorlar, diyor Jonathon ağzını oynatarak. "Lucas'ı kim temsil edecek?"

"Carlinhos."

Jonathon Kayode'nin ağzı şaşkınlıkla açılıyor. *Okon sana istedikleri kanın kalp kanı olduğunu söylememiş.*

"Onlar *zashitnik* olarak Hadley Mackenzie'yi aday gösterdiler. Statüleri eş tutmalıyız."

Ariel Ay Kartalının bakışlarını kaçırmasına izin vermeyecek. *Tüm bunları durdurabilirsin, bu iki genç adamın hayatlarını kurtarabilirsin.*

"Jonathon?"

"Sana yardım edemem, Ariel. Ben kanun değilim."

"Bunu alışkanlık haline getiriyor gibiyim ama canın cehenneme." Ariel bacaklarının onu dosdoğru kaldırabilmelerini diliyor. El çantasını alıyor. Sesinin oturma odasının arkasına ulaşabilmesi için mahkeme salonu sesini yükseltiyor. "Ve senin de canın cehenneme, Adrian. Umarım benim kardeşim senin kardeşini parçalara ayırır."

Carlinhos dövüş için Boa Vista'ya geri dönmüştü. Ben bunu yapamazdım, diye düşünüyor Ariel. Koyu karanlıkta, kendini içi açılmış ve kirletilmiş hissettiğinde, bir daha asla bacaklarının onu taşıyamayacaklarından korktuğunda, gözlerini her kapayışında bıçağı gördüğünde bile annesinin onu Boa Vista'ya geri götürmesine izin vermemişti. Bıçağı sen de görüyorsun, Carlinhos. Her seferinde. Benim arkamda, senin önünde. Ben olsam korkudan felç geçirirdim.

Carlinhos, Nossa Senhora da Rocha Çardağındaki masada yüz üstü yatıyor. Oxum şelalesinden sıçrayan sular kubbenin ağzında birikiyor ve aşağıya damlıyor. Bir masör vücuduna masaj yapıyor, parmakları adale liflerinin derinliklerinde. Carlinhos inliyor, sevişme seslerine benzeyen küçük çığlıklar. Bu, Ariel'i tiksindiriyor: vücuduna böyle samimi bir şekilde dokunan bir başka kişi. Onun vücuduna biri dokunmuştu, masajdan veya seksten daha samimi bir şekilde.

Carlinhos başını yana çeviriyor ve ablasına sırıtıyor.

"Selam."

"Gümüş dilim bu kez beni yarı yolda bıraktı, Carlo."

Carlos'un yüzü üzüntüyle seğiriyor. Masörün sert bir müdahalesi yüzünden suratını buruşturuyor. Muhteşemsin, diye düşünüyor Ariel, bıçakların senin mükemmel tenini kestiğini düşünüyorum ve içimi buz gibi bir korku kaplıyor.

"Özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok," Carlinhos.

"Deneyebilirim... Hayır, hiçbir şey yapamam. Sözün bittiği yerdeyim. İstedikleri düelloyu alacaklar."

"Biliyorum."

Ariel kardeşinin ensesini öpüyor.

"Öldür onu, Carlo. Onu yavaş yavaş ve acı vererek öldür. Onu onların gözlerinin önünde öldür, böylece ailemize yapmayı istedikleri tüm şeylerin önlerinde kanayıp gittiğini görsünler. Onu benim için öldür."

"Gelebilir miyim? Gelebilir miyim?"

"Hayır!" diye kükrüyor Rafa. Robson babasının peşinden koşturuyor.

"Carlinhos'u desteklemek istiyorum."

"Hayır," diyor Rafa yeniden.

"Neden olmasın? Sen gidiyorsun. Herkes gidiyor."

Rafa Robson'a dönüyor.

"Bu, hentbol değil. Bu, bir oyun değil. Bu, destekleyebileceğin bir şey değil. Biz gidiyoruz çünkü bu bir tek Carlinhos'un savaşı değil. Ben gitmek istemiyorum. Onun gitmesini de istemiyorum. Ama gideceğim. Ve sen de gitmeyeceksin."

Robson ayaklarını sürüyor, kaşlarını çatıyor.

"Öyleyse onu şimdi görmek istiyorum."

Rafa bıkkınlıkla iç çekiyor.

"Tamam."

Spor salonu, Boa Vista'nın en az kullanılan odası. Robotlar senelerin tozunu temizlemişler, derin kayalıkların serinliğini ağır ağır ısıtmışlar. Carlinhos tavandan aşağıya kurdelelerle seramik çanlar asmış. Yedi çan. Bir çift kum torbasına vuracakmış gibi yapıyor, yana kaçıyor, yerde dönüyor ve kesiyor.

"İrmã*o*."

Carlinhos nefes nefese parmaklıklara geliyor. Bıçağını çıkıntıya bırakıyor, çenesini kıvırdığı kollarının üstüne koyuyor.

"Robson, merhaba."

"*Tio*."

"Hiç çaldığın oldu mu?" Rafa sallanan çanlara doğru başını sallıyor.

"Hiç çan çalmadım," diyor Carlinhos. Bir hareket, öyle hızlı ve beklenmedik ki Carlinhos bir karşılık veremiyor. Robson bıçağın

ucunu Carlinhos'un sağ kulağının altındaki yumuşak deriye bastırıyor.

"Robson..."

"Bunu bana Hadley Mackenzie öğretti. Bir adamın bıçağını alırsan, bunu ona karşı kullanmak zorundasın. Bıçağı asla bırakma."

Carlinhos kıvrak; eğilerek bıçağın ucundan uzaklaşıyor ve aynı hareketin akışıyla Robson'un bileğini ona acıyı öğretecek kadar büküyor. Carlinhos düşen bıçağı kapıyor.

"Teşekkür ederim, Robson. Buna dikkat edeceğim."

Bütün çanlar çalıyor, nazik bir çıngırdama. Bir başka küçük sarsıntı.

Carlinhos banyodan çıkıyor, gözleri kocaman açılmış.

"İçeride bir jakuzi var. Boa Vista'da bile jakuzim yoktu."

"En azından bunu yapayım, Carlo."

Lucas'ın Kamp Carlinhos hazırlığı alışılmadık biçimde zor oldu. Düğün fiyaskosu sosyal atmosferi pisletmeye devam ediyor. Düşman Ejderhalar arasındaki düello haberi sızıyor, Cortalar ve Mackenzielerin dava tehditleri bile dedikodu kanallarıyla sınırlı kalmıyor. Yakışıklı oğlanlar üzerlerinde çok fazla giysiyle dövüşmezler. Bu, yakışıklı oğlanların evlenmesinden de iyi. Orion merkezindeki özel ev, paravan şirketler aracılığı ile tutuldu; bir başka paravan şirketle mobilyalar bastırıldı. Yapay zekâ ajansları aracılığıyla isimsiz olarak masörler, fizyoterapistler, psikologlar, aşçılar, diyetisyenler, bıçak ustaları, ketum güvenlik görevlileri tutuldu. Bir antrenman odası inşa edildi, Queen of the South'tan gizlice Mariano Gabriel Demaria getirtildi ve bitişik eve yerleştirildi. Son olarak Carlinhos'un Ay çeliğinden yapılma dövüş bıçakları João de Deus'tan taşındı ve dövüş okuluna konuldu.

"Burası yatak odası."

"Yatağın çevresinde yürüyebiliyorum."

Carlinhos sırt üstü yatağa atlıyor ve kollarını başının arkasında kavuşturuyor. Keyifle parlıyor. Lucas'ın ağzı geriliyor.

"Özür dilerim."

"Ne?"

"Özür dilerim. Bu. Hiç istememeliydim…"

"Sen istemedin. Ben teklif ettim."

"Ama Lucasinho'ya arka çıkmasaydım…"

"Ariel, Boa Vista'ya beni görmeye geldi. Ne dedi biliyor musun? Buna bir son veremediği için üzgün olduğunu. Sen de üzgünsün çünkü bunun nedeninin kendin olduğunu düşünüyorsun. Luca, ben bunun olacağını hep biliyordum. İlk bıçağımı bastırdım, ona baktım ve bunları gördüm. Hadley Mackenzie'yi değil ancak ailenin bana bel bağlayacağı bir dövüşü."

Bu bir af.

"Hadley Mackenzie formda ve çok hızlı."

"Ben daha formdayım."

"Carlinhos…"

Lucas yatağa yayılmış, gerçek ketenin mutluluğunu yaşayan kardeşine bakıyor. Yirmi dört saat içinde ölmüş olabilirsin. Buna nasıl dayanabiliyorsun? Herhangi önemsiz bir şeye bir saniyeni harcamaya nasıl dayanabiliyorsun? Bu belki de dövüşçü bilgeliğidir; önemsiz şeyler, sıkı dokumalı ithal ketenin fizikselliği, yaşamsal olan şey hissedilebilen şeylerdir.

"Ne?"

"Sen daha hızlısın."

Wagner bıçakları eline alıyor, içgüdüsel olarak dengesini buluyor. Elindeki şeylere bakıyor. Tam karanlık döneme yeni geçtiği için odaklanması ve konsantrasyonu en yoğun seviyelerindeler. Kenar çizgisini, metalürjisini takıntı haline getirerek saatler geçirebilirdi.

"Bunu çok rahatlıkla yapıyorsun," diyor Carlinhos.

"Korkutucu şeyler." Wagner bıçakları kabına geri koyuyor. "Orada olacağım. İstemiyorum ama olacağım."

"Ben de istemiyorum."

Kardeşler kucaklaşıyorlar. Carlinhos evde bir oda teklif etmişti fakat Wagner sürüye gitmişti. Sürü evi, Dünya karanlıkken soğuk ve donuk bir yer. Wagner önceki gece Theophilus'tan gelmiş ve sürü yatağında düzensiz bir uyku uyumuştu. Küçük yatağa elinden geldiğince yayılmıştı ama yine de bir erkekti. Fırtınalar

Okyanusunun ortasında çıplak durduğu, tekrarlayan rüyalardan rahatsızdı. Analiese onun bir aile meselesi için Meridyene gitmesine inanmamıştı ancak üzerine gidebileceği açık bir yalan da bulamıyordu.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor Wagner. Carlinhos'un kahkahası onu şaşırtıyor.

"Diğerlerinin hepsi bana ne kadar üzgün olduklarını, kendilerini ne kadar suçlu hissettiklerini söylediler. Biri bile benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormadı."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Et yiyebilmeyi çok isterdim," diyor Carlinhos. "Evet, bunu istiyorum."

"Et."

"Sen yiyebiliyor musun?"

"Bu durumdayken genellikle hayır fakat senin için, *irmão*..."

Sombra bir *churrasceria* yeri buluyor, gereksiz pahalı. Nadir yetişen domuzları ve cinle terbiye edilen, müzikle yumuşatılan, bodur Kuroge Washu sığır biftekleriyle ile övünüyorlar. Ön yüzleri cam olan et dolapları evcil hayvanlar kadar küçük asılı karkasları sergiliyorlar. Fiyatlar baş döndürücü. Carlinhos ve Wagner bir masaya oturuyorlar, sohbet ediyorlar, yaprak gibi ince nefis biftek dilimlerini sosa batırıyorlar ama çoğunlukla samimi erkeklerin yapacakları gibi birbirlerinin sessizliğine eşlik ediyorlar. Her şeyi konuştuklarını fark ediyorlar.

Benimle koş, demişti.

Marina ve Carlinhos, Uzun Koşunun arkasına düşüyorlar. Beş solukta koşunun ritmini yakalıyorlar. Marina bu kez şarkı söylemekten korkmuyor. Yalnızca bir Uzun Koşu var. Marina koşudan en son ayrıldığından beri koşu hiç durmadı, ne gündüz ne gece. Sonra Marina'nın kalbi, kanı, kasları birlikteliğin uyumuna ayarlanıyor.

Evet, koşarım, evet, demişti Marina. Carlinhos çağırdıktan sonra seks ümidiyle, başka bir şey umarak gelmişti. Ölümün yakın varlığı kokan o evden onları çıkaracak bir şey. Carlinhos eve gitmek ve koşmak istemişti. João de Deus hızlı trenle sadece bir saatlik

mesafedeydi. O ve Carlinhos, Uzun Koşu teçhizatlarıyla seyahat etmişlerdi. *Hayran bakışları ve tebessümleri üstlerine çekmişlerdi. İkisi birlikte çok güzeller. Kim olduklarını biliyor musun? Ah, gerçekten mi?* Marina'nın teçhizatı bir öncekinden daha küçük ve daha dardı. Vücut boyaları da daha yoğundu. *Daha sıkı ve daha atılganım*, diye düşünmüştü. Vakumlu poşetten Ogun'un yeşil püsküllerini almış ve gururla takmıştı.

Marina hızlanarak koşunun başına yöneliyor. Carlinhos gülerek onun yanına gidiyor. *Yerinde duramayan bıçak, Ogun'un bıçağı açık havada keser. Yerinde duramayan bıçak. Ogun'un bıçağı öldürmek için saplanır.* Sonra zaman, benlik, bilinç yok oluyor.

Eve giden trene biniyorlar, tren Ekvator Bir'e ilerlerken koltuklara yığılıyorlar, birlikte düşüyorlar. Marina Carlinhos'un kucağına kıvrılıyor. Carlinhos çok iyi, onun içindeki kediyi ortaya çıkarıyor. Marina erkeklerin özgünlüklerini seviyor; hayvanlar gibi önceden tahmin edilemiyorlar. Onları kendisinden farklı ve fevkalade şeyler olarak seviyor.

"Gelecek misin?" diye mırıldanıyor Carlinhos.

Marina bu soruyu bekliyordu ve ondan ödü kopuyordu. Yani cevabı hazırdı.

"Geleceğim, evet. Ama…"

"Bakmayacaksın."

"Carlinhos, özür dilerim. Senin yaralandığını göremem."

"Ölmeyeceğim."

Meridyene on dakika.

"Carlo." Bu, Marina'nın Carlinhos'u en mahrem ismiyle ilk çağırışı; aile ve *amor* ismi. "Ben Ay'dan ayrılacağım."

"Anlıyorum," diyor Carlinhos fakat Marina onun vücudunun gerildiğini hissediyor.

"Param var, annem iyi, senin ailen de bana karşı mükemmeldi ama kalamam. Her gün korkuyorum. Her bir gün, daima. Daima korkuyorum. Bu şekilde yaşanmaz. Gitmek zorundayım, Carlinhos."

Yolcular ayağa kalkmış, çocuklarını, bagajlarını topluyorlar. Platformun basınçlı tarafında Marina ve Carlinhos öpüşüyorlar. Marina parmak uçlarında duruyor. Tren yolcuları gülümsüyorlar.

"Orada olacağım," diyor Marina. Her ikisi de kendi evlerine gidiyorlar ve sabah olunca Carlinhos dövüşe doğru yürüyor.

Robotlar mahkeme salonunun temizliğini dövüşçüler gelmeden saniyeler önce bitiriyorlar. Bu salon on yıldır kullanılmıyor. Her yer ovalandı, gerçek ya da hayal eski kan lekelerinden iz yok. Mahkeme salonu vücut sıcaklığında ısıtılmasına rağmen soğuk hissettiriyor. Küçük ve çok güzel, duvar panelleri ve zemin ahşaptan. Salonun ortasında dövüş ringi var, zeminden beş metre yukarıda, dövüş veya dans için mükemmel. Ringin çevresindeki dar galerilerde tanık sandalyeleri ve yargıç sıraları var. Hasımlar ve yargıçlar, üstlerine kan sıçrayacak kadar yakın oturuyorlar. Dövüşlü yargılamanın ahlaki doğruluğu bu: Şiddet herkese dokunur.

Mackenzielere ayrılan yerde; Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie. Dar koridora zor bela sığıyor. Robert Mackenzie'nin yerine yine Jade Sun-Mackenzie, *zashitnikin* annesi. Cortalara ayrılan yerde, Rafa, Lucas, Wagner ve Ariel Mackenzie. Ariel'in yanında *escoltası*, Marina Calzaghe. Lucasinho, Robson ve Luna'nın da zorla katılmaları için Mackenzie hukuk ekibinin son dakika mahkeme çağrı girişimini Ariel savuşturdu. Mahkemeye başkanlık yapan yargıçlar Remy, El-Ashmawi ve Mishra, daha önce hiçbiri Ariel Corta ile çalışmamış.

Yargıç Remy duruşmayı başlatıyor. Yargıç El-Ashmawi suçlamayı okuyor. Yargıç Mishra herhangi bir uzlaşma veya özür olup olmayacağını soruyor. Hayır, diyor Lucas Corta.

Formaliteler sakinleştirir, formaliteler düzen sağlar, formaliteler sizi bu ahşap ringde olacaklardan uzaklaştırır.

Yardımcılar içeriye. Mackenzieler için Denny Mackenzie ve güvenlik bölümü başkan yardımcısı Constant Duffus. Cortalar için Heitor Pereira ve Mariano Gabriel Demaria. Her iki taraf da bıçaklarını yargıçlara gösteriyorlar. Yargıçlar dikkatle inceliyorlar, gerçi hiçbirinin bıçaklardan anladığı yok. Her bir çantadan bir tane bıçağı onaylıyorlar. Mariano Gabriel Demaria Ay çeliği bıçağı yuvasına yerleştirirken kabzasını öpüyor.

Dövüşçüler mahkeme salonunun arkasındaki odalarından geliyorlar. Her ikisi de salona adım atar atmaz önce yukarıya, sonra çevrelerine bakarak alanı ve alanın sınırlandırmalarını ölçüp

biçiyorlar. Düşündüklerinden daha küçük. Bu çok yakın, hızlı ve vahşi olacak. Carlinhos krem rengi mayo giyiyor, Hadley gri. Her ikisinin de mayoları ten renkleriyle kontrast oluşturuyor. Dijital olarak çıplaklar, koruyucuları yok. Mücevherat bir zayıflık göstergesi olsa da Carlinhos'un sağ ayak bileğinde tek bir yeşil püskül var; São Jorge'un koruması. Carlinhos'un yardımcıları ona yaklaşıyorlar.

Marina yüzünü elleriyle kapatıyor. Carlinhos'a bakamıyor, Carlinhos'a bakmak zorunda. O bir oğlan çocuğu, bir odadan diğerine, geçtiği her kapının arkasından kilitlendiğini fark etmeden dolaşan büyük gülümseyişli oğlan çocuğu. Girdiği her oda bir öncekinden daha küçük. Sonunda buraya, ölüm zeminine çıkıyor. Marina kendini hasta hissediyor; her kemiğinde ve sinir telinde bir bulantı. Carlinhos diz çöküyor, Heitor ve Mariano onun üzerinde kafa kafaya veriyorlar ve mırıldanıyorlar. Ringin karşısında Hadley Mackenzie atlıyor, sıçrıyor, burnunu çekiyor, bakıyor, bir enerji ve hedef girdabı. Carlinhos'u ikiye bölecek, diye düşünüyor Marina. Daha önce böyle bir korku yaşamamıştı, ne annesine teşhis konulduğunda ne de OTV Beyaz Kumlarda fırlatma rampasında ilerlerken.

Mahkeme heyeti dövüşçüleri yanlarına çağırıyor. İki metre on santimetrelik Carlinhos, Hadley'den daha uzun ancak daha ağır. Mackenzie ise tel ve çelik. Yargıç Mackenzie dövüşçülere hitap ediyor.

"Her ne kadar bu dövüş tamamen yasal olsa da Clavius Mahkemesinin bu eylemden hiç hoşlanmadığını bildirmeliyiz. Bu barbarca ve aileleriniz ve kuruluşlarınız için yakışıksız bir şey. Devam edebilirsiniz."

Mariano Gabriel Demaria Carlinhos'a bıçağını takdim ediyor. Carlinhos bıçağın ağırlığını hissediyor, en iyi tutuşu buluyor, dengesini ve hızını ayarlıyor. Kaldırmayı ve hamle yapmayı deniyor, ucunu dokuz yöne doğru dans ettiriyor. Tutuş, sıkı ama süzülüyor. Çaba sarf etmek/çaba sarf etmemek. Vuracak gibi yapmak, hamle yapmak, kendi çevresinde dönmek, kesmek değildir. Bütün çabalar kesmek için. Her duyunun en uçlarını yaşamak, karanlık labirentte asılı, görünmez çanları hissetmek.

"Yardımcılar dışarı."

Heitor ve Mariano tanık galerisinin altında, ring yanındaki iskemlelerine çekiliyorlar. Raunt yok, toparlanmak veya köşeden tavsiye almak için mola yok. Bir kazanan olana dek savaşacaksın.

Carlinhos başını ailesine doğru eğiyor. Marina Calzaghe'nin yüzünden aşağıya yavaş, tombul yaşlar akıyor.

"Yaklaşın."

Carlinhos ve Hadley ringin ortasında buluşuyorlar, selamlama için bıçaklarını havaya kaldırıyorlar.

"Dövüş."

Dövüşçüler duruşlarını alıyorlar, ağırlıkları dengede, kol havada. Ve çarpışıyorlar. Carlinhos çevresinde dönüyor, Hadley'i çekmeye, onun planını bozmaya çalışıyor ama Mackenzie keskin ve süratli. Öyle süratli ki Carlinhos bir an için temposunu kaybediyor. Carlinhos toparlanıyor. Marina daha önce hiç bıçak dövüşü görmedi. Çirkin, taciz edici ve haşin. Hiçbir yönü ihtişamlı değil; kılıçta olduğu gibi ne bir kesiş ve hamle, savuşturma ve karşı atak, saldırı ve savunma becerisi. Bıçak dövüşünde ilk temas, son olacaktır. Herhangi bir vuruş sonuncu olacaktır. Biç, silahını kaybettir, sapla, hareketsiz hale getir. Sürat, baş döndürücü. Düşünceden de hızlı. Hadley'in suratında bir kurukafa sırıtışı var; tam bir konsantrasyon içinde. Ayrıca daha hızlı, daha hafif, daha çabuk. Vuracak gibi yap, dön, toparlan. Marina diğer Cortalara bakıyor. Rafa'nın gözleri kapalı. Ariel'in elleri ağzının üstünde. Wagner tam bir konsantrasyon maskesi. Lucas'ın yüzü kurukafa gibi. Ringin Mackenzie tarafında da ifadeler aynı.

Marina bakamıyor. Bakışlarını da kaçıramıyor.

Kimse bu öldürme yürüyüşüne ayak uyduramıyor. Carlinhos'un dengesinin bozulduğunu görebiliyor. Tepkileri bir parça yavaş. Ter damlaları teninde ışıldıyor. Gözleri sert, yüzü kapalı. Bu bir dans, öldürme dansı. Sıkı, hızlı, alevli darbeler ve saplayışlar: bıçak eli, bacağın tendonları. Yüksek, alçak. Carlinhos vuracak gibi yapıyor, Hadley bıçağı ile onun önünü kesiyor, Carlinhos'un pazısında bir kesik açarak karnına doğru hamle yapıyor. Carlinhos dans adımlarıyla bıçaktan uzaklaşınca karnında kandan bir çizgi oluşuyor. Carlinhos farkında değil. Adrenalin ile yanıyor, acının ötesinde, her şeyin ötesinde, dövüş hariç. Ancak pazısındaki kesik derin.

Kan kaybediyor. Kontrolünü kaybediyor. Düelloyu kaybediyor. Carlinhos kendi etrafında dönüyor ve geriliyor, Hadley ile arasına mesafe koyuyor. Hadley boşluğu kapatmak için ilerliyor fakat o sırada Carlinhos bıçağı sağ elinden sol eline geçiriyor. Bu, anlık bir şaşırtmaca ancak Hadley'i geri çekilmeye zorlamaya yetiyor. Hadley tutulan boynunu açmak istermiş gibi kafasını salıyor ve o da bıçağını sağ elinden sol eline geçiriyor.

Çıplak ayaklar, Carlinhos'un sıcak tatlı kanıyla kayıyor.

Carlinhos, Hadley Mackenzie'nin bir sonraki saldırısında üstüne gelebileceği tüm yolları görebiliyor, hepsini aynı anda. Her birinde de bıçak el tendonlarını yırtıyor, onu silahsız bırakıyor, bacak tendonlarını koparıyor, yere düşürüyor ve onu deşiyor.

Burada ölüyor.

Sonra diğer yolu görüyor, bıçakla ilgisi olmayan yolu. Malandragem. Kim Brezilya jiu jitsusunu bir bıçak dövüşüne katar? Carlinhos bıçağını fırlatıp atıyor. Bıçak mahkeme salonunun ahşap duvarına saplanıyor, titreşiyor. Hadley'in gözleri bıçağı takip ederken Carlinhos onun savunma alanının içine giriyor, onu durduruyor ve dirsek eklemini kırıyor.

Çatırtı, mahkeme arenasının içinde yankılanıyor. Bıçak düşüyor. Carlinhos kırık kolu Hadley'in sırtına büküyor. İki adam birbirlerine iki sevgili kadar yakın. Carlinhos düşen bıçağı alıyor ve aynı hareketin devamı olarak Hadley'in boğazına saplayarak şah damarından çıkarıyor.

Mahkeme salonu ayakta.

Hadley'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra da hüsran. İnsafsız yaradan kanlar fışkırıyor, elleri çaresizce ölüme çırpınıyor. Carlinhos onu kan gölünde çağlayıp, çırpınması için yere yatırıyor.

Carlinhos kükrüyor. Omuzlarını arkaya atıyor, yumruklarını sıkıyor, kükrüyor. Ahşap galeriyi tekmeliyor, tekrar tekrar, yumruğunu duvara geçiriyor. Kükrüyor. Ailesi ile yüz yüze geliyor, saçındaki terleri silkeliyor ve zaferini haykırıyor.

Marina yüzünü ellerinin arasında saklıyor. Gördükleri şeye katlanamıyor. Carlinhos, bu. Carlinhos hep buydu.

Hadley artık hareketsiz, mahkeme salonunda ikinci bir ses var; uzun, keskin bir feryat, öyle tekinsiz ve insanlık dışı ki Jade Sun kendini parmaklıklara fırlatana dek kimse bu feryadın kaynağını anlayamıyor. Duncan Mackenzie onu yakalıyor ve tutuyor. Jade Sun, yaşadığı kayıp ve perişanlık yüzünden tutarsız bir şekilde ağlamaya devam ediyor. Mackenzie yardımcıları cesedin üstünü örtüyorlar.

"Dava kapandı," diye bağırıyor Yargıç Mishra kükreyişlerin ve feryatların arasından. "Mahkeme görevden alındı."

Heitor Pereira ve Mariano Gabriel Demaria, Carlinhos'u alt salona götürmeye çalışıyorlar. Carlinhos onları üstünden atıyor ve Mackenzielerin karşısında haykırmak için dövüş zeminin karşısına geçiyor. Vücudundan ter lekeli kanlar damlıyor. Jade Sun'a, Bryce Mackenzie'ye suçlayıcı bir parmak sallıyor.

Marina ölüyor.

"Yardımcılar, *zashitnikinizi* kontrol altına alın!" diye bağırıyor Yargıç Al-Ashmawi. Heitor ve Mariano, her biri bir omuzundan Carlinhos'u tutuyorlar ve zorla çıkışa götürüyorlar. Jade Sun tükürüyor. Tükürük ayda uzaklara uçuyor. Tükürüğün bir parçası Carlinhos'un omzuna çarpıyor. Carlinhos dönüyor, yerdeki kana tekme atarak ona sıçratıyor. Kan, Jade Sun'un yüzüne yağıyor, Mackenzieleri beneklerle kaplıyor.

"Onu buradan çıkarın!" diye bağırıyor Rafa.

Marina mahkeme salonundan çoktan kaçmış. Kafasının arkasını duvara bastırıyor, duvarın sağlamlığının ve soğukluğunun bulantı krizlerini dindirmesini umuyor. *Escoltalar* Cortaları bekleyen ulaşım araçlarına götürmek için telaşla yanından geçiyorlar; koridorun Corta tarafını Mackenzie tarafından sadece bir cam bölme ayırıyor. Korumaları, Mackenzielerin etrafına toplanmışlar ancak Marina, Duncan Mackenzie'nin üvey annesinin yüzündeki kanı sildiğini görebiliyor.

"Ah Carlinhos," diye fısıldıyor Marina. "Seni sevebilirdim."

Carlinhos Corta'nın Clavius Mahkemesindeki zaferinden on dakika sonra Corta Hélio ekstraktörlerinin ilki karardı. Otuz saniye sonra ikincisinin bağlantısı koptu. Üç dakika içinde bütün Kuzey Imbrium samba hattı kararıyor.

VTO ay gemisi *Pustelga'nın* yolcu kapsülünde Rafa, Lucas, Carlinhos ve Heitor Pereira'nın koruyucularının ışıkları yanıyor. Hypatia Kavşağına dönüş treninde Sombra, Wagner Corta'yı uyarıyor. Meridyendeki eve giden *motoda* Beijaflor ve Hetty kullanıcılarına bağlanıyorlar.

Corta Hélio saldırı altında.

Bir VTO ay gemisi kiralamak, bir Ejderhaya bile yüklü gelir ama Rafa, Clavius Mahkemesinin ölüm zeminindeki sonuç ne olursa olsun ailesini hızla emniyetli bir yere götürmesi gerekeceğini biliyordu. Gemi João de Deus'taki rampaya yaklaştığında, Batı ve Doğu Imbrium ve Orta Serenity tamamen çökmüştü.

"Batı Serenity'yi kaybettik," diyor Heitor Pereira, geminin kabini alçalırken. "Güney Serenity'yi size bağlıyorum." Herkesin lenslerinde kasklar beliriyor: Harap olmuş bir samba hattı. Kamera yıkıntının ve hurdaların, regolite saçılmış metal ve plastik parçaların üstünde dolaşıyor; beş ekstraktör kullanım dışı, bir arazi aracı inşaat iskelesinden düşmüş bir kafatası gibi yarılmış.

"Bunu anlıyor musunuz?" bir kadın sesi bağırıyor. Koruyucu etiketi kadını Kiné Mbaye olarak tanıtıyor: Mare Serenitatis. "Bizi öldürüyorlar." Kadının arkasında, gökyüzünde bir parıltı oluyor, bir ışık patlaması. Yapısal bir kirişin tamamı kameraya doğru dönüyor. Kadın Fransızca küfür ediyor. Kamera kapanıyor. İsim etiketi beyaza dönüyor.

"Carlinhos!" Rafa kardeşini sarsıyor. Öfke patlaması ve mahkeme arenasının çılgınlığının ardından Carlinhos katatoniye gömülmüştü. Yardımcıları onu karga tulumba *zashitnik* odasına götürmüşlerdi. Orada doktorlar karnını, pazısını dikmişler, sakinleştiriciye boğmuşlardı. Yardımcıları Carlinhos'un kanlarını yıkamış, sokak giysilerini giydirmiş, *Pustelga'ya* taşımışlardı. "Neler oluyor?"

Carlinhos ağabeyinin yüzüne odaklanmaya çalışıyor.

"Güney Serenity samba hattının tamamını kaybettik," diyor Heitor Pereira. Yüzü gri. Hava kilitleri bağlanıyor ve eşitleniyor, yolcular asansör lobisine giriyorlar. "Otuz hayat."

"Carlinhos! Tozcu sensin."

"Gösterin," diyor Carlinhos. Asansör gelene dek Kiné Mbaye'nin görüntüsünü üç kez izliyor. "Tüm samba hatlarını durdurun."

"Neler olduğunu..." diye söze başlıyor Rafa fakat Lucas onun sözünü kesiyor.

"Emri verdim."

"Bu onları uzun süre oyalamaz. Yörüngeleri yeniden hemen hesaplayacaklardır." Carlinhos asansörün içinde her birinin yüzüne tek tek bakıyor, içlerinden herhangi birinin anlayıp anlamadığını çözmeye çalışıyor. "Bizim üstümüze BALTRAN kapsülü fırlatıyorlar. Eğer görüntüyü yavaşlatırsanız, Güney Serenity raporunda birini görebilirsiniz, darbenin tam öncesinde. O parıltı, bir parıltı değil, bir BALTRAN kapsülünün darbesi."

"Saklanabileceğimiz hiçbir yer yok," diyor Rafa.

"Bu, anlık karar vererek yapılacak bir şey değil," diyor Lucas. "Her bir ekstraktörün yerini tespit edeceksin, kapsülleri kiralayacaksın, fırlatıcıları hedefleyeceksin. Bunu uzun bir süredir planlamış olmalılar."

"Kimler?" diye soruyor Heitor Pereira. Lucas ona çıkışıyor. "Kim zannediyorsun, aptal ihtiyar?"

São Sebastião Mıntıkası Kondakova Prospekti, diyor asansör.

"Ne yapabiliriz?" diyor Rafa.

"Daha yüksek teklif verebiliriz," diyor Lucas. "Kimse General Para'yı yenemez." Toquinho'ya emirler veriyor. Bir duraksama oluyor. Daha önce hiç duraksama olmamıştı.

Corta Hélio hesaplarına giriş geçici olarak mümkün değil, diyor Toquinho.

Asansör lobisi sallanıyor. Kondakova Prospektindeki tüm canlılar yukarıya bakıyorlar, mağaralarda yaşayan insanların içgüdüsü.

"Şu anda ihtiyacımız olan şey," diyor Rafa. "Bir deprem."

"Deprem değil," diyor Carlinhos. "Biçimlendirilmiş saldırılar."

Bir kadın, bir erkek, günün modasına uygun şık giyimliler. 28 ekspresten iniyorlar ve hava kilitlerinden geçerek Twé İstasyonuna giriyorlar. Bastıran yolcuların arasından kararlılıkla ilerliyorlar;

Twé'nin kötü şöhretli labirentinin içinde belirli bir amaçları var gibi görünüyor. Yönlendiriliyorlar. Genel baskı makinesinden önceden sipariş edilmiş iki plastik bıçak alıyorlar; çentikli, keskin ve zarar vermeye hazır. Bu kadın ve erkek, birer suikastçı. Lucasinho Corta'yı bulmaları ve deşmeleri için tutuldular. Koruyucular Jinji'ye kilitli. Oğlan halkın içinde ve savunmasız. Tünellerin ve agrarianın içinde, sarp çiftlik tüplerinin üzerinden geçen yüksek yürüyüş yollarında onu takip ediyorlar. Konut bölgelerini çevreleyen spiral rampalarda aralarındaki mesafeyi her adımda kapatıyorlar.

Lucasinho Corta bütün sabahı odasında, Clavius Mahkemesinden gelecek haberi bekleyerek, suçluluk duygusuyla paramparça olarak geçirdi. Oysa babası ona defalarca bunun düğünle ilgili olmadığını söylemişti. Bu, şamarla ilgiliydi. Hesaplanmış hakaret, düello çağrısı. Bu, onun ve Bryce Mackenzie'nin arasında. Düğün bir bahane.

Geliyorum, demişti Lucasinho.

Gelmiyorsun, diye buyurmuştu Lucas.

Görmeliyim, demişti Lucasinho.

Kimse görmemeli, demişti Lucas. *Twé'de kal. Twé'de güvendesin. Sana haber veririm.*

Lucasinho oturmaya çalıştı, gezinmeye çalıştı, oyun oynamaya çalıştı, sosyal ağları taramaya çalıştı, bir şeyler pişirmeye çalıştı. Yatışamıyordu. Konsantre olamıyordu. Korkudan kendini hasta hissediyordu. Sonra Jinji Lucas'tan gelen bir mesajla aydınlandı. *Carlinhos kazandı.* Başka bir şey yok.

Carlinhos kazandı. Lucasinho hafiflemiş hissediyor. Rahatlamış hissediyor. Sevinçli hissediyor. Birine anlatmalı, birini görmeli. Bir koruyucu mesajı işe yaramıyor. *Abena benimle buluş.* Twé'nin tünellerinde neredeyse koşuyor. Suikastçılar koruyucuları arasında bilgi paylaşıyorlar. Hedef hareket halinde. Evin güvenliğini kırmaktan çok daha kolay. Onu Nkrumah Meydanında bıçaklayacaklar ve öldürecekler, herkesin içinde. Kanallarının güvenli olduğunu düşünüyorlar. İşte. Elleri saklı bıçaklarına yaklaşıyor. Lucasinho'yu aralarında kıstırmak üzere hareket ediyorlar.

Tehlike, diyor Jinji. Tehlike, Lucasinho Corta! Lucasinho donakalıyor, Rawlings Plaza'nın orta yerinde onu öldürmek isteyenlerin şu yüzlerce insan arasından kim olduğunu görmeye

çalışmak için dönüyor. Üstüne doğru gelen erkeği, elindeki bıçağı görüyor. Yakınında. Adamın arkasındaki kadını görmüyor.

Fakat çatıdaki robot, kadını görüyor. AKA yapay zekâları, bu iki yolcunun gelişinde bazı örüntüler görmüşlerdi, Kuffuor Caddesi baskı makinesi ve yüzeyde gelişen olaylar. Bir güvenlik robotu görevlendirdiler, Twé'nin kalabalık tünellerinin karmakarışık tavanlarında görünmeden hızla seğirten akıllı bir örümcek, suikastçılar Lucasinho Corta'yı takip ederken onları takip ediyor. Robot hedefe kilitleniyor ve saldırıyor. Kadın suikastçının ensesine sıçrıyor ve kadının ensesine bir nörotoksin iğnesi batırıyor. Kadının ciğerleri sertleşirken, robot ondan fırlıyor, Lucasinho'nun omuzunun üstünden takla atarak erkek suikastçının yüzüne gidiyor. Bu şey yüzüne yapışmadan önce adam yüzünü kapatıp koruyamıyor bile. AKA BTX zehri hızlı ve kesin olacak şekilde yapıldı. Örümcek Rawlings Plaza'nın yeraltından seğirterek uzaklaşırken, iki ceset Lucasinho Corta'nın her iki yanına düşüyor. AKA şahsi olarak diğer Ejderhaların siyasetine karışmaktan hoşlanmıyor ancak mecbur kalınca Altın Taburenin politikası süratli ve kararlı davranmak oluyor.

Artık güvendesin, diyor Jinji. *Yardım kısa sürede gelecek.*

Wagner, Hypatia Kavşağının ucundaki sakin sütuna karşı bir duygusal yakınlık geliştirmişti. Burası, dünyalar arasında bir yer – tam dünya ve karanlık dünya; şimdi de zamanlar arasında bir yer oldu: geçmiş ve gelecek. Her Ejderha, hatta onun gibi yarım bir Ejderha bile şiddetin gölgesi altında yaşar ancak asla bir insanın bir diğer insanın ellerinde ölüşünü görmez. Kan kokusunu hâlâ alabiliyor. Her zaman da alacak. Wagner kendisinin de bu kokuyu yaydığını ve trendeki herkesin bu kokuyu alabildiğini hayal ediyor. Wagner içindeki kurdu biliyor fakat mahkeme arenasında Carlinhos'un içinde kurtlardan öte bir şey gördü, Wagner'in bilmediği ve onu korkutan bir şey. Bu şey Carlinhos'un içinde hep yaşıyordu ve Wagner onu hiç görmemişti. Bu, onların iki kardeş olarak paylaştıkları her anı ve yaşantıyı sahteleştiriyor.

Ejderhalar savaştıklarında, kurt nerede durur?

Sombra yanıyor: Analiese'den bir çağrı.

"Wagner, neredesin?"

"Hypatia."

"Wagner, Meridyene dön."

"Sorun ne, Ana?"

"Meridyene dön. Buraya gelme. Eve gelme."

Sesindeki alçak telaş, dingin perde, sessiz harflerindeki ağzı sıkılık, tüm bunlar Wagner'in dikkatini tırmalıyor. Kolundaki ve ensesindeki tüyler havaya kalkıyor.

"Ne oldu, Ana?"

Analiese'in sesi fısıltıya dönüşüyor. "Buradalar. Seni bekliyorlar. Ah Tanrım, bana söz verdirdiler..."

"Ana, kim..."

"Mackenzieler. Beni ya ailedensindir ya da değilsindir diyerek zorladılar. Geri dönme, Wagner. Bütün Cortaların ölmesini istiyorlar."

"Ana..."

"Ben ailedenim. Ben iyiyim. Ben iyiyim, Wagner." Korku dolu, bastırılmış bir hıçkırık duyuyor Wagner. "Git!"

Bağlantıyı kaybettim, diyor Sombra.

"Onu geri getir."

Bunu yapamam, Wagner.

Platformlarda aileler dolaşıyor. Çocukların sesleri yankılanıyor ve bu yankılar, onları daha da yüksek sesle bağırmaya teşvik ediyorlar. Çöpçü robotlardan kaçan erişte kutuları, aşağıdaki çiftliklerin garip rüzgârlarında uçuşuyorlar. Yukarıda, Cortalar ve Mackenzieler savaşıyorlar. İstasyonun içinde insanlar iş, aile, arkadaş, sevgili ve zevk için tren değiştiriyorlar. Sütunun kenarında büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş adamı görseler, onun hayatı için savaştığı akıllarına gelir mi?

Analiese arkada kaldı. Wagner onun başına ne geldiğini bilmiyor.

Git, demişti Analiese.

Wagner sütundan ayrılıyor ve zıt yöne gitmek için karşı platforma geçiyor. Sürgüne, kurtların dostluğuna.

Kondakova Prospekti yeniden sarsılıyor. Yüksek çatıdan zarafet kadar yumuşak, ışıltılı bulutlar halinde tozlar yağıyor. Cadde duraklıyor. İnsanlar önce yukarıya, sonra birbirlerine bakıyorlar.

Santa Barbra ve São Jorge ana kilitlerinde yarıklar, tüm koruyucular kullanıcılarına iletiyor. *Asansör güvenliği tehlikede.*

"Çatıdan geliyorlar," diyor Rafa.

Ana istasyonda silahlı ve düşman birimler.

"Göster," diye emrediyor Carlinhos. São Jorge ona tren kapılarından çıkan ve platformda timlere ayrılan anti-bıçak vücut zırhlı bedenleri gösteriyor. Üzerlerinde çapraz asılmış bıçaklar ve şok tabancaları var. 87 Limited'de dünyevi bir istila. Kafaları karışan yolcular kaşlarını çatıyorlar: *Yürekler ve Kafatasları'nın* bir bölümü mü filme çekiliyor? Tren yolcuları ve sivil halk, meşru hedef değiller. "Kaç kişi?"

Elli. Santa Barbra ve São Jorge kilidinde on tane. São Sebastião asansörlerinin her birinde beşer tane. São Sebastião Mıntıkası bir başka patlamayla sallanıyor. *Acil durum kilidinde bütünlüğümüz bozuldu. Kameralarım kapandı.*

Güneş çizgisi titreşiyor. Güneş çizgisi asla titreşmez. Kondakova Prospektini yukarıdan aşağıya kadar korku dolu bir inilti kaplıyor. Karanlığın içinde kapana kısılmak en büyük korku. Ayrıca havaları da dışarıya sızıyor. *São Sebastião* Mıntıkasında düşman personeli. Düşman personeli Kondakova ve Tershkova Prospektine doğru ilerliyor.

"Bizi burada katledecekler," diyor Carlinhos. "Heitor, Lucas ve Rafa için iki *escolta* istiyorum. Rafa..."

"Çocuklarımın yanında olmalıyım. Boa Vista'ya gelebilirler..."

"Mıntıkanın bu tarafından istasyona gidemezsin. Çevre tüneline gir ve Batı 12'den çık. Serova Prospekti girişini kullan. Lucas."

"Genel tahliye alarmını çalıyorum."

"Çok iyi. Ama senin de buradan çıkman gerek."

"Ailenin yanında kalacağım."

"Sen dövüşçü değilsin, Lucas. Seni parçalarlar, dostum."

"Lucasinho'yu öldürmeye kalkıştılar, Carlo. Oğlumu öldürmeye kalkıştılar."

"Corta Hélio artık sensin. Özür dilerim, Rafa. Şirketi kurtar. Bir planın var mı?"

"Benim her zaman bir planım vardır."

"Devam et, hadi, hadi."

Gökyüzü parlıyor. Yedi kısa, bir uzun ışık. Genel tahliye. En çok korktuğunuz şey; biraz önce oldu. Radyasyon, kontrol altına alınamayan yangın, basınçsızlık, çatı yıkılması, yarık. İstila. Güvende olun, sığınaklara gidin, dışarı çıkın. Kondakova Prospektinde ve João de Deus'un tüm seviyeleri, prospektleri ve mıntıkalarında binlerce koruyucu alarmı tekrarlıyorlar. Mıntıka bir anlık şok sessizliğine bürünüyor ve sonra hareketlilik patlıyor. *Motolar* yolcularını en yakın toplanma noktasına taşımak için dönüp duruyorlar. Yayalar koşuyorlar; uçanlar, koruyucularının gösterdikleri güvenlik noktalarına iniş yapıyorlar. Dükkânlar, kafeler, barlar, kulüpler boşalıyor. Panikleyen sarhoşlar gökyüzüne sanki düşecekmiş gibi bakıyorlar. Okul öğretmenleri sınıfları bir araya topluyorlar ve ağlayan sorumluluklarını telaşla sığınaklara götürüyorlar. *Mãe, Pai* nerede? Ebeveynler çocuklarına sesleniyorlar, kaybolan çocuklar panikle ağlıyorlar, robotlar kimsesiz ve kayıp çocukları buluyor, onları güvenli yerlere götürüyorlar. Aileler daha sonra birleşirler, elbette bir sonra varsa. Gece ve hafta mıntıkalarında, uykucular, sabahçılar, vardiyalı çalışanlar şokla uyanıyorlar. İş yerleri, evler boşalıyor; seviyelerde ve yürüyüş yollarında ayaklar gümbürdüyor. Merdivenlerden aşağıya bedenler dökülüyor, alt seviyelerden düşük yer çekimi sıçrayışları yaparak atlıyorlar.

Dövüş zırhı içindeki vücutlar, etraflarındaki kaçışan insanları görmezden gelerek Kondakova Prospektinde ilerliyorlar. Onların arkasında, Corta Hélio'nun ofisleri patlıyor, birbirleri ardına, yapı malzemeleri, ucuz ahşap, yumuşak mobilyalar yağıyor.

"São Jorge, benim zırhımı bas."

Üç dakika sonra Batı On Beş genel baskı makinesinde hazır.

"Heitor, bana bıçaklarımı ver."

Heitor Pereira tören kutusunu açıyor. Güneş çizgisinin ışığı, Carlinhos Corta'nın Ay çeliği bıçaklarında parlıyor. Corta Hélio güvenlik ekibinden bir grup nefes nefese geliyor; ekipmansız, şaşkın, çok az.

"Sen, sen, Rafa ve Lucas ile birlikte. Heitor, beş *escolta* al ve arkada kal." Carlinhos beş *escolta* bulamıyor. Patlayan ofislerin uçuşan molozlarının arasında cesetler görüyor. Mackenzieler, Corta Hélio'yu cismen ve ruhen yıkıyorlar. "Genel bir çağrı yayınlayın: Tüm Corta Hélio çalışanları sizin yanınıza toplansın. Onlar Doğu Sebastião sığınağına götürün. Mackenzieler onlara orada dokunmayacaklardır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sığınaklar dokunulmazdır. Mackenzieler bile bir sığınağı havaya uçurmazlar. Gidin."

Heitor Pereira kendi adamlarını yanına çağırıyor. Uzun adımlarla Kondakova Prospektine ilerliyorlar, elleri kabzalarda. Cesur görünüşlü ve çaresizler. João de Deus çok büyük, çok kapsamlı, çok fazla zaman dilimine yayılı ve Mackenzieler çoktan her yerdeler. João de Deus kaybedildi.

"Rafa!"

Lucas çoktan bir üst seviyede, aşağı dökülen kaçaklara karşı iki korumasıyla birlikte dik merdivenleri tırmanıyor. Bir planlayıcıya göre oldukça becerikli.

"Git buradan!"

"Carlo!"

Lucas iki kat yukarıdan, aşağıya sesleniyor. Caddeler ve prospektler artık boşalıyorlar; terk edilmiş *motolar* sığınak kapılarının önünde kalabalık yapıyorlar, amaçsız robotlar ileri geri seğirtiyorlar.

"Onları yakabilirim. Mackenzieler, Robert, Jade, Duncan, Bryce: hepsini. Onların hepsini yakabilirim."

"Biz onlar gibi değiliz, Luca."

Lucas başını sallıyor, sonra ellerini kullanarak merdivenlerden çıkmaya başlıyor. Rafa son kez bakıyor ve karşı caddeye dalıyor. Carlinhos darbe zırhını üstüne geçiriyor. Bıçaklarını manyetik kınlarına kaydırıyor.

"Zaman kazanıyoruz," diyor Carlinhos ekibine. Sekiz *escolta*. Mackenzielerin adamları yan yana yirmi kişi, Kondakova Prospektini süpürüyorlar. "Geri çekil. Zaman kazan. Tamam, benimle birlikte."

Koşmaya başlıyor. Adamları kama düzeni oluşturuyorlar. Carlinhos gözdağı çığlığı atıyor, sesi boş São Sebastião Mıntıkasının duvarlarında çınlıyor.

Rafa koşuyor. Ceketi ve kravatı savruluyor. Ayakkabıları kesinlikle yanlış. Acil durum ışıkları sarı renkte yanıyor. Yörüngesel tünelin zemini atılmış su şişeleri, davullar ve orixaların renklerindeki püsküllerle kirlenmiş. Uzun Koşunun nihayet sonu gelmiş.

Evden ayrılmadan önce Ariel kendinin ve Marina'nın çantasını nakit parayla dolduruyor.

"Lucas hesapların kilitlendiğini söyledi," diyor Ariel. "Bu her yerde işe yarar."

"Trende?"

"Biletleri on dakika önce aldım."

Corta Hélio çöküyor. João de Deus saldırı altında. Carlinhos savaşıyor. Rafa Boa Vista'ya ulaşmaya çalışıyor. Lucas'ın nerede olduğunu kimse bilmiyor. Wagner Meridyende, Lucasinho Twé'de. Ariel ve Marina onun yanına gidecekler ve sığınma elde etmeye çalışacaklar. Marina her şeyin bu kadar çabuk yerle bir olmasına inanamıyor.

Meridyen İstasyonuna yirmi seviye, bir kilometre. Orada dışarıda yüz ölü bekliyor olabilir. *Motolar* hızlıdır ancak *motolara* korsan saldırı düzenlenebilir. Asansörler ve yürüyen merdivenler onlarca saldırganı gizleyebilir. Caddelerdeki yüzlerce kişinin bazıları ya da hepsi kiralık bıçaklar olabilirler. Tam şu anda, dronlar bu evi hedef alıyor olabilir, suikastçı robotlar ve nörotoksik böcekler hava kanallarından yukarıya tırmanıyor olabilirler.

"Bacaklarını al," diyor Marina. "Yürüyoruz."

Ariel *ladeiroya* giden yolun yarısında donakalıyor.

"Hadi," diye bağırıyor Marina.

"Yapamam," diyor Ariel. "Bacaklarım çalışmıyor."

Marina en kişisel ve güçsüzleştirici olanlar dışında her tehdidi ve saldırıyı bastırmıştı.

"Çıkar o zaman." Bir sonraki korsan saldırı, Ariel'i doğrudan saldırganların üstüne yürümesi için bacaklarına emir verebilirdi.

"Çıkaramıyorum." Ariel gayret ve korkuyla tıslıyor. Marina bıçağını çekiyor.

"Bunun için özür dilerim."

İlk bıçak darbesi eteği yere indiriyor. İkinci ve üçüncüler, kablo tellerini güç kaynağından koparıyor. Servolar güçsüz kalıyor, bacaklar bükülüyor. Ariel çırpınıyor, düşüyor, Marina onu yakalıyor.

"Onları benden al, onları benden al," diye bağırıyor Ariel. El yordamıyla ölü protezlerini buluyor.

"Seni kesmek istemiyorum." Marina bıçağın ucuyla dikkatle ve hızla çalışıyor, plastik kilitleri ve parçaları çentiyor. Yoğun bir konsantrasyon. "Kıpırdama!" İki bağlantı parçası gitti. Ariel'in evi sokağın sakin tarafında ancak bacaklara korsan saldırı düzenleyenlerin, planlarının neden başarılı olmadığını görmek için gelmeleri an meselesi olabilir. Ve burası bir çıkmaz sokak. "Yakaladım seni." Marina bacakları açıyor. Ariel kendini kurtarıyor.

"Tırmanabilir misin?" diye soruyor Marina.

"Deneyebilirim," diyor Ariel. "Neden?"

Marina sokak girişinin arkasındaki servis merdivenlerine doğru başını sallıyor. "Aşağıya kadar inebilir miyim, bilmiyorum," diyor Ariel.

"Aşağı inmiyoruz. İstasyona kadar yol boyunca bir metrede bir Mackenzie olacaktır. Yukarıya gidiyoruz." Yukarıya, fakir yerlere, yüksek yerlere, Bairro Alto'ya. Önemsenmeyenlerin şehri. Ayın en büyük boşanma avukatı ve onun korumasının, dünyanın çatısında ortadan kaybolabilecekleri yere. "Sana yardım ederim. Ama ilk önce..." Marina işaret parmağı ile gözlerinin arasına dokunuyor. Koruyucular kapanıyor. Beijaflor Hetty'den bir saniye sonra yok oluyor. "Önden sen git."

"Bana elini ver," diye buyuruyor Ariel, takım elbisesinin ceketiyle boğuşurken. Marina onun ceketi çıkarmasına yardım ediyor. Ariel, Capri taytları ve spor sütyeni ile kalıyor: dövüş giysileri.

"Bana çantamı ver," diyor Ariel. Marina çantayı tekmeleyerek uzaklaştırıyor.

"Onu nasıl taşıyacaksın? Dişlerinle mi?"

"Nakit para faydalı olur."

"Boynunun yerinde kalmasından daha mı faydalı?"

Ariel merdivende kendini iki, üç, dört basamak yukarı çekiyor.

"Çok fazla uzaklaşamayacağım."

"Sana yardım edeceğimi söyledim." Marina merdivene, Ariel'in sallanan vücudunun altına doğru iyice eğiliyor. Felçli bacakları ensesinin her iki yanına atıyor. "Öne doğru eğil ve ağırlığını omuzlarıma ver. Bunu koordine etmeliyiz. Sol eller. Sağ eller. Benim sağ ayağım, sonra sol ayağım." Ariel omuzda, Marina merdivenleri tırmanıyor. Jo Moonbeam kasları ve Ay yerçekimi, Ariel'in ağırlığını azaltıyor ama yok etmiyor. Marina, Ariel'in hissedilen ağırlığının yaklaşık on kilogram olduğunu tahmin ediyor. Omzunda on kilogramlık ağırlıkla, bu merdivenlerde ne kadar yukarıya çıkabilir? Bir seviye çıktıktan sonra acı duymaya başlıyor.

İki seviye. Üç. Dünyanın çatısına ulaşmak için altmış tane daha var. Marina orada ne yapacağını hâlâ bilmiyor. Cortalar öldüler mi, yaşıyorlar mı, imparatorluk duruyor mu, çöktü mü, bilmiyor. Bairro Alto'da yer bulabilecek mi, hayatta kalacaklar mı, Mackenzieler onları orada bekliyor olacaklar mı, bilmiyor. Tek bildiği, sol eller, sağ eller, sol ayak, sağ ayak. Sol eller, sağ eller, sol ayak, sağ ayak, basamak basamak, seviye seviye, Marina ve Ariel sürgüne tırmanıyorlar.

Müzik odası yanıyor; alevler mükemmel akustiği olan duvarları ve zemini yalıyor. Mükemmel mekanizmalar çatırdayıp patlıyor. Havalandırma sistemi tarafından hayaletlere ve şeytanlara karıştırılan duman girdapları ateşle parlıyor. Buhar topu ve duman, bir ateş topuna dönüşüyor. Yangın önleme sistemleri devreye giriyor, odayı mühürlüyor ve halonla söndürüyor.

Şok tabancasının ilk darbesi Carlinhos'u sırtından vuruyor. Kaskatı kilitleniyor. Tüm kasları kasılıyor. Carlinhos bıçaklarını tutmaya devam edebilmek için mücadele ederken bir gayretle çığlık atıyor. Bıçağını aşağı doğru vuruyor, dikenleri şok tabancalarına bağlayan telleri keserken sarsılıyor. Dönüyor, bıçağını savuruyor. Saldırganlar geriliyorlar. Carlinhos artık yalnız. Tüm ekibi, Kondakova Prospekti boyunca kendi kanlarının içinde can sıkıcı bir biçimde yatıyordu. Mackenzie saldırganları, onun çevresinde dans ediyorlar ancak Carlinhos Corta çarpışmaya devam ediyor. Zırhı yırtılmış ve

oyulmuş, şok tabancalarının çarptığı yerlerde dikenlerle delinmiş. Peşine beş Mackenzie düşmüştü ama her saniye daha da fazlası geliyor.

Carlinhos, Doğu sığınığı kapısına doğru giderken adım adım, Mackenzie ardına Mackenzie ile savaşmıştı. Heitor Pereira *escoltaları* ile birlikte ölmüş. Ancak sığınak dolu, kapalı ve güvende.

Saldırganlar Carlinhos'un etrafına toplanıyorlar, sataşıyorlar, dürtüyorlar. Carlinhos onların arasından çıkamıyor. Şok tabancasının ikinci darbesi dizlerine geliyor. Üçüncüsü onu silahsız bırakıyor. Dördüncüsü onu silkinen bir kukla haline dönüştürüyor. Şok tabancalarının dikenlerinin oluşturduğu kıvılcımlarla çevrili. Kuvvetini, çevikliğini, bıçaklarını kaybetti. Ay'da, bir mağara içinde, dizlerinin üstünde ölecek. Geri kalan tek şey öfke. Bir saldırgan ileri doğru adım atıyor ve kaskını çıkarıyor. Denny Mackenzie. Carlinhos'un düşen bıçaklarından birini alıyor, bıçağın inceliğine hayranlıkla bakıyor.

"Bu güzel."

Carlinhos'un kafasını arkaya doğru çekiyor ve boğazını şahdamarından kesiyor.

Cesedin kanı boşalınca saldırganlar onu çırılçıplak soyuyorlar. Carlinhos Corta'yı Batı 7 yaya yoluna sürüklüyorlar ve onu topuklarından köprüye asıyorlar.

Beş dakika sonra kontratlar gidiyor. Corta Hélio'nun hayatta kalan tüm çalışanlarına, taşeronlarına, temsilcilerine. Mackenzie Metallerinin mensubiyetine geçiş için hükümler, şartlar, ücretler. Önerilen para cömertlikten de fazla. Mackenzieler üç kat fazla ödeme yapıyorlar.

Arazi araçları Fecundity Denizinde hızla kuzeye doğru ilerliyorlar.

Yalnızca bir kaçış planı olan kişi bir aptaldır.

Lucas kaçış stratejilerini ilk olarak Corta Hélio yönetim kuruluna yükseldiğinde planlamıştı. Her sene bunları böyle bir güne karşı gözden geçirir ve düzeltir. Bu stratejilerin hepsi de aynı öngörüye dayanıyor: Ay'da saklanacak hiçbir yer yoktur. Lucas bunu yönetim kurulu masasına ilk kez oturup, ellerini cilalı ahşaba dokundurup, şık masanın, oturduğu zarif sandalyenin kırılganlığını, üstlerindeki

kayanın ağırlığını, altlarındaki kayanın soğukluğunu hissettiğinde anlamıştı. Saklanacak hiçbir yer yok ama bir çıkış yolu var. Lucas Toquinho'yu kapatmadan önce verdiği son talimat, Orta Mare Fecunditatis ay sıçrayışı terminaline yerleşmesiydi.

On milyon altın, beş sene önce Dünya'da Zürih Mirabaud Bankasına yatırılmıştı. Vorontsovlar altına bayılırlar. Makinelerine, gemilerine, kız ve erkek kardeşlerine güvenemezken ona güvenirler.

Kendinizi kurtarın, diye emretmişti *escoltalara* kapıdayken. *Bıçakları fırlatıp atın, zırhlardan kurtulun görünmez olun. Ben buradan ayrılıyorum.*

Lucas *escoltaların* onun gerçek kaçış planını öğrenmelerini istememişti. Onların başarabildiklerini umut ediyor. Lucas gerçek hizmetin kıymetini daima bilmişti. Ama Mackenzieler de öyleler. Bu yüzden gereken kan döküldükten sonra iyi işçiliği anlamsızca boşa harcamayacaklardır. O da böyle yapardı. Lucas, Mackenzielerin tespitinden kurtulmak için hızlı ve sessiz olmak zorunda. João de Deus düşmüş olmalı. Carlinhos ölmüş olmalı. Tek ümidi, Rafa'nın Boa Vista'ya gidebilmiş, *madrinhaların* çocukları güvenli bir yere götürmüş olmaları. Mackenzieler Lucas'ın ailesini, kökünü ve dallarını kazıyacaklardır. O da böyle yapardı. Wagner kaçıyor. Ariel. Ariel hakkında hiçbir fikri yok. Lucasinho güvende. Asamoahlar iki ölü Mackenzie suikastçısı aracılığıyla bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. Bu, Corta Hélio arazi aracının karnına tutturulmuş plastik baloncuğun içindeki Lucas'ın içini ısıtıyor. Oğlu güvende.

Orta Fecunditatis Terminaline beş dakika, diyor arazi aracı.

"Kapsülü hazırla," diyor Lucas. Kıvrılan ekran ona terminali gösteriyor, bir kilometre yüksekliğinde kirişli çalışma kulesi ve ona eşlik eden kabin dizileri. Yükleme ve kenetlenme tesisleri, güneş paneli tarlası: Orta Fecunditatis Terminali, Corta helyum-3 tenekeleri ve Mackenzie işlenmiş nadir element sandıkları için başlıca kargo merkezidir. Ama bugün farklı bir kargo taşıyacak.

"Kenetlenme dizilişini yönet," diyor Lucas. Çevik arazi aracı yanıp sönen mavi ışık halkasının içine giriyor: dış kapı. Ve duruyor.

"Arazi aracı, lütfen terminale kenetlen."

Arazi aracı, Fecundity Denizinde, yanıp sönen kapıya beş metre kala duruyor.

"Arazi aracı..."

"Çalışmayacak, biliyorsun." İletişim kanallarından bir ses yankılanıyor. Ekranda bir yüz beliriyor: Amanda Sun.

"Boşanma sonrası kindarlığı için bu biraz aşırı değil mi? Sadece birkaç ceketi parçalamakla yetinemez miydin?"

Amanda Sun derin ve gerçek bir kahkaha atıyor.

"Bunu sana bırakmalıyım, Lucas. Sen bir profesyonelsin. Ama sen de bilirsin, ceket mi? Parçalamak mı? Hayır, burada olacak şeyin bizim boşanmamızla hiçbir ilgisi yok. Fakat bunu sen de biliyorsun. Seni öldüreceğim. Bu kez başaracağım. Tabii orada bir yerde gizlenmiş, becerikli ve atılgan bir kokteyl garsonu yoksa. Ama olduğunu sanmıyorum."

"O sineğin güvenlikten nasıl geçtiğini hep merak ettik."

Amanda Sun kulak memesine dokunuyor. "Mücevherat, sevgilim. Üvey kardeşin nihayetinde bunu çözecekti. İşinde çok iyi. Siz Cortalar, saçma sapan bir şekilde kolayca manipüle ediliyorsunuz. Tüm o Brezilyalı maçoluğu. Mackenzielerin kışkırtılmalarına bile gerek kalmadı. Ancak düşmanının bir sonraki hamlesini tahmin edebildiğinde bu çok kolay oluyor. Bu yüzden senin Ay'dan gitmeye çalışacağını biliyorduk. Ve işte ben de buradayım, senin yazılımının içinde. Fakat vakit kaybediyoruz. Seni öldürmeliyim. Burada birkaç seçeneğimiz var. Seni havaya uçurabilirim ancak ay sıçrayışı terminaline çok yakınsın. Arazi aracının basıncını düşürebilirim. Bu oldukça hızlı olur. Ama sanıyorum arazi aracına yola koyulmasını ve havan bitene kadar yola devam etmesini emredeceğim."

Arazi aracının basıncını azaltmak. İnsan derisi, mükemmel bir basınç tulumudur. İnsan vücudu hava boşluğunda, işleyişine on beş saniye daha devam edebilir. Ay Koşusu. Lucas hayatını kurtarmak için ihtiyacı olan şeyleri kabinde ararken Amanda'yı konuşturmaya devam etmeli. Kibir, her zaman Amanda'nın kusuru olmuştur.

"Bir sorum var."

"Evet, son arzuyu yerine getirmek bir gelenektir. Neymiş o, sevgilim?"

"Neden?"

"Ah, bu hiç eğlenceli olmayacak. Kötü karakter, esas planının tamamını mı açığa çıkaracak? Ama sana şunu söyleyeyim, sana bir

ipucu vereceğim. Sen akıllı bir oğlansın, Lucas. Bunu çözebilmelisin. Sana hava ibresinin inişini izlemek yerine yapacak bir şey vereceğim. Birinci günden beri ailem, Ekvator Bir'e bitişik yüzey arazilerindeki seçeneklerini değerlendiriyor. İki *lune* önce onları kullanmaya başladık. İşte. Bu senin dikkatini biraz dağıtmalı."

"Tüm dikkatimi ona vereceğim," diyor Lucas ve kendini kapsülün karşısına fırlatıyor. Acil durum kapağını açıyor. Kapak patlıyor. Kulak zarlarına iğneler batan Lucas çığlık atıyor. Tüm sinüsleri kaynar kurşunla doluyor. Çığlık iyidir. Çığlık, akciğerleri yırtılmaktan kurtarır. Çığlık, patlayan hava ceketi, plili pantolonu ve kravatı içindeki Lucas'ı Fecundity Denizinde uçururken kesiliyor. Lucas bir toz bulutu içinde regolite çarpıyor ve yuvarlanıyor. Gözler. Gözlerini açık tut. Kaparsan, kapalı halde donarlar. Körlük, yön kaybıdır. Yön kaybı, ölümdür. Ayağa kalkıyor. Görüş alanın kenarından, arazi aracının tekerleklerinin döndüğünü görüyor. Hareket ediyor. Amanda Sun onu ezmeye çalışıyor. Bir adım, iki adım. Hepsi bu. Bir adım, iki. Fakat her şey ölüyor. Lucas içinden parçalanıyor. İki renkli mokasen ayakkabılarının içinde ileri doğru atılıyor ve dış kapı paneline vuruyor. Yanıp sönen ışıklar mavi renge kilitleniyor. Kapı açılıyor. Lucas kendini içeriye çekiyor. Kapı kilitleniyor. Lucas'ın akciğerleri, gözleri, kulakları ve beyni patlamak üzere. Sonra kapının içinde arkaya doğru akan havanın uğultusunu duyuyor. Bu uğultunun üstünde kendi sesini duyuyor. Çığlık atmayı hiç kesmemiş. Bir patırtı, kapı sallanıyor. Amanda arazi aracını kapıya tosluyor. Vorontsovların inşa ettikleri kapı sağlam fakat kontrolü ele geçirilmiş bir ay arazi aracı tarafından saldırıya uğramak, onların tasarım parametreleri arasında değil. Lucas derin nefes alıyor ve iç kapıya doğru sürünüyor. Kapı açılıyor, Lucas içeriye düşüyor. Kapı kapanıyor. Orta Fecunditatis Terminali yine sallanıyor. Lucas yanağını soğuk, sağlam, muhteşem zemin kafesine bastırıyor. Tam karşısındaki duvarda Dona Luna'nın ikonası var. Lucas, Ay Hanım Hazretlerinin kemikli yüzünü okşamak için bir parmağını uzatıyor.

Fakat henüz bitmedi.

"Corcovado, Dorolice, Desafinado." Lucas çatlak sesle şifreyi söylüyor. *Hoş geldin, Lucas Corta*, diyor terminal. *Kapsülün senin için hazır. Ay sıçrayışı randevusu ve yörünge transferi altmış saniye*

sonra. Lucas kalan son gücüyle sendeleyerek kapsüle giriyor. *Maksimum hızlanmanın anlık zirve noktasının altı Ay yerçekimi kuvveti olacağını lütfen unutma*, diyor kapsül ve emniyet çubuklarını Lucas'ın göğsüne indiriyor. Yastıkla desteklenmiş bir kucağın içinde kenetleniyor. Kapı kilitleniyor. *Terminal tırmanışı*. Farklı bir sarsıntı, Lucas'ı kapsülün içinde sallıyor. Lucas rahatlama hissiyle neredeyse ağlayacakmış gibi oluyor: Kapsül kilitten ayrılıyor ve uzay bağı platformuna gitmek için terminal kulesini tırmanıyor. *Tırmanış. Ay Sıçrayışı yirmi saniye sonra.*

Lucas ay sıçrayışının ekvator hattında dönerek ona doğru geldiğini, bu hayat parçasını kapmak üzere ayın yerçekimine dalmak için kendi uzunluğu boyunca yukarıya ve aşağıya karşı ağırlıklar gönderdiğini hayal ediyor. Kanca takılırken Lucas çığlık atıyor. Çığlık atan Lucas'ın içinde kıvrıldığı kapsül gökyüzü tarafından kapılıyor ve aydan uzağa, büyük karanlığa fırlıyor.

Cesetler, Boa Vista tramvay istasyonunun platformu boyunca yüzey hurdaları gibi dağılmış yatıyorlar. Mackenzie saldırganlarının tamamı yere indirilmiş. Ok fırlatıcılar Rafa'nın nefesini boğazında bırakacak bir hız ve doğrulukla dönüyor ve Rafa'ya kilitleniyorlar. Silahlar duraklıyor. Eğer Mackenzieler güvenlik sistemine korsan saldırı düzenlemiş olsalardı, Rafa geçide gelemeden önce ölürdü. Ok fırlatıcılar dönerek uzaklaşıyorlar. Dost, geç.

Socrates, Robson ve Luna'yı uyandırmaya çalışmıştı ama Boa Vista'nın iletişim ağı kapalı.

Rafa dehşet görüntüleri bekleyerek istasyondan çıkıyor. Uzun vadi terk edilmiş. Orixaların duygusuz yüzlerinin arasındaki su çağlayanları derelere, havuzlara ve şelalelere doğru çağlıyor. Bambular dalgalanıyor, yapraklar hafif rüzgârlarla oynaşıyor. Güneş hattı erken öğleden sonrada duruyor.

"Merhaba Boa Vista!"

Rafa'nın sesi onlarca yankıyla geri dönüyor.

Kurtulmuş olabilirler. Kolonların arasında ve odalarda kendi kanlarının içinde ölmüş olabilirler.

"Merhaba!"

Peş peşe boş odalar. Boa Vista'yı hiç bu kadar az hissetmemişti. Annesinin evi, bahçelere açılan geniş odalar. Karşılama salonları,

yönetim kurulu odası. Çalışanların daireleri. Lousika ile paylaştığı eski ev, Luna'nın gizlenip etrafı gözetlediği ve bunu kimsenin fark etmediğini zannettiği duvardaki küçük boşluk. Issız. Hizmet bölümüne açılan kapıdan geçiyor ve bir kol onu yakalıyor, sallıyor, duvara çarpıyor ve yere fırlatıyor. *Madrinha* Elis tepesinde dikiliyor, sol göz yuvarının bir santimetre uzağında bir bıçak ucu. *Madrinha* Elis bıçağı geri çekiyor.

"Özür dilerim, Sinyor Rafa."

"Neredeler?"

"Sığınakta."

Boa Vista sallanıyor. Tavandan tozlar dökülüyor. Gedikler açan darbelerin sığ gümbürtülerinin hiç şakası yok.

"Benimle gel."

Madrinha Elis Rafa'nın elini tutuyor. Odaların birbirlerini takip ettiği, Boa Vista'nın sürekli büyüyen koridor labirentinde ilerliyorlar. Sığınak, çelik, alüminyum ve basınçlı camdan oluşan bir tank; sarı, siyah çizgili, tehlikenin evrensel elbisesi. Madrinhalar ve Boa Vista çalışanları gergin bir halde sıralara büzüşmüşler; Robson ve Luna pencereye koşuyorlar, ellerini cama yaslıyorlar. Koruyucular yerel iletişim ağı aracılığıyla konuşabiliyorlar. Rafa dizlerinin üstüne çöküyor ve başını panele yaslıyor.

"Teşekkürler tanrım, teşekkürler tanrım, teşekkürler tanrım, çok korkmuştum."

"*Papai*, içeri geliyor musun?" diyor Luna.

"Bir dakika sonra. Dışarıda kalan biri olup olmadığına bakmalıyım."

Boa Vista yeniden zangırdıyor. Sığınak, titreşim azaltma yaylarının üstünde gıcırdıyor. Ayda başlarına gelebilecek en kötü şeye karşı yirmi kişiyi güvende ve nefes alabilir halde tutmak için tasarlanmıştı.

"Bunu ben yapabilirim, Sinyor Rafa," diyor *Madrinha* Elis.

"Sen yeterince şey yaptın. İçeri sen gir. Hadi."

Kilit devreleri açılıyor. Madrinha Elis Rafa'ya sorgulayan son bir bakış atıyor; Rafa kafasını iki yana sallıyor.

"Siz farkına varmadan geri geleceğim," diyor Rafa, Luna'ya. Camda ellerini birbirine değdiriyorlar.

Rafa güney kanadı kontrol etmişti fakat şirket ofisleri ve yardımcı tesisler bahçenin kuzey kanadındalar.

"Merhaba!"

Bir patlama daha. Rafa acele etmeli. Hava üretim merkezi, su geri dönüşüm tesisi, enerji, termal. Temiz. Yeni bir patlama, şimdilik en kuvvetlisi. Ağaçların yapraklarını döküyor. São Sebastião Çardağından taşlar dökülüyor. Avcı Oxossi'nin yüzünde bir çatlak oluşuyor.

Temiz.

Aşırı temiz. Buraya geldiği için bir aptal olmalı. Luna ve Robson, Rafa'nın onları kurtarmasına ihtiyaç duymamışlardı. *Madrinhalar* sakince ve yeterli bir biçimde onlara göz kulak olmuşlardı. Yükümlü olan o, tehlike olan o. Eğer Rafa sığınağa giderse, Mackenzieler onu almak için orayı parçalarlar. Yukarıda, Rafa'ya ulaşabilmek için yol açıyorlar. Boa Vista bir tuzak. Bir başka patlama, en şiddetlisi. Oxossi'nin yüzündeki çatlak kırığa dönüşüyor. São Sebastião Çardağının kubbesi suya devriliyor. Rafa koşuyor.

Şu an tramvay hizmeti verilemiyor, diyor kapı yapay zekâsı. *Tünel, üçüncü kilometrede düşen bir çatı nedeniyle kapalı.*

Rafa dilini yutmuş bir şekilde kapıya bakıyor. Sanki kapı kişisel bir hakarette bulunmuştu. Bütün planları suya düşmüştü. Yüzey kapısı. Sert kabuklu acil durum kıyafeti astarı içinde, Lucasinho'nun yaptığı gibi dışarıya sıvışabilir. João de Deus kaybedildi ama Rurik'te bir depo var; kıyafet astarı ile tam hız iki saatlik koşu. Bir arazi aracı al ve Twé'ye kaç. Yeniden gruplan ve belini doğrult. Aileyi topla, geri saldır.

Yüzey kapı asansörüne doğru koşuyor. Düşmanının omuriliğini kıran bir dövüşçü gibi Boa Vista'yı havaya kaldırıp yere atan sersemletici bir patlama, ayaklarını yerden kesiyor. Asansör lobisinin önü bir moloz duvarı halinde darmadağın oluyor. Kulakları sağır olan, basınç dalgasıyla afallayan Rafa uçuşan molozların anlamını biliyor. Yüzey kapısını havaya uçurdular. Boa Vista uzay boşluğuna açık halde.

Basınç dalgası tersine dönüyor. Boa Vista atmosferini dışarıya boşaltıyor. Bahçeler patlıyor. Bütün ağaçlardan tüm yapraklar dökülüyor, bütün gevşek nesneler yüzey kapısı bacasına doğru çekiliyor ve çöp, yaprak, bahçe mobilyası, çay bardağı, çiçek, ot parçası, kayıp mücevherat, moloz olarak dışarı patlıyorlar. Kapılar ve pencereler bükülüp kırılıyorlar. Boa Vista, cam kırıkları ve metal parçalarından bir hortum oluyor. Basınç azalma alarmları çığlık atıyor, hava basınç düştükçe sesleri zayıflıyor. Rafa, São Sebastião Çardağının sütunlarından birine tutunuyor. Öldürücü rüzgâr ona saldırıyor. Giysileri, teni binlerce uçan cam kesiği ile yırtılıyor. Akciğerleri tutuşuyor, beyni yanıyor, kan dolaşımındaki son oksijeni çekerken görüşü kırmızıya dönüşüyor. Sığ, havasız, son bir nefes alıyor. Burada ölüyor ancak vazgeçmeyecek. Fakat görüşü kararıyor, gücü azalıyor. Sinapsları eriyor ve birer birer ölüyor. Tutuşu güçsüzleşiyor. Artık tutunamıyor. Hiçbir anlamı yok, umut yok. Son bir sessiz çığlık ile birlikte Rafa sütundan fırtınanın içine kayıyor.

Ay sıçrayışı kapsülü, ayın karanlık tarafının ötesine uçuyor. Eğer kamerası ya da penceresi olsaydı, Lucas Corta gökyüzünü dolduran, elmas parlaklığında yarı Öteki Yüz mucizesini izleyebilirdi. Penceresi yok, kamerası yok, iletişim, eğlence ya da ışık olanağı çok az. Toquinho çevrim dışı: Lucas'ın nefes almaya devam etmesini sağlamak için her şey feda edildi. Lucasinho'yu aramak, ona Lucas'ın hayatta olduğunu haber vermek için bile yeteri kadar enerji yok. Hesaplamalar sıkı ama doğru. Hesapların içinde kadere yer yok; sadece denklemler.

Lucas'ın kravatı serbest düşüş sırasında ceketinden ayrılarak süzülüyor. Taiyang planı, anlaşılabilirliği bakımından çocuksu bir plan. Lucas'ın kapsülde bunu düşünecek zamanı olmuştu ve Amanda'nın itirafından saniyeler sonra bir çıkarım yapmıştı. Asla itiraf etme. Bu, Lucas'ın üç kez bedelini ödeyeceği bir hataydı. Amanda ona hiçbir zaman saygı duymamıştı. Sunlar Cortaları daima daha küçük, daha pis bir sınıf gözüyle bakmışlardı. Gülünç baldırı çıplaklar. Gecekondudan gelmeler. Mackenzie Metalleri Corta Hélio'yu yok ediyor. Dünya Gezegeni izliyor ve helyum füzyon tesisleri için korkuyor. Mackenzie Metallerinin Corta Hélio'nun

pazarını ele geçirme çabaları nedeniyle helyum-3 hammadde stoku var. Fakat uzun vadeli oyun, Taiyang'ın ekvator kuşağındaki uzun vadeli bahis seçeneklerini kullanmaya başlamasına bağlı. Ekvator Bir'in her iki yanındaki altmış kilometrelik Ay ekvatorunu, Ay regoliti ile sinterlenmiş güneş panelleriyle döşe ve Dünya'ya mikrodalga yoluyla enerji ışınla. Taiyang her zaman bilişim ve enerji olmuştu. Ay, tükenmeyen kalıcı yörüngesel enerji istasyonu. Bu, insanlığın en pahalı ve en kapsamlı altyapı programı ancak Corta Hélio'nun yıkımından ve aydan helyum-3 tedarikinin azalmasının ardından yaşanacak olan paranoya ile yatırımcılar Taiyang'ın masasına nakit para yatırmak için birbirlerini boğazlayacaklardır. Bu, Sunlar'ın Çin Halk Cumhuriyeti ile aralarındaki uzun savaştaki son zaferleri olacak. Olağanüstü bir plan. Lucas çıplak haliyle bu plana hayran kalıyor.

Planın olağanüstülüğü, basitliğinde. Ortaya birkaç basit harekete geçirici etken sür, gerisini insan gururu halledecektir. Suikastçı sinek çok zekiceydi; Cortalar ve Asamoahlar arasında soğukluğa yol açan fakat Mackenzieleri işaret eden basit bir şaşırtmaca. Lucas'ın Rachel Mackenzie'yi öldüren yazılım hatasının kaynağının bir Taiyang hizmet sunucusu olduğundan hiç kuşkusu yok; ya da Ariel'i sakat bırakan bıçağın Sonsuz Işık Sarayından geldiğinden. Küçük tetikleyiciler. Geri bildirim düğümleri. Şiddet döngüleri. Düşmanlarının birbirlerini yok etmeleri için komplo kur. Sunlar ne zamandır plan yapıyorlardı? Onlarca yıldır çalışıyor, yüzlerce yıldır plan yapıyorlardı.

Düşmanının bir sonraki hamlesini tahmin edebildiğinde bu çok kolay oluyor, demişti Amanda. Wagner bahsetmişti, Ariel onaylamıştı, Taiyang Whitacre Goddard için bir kuantum bilgisayar sistemi tasarlamıştı. Üç Muhteremler. Ayrıntılı gerçek dünya modellemesinden büyük oranda doğru tahminler. Whitacre Goddard'a hizmet eden şey, Sunlar'a daha çok hizmet eder.

Lucas'ın hayatta kalacağını tahmin etmemişlerdi.

Toquinho canlanıyor, Lucas'ın kapsülün sensörleri ve kontrol sistemleri ile kaynaşmasını sağlamak için düşük çözünürlüklü bir arayüz. Kapsül veri yollamış, varış noktası geri veri yollamıştı. Bunların hepsi hesaplamaydı. Orada, ayın arkasında, Dünya'ya dönüş yörüngesinde, sıçrayışının diğer ucunda VTO döngüleyicisi

Saint Peter and Paul kapsüle kilitlenmiş ve kontrol sağlamıştı. Kapsül mikro hızlanmalarla sarsılırken Lucas'ın kravatı düşüyor; iticiler, kapsülü randevu yörüngesine itme için gaz çıkartıyorlar. Döngüleyici şimdi kapsülün kameralarının erişim alanında. Toquinho ona güneşin aydınlattığı geminin nefes kesici görünüşünü gösteriyor: merkezi sürücü ve hayat destek ekseninin altına ve üstüne dizilmiş beş habitat halkası, güneş panellerinden bir taç.

On milyon Zürih altını, geri dönüşünü ve intikamını planlayana dek ihtiyacı olduğu sürece Lucas'a buradan bir sığınak satın alacak.

İticiler patlayıp püskürüyorlar, kenetlenme kolları kapsülü yakalamak ve Lucas'ı içeri çekmek için uzanıyorlar.

Ay gemisi, moloz tarlasının üstüne alçalıyor. Boa Vista'nın püskürükleri beş kilometre çapında kabaca bir daireye saçılmış, büyüklükleri ve ağırlıklarına göre sıralanmışlar. Hafif malzemeler, yapraklar, ot kırpıkları en dış halkaları oluşturuyorlar; daha sonra cam kırıkları, metal parçaları, taşlar. En büyük ve en ağır malzemeler, en az zarar görenler kapı yıkıntısının en yakınında yatıyorlar. Güvenli bir iniş alanı arayan pilot, gemisini elle kontrole alıyor. Manevra iticilerini müzikal bir enstrüman gibi kullanıyor: gemi dansı.

Yüzey faaliyet kabininde Lucasinho Corta, Abena ve Lousika Asamoah, VTO kurtarma ekibi ve AKA güvenlik takımına ayak uyduruyorlar. Sığınak işaret fenerinin titreşimi dışında iki saattir Boa Vista'dan gelen herhangi bir haraketlilik işareti yok. Sığınaklar sağlam olsalar da Boa Vista'daki tahribat, tasarım parametrelerinin çok ötesinde. Yeşil ışıklar. Gemi yerde. Kabin basıncı azalıyor. Lucasinho ve Abena kasklarını birbirlerine vuruyorlar, dostluğun onayı ve korkunun kabullenişi. Koruyucular, sol omuzlarının üstüne isim etiketleri olarak düşüyorlar.

VTO Twé'ye sapıp Lousika Asamoah'ı almanın, kurtarma görevlerine vahim dakikalar ekleyeceğini söyleyerek karşı çıkmışlardı. "Kızım orada." VTO yine de itiraz etmişti. "AKA ekstra yakıt, zaman ve hava için ödeme yapacaktır." Bu, sorunu halletmişti. "Üçümüz olacağız."

Kabin basıncı boşaldı, diyor Jinji. *Kapılar açılıyor.*

Abena, Lucasinho'nun elini sıkıyor.

Lucasinho daha önce hiç ay gemisinde uçmamıştı. Heyecan ummuştu: yüzeyin üstünde daha önce hiç olmadığı kadar süratle seyahat etmek, roket gücüye kurtarmaya gitmek. Deneyimi ise penceresiz bir kabinin içinde bir koltukta olmuştu, onu koruyucu kayışlara doğru fırlatan bir dizi sarsıntı, gümbürtü ve süratlenme. Zamanının çoğunu da aşağıda neyle karşılaşacağını hayal etmekle geçirmişti.

VTO kurtarma ekibi moloz tarlasından kapıya doğru ilerliyorlar. Vinç ayaklarını ve ışıkları kuruyorlar. Lousika, Lucasinho, Abena ve korumalarıyla birlikte yüzeye giden rampadan iniyor. Ay gemisinin arama ışıkları bahçe mobilyalarının, bükülmüş yapı kirişlerinin, regolite saplanmış güçlendirilmiş camların, ezilmiş makinelerin üstüne uzun, ağır çekimli gölgeler düşürüyor. Lucasinho ve Abena yıkıntının içinde bir yol buluyorlar.

"*Nana*."

Lousika'nın korumaları bir şey buluyorlar. Kasklarının ışıkları, yünlü kumaşın, bir omuz kıvrımının, bir saç tutamının üstünde oynaşıyorlar.

"Orada kal, Lucasinho," diye buyuruyor Lousika.

"Onu görmek istiyorum," diyor Lucasinho.

"Orada kal!"

İki koruma Lucasinho'yu tutuyorlar ve uzaklaştırıyorlar. Lucasinho kurtulmaya çalışıyor ama bunlar Akra'dan altı ay önce gelen yeni işçiler ve herhangi bir üçüncü nesil ay oğlanından daha fazla kasa sahipler. Abena Lucasinho'nun karşısında duruyor.

"Bana bak."

"Onu görmek istiyorum!"

"Bana bak!"

Lucasinho başını çeviriyor. Regolitte dizlerinin üstüne oturan Lousika'ya bakıyor. Ellerini yüz camına bastırmış, öne geriye sallanıyor. Lucasinho'nun gözüne ezilmiş ve çarpılmış, parçalanarak açılmış ve donarak kurumuş bir şey çarpıyor. Abena ellerini Lucasinho'nun kaskının her iki yanına bastırıyor ve kafasını kendine doğru çeviriyor. Lucasinho bu harekete karşılık veriyor. Abena'nın kaskını çekerek kendininkine dokunduruyor, tozcu öpücüğü.

"Bunu yapanları asla affetmeyeceğim," diye yemin ediyor Lucasinho, özel kanaldan. "Robert Mackenzie, Duncan Mackenzie, Bryce Mackenzie, size sesleniyorum ve sizi itham ediyorum. Yapacaklarımı haber veriyorum. Benimsiniz."

"Lucasinho, böyle söyleme."

"Bana bir şey söyleme, Abena. Bu benim meselem ve senin bunda söz hakkın yok."

"Lucasinho…"

"Bu benim."

"Bayan Asamoah-Corta."

Lousika, VTO kurtarma ekibinin ortak kanaldan gelen çağrısıyla irkiliyor.

"Hazırız."

Lousika bir elini Lucasinho'nun omzuna koyuyor. *Sasuit* dokunmatikleri el temasını iletiyorlar.

"Luca, bu seni öldürür."

Lucasinho yalnızca göz ucuyla görmüştü; Lousika'nın gördüğü şeyi görmesine izin verilmemişti; Lucasinho'nun amcası, Lousika'nın *okosu*; ama gördüğü şey gözlerinin önünden hiç gitmeyecek.

"*Nana*, bizi bekliyorlar," diyor korumalardan biri. Lousika, Lucasinho'yu ölü şeye sırtı dönük kalacak şekilde yönlendiriyor. Ay çok çirkin öldürüyor.

Vorontsov ekibi önce Lousika'yı, sonra Lucasinho'yu, en son olarak da Abena'yı vinçe takıyorlar. Lucasinho kapı boşluğunun siyah ağzının üstünde sallanıyor. Aşağıya bakıyor. Kask ışınları, çukurun duvarlarında sıçrıyor. Muazzam Boa Vista patlaması, boşluktaki *sasuitin* takılıp yırtılmasına neden olabilecek her şeyi aşındırıp temizlemişti. Ama bu yine de dehşetin ve karanlığın içine doğru yapılan bir iniş. Sığınak sürekli olarak işaret veriyor ancak yeri değişmiş, ezilmiş, bozulmuş, parçalanmış olabilir.

"Alçalıyoruz."

Adriana'nın sarayını inşa edeceği lav tüneline ilk inişi buna benzer bir şey olmalıydı. Kayanın üstünde ışık, iniş hattı boyunca vincin titreşimi. *Pai ile kavga ettiğinde buradan yukarıya çıkmıştın*,

diye düşünüyor Lucasinho ve bir anlık utanç yangısı hissediyor. *Geri dönüş yolculuğun ne kadar da farklı oldu.*

Sonra Lucasinho'nun yakınlık sensörleri bipliyor ve ayakları yere değiyor. Botlarının altında çıtırtılar ve yıkıntı dokuları. Koşumlarını çıkarıyor ve Boa Vista'ya adım atıyor. Vorontsov ekibi çalışma ışıklarını kurmuşlar; açığa çıkardıklarından daha fazlasını ima ediyorlar: Xango'nun göz boşluklarında karanlık gölgeler. Çardaklar, başarısız kart oyunları gibi düşmüş ve dağılmış. Yapraksız ağaçlar, özlerine kadar donmuşlar, ürkütücü şekilde karanlıklar. Iansa'nın dolgun, şehvetli dudakları. Buz belirtileri ve ışıltıları: Orixaların donmuş gözyaşları; Lucasinho'nun kask ışınları buz nedeniyle sertleşmiş ölü çimenlerde dolaşıyor. Kuru havuzlar ve çağlayanlarda siyah buz gözleri. Patlamayla havaya uçmayan sular donuk bir cam perdaha dönüşmüş.

Lucasinho kayıp bir eşyaya takılıyor ve onu parke kaldırımda kaydırıyor. Kask ışını eşyanın ne olduğunu belirliyor: Corta Hélio yönetim kurulu masasının enkazı; kırılmış, bir ayağı kayıp. Masayı düzgünce yerleştiriyor. Masa anında devriliyor. Kırık kapı pervazları, ezilmiş sandalyeler, cam kırıkları döşeli ağaç altları. Donmuş dalların ve cam kırıntılarının üstünde botları çatırdıyor. Tek bir çardak bile ayakta değil. Kaskının ışıklarını orixaların yüzlerinde gezdiriyor. Oxala, Işık Tanrısı. Yaratıcı Yemanja. Adil Xango. Âşık Oxum. Savaşçı Ogun. Avcı Oxossi. İkizler Ibeji. Hastalık Tanrısı Omolu. Değişim Kraliçesi, Iansa. Kaynak Nana.

Lucasinho, bunların herhangi birine hiçbir zaman inanmamıştı.

"Bunu geri getireceğim," diye fısıldıyor Portekizce. "Bu benim." İkinci bir kask ışığı geliyor ve onu bir ışık havuzu içine hapsediyor. Sonra üçüncüsü: Lousika ve Abena geliyorlar. Ancak Lucasinho, onların önünde, orixaların arasındaki ölü nehir yatağından aşağıya kurtarma ekibinin beklediği yere doğru yürüyor.

SÖZLÜK

Ayda birçok dil konuşulur ve kelime hazinesi Çince, Portekizce, Rusça, Yoruba, İspanyolca, Arapça ve Akan'dan neşeli sözcükler ödünç alır.

Abusua: Ortak bir ata anneye sahip bir grup insan. AKA, genetik çeşitliliği korumak için onları ve onların evliliklerini idare eder.

Adinkra: Kavramları veya aforizmaları temsil eden Akan görsel sembolleri

Agbada: Yoruba resmi cüppesi

Amor: Sevgili/eş

Anzinho: Küçük melek

Apatoo: Geçimsizlik ruhu

Banya: Rus saunası ve buhar banyosu

Berçario: Çocuk odası

Bu-hwaejang: Kore'de kurumsal unvan: başkan yardımcısı. Bkz. Hwaejang, jonmu

Caçador: Avcı

Chib: Kişinin Dört Element hesaplarının durumunu gösteren, etkileşimli kontak lenslerdeki küçük, görsel panel

Choego: Kore'de kurumsal unvan: ilk, önde gelen

Churrasceria: Brezilya/Arjantin usulü barbekü

Coracão: Kalbim. Sevgi sözcüğü

CPD: Brezilya'da sosyal kimlik numarası, birçok sosyal ve ekonomik işlem için gereklidir

Craque: Yıldız sporcu

Escolta: Koruma

Dört Element: Hava, su, karbon ve veri: ayda var olmak için gerekli ticari maddeler, chib sistemi ile günlük ödeme yapılır

Gaye Nyame: "Tanrı hariç, (kimseden korkmam)" anlamında Adinkra sembolü

Globo: Makinelerin anlayabilecekleri şekilde şifrelenmiş bir telaffuzu olan basitleştirilmiş İngilizce

Gupshup: Ay sosyal ağındaki en önemli dedikodu kanalı

Hwaejang: Kore'de kurumsal unvan: Başkan

Irmã/Irmão: Kız kardeş/erkek kardeş

Jo/Joe Moonbeam: Aya yeni gelenler

Jonmu: Kore'de kurumsal unvan: genel müdür

Keji-oko: İkinci eş, kuma

Kotoko: AKA konseyi, rotasyonlu üyelik sistemi

Kuozhao: Toz maskesi

Ladeiro: Bir mıntıka seviyesinden diğerine giden merdivenler

Madrinha: Taşıyıcı anne, vaftiz anne

Malandragem: Üçkâğıtçılık, kurnazlık

Mamãe/Mae, Papai/Pai: Anne, Baba

Manhua: Çin çizgi romanı

Miudo: Çocuk

Moto: Üç tekerlekli otomatik araç

Nana: Yaşlılara saygıyı belirten Ashanti terimi

Nikâh: Evlilik kontratı. Terim, Arapça'dan geliyor

Norte: Kuzey Amerikalı

Oheneba: "Küçük Prenses", sevgi sözcüğü

Oko: Evlilikteki eş

Omahene: AKA CEO'su, sekiz yıllık döngülerle değişir

Onyame: Akan geleneksel dininde Yüce varlığın isimlerinden biri

Orixa: Afro-Brezilya umbanda dininde tanrılar ve azizler

Patrão: Vaftiz baba

Sasuit: Yüzey Faaliyet kıyafeti

Saudade: Melankoli. Tatlı melankoli, bossa nova müziğinde sofistike ve temel bir öğedir

Shibari: Japon tarzında iple bağlama

Ser: Cinsiyetsiz birine hitap şekli

Siririca: Brezilya argosunda kadın mastürbasyonu

Terreiro: Umbanda tapınağı

Tia/Tio: Teyze, hala/dayı, amca

Yin: Dijital imza

Zabbaleen: Serbest çalışan organik geri dönüştürücüler, daha sonra bunları bütün organik materyallerin sahibi olan LDC'ye satarlar

Zashitnik: Dövüşlü yargılama için tutulan dövüşçü: Kelimenin tam anlamı ile savunucu, avukat

Hawaii Takvimi

Ay toplumu, farklı bir ay evresinden sonraki lune'un (Ay takviminde ay) her gününe isim vermek için Hawaii adlandırma sistemi uygulamıştır. Dolayısıyla bir *lune* 30 gündür ve hafta yoktur.

1: Hilo
2: Hoaka
3: Ku Kahi
4: Ku Lua
5: Ku Kolu
6: Ku Pau
7: Ole Ku Kahi
8: Ole Ku Lua
9: Ole Ku Kolu
10: Ole Ku pau
11: Huna
12: Mohalu
13: Hua
14: Akua
15: Hoku
16: Mahealani
17: Kulua
18: Lā'au Kū Kahi
19: Lā'au Kuū Lua
20: Lā'au Pau
21: 'Ole Kū Kahi
22: 'Ole Kū Lua
23: 'Ole Pau
24: Kāloa Kū Kahi
25: Kāloa Kū Lua
26: Kāloa Pau
27: Kāne
28: Lono
29: Mauli
30: Muku

Ian McDonald'ın Luna: Yeni Ay eserinde, gücü azalan bir hanedanlığın çocukları, Ay'ın acımasız siyasi atmosferinde ailelerinin statüsünü korumak için kurumsal bir savaş dünyasında yol almalıdır.

Ay seni öldürmek istiyor.

Belki de sen turnayı gözünden vurmadan hemen önce sana tahsis edilen günlük yiyecek, su ve hava hakkı bittiğinde seni öldürecektir. Belki de sen çağların ötesindeki feodal bir toplum ve hüküm süren şirketler –Beş Ejderha- arasındaki aptalca bir kumarın arasında sıkışıp kalmışken öldürecektir. Ay'da, ele geçirmek istediğin her bir santimetre için savaşmak zorundasın. Adriana Corta'nın yaptığı şey de tam olarak buydu.

Ay'ın en yeni ejderhasının lideri olarak Adriana, Ay'ın Helyum-3 endüstrisinin kontrolünü Mackenzie Metal şirketinden gasp etmiş ve ailesine yeni bir statü kazandırmak için savaşmıştır. Şimdi, Adrjana hayatının alacakaranlığında, şirketi Corta Helio'nun, göktaşı gibi yükselişi sırasında edindiği çok sayıda düşmanla karşı karşıya kaldığını görür. Corta ailesinin hayatta kalması için, Adriana'nın beş çocuğu annelerinin imparatorluğunu çok sayıdaki düşmana ve birbirlerine karşı korumalılar.

internet siparişleriniz için: www.kitapmatik.com.tr

/salonyayinlari
www.salonyayinlari.com
#salonedebiyati

Luna-Yeni Ay, Clz
9 786257 336185